

UNELȚIRILE RĂULUI

Christian Jacq

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
MISTERELE LUI OSIRIS

CHRISTIAN JACQ s-a nascut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie şi egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri şi a numeroase romane.

Din creaţia sa literara se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca şi seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pierre de lumière* (4 volume), 2000.

Cariera sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogînd în eseurile şi romanele sale. „Fiind pasionat de muzică, consider că romanele mele sînt opere, iar eseurile, sonate", declară autorul într-un interviu.

CHRISTIAN JACQ

Uneltirile Răului

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JACQ, CHRISTIAN
Uneltirile Răului / Christian Jacq; trad.: Mihaela Stan
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-788-0

I. Stan, Mihaela (trad.)

821.133.1-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
La Conspiration du Mal

Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

noiembrie 2005

ISBN 973-576-788-0

„Nedreptatea poate spori fără încetare, dar niciodată răul nu-şi va duce lucrarea la bun sfîrşit.“

PTAH-HOTEP, *Învăţături 5*

Marea Mediterană
Giseh
CAIRO
Memphis
Saqqara
Oaza
Siwah
LACUL QARUN
Oaza
Bahariyah
Beni Hassan
Heliopolis
Deșertul
Arabiei
Sinai
Oaza
Farafirar
Asyut
Akhmin
Marea
Roșie
Abydos
Dendera
Oaza
Dakhla
Teba
Oaza
Kharijah
Edfu
Tropicul Cancerului
Elephantina
LACUL
NASSER
Nubia
0
200 km

ABYDOS

1 Mormintele regale ale primei dinastii
2 Mormintele străvechi
3 Templul lui Osiris
4 Templul lui Sethi I și al lui Osireion
5 Templul lui Ramses al II-lea
6 Orașele Noului Regat
7 Templul lui Sesostris al III-lea
8 Cenotaful lui Sesostris al III-lea
9 Cenotaful lui Ahmose
10 Templul lui Ahmose
11 Piramida lui Ahmose
12 Capela lui Teti-sheri

1.

Arborele lui Osiris era pe cale să se usuce.

Dacă arborele vieţii pierea, misterele reînvierii nu mai puteau să fie celebrate şi Egiptul urma să dispară. Incapabil să redea strălucirea străvechii taine, ar fi devenit o ţară ca oricare alta, lăsată pradă ambiţiilor unora, viciilor, nedreptăţii, minciunii şi violenţei.

Din această pricină, faraonul Sesostris, al treilea cu acest nume, era hotărît să se bată pînă la ultima suflare ca să păstreze nepreţuita moştenire lăsată de înaintaşii săi şi să o transmită celui care i-ar fi urmat la tron. Înalt de peste doi metri, acest uriaş în vîrstă de 50 de ani, cu privirea pătrunzătoare, ducea o luptă grea, din care, în ciuda autorităţii înnăscute, a curajului şi a ambiţiei sale, poate nu avea să iasă învingător.

Cu ochii înfundaţi în orbite, cu pleoapele grele şi pometţii ascuţiţi, cu nasul drept şi subţire, cu gura arcuită, chipul lui Sesostris era de nepătruns. Dar nu se vorbea, oare, că datorită urechilor sale mari faraonul auzea şi cea mai neînsemnată vorbă, fie ea rostită chiar şi în străfundul unei peşteri?

Sesostris vărsă apă la rădăcina copacului, iar Marea Soţie regală deşertă un vas cu lapte. Regele şi regina se lepădaseră de brăţările şi de colierele lor de aur şi de argint, căci legea din Abydos nu îngăduia nici un soi de metal pe pămîntul lui Osiris.

Abydos era centrul spiritual al Egiptului, pămîntul liniştii, ţinutul judecăţii drepte, Insula Celor Drepţi deasupra căreia zburau suflete-păsări şi vegheau stelele nepieritoare. Aici domnea

Osiris, Cel care se reînnoia mereu, născut înaintea vieţii înseşi, făuritorul pămîntului şi al cerului.

Biruitor al morţii, el reînviase sub înfăţişarea marelui salcîm ce îşi întindea rădăcinile pînă la Nun, oceanul de energie din care se iviseră toate vietăţile. Insulă neînsemnată, pierdută în sînul acestei imensităţi, lumea oamenilor era în primejdie de a se scufunda oricînd.

Ţinînd seama de gravitatea împrejurărilor, Sesostris înălţase un templu şi un locaş de veci care să dea naştere unei energii spirituale în stare să salveze Arborele vieţii. Dar, cu toate că salcîmul încetase să se mai usuce, doar o singură creangă înverzise.

Căutările începute pentru aflarea pricinii dezastrului şi a celui care pusese totul la cale aveau să dea roade în curînd, căci faraonul nu va întîrzia să dezlănţuie un atac hotărîtor împotriva guvernatorului provinciei, Khnum-Hotep, bănuit a fi vinovat de această crimă.

Ţinînd în mînă paleta de aur, simbolul poziţiei sale de mai-mare peste toţi preoţii din Abydos, faraonul citi cu voce tare formulele cunoaşterii înscrise pe ea. În spatele său, stăteau cei cîţiva preoţi permanenţi cărora le era îngăduit să locuiască în locaşul sacru, unde veneau în fiecare zi să muncească preoţii temporari, controlaţi cu grijă şi supravegheaţi de forţele de ordine.

Împuternicit oficial al regelui, Pleşuvul nu lua nici o hotărîre fără consimţămîntul suveranului. Răspunzător de arhivele Locaşului Vieţii, Pleşuvul îşi petrecuse întreaga viaţă la Abydos şi nu simţea nici o dorinţă să cunoască alte locuri. Ursuz, morocănos, fără urmă de tact, nu se gîndea decît la îndeplinirea sarcinilor încredinţate preoţilor permanenţi şi nu suporta nici un fel de abatere. Norocul de a face parte din acest cerc restrîns nu îngăduia nici o slăbiciune.

– Strămoşii au fost veneraţi cum se cuvine? întrebă regele.

– Servitorul lui *Ka* şi-a împlinit îndatoririle, Luminăţia Voastră. Energia spirituală a făpturilor luminii răzbate încă pînă la noi, iar legăturile cu nevăzutul rămîn puternice.

– Mesele de ofrande sînt pline?

– Preotul care face libaţiile cu apă proaspătă în fiecare zi nu şi-a neglijat sarcina.

– Mormîntul lui Osiris e neatins?

– Preotul care veghează asupra integrităţii marelui trup a controlat sigiliile de pe uşa locaşului de veci al zeului.

– Înţelepciunea este transmisă aşa cum cer ritualurile?

– Preotul a cărui muncă este ascunsă şi care cercetează tainele nu şi-a trădat îndatoririle, Luminăţia Voastră.

Însă unul dintre aceşti patru preoţi permanenţi nu se gîndea cu sinceritate la îndeplinirea îndatoririlor sacre. Dezamăgit că nu fusese numit Mare Preot după o carieră pe care el o considera fără pată, preotul acesta luase hotărîrea să se îmbogăţească, folosindu-se de toate cunoştinţele dobîndite în anii de învăţătură. Şi din pricină că Sesostris nu-i recunoscuse meritele, avea să se răzbune pe rege şi pe Abydos.

– Poarta cerului se închide, se plînse Pleşuvul. Corabia lui Osiris nu mai alunecă printre stele. Puţin cîte puţin, răul o acoperă.

Tocmai acestea erau vorbele de care faraonul se temea. Uscarea Arborelui vieţii va duce la un şir neîntrerupt de nenorociri, apoi la prăbuşirea întregii ţări. Dar s-ar fi dovedit nevrednic şi laş dacă şi-ar fi astupat urechile şi şi-ar fi acoperit faţa.

– Să vină cele şapte preotese ale lui Hathor şi s-o ajute pe regină! porunci monarhul.

De origini diverse, aceste femei locuiau la Abydos şi, asemenea preoţilor, juraseră să păstreze secretul deplin. Pleşuvul nu se arăta mai binevoitor cu ele decît cu ceilalţi şi nu le-ar fi iertat nici o greşeală. În inima templului, funcţiile nu erau încredinţate cuiva pentru totdeauna şi orice sacerdot care se dovedea incapabil era înlăturat fără ca Pleşuvul să dea dovadă de vreun fel de compasiune.

Ridicată de curînd la gradul de Cea-care-s-a-trezit de către însăşi regina Egiptului, cea mai tînără dintre preotese era de o

frumusețe aproape nepămînteană. Cu chipul luminos și cu trăsături de o finețe fără seamăn, cu pielea netedă și cu ochii de un verde încîntător, cu șoldurile înguste, fata avea mersul atît de elegant și de grațios, încît îi fermeca pînă și pe cei mai nesimțitori.

Atrasă de tainele inițierii încă din copilărie, renunțase la lumea profană pentru a învăța hieroglifele care o ajutaseră să treacă una cîte una porțile templului. Chemată să ia parte la celebrarea unuor ritualuri în diferite provincii, se întorcea întotdeauna bucuroasă la Abydos.

Îmbrăcată într-o rochie ce imita pielea de panteră, împodobită cu stele, tînăra preoteasă juca rolul zeiței Sechat, suverana Locașului Vieții și a scrierilor sacre alcătuite din cuvintele puterii, singurele capabile să se împotrivească dușmanilor nevăzuți.

Hotărîtă dinainte, existența tinerei preotese ar fi trebuit să se desfășoare în tihnă dacă mai multe întîmplări neașteptate n-ar fi tulburat-o. Mai întîi, uscarea Arborelui vieții care răspîndea teama într-un loc unde odinioară domnise pacea, apoi prezicerile că ea nu avea să fie o simplă slujitoare a zeului la fel ca toate celelalte, ci urma să împlinească o misiune însemnată și primejdioasă, dincolo de orice închipuire; în sfîrșit, întîlnirea cu un tînăr scrib, Iker, pe care nu reușea să și-l alunge din minte și care-i tulbura gîndurile din ce în ce mai des.

– Cele șapte Hathor să formeze un cerc împrejurul Arborelui vieții, porunci regina.

După ce preotesele se rînduiră, Marea Soție regală încinse trunchiul salcîmului cu o fîșie de pînză roșie pentru a întemnița forțele răului.

Dar faraonul știa că această protecție nu era de ajuns. Pentru ca Arborele să fie salvat, se impunea reunirea Cercului de aur din Abydos.

În afara Pleșuvului, ceilalți sacerdoți se retraseră.

Adînciți în meditație, perechea regală și Pleșuvul așteptară sosirea membrilor Cercului de aur care străbătuseră canalul săpat din porunca lui Sesostris și mărginit de 365 de mese de

ofranda, ce aminteau de ospățul ceresc celebrat de-a lungul întregului an.

Dintr-o barcă ușoară coborîră generalii Sepi și Nesmontu, Marele Trezorier Senankh și Purtătorul sigiliului regal, Sehotep.

Plecat cu o însărcinare tainică, unul dintre inițiați lipsea.

Oamenii de încredere ai faraonului purtau cu ei un relicvariu format din patru lei așezați spate în spate. În mijlocul acestui obiect cilindric gol pe dinăuntru, se înălța un stîlp în vîrful căruia se afla o tainiță care reprezenta chiar stîlpul venerabil creat la începuturile timpurilor, în jurul căruia se organiza țara întreagă.

Cei patru bărbați așezară prețiosul obiect lîngă salcîm. Păzitorii neobosiți, ai căror ochi nu se închideau niciodată, leii îl descurajau pe orice răufăcător să se apropie de Arborele vieții.

Regele și regina înfipseră cîte o pană de struț în tainiță. Acestea o simbolizau pe Maat, dreptatea, judecata corectă și armonia pe care se înălța Egiptul în fiecare zi. Rod al luminii divine, Maat era ofranda cea mai pură din care se hrănea pămîntul faraonilor.

Un vînt rece străbătu împrejurimile.

– Uitați-vă acolo, jos! exclamă generalul Nesmontu.

În vîrful unei movile golașe, la marginea deșertului, își făcuse apariția un șacal. Cu ochii săi negri, tiviți cu portocaliu, îi privea țintă pe sacerdoți.

– Spiritul din Abydos încuviințează fapta noastră, socoti regina. Cel care se află în fruntea Oamenilor Apusului, al celor morți și recunoscuți în calitate de Cei Drepți, ne răsplătește cu prezența sa și ne îndeamnă să ne continuăm căutarea.

Acest semn venit din lumea de dincolo îi întări lui Sesostris hotărîrea de a schimba înfățișarea ținutului sacru.

– Sădiți cîte un salcîm în cele patru zări! porunci faraonul.

Membrii Cercului de aur se supuseră de îndată. Și astfel, Arborele vieții urma să fie protejat de către cei patru fii ai lui Horus, care aveau să vegheze de-acum înainte asupra locașului lui Osiris. Martori ai reînvierii, ei vor alcătui un talisman eficace împotriva distrugerii.

După ce binecuvîntă plantațiile, monarhul vizită noul său oraș, „Cetate întărită“, în care locuiau constructorii templului și ai mormîntului său. Acolo domnea o atmosferă apăsătoare, dar nimeni nu dădea înapoi în fața greutăților. Monarhul nu îngăduia delăsarea pe teritoriul lui Osiris, unde se decidea soarta Egiptului.

La sfîrșitul inspecției sale, regele se retrase într-o capela și o chemă la el pe tînăra preoteasă.

– Mulțumită informațiilor pe care le-ai adunat tu din scrierile vechi, zise Sesostris, am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să prelungesc viața salcîmului. Dar nu e de ajuns.

– Voi continua să caut, Luminăția Voastră.

– Nu-ți slăbi cu nici un chip strădaniile! Nenorocirea care a lovit în Abydos nu se datorează întîmplării, pricinile ei sînt, probabil, nenumărate. Și poate că una dintre ele se ascunde chiar în acest loc.

– Ce-ar trebui să înțeleg?

– Preoții din Abydos trebuie să se dovedească desăvîrșiți. Altminteri, zidul magic înălțat pentru a-l apăra pe Osiris de orice rău se crapă. De aceea, îți cer să fii cu băgare de seamă și să dai atenție chiar și celor mai mici întîmplări.

– Voi face întocmai cum porunciți și nu voi întîrzia să-i dau de știre Pleșuvului.

– Doar mie îmi vei da de știre, nimănui altcuiva. Vei putea să pleci și să te întorci după bunul plac, și nu o dată vei fi chiar nevoită, fără îndoială, să părăsești Abydosul.

Deși îi venea greu să îndeplinească această obligație, preoteasa se înclină. Doar aici și nicăieri altundeva, viața sa căpăta un sens. Îi plăcea priveliștea ce se întindea parcă în afara timpului, clipele de reculegere înscrise în fiecare dintre pietrele marelui templu, celebrarea zilnică a ritualurilor. Împărtășea aceleași gînduri cu ceilalți inițiați care, de la începuturile orașului lui Osiris, luau parte la misterele sale. Pentru ea Abydos era pămîntul, lumea și întregul univers.

Dar o poruncă de-a faraonului, chezașul existenței acestor locuri, nu putea fi nesocotită.

2.

Cu faţa pătrată, cu sprîncenele groase şi pîntecele rotund, Sekari lucra în grădina de legume cu o încetineală plină de înţelepciune. Temîndu-se de durerile de spate şi de o rană la ceafă cauzată de ridicarea prăjinii la capetele căreia atîrnau două găleţi grele umplute cu apă, Sekari îşi drămuia eforturile şi avea grijă să nu se spetească prea tare. Oricît s-ar fi grăbit el, prazul nu avea să crească mai repede.

Sekari smulse din pămînt prazul cel mai mare şi îl îndesă într-unul dintre sacii pe care îi căra Vînt-de-Miazănoapte, măgarul uriaş, cu ochi căprui şi mari al prietenului său, scribul Iker. Neobosit, patrupedul nu se supunea decît stăpînului său care-l salvase din mîinile unui om fără inimă, apoi din cele ale unui preot care voia să-l sacrifice. Dat fiind că Iker îi îngăduise să-l însoţească pe Sekari, Vînt-de-Miazănoapte îl ajuta pe grădinar în munca sa pe cît de puţin preţuită, pe atît de anevoioasă.

Potrivit obiceiurilor, în perioadele calde, Sekari uda culturile după lăsarea amurgului. Apa se evapora mult mai încet în timpul nopţii şi plantele puteau să soarbă pe săturate preţiosul lichid şi să reziste mai bine în faţa săgeţilor soarelui arzător.

Dorind să-şi lărgească straturile de ceapă, Sekari îngenunche pentru a smulge buruienile. Dar ceea ce descoperi îi tăie pofta să mai continue.

Să-l nimicească pe faraonul Sesostris, indiferent prin ce mijloc, acesta era gîndul ce nu-i dădea pace lui Iker.

Tînărul suferise atît de mult din pricina cruzimii regelui, încît nu mai avea de ales.

Încă de la intrarea sa în elita scribilor orașului Kahun, din Fayyum, Iker ar fi trebuit să fie mulțumit cu situația sa remarcabilă. Dar nu izbutea să-și uite trecutul, cînd văzuse moartea cu ochii de mai multe ori și aceleași imagini reveneau fără încetare să-i bîntuie somnul, după ce fildeșul său magic, care îndepărta demonii, îi fusese furat.

Iker își amintea cum fusese legat de catargul unei corăbii, *Fulgerul,* și cum fusese promis drept ofrandă mării furioase, apoi cum doar el singur scăpase dintr-un naufragiu neașteptat. Îndreptîndu-se spre Țara Punt, acea corabie nu putea aparține decît regelui.

Și același monarh poruncise unui fals soldat să-l omoare pe Iker, împiedicîndu-l astfel să dea la iveală adevărul și să provoace o răzmeriță care să-i clatine tronul. Acest tiran criminal stăpînea Egiptul, țara iubită a zeilor, călcînd în picioare legea lui Maat.

Calea tînărului scrib era deci stabilită: trebuia să-l împiedice pe acest despot asasin să facă rău în continuare.

Dar rămîneau încă multe întrebări fără răspuns. De ce îl răpiseră pirații? De ce, pe insula lui *Ka,* un șarpe uriaș îl întrebase pe naufragiat, într-un vis, dacă va fi în stare să-și salveze lumea? De ce căpitanul numise răpirea tînărului „secret de stat"? De ce bătrînul său învățător, un scrib din satul Medamud, îi prezisese așa: „Oricare ar fi încercările, voi fi mereu alături de tine pentru a te ajuta să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă"? Cît despre încercări, Iker trecuse prin multe, dar misterul rămînea neatins. Măcar o să se dovedească folositor ucigîndu-l pe Sesostris.

În locuința sa atribuită de administrație, tînărului scrib nu-i lipsea nimic. Nu avea decît să-și vadă de frumoasa lui carieră, îngrijindu-se doar să dobîndească slujbe tot mai înalte.

O încăpere mică, destinată cultului strămoșilor, o modestă sală de primire, un dormitor, o baie, o bucătărie, o pivniță, o terasă, mobilier puțin, dar solid, ce-și putea dori mai mult? Dar Iker

nici măcar nu observa această îndestulare, într-atît mintea lui era concentrată către singurul său țel, neînchipuit de greu de atins.

Adesea se gîndea la tînăra preoteasă de care se îndrăgostise și pe care, probabil, nu avea s-o mai revadă vreodată. Pentru ea se străduise să se desăvîrșească în îndeletnicirea de scrib, ca să n-o dezamăgească dacă ar mai fi întîlnit-o vreodată și i s-ar fi ivit ocazia să-și dezvăluie sentimentele. Mult timp se încăpățînase să creadă în acest miracol. Acum însă, știa că ea nu era decît un vis minunat și cu neputință de atins.

Răgetele lui Vînt-de-Miazănoapte îl smulseră pe Iker din nefericita sa meditație.

– M-am întors! strigă Sekari. Tu dă-i măgarului să mănînce, iar eu mă duc să pregătesc supa.

– A fost bună recolta?

– Mi s-au înverzit mîinile.

Bucatele gătite de Sekari nu erau alcătuite doar din legume. Grădinarul adăugase bucăți de carne și de pește, pîine, chimen și sare. Mîncarea aceasta ținea de foame și-ți îngăduia să petreci o noapte liniștită pînă la masa de dimineață.

După ce scăpase de la moarte, împreună cu Iker, în minele de turcoaze din Sinai, Sekari îi ieșise din nou în cale vechiului său tovarăș, la Kahun, unde devenise slujitorul său, plătit de primărie. Cîștigurile din grădinărit îi completau modesta sa simbrie, căci își vindea scribilor o parte din recolte.

După ce Iker îl duse pe Vînt-de-Miazănoapte în grajd, se întoarse în casă abătut.

– N-ai un aer prea vesel, bagă de seamă Sekari. De ce nu iei partea bună a vieții? Îmbracă-te cu pînzeturi fine de in, plimbă-te prin grădini frumoase și mergi la ospețe, respiră parfumul florilor, îmbată-te, petrece! Viața e așa de scurtă, că se duce ca un vis. Uite, dacă vrei, am să te prezint unei tinere foarte drăguțe. Din pletele ei face un laț ca să-i prindă pe bărbați în capcană. Cu inelul ei îi însemnează cu fier roșu. Degetele ei sînt frunze de

crin. Gura? Un boboc de lotus, iar sînii – mandragore. Dar mai înainte să te lași cucerit, mănîncă!

Iker abia se atinse de capodopera lui Sekari.

– N-ai să-ți recapeți buna dispoziție flămînzind. Vrei altceva?

– Nu, supa e delicioasă, dar n-am poftă de mîncare.

– Ce te chinuie, Iker?

– Chiar dacă nu voi izbuti să pricep de ce faraonul a hotărît să mă ucidă, pe mine, un biet scrib, tot trebuie să fac ceva.

– Să faci, să faci... Ce vrea să însemne asta?

– Cînd cunoști rădăcina răului, nu trebuie cu orice chip s-o distrugi?

– Voi, scribii, născociți mereu înțelesuri pentru orice! Eu sînt un om simplu și te sfătuiesc să te ferești de încurcături. Ai o casă, o slujbă, un viitor asigurat... De ce cauți necazurile?

– Are însemnătate numai ceea ce-mi dictează conștiința.

– Dacă începi să rostești vorbe mari, mă zăpăcești. Sînt nevoit totuși să-ți spun că...

Sekar se posomorî.

– O descoperire tristă, mărturisi el, dar poate n-ai chef să afli.

– Dimpotrivă!

– E vorba despre fildeșul magic care-ți proteja somnul.

– L-ai găsit?

– Da și nu... Hoțul l-a făcut fărîme și l-a împrăștiat printre buruieni. Poate e chiar bărbatul care te-a atacat și al cărui leș a fost pescuit într-un canal. Nu e cu putință să lipim amuleta la loc. Pentru mine, ăsta nu-i un semn bun. Orice planuri ai avea, te povățuiesc să renunți.

– Îmi rămîn micuțele amulete pe care mi le-ai dat tu, îi reaminti Iker. Oare nu sînt bine apărat de șoimi, încarnări ale zeului ceresc Horus, și de babuinii lui Thot, stăpînul scribilor?

– Sînt prea mici amuletele acelea! În locul tău, nu m-aș încrede în ele prea tare.

Sekari își termină porția de supă, sub privirile pierdute ale lui Iker.

– Data viitoare voi adăuga şi mirodenii. Şi-acum, ce-ar fi să mergem la culcare? Mîine ne trezim devreme.

Iker consimţi.

Sekari întinse o rogojină dintre cele mai bune pe pragul căsuţei. De cînd cu atacul căruia Iker ar fi trebuit să-i cadă victimă, slujitorul său lua anumite măsuri de precauţie în fiecare noapte.

Cînd fu convins că Sekari dormea adînc, Iker părăsi locuinţa, trecînd prin terasă. După ce se asigură că nu-l urmărea nimeni, se strecură pe o străduţă de o curăţenie fără cusur şi aşteptă aici îndelung.

Kahun era un oraş remarcabil. Construit după legile proporţiei divine, se împărţea în două cartiere principale. Cel vestic cuprindea 200 de case de mărime mijlocie, cel estic adăpostea mai multe case mari cu grădini, dintre care unele numărau şi cîte 70 de încăperi. În nord-est, se găsea uriaşa reşedinţă a primarului, înălţată pe un fel de acropolă.

Iker nu mai ştia ce să creadă despre acest demnitar de seamă. Pe de o parte, primarul îl luase în slujba lui, apoi îi înlesnise cariera; dar pe de alta, era, prin forţa împrejurărilor, un slujitor credincios al faraonului. Oare tînărul scrib nu reprezenta doar o piesă mutată încoace şi-ncolo pe tabla unui joc ale cărui reguli nu le cunoştea?

Cum nimic nu tulbura liniştea împrejurimilor, Iker se îndreptă spre locul stabilit pentru întîlnire. Nici primarul, nici mai-marele său, Heremsaf, nu aflaseră despre legăturile lui cu tînăra asiatică, Bina, o servitoare care nu ştia să citească sau să scrie, dar care lupta, ca şi el, împotriva tiraniei lui Sesostris.

Tânăra îl aştepta într-o casă părăsită. De îndată ce Iker păşi înăuntru, fata închise uşa şi îl trase după ea într-o încăpere unde fuseseră depozitate cîndva urcioare, şi unde nici o ureche curioasă n-ar fi putut să le surprindă discuţia.

Bina era brunetă, spontană şi fermecătoare.

– Ai fost prudent, Iker?

– Mă socoteşti un neisprăvit?

– Nu, bineînţeles că nu! Dar mi-e frică, mi-e atît de frică... N-ar trebui să mă linişteşti?

Bina se cuibări la pieptul scribului, dar el nici nu se clinti. De fiecare dată cînd ea încerca să-l cucerească, chipul tinerei preotese îi revenea în minte şi îi gonea orice dorinţă de a ceda avansurilor complicei sale.

– Nu avem prea mult timp, Bina.

– Într-o zi, acest oraş va fi al nostru şi nu vom mai fi nevoiţi să ne ascundem. Dar drumul este încă lung, Iker. Doar cu ajutorul tău vom izbuti să ajungem la capăt.

– Eu nu sînt aşa de sigur.

– Încă mai şovăi?

– Nu sînt un ucigaş.

– Să-l omori pe Sesostris înseamnă să faci dreptate.

– Aş mai avea nevoie de unele dovezi ale vinovăţiei sale.

– Ce mai vrei?

– Să văd arhivele.

– Va dura mult?

– Nu ştiu. Însărcinările mele de acum nu-mi îngăduie aşa ceva şi va trebui să înaintez în funcţie, ca să pot răscoli arhivele fără să atrag atenţia primarului şi a lui Heremsaf.

– Ce speri să descoperi, Iker? Ştii deja că faraonul e singurul răspunzător de toate nenorocirile tale şi ale ţării. Înţelegi că împrejurările sînt primejdioase. De aceea nu ai dreptul să renunţi!

– Mă vezi tu, Bina, înfigînd un cuţit în inima unui om?

– Vei avea acest curaj, sînt sigură!

Iker se ridică şi păşi printre cioburile de vase. Unul dintre ele se sparse sub talpa lui şi Iker îşi dori ca uciderea monstrului să fie la fel de simplă.

– Sesostris continuă să-mi nimicească poporul, zise tînăra cu emoţie. Mîine, îl va distruge şi pe-al tău, din cauza războiului care va începe curînd. Nu departe de aici, guvernatorul

Khnum-Hotep a ridicat o armată întreagă pentru a se împotrivi tiranului, dar cîte săptămîni va putea să reziste?

– De unde ai aceste informaţii?

– De la aliaţii noştri care vor sosi curînd la Kahun, sper. Cu ei, puterile noastre se vor înzeci.

– Şi cum vor intra în oraş?

– Nu ştiu, Iker, dar vor reuşi. Ai să vezi, ajutorul lor va fi nepreţuit.

– E o nebunie, Bina.

– Te asigur că nu! Nu există nici o altă cale de a scăpa de această asuprire şi tu vei fi braţul înarmat care ne va dărui libertatea. Se află, oare, pe lume o soartă mai măreţă? Atacîndu-te, Sesostris a dezlănţuit o forţă în stare să-l distrugă.

Ultimele cuvinte ale Binei îl convinseră pe scrib că înainta pe drumul cel bun. Totuşi, ţelul rămînea îndepărtat şi şansele de a-l atinge păreau foarte slabe.

– Îţi împărtăşesc îndoielile şi neliniştile, Iker. Dar curînd n-o să mai fim singuri.

Întins pe terasă, Iker nu dormi toată noaptea. De data aceasta, planul său prindea contur şi se simţea capabil să-l ducă la bun sfîrşit. Nimic nu i se părea mai greu de îndurat decît nedreptatea, indiferent dacă era săvîrşită de un rege sau de un sărac. Şi chiar dacă nimeni în afara lui nu avea să se ridice contra ei, el tot nu va da înapoi.

Un strigăt de durere, provenind de jos, îl făcu să tresară.

– Nu sînteţi în toate minţile? protestă Sekari cu aprindere. Nu trezeşti un om cu lovituri de picior în spate!

Iker coborî să vadă ce se petrece.

Doi soldaţi stăteau în faţa casei lui.

Bastoanele pe care le purtau cu ei nu aveau deloc un aer liniştitor.

În picioare, posomorît încă, Sekari îşi pipăia posteriorul.

– Cine e ăsta? îl întrebă pe Iker cel mai în vîrstă dintre soldaţi.

– Sekari, servitorul meu.

– Doarme întotdeauna pe prag?

– E o măsură de prevedere.

– Cu un voinic care se trezeşte aşa de greu, eu, unul, m-aş simţi mai degrabă în primejdie! Dar nu pentru el am venit. Scribul Heremsaf îţi cere să i te înfăţişezi degrabă.

Şi cei doi trimişi se îndepărtară.

„Cel puţin, gîndi Iker fără să se mişte, nu mi-au legat mîinile şi nu mă tîrăsc pe străzile oraşului ca pe un tîlhar de rînd!"

Din nefericire, dacă Heremsaf îl chema în acest fel însemna că-i ghicise intenţiile. Iker avea să fie arestat şi condamnat. Singura sa scăpare era fuga, dar paznicii porţii celei mari a oraşului l-ar fi lăsat să iasă?

3.

Sesostris numise orașul construit la Abydos „Cetate întărită“ pentru a incarna prima din cele două valori respectate de toți faraonii: stăruința. Cea de-a doua, veghea, sau, mai precis, trezirea lui Osiris cu ocazia reînvierii, le conferea monarhilor Egiptului dimensiunea supranaturală, care le permitea să clădească monumente durabile.

Faraonul cercetă el însuși tabla cu planificarea muncii preoților temporari, împărțiți în cinci echipe care urmau una după alta.

În fața uriașului, răspunzător de întocmirea planului, un om mărunt și nervos nu se putea împiedica să nu tremure.

– Dacă mi-ai respectat poruncile și ți-ai îndeplinit corect îndatorirea, de ce ți-e frică?

– Privilegiul de a vă întîlni, Luminăția Voastră, și...

– Nici tu, nici eu nu avem privilegii. Sîntem doar slujitori ai lui Osiris.

– La fel gîndesc și eu, Luminăția Voastră, și...

– Cum se desfășoară lucrul?

– Mai multe grupuri de preoți cărora li se încredințează sarcini precise alcătuiesc o echipă. Nici unul nu trebuie să îl încurce pe celălalt și toate obligațiile sînt îndeplinite la timpul lor.

Apoi bărbatul începu o cuvîntare lungă și amănunțită, în care pomeni de îngrijirea statuilor, de ștergerea vaselor de purificare, de prepararea uleiurilor pentru iluminat, astfel încît să nu răspîndească fum, de alegerea merindelor ce urmau să fie depuse

pe mesele de ofrandă, apoi de împărţirea lor. Îi spuse regelui numele şi simbriile gardienilor, ale şefilor de atelier, ale pictorilor, ale grădinarilor, ale brutarilor, ale berarilor, ale măcelarilor, ale pescarilor, ale celor care pregăteau uleiuri parfumate, fără a-l uita nici pe cel mai neînsemnat purtător de ofrande.

– Fiecare dintre ei este controlat de paznici care ţin un registru unde sînt trecute zilele şi orele de venire şi de plecare, precum şi pricinile întîrzierilor sau ale absenţelor.

– Pînă acum, cîţi preoţi temporari au fost izgoniţi pentru săvîrşirea unor greşeli grave?

– Nici unul, Luminăţia Voastră! răspunse, mîndru, bărbatul.

– Iată dovada nepriceperii tale.

– Luminăţia Voastră, eu...

– Cum poţi să-ţi închipui, fie şi o singură clipă, că ai atins desăvîrşirea? Ori încerci să mă înşeli, şi aceasta-i o greşeală de neiertat, ori te încrezi în rapoartele întocmite în pripă de oamenii tăi, ceea ce nu-i o greşeală mai puţin primejdioasă. De îndată ce voi numi pe altcineva în locul tău, vei părăsi Abydosul.

Vizitînd atelierele, magaziile, măcelăriile şi brutăriile, Sesostris observase mai multe încălcări ale regulilor ce priveau paza. Sobek Păzitorul luă numaidecît măsurile ce se impuneau. Apoi regele îl primi pe maestrul de operă, care avea chipul marcat de oboseală.

– Întîmpini necazuri?

– Nimic demn de luat în seamă, Luminăţia Voastră. Mulţumită ocrotirii oferite de preotesele lui Hathor, uneltele nu se mai rup şi cioplitorii în piatră nu se mai îmbolnăvesc. De aceea sînt fericit să vă dau de veste că lucrările de pe şantier s-au încheiat, pictorii au isprăvit în dimineaţa aceasta ultimul chip divin, cel al lui Isis. Templul vostru este pregătit să dea naştere lui *Ka*, la fel ca şi locaşul vostru de veci. Cînd doriţi să însufleţiţi aceste comori?

– Chiar mîine.

La Teba, ceremoniile erau însoţite de o veselie generală. Dar la Abydos, chiar şi berarii aveau de îndeplinit o însărcinare în slujba lui Osiris. Şi în împrejurările de acum, orice manifestare de bucurie ar fi fost necuviincioasă.

Sub privirile preoteselor şi ale preoţilor permanenţi, Sesostris aşeză în încăperea aflată la temelia templului său 24 de bucăţi mari de metal şi pietre preţioase, printre care aur, argint, lapislazuli, turcoaz, jasp şi cornalină. Scoase din măruntaiele muntelui, aceste materiale intrau în alcătuirea ochiului lui Horus, cel mai puternic dintre talismane.

Apoi purtătorii şi purtătoarele de ofrande se îndreptară în procesiune spre sanctuar pentru a le înzestra cu cele trebuincioase: bazine de purificare, cupe, vase, sipete, altare, cădelniţe, ţesături, bărci formau comoara templului cu tavan de aur şi lapislazuli, cu podea de argint şi uşi de aramă.

– Voi celebra azi cele trei ritualuri, al dimineţii, al miezului zilei şi al serii, grăi faraonul, astfel ca puterile nepămîntene să păstreze treaz spiritul acestui loc, adăpost al divinităţilor, şi nu al oamenilor. Menirea sa va fi aceea de a răspîndi în jur energie.

Tînăra preoteasă vedea astfel împlinindu-se profeţiile scrierilor pe care le desluşise în Locaşul Vieţii şi care vorbeau despre neasemuita importanţă a regelui Egiptului, stăpînul creaţiei riturilor. El aducea ordinea în locul dezordinii, adevărul în locul minciunii şi dreptatea în locul greşelii. Aceasta era deci calea de a aduce armonia cerească în mijlocul oamenilor: îndeplinirea ritualurilor la timpul lor şi existenţa unui faraon în stare să-şi împlinească misiunea.

– Fie ca lumina să inunde altarele! porunci Sesostris.

Vasele în care ardeau esenţele parfumate răspîndiră miresme suave. Flori, carne, legume, plante aromate, cupe cu apă, vin şi bere, pîini de forme şi mărimi diferite fură depuse pe mesele de ofrandă din diorită, din granit şi din alabastru. Toate aceste bogăţii erau dăruite divinităţilor pentru ca ele să se bucure de aspectul lor delicat şi să se hrănească din ele. Ofranda întărea

legătura dintre partea văzută şi cea nevăzută a lumii. Datorită ei, creaţia se reînnoia.

Sesostris pătrunse în templul acoperit, unde puteau intra doar cîţiva sacerdoţi însărcinaţi să-l reprezinte. În acest loc interzis neiniţiaţilor, ei trebuiau să fie chezaşii integrităţii divine şi să respingă fără odihnă forţele haosului care încercau să distrugă acest teritoriu al lui Maat.

În capătul sanctuarului, se găsea moviliţa primordială spre care cobora tavanul şi se înălţa podeaua. Ieşită din apele începuturilor, în prima dimineaţă a lumii, ea era soclul pe care Creatorul îşi ridica, fără încetare, lucrarea.

În penumbra Sfîntului Sfinţilor se dezvăluia ţinutul luminii ale cărui porţi fură deschise de faraon. În inima cerului puterilor, regele făcu să renască începutul.

– Atîta vreme cît universul se va sprijini pe cei patru stîlpi ai săi, zise monarhul, atîta vreme cît apele se vor revărsa la timpul potrivit, atîta vreme cît cei doi aştri vor domni peste noapte şi peste zi, atîta vreme cît stelele vor rămîne pe cer, iar decanii îşi vor îndeplini sarcinile, atîta vreme cît Orion va face ca Osiris să poată fi zărit, acest templu va fi etern asemenea cerului.

Însufleţirea templului încetinise uscarea salcîmului lui Osiris. Înconjurîndu-l cu energii binefăcătoare, templul înălţă un zid magic care apăra Arborele vieţii de noi atacuri, fără a înlătura însă pricina răului.

Dar momentul pentru alt fel de înfaptuiri se apropia. Aşa că, regele îi strînse pe membrii Cercului de aur din Abydos pentru a lua o hotărîre.

– Un singur guvernator de provincie refuză să se supună, reaminti asprul general Nesmontu. Să pornim la atac împotriva lui Khnum-Hotep, ca să stîrpim orice urmă de răzvrătire. Cînd Egiptul va fi cu adevărat unit, salcîmul va înverzi din nou.

Tot mai robust şi în putere, bătrînul ofiţer nu avea obiceiul să vorbească pe ocolite. Indiferent la onoruri, nu trăia decît pentru

măreţia Celor Două Regate. Şi cine o reprezenta cel mai bine, dacă nu faraonul Sesostris pentru care era gata să-şi dea viaţa?

– Sînt de aceeaşi părere cu Nesmontu, declară generalul Sepi. Chiar dacă această înfruntare va face multe victime de ambele părţi, nu poate fi ocolită.

Înalt, slab şi autoritar, Sepi fusese mîna dreaptă a guvernatorului provinciei Iepurelui, Djehuty, devenit acum credincios lui Sesostris. Primind o sarcină specială din partea Cercului de aur, generalul îl convinsese treptat pe Djehuty să evite un conflict cu urmări dezastruoase. Aflat în fruntea uneia dintre cele mai strălucite şcoli de scribi din ţară, Sepi nu se înflăcăra niciodată. Chibzuit şi cumpătat, ura pornirile războinice.

– Mă tem de violenţă, mărturisi Purtătorul sigiliului regal Sehotep, un bărbat de vreo 30 de ani, elegant şi distins, cu o privire ce sclipea de inteligenţă, dar mă alătur lui Nesmontu şi lui Sepi, căci Khnum-Hotep nu se va închina faraonului de bunăvoie. Cu el, tratativele nu au sorţi de izbîndă. Chiar dacă a rămas singurul guvernator care se împotriveşte Luminăţiei Sale, nu-şi va recunoaşte greşeala şi va prefera să verse sînge pentru a-şi păstra privilegiile.

Pleşuvul se mulţumi să dea din cap în semn de aprobare. Pe Marele Preot din Abydos nu-l interesau deloc frămîntările lumii din afară, dar fusese izbit de faptul că oameni cu firi atît de diferite, cum erau Nesmontu, Sepi şi Sehotep, împărtăşeau acelaşi gînd.

– Încleştarea se anunţă cumplită, prezise Marele Trezorier Senankh, un bărbat de vreo 40 de ani, vesel, mare amator de mîncăruri rafinate şi iscusit administrator. Khnum-Hotep este bogat, iar trupele sale, puternice. Se va bate cu încrîncenare. Să credem lupta cîştigată dinainte ar fi o dovadă de trufie.

– Nu spun că nu-i aşa, interveni generalul Nesmontu, dar acesta nu-i un motiv ca să şovăim şi să nu ducem pînă la capăt ce-am început.

– Sînteţi siguri, întrebă regina, că Khnum-Hotep se foloseşte de forţa lui Seth şi face să se usuce salcîmul lui Osiris?

– Nu mai există nici o îndoială, răspunse Nesmontu, căci ceilalţi guvernatori s-au dovedit nevinovaţi. Setea lui de mărire îl împinge să stăpînească peste tot ţinutul de la Miazăzi. Şi cum monarhul îi încurcă planurile, se răzbună atacînd însăşi inima Egiptului.

– Şi dacă are complici? sugeră Sehotep.

– E o posibilitate de care trebuie să ţinem seamă, grăi îngîndurat generalul Sepi. Khnum-Hotep a controlat multă vreme drumurile folosite de negustori punîndu-le în legătură cu Asia. Poate a găsit în afara ţării aliaţi care sînt dornici să vadă slăbind puterea faraonilor.

– E doar o simplă bănuială, obiectă Senankh.

– Dar uşor de verificat, se repezi Nesmontu. Să zdrobim armata lui Khnum-Hotep, să-l prindem şi să-l luăm la întrebări. Credeţi-mă, o să ne spună adevărul.

– Luminăţia Voastră cunoaşte părerea singurului membru al Cercului de aur care lipseşte din pricina unei misiuni secrete?

– Nu voi vorbi în numele său.

– Însă eu, care sînt destul de apropiat de el, rosti Sepi, nu mă îndoiesc că ar fi consimţit să pornim atacul.

– Reţinerile tale înseamnă că te împotriveşti? îl întrebă regele pe Senankh.

– Desigur că nu, Luminăţia Voastră. Dar cînd mă gîndesc la pierderea atîtor vieţi omeneşti în timpul unui război civil, mă cuprinde deznădejdea. Totuşi, ştiu că nu avem de ales şi voi face tot ce-mi stă în putere ca tezaurul să sufere cît mai puţin.

– Cum toţi membrii Cercului de aur au încuviinţat, grăi Sesostris, să ne pregătim să-l atacăm pe Khnum-Hotep şi să recucerim provincia Oryx. Regina şi Marele Trezorier să pornească spre Memphis ca să se îngrijească de treburile ce nu suferă amînare. Dacă voi pieri în luptă, Marea Soţie regală va

domni şi, împreună cu supravieţuitorii Cercului de aur şi ai Casei Regelui, va hotărî cine o să urmeze la tron.

Înaintea luptei ce ameninţa să însîngereze Egiptul, Sesostris se bucura de pacea şi de liniştea din Abydos. Desigur, ele erau tulburate din pricina uscării salcîmului, dar păstrau încă amintirea vîrstei de aur cînd iniţiaţii învingeau moartea datorită celebrării misterelor lui Osiris.

Tocmai pentru a salva aceste valori nepreţuite, faraonul trebuia să înăbuşe răzmeriţa lui Khnum-Hotep, să-l supună şi să-l facă să mărturisească. Dacă Sesostris izbutea să distrugă această cetate a lui Seth şi să unească Cele Două Regate, ar fi dispus de o forţă nouă căreia, pînă acum, îi simţise adesea lipsa.

Pe chei, tînăra preoteasă recita formulele de protecţie pentru călătorie, în faţa ochiului întreg pictat iar, de curînd, la prora corabiei regale. Sobek Păzitorul îi verificase el însuşi pe toţi corăbierii şi scotocea pentru a treia oară prin cabina monarhului, chiar înaintea plecării.

– Cînd socotiţi că vă veţi întoarce, Luminăţia Voastră? întrebă tînăra femeie.

– Nu ştiu.

– Războiul se apropie, nu-i aşa?

– Osiris, primul dintre faraoni, domneşte peste o ţară unită ale cărei provincii, fără să-şi piardă înzestrările proprii, trăiesc în armonie. Am datoria să-i duc lucrarea mai departe. Fie că mă întorc sau nu, tu îndeplineşte-ţi-o pe a ta!

Pe cînd corabia se îndepărta de ţărm, Sesostris nu reuşea să-şi desprindă ochii de la priveliştea neasemuită a Abydosului, înăţat pentru vecie de Osiris.

4.

La fiecare trei luni, străjile însărcinate să vegheze asupra intrărilor în oraşul Kahun erau reînnoite. Soldaţii se repartizau în cele patru colţuri şi nu lăsau să pătrundă în oraş decît persoane cunoscute şi pe cei care aveau documente ce le îngăduiau să petreacă un timp înăuntru. Convins că avea să fie arestat, Iker nici măcar nu încercă să-i înfrunte şi se îndreptă, cu fruntea sus, spre locuinţa lui Heremsaf, mai-marele său.

Înainte de a fi aruncat în temniţă, osîndit la muncă silnică sau chiar executat, Iker voia să-i dezvăluie lui Heremsaf gîndurile sale cele mai tainice. Neîndoielnic, nu avea nici un rost, căci înaltul funcţionar îl slujea pe Sesostris. Dar rostind adevărul, poate că alţii îşi vor da seama de tirania faraonului şi un braţ înarmat va izbuti să-l ucidă.

Cînd pornise să se înfăţişeze înaintea judecătorului său, Iker luase cu sine minunatele lui unelte de scrib, pe care le primise în dar de la învăţătorul său, generalul Sepi. Celui care avea să-l învinuiască îi va încredinţa paletele sale, pensulele, cuţitaşele pentru răzuit, gumele şi vasele cu cerneală. În acest chip avea să tragă linie pentru totdeauna după trecutul său.

Heremsaf savura ultimele felii subţiri de praz pe care le îndepărta de brînza proaspătă amestecată cu usturoi. Cînd Iker păşi înăuntru, Heremsaf nu-şi ridică privirea, menţinîndu-şi atenţia asupra mîncării favorite.

Cu fața pătrată, cu mustața scurtă și tăiată îngrijit, Heremsaf era una dintre persoanele cele mai de vază din Kahun. Intendent al piramidei lui Sesostris II și al templului lui Anubis, el controla în fiecare zi livrările de carne, pîine, bere, uleiuri și parfumuri, cerceta amănunțit însemnările scribilor contabili, verifica orele de lucru în plus ale slujbașilor săi și se încredința că hrana era împărțită corect. Se trezea devreme, se culca tîrziu și aproape că ajunsese să uite ce era aceea odihnă.

Iker îi datora prima sa slujbă și toate înlesnirile de care se bucurase, însoțite de un sfat: „Nimic nu trebuie să scape atenției tale". Dar în timpul muncii încredințate de mai-marele său, Iker descoperise mînerul unui cuțit pe care era scrijelit numele *Fulgerului*, corabia care îl condusese cîndva spre moarte. Simplă întîmplare sau tînărul scrib era doar o jucărie în mîinile lui Heremsaf? Neîngăduindu-i lui Iker să citească documentele din arhivă, îi dovedea de fapt că între el și primar, supus credincios al faraonului, exista o înțelegere secretă. Totuși, scribul nu avea nimic anume să-i reproșeze, căci nu știa cu certitudine pe ce să se bizuie.

Dar astăzi, Heremsaf urma să-și scoată masca. Adevăratul lui plan fusese să-i întindă capcane lui Iker, nădăjduind ca tînărul să săvîrșească o greșeală care să-l ducă la pieire. Avînd acum informații hotărîtoare, putea deci să-i dea ultima lovitură.

– Trebuie să stăm de vorbă, Iker.

– Vă stau la dispoziție.

– Îmi pari foarte nervos, fiule. Ai necazuri?

– Chiar asta aștept să-mi spuneți.

– Te temi că sînt nemulțumit de tine, nu-i așa? Ei bine, ia să vedem! Ai descîlcit treaba aceea încurcată cu hambarele, ai stîrpit șobolanii și șoarecii din oraș, ai făcut inventarul vechilor depozite și ai pus în ordine, cu o iuțeală de necrezut, biblioteca din templul lui Anubis. Înșiruirea mea ți se pare corectă?

– N-am nimic de adăugat.

– Isprăvi tot una și-una, ce zici?

– Nu eu sînt în măsură să judec.

– Chiar dacă vrei să te arăţi urîcios, eu n-am să-mi schimb nici părerea, nici hotărîrea.

– Dar nici nu mă aşteptam la aşa ceva. Iată uneltele mele de scrib.

Heremsaf îşi ridică, în sfîrşit, capul.

– De ce doreşti să te desparţi de ele?

Iker rămase fără glas.

– Să ştii, fiule, că nu primesc nici un fel de dar, de la nimeni. Ar trebui să-ţi ceri iertare pentru această nechibzuinţă, dar nu-ţi stă în fire. Mai bine să uităm... dacă pronunţ chiar şi cea mai mică mustrare împotriva celui mai priceput tînăr scrib din Kahun, primarul mă va pedepsi. Favorul pe care ţi-l face mi se pare nefiresc de mare, însă sînt nevoit să mă supun. Dar să nu ţi se urce la cap. Invidioşii nu vor lipsi şi vor şti să profite de cea mai măruntă greşeală de-a ta. Fii deci cu mare băgare de seamă şi nu te lăuda cu averea dobîndită.

– Averea mea... despre ce vorbiţi?

– Despre faptul c-ai să te muţi. Primarul îţi oferă o casă nouă, mai încăpătoare şi mai bine aşezată. Iată-te şi stăpîn!

– Dar de ce atîta dărnicie?

– Te numeri, de acum încolo, printre cei mai de vază scribi din Kahun, fiule, şi toate uşile din oraş îţi vor fi deschise.

– Va trebui să mă îngrijesc în continuare de biblioteca din templul lui Anubis?

– Bineînţeles, căci noi manuscrise vor fi mutate acolo săptămîna aceasta. Tu eşti cel mai potrivit ca să le rînduieşti cum se cuvine. După părerea mea, vei fi chemat cît de curînd la primărie ca sfetnic al primarului. Atunci, n-am să mai fiu mai-marele tău şi vei fi nevoit să te descurci singur în faţa slujbaşilor care se spetesc acolo de mult timp. Să n-ai încredere în ei, căci nu-i preţuiesc pe cei tineri care le-ar putea lua locul. Eşti mulţumit de servitorul tău?

– Sekari? Îl socotesc drept un prieten care munceşte pentru mine o parte din zi.

– De acum va lucra doar pentru tine, întreaga zi. Casa ta trebuie să fie bine îngrijită, căci e în joc renumele tău. O zi bună, scribule Iker! Şi eu, şi tu avem o mulţime de treburi.

– Am avut un vis de necrezut, îi destăinui Sekari lui Iker. Se făcea că mîncam carne de măgar. Cei care ştiu să tălmăcească visele spun că asta înseamnă o slujbă mai bună fie pentru mine, fie pentru cineva care mi-e apropiat.

– Visul nu te-a înşelat, primarul mi-a dat o altă casă, mai mare.

Sekari nu-şi putu împiedica un fluierat de admiraţie.

– Ca să vezi... Devii cu adevărat un om însemnat în oraşul ăsta. Cînd mă gîndesc la toate clipele urîte prin care am trecut amîndoi, îmi vine să-i mulţumesc sorţii. Şi cînd te muţi?

– Îndată.

– Atunci să ne apucăm de strîns lucrurile.

– Se vor îngriji de ele slujbaşii primăriei.

Iker, Sekari şi Vînt-de-Miazănoapte porniră spre locul descris de Heremsaf, o străduţă curăţică, situată în frumosul Kahun, nu departe de uriaşa casă cu grădină a primarului.

– Asta să fie? se minună Sekari.

– Chiar ea.

– Dar nu e cu putinţă... Cît e de frumoasă, şi pe deasupra proaspăt văruită. Are etaj şi ditamai terasa. Ai să mai vorbeşti cu mine de-acum?

– Bineînţeles, căci o să locuieşti aici ca intendent.

– Nu-mi vine să cred! Aşteaptă, să nu intrăm ca nişte sălbatici! Mă duc să caut cele trebuincioase.

Sekari se întoarse după puţin timp cu un vas umplut cu apă parfumată, pe care îl aşeză pe prag.

– Nimeni nu va păşi înăuntru fără să-şi spele mîinile şi picioarele. Stăpîne, ţi se cuvine onoarea de a fi primul.

În încăperea rezervată cultului strămoşilor, Sekari adulmecă aerul.

– Au stropit bine pereţii cu pastă de usturoi pisat şi înmuiat în bere, băgă el de seamă. Nici şerpii, nici scorpionii, nici duhurile rele n-o să ne deranjeze.

O sală de primire, trei dormitoare, camere pentru baie, o bucătărie largă, o pivniţă ce-şi merita numele... Vrăjit, Sekari le străbătu de cîteva ori.

– Şi... mobila?

– Cred că urmează să vină.

Mai mulţi lucrători ai primăriei aduseră o cantitate impresionantă de obiecte. Sub ochiul atent al lui Vînt-de-Miazănoapte, Sekari îi obligă să-şi spele mîinile şi picioarele înainte de a-şi depune preţioasele poveri în locurile potrivite.

Coşurile şi lăzile în care puteau fi rînduite alimentele, îmbrăcămintea, sandalele şi obiectele de toaletă i-ar fi mulţumit pînă şi pe cei mai pretenţioşi. Dreptunghiulare, alungite, ovale sau cilindrice, erau făcute din stuf împletit cu frunze de palmier, fie din lemn cu capace frumos împodobite care se închideau cu ajutorul unor sforicele. Cît despre rogojini, acestea erau de cea mai bună calitate, bucăţile de stuf şi fîşiile din ţesătură de in alcătuind pătrate şi romburi colorate diferit. Unele aveau să fie aşternute pe jos, altele agăţate la ferestre ca să împiedice razele soarelui să pătrundă înăuntru.

Mesele joase şi scăunelele cu trei picioare erau elegante şi trainice, dar Sekari aprecie cel mai mult scaunele de culoarea paiului, cu picioarele pătrate şi cu spătarul curbat după forma spatelui. Şi ce cusur ai fi putut, oare, găsi superbelor lămpi alcătuite dintr-o bază de calcar şi o picior subţire din lemn ce imita o tulpină de papirus, în vîrful căreia se găsea un vas din bronz pentru uleiul de iluminat?!

Cu răsuflarea tăiată, Sekari se aşeză pe un scaun.

– Ai fost cumva numit ajutorul primarului?

Apoi slujitorii aduseră lucrurile cele mai uimitoare: trei paturi, cîte unul pentru fiecare cameră, cu aşternuturi aşa cum Sekari nu mai văzuse niciodată. Pipăi încetişor mănunchiurile

de cînepă împletita fixate într-o ramă de lemn împodobită cu chipurile zeului Bes şi al zeiţei-hipopotam Tueris, care, înarmaţi cu cuţite, înălţau victorioşi deasupra capului corpurile şerpilor ucişi şi protejau somnul celui care se odihnea în aceste paturi. Apoi Sekari îşi puse capul pe pernele umplute cu lînă şi căzu în extaz cînd îşi plimbă mîna peste cearşafurile din cea mai fină pînză de in.

– Închipuie-ţi cum va fi, Iker, să dormi în ele, mai ales dacă le parfumezi... Nici o fată n-ar rezista! Le văd pe cale să...

Răgetul lui Vînt-de-Miazănoapte îl întrerupse pe Sekari din visele sale. În apropierea casei, măgarul tocmai descoperise o grădină micuţă şi un grajd cu acoperişul din frunze de palmier. Acolo găsi un culcuş de paie curate şi un jgheab plin de cereale, de legume şi scaieţi, al căror gust Vînt-de-Miazănoapte îl socotea fără pereche. Era de la sine înţeles că animalul se bucura de această mutare.

Trei flăcăi voinici se iviră în uşa casei.

– Unde e pivniţa? întrebă primul.

Sekari alergă degrabă înaintea lor.

– De ce?

– Am adus urcioare cu bere din partea primarului.

Sekari privi vasele cu gîtul strîmt, arse bine în cuptorul olarului şi prevăzute cu două toarte. Dopurile din lut garantau o băutură de calitate.

– Bine... Veniţi cu mine!

De-abia fură aşezate urcioarele la locul lor, că apăru încă un slujitor purtînd un veşmînt din pînză de in nealbită, alcătuit din două bucăţi identice, cusute la mijloc.

– Acesta e cel mai nou model, îl lămuri el pe Iker. Veşmîntul coboară de la piept pînă la pulpa piciorului. Cele două vîrfuri mai lungi ale triunghiului se înnoadă în jurul mijlocului, la brîu. Vîrful mai scurt se aduce din spate în faţă printre coapse şi se leagă de celelalte două în dreptul pîntecelui. Dacă totul e făcut cum trebuie, ţesătura înfăşoară corpul de două ori.

Iker îl probă fără să stea pe gînduri şi fu mulţumit de rezultat.

– Şi asta e pentru servitor.

Sekari primi o mătură grozavă din fibre lungi de palmier, îndoite şi strînse în mănunchiuri.

În timp ce Sekari îşi încerca noul instrument de lucru, Iker privi îndelung un obiect neobişnuit care nu avea ce căuta printre lucrurile sale: un vas pentru farduri, reprezentînd o femeie care înota, goală, ţinîndu-şi capul ridicat şi purtînd în mîini o cupă ovală în formă de răţoi. Ea era Nut, zeiţa Cerului, iar el, Geb, zeul Pămîntului. De unirea lor depindea mişcarea aerului şi a luminii care făceau cu putinţă viaţa pe pămînt.

Şi deodată se ivi ea.

Datorită micului obiect, Iker o văzu parcă aievea pe tînăra preoteasă, atît de îndepărtată şi cu neputinţă de atins! Era o greşeală sau un semn al sorţii?

– Ce socoteşti să faci cu el? întrebă Sekari amuzat.

– Dăruieşte-i acest vas uneia dintre iubitele tale!

– Te mai gîndeşti încă la acea femeie pe care n-ai s-o mai revezi niciodată! Am să-ţi prezint alte zece, frumoase şi înţelegătoare. Cu o casă ca asta, o să ajungi unul dintre cei mai vînaţi bărbaţi din Kahun.

Iker îşi aminti de piatra fără seamăn, regina turcoazelor, pe care o scosese din munte. Datorită ei zărise chipul femeii pe care o îndrăgea şi pe care nici o alta nu va izbuti s-o înlocuiască!

– Te chinui zadarnic, insistă Sekari, şi nu te bucuri de norocul pe care-l ai, adică o astfel de casă şi o slujbă printre scribii de frunte. Pricepi?

– Nu mi-ai vorbit tu despre Cercul de aur din Abydos?

Sekari se încruntă.

– Nu-mi aduc aminte, dar ce contează? Toată lumea a auzit aceste vorbe despre cei iniţiaţi în misterele din Abydos. Dar noi nu ne numărăm printre ei, şi cu atît mai bine! Îţi poţi închipui o viaţă singuratică, fără nici o plăcere, departe de vin şi de femei?

– Şi dacă ea face parte din acest Cerc?

– Uit-o şi îngrijeşte-te de slujba ta! Pentru ce te porţi de parcă ai prevesti o nenorocire, cînd ai totul pentru ca să fii fericit?

– Iartă-mă că ţi-o spun, bunul meu prieten, dar n-ai înţeles pricina acestui munte de daruri.

Sekari se aşeză pe un scăunel.

– Ai fost recunoscut drept un scrib foarte priceput şi acum ai parte de înlesnirile pe care ţi le oferă slujba ta. Ce te nedumereşte?

– Vor să mă cumpere.

– Baţi cîmpii!

– Vor să mă împiedice să-mi duc mai departe căutările şi să aflu adevărul. O slujbă bună, o casă frumoasă, o viaţă îndestulătoare... Cine şi-ar dori mai mult? E un plan iscusit, dar n-au izbutit să mă păcălească. Nimeni nu mă va opri, Sekari!

– Dacă o iei aşa... Dar nu cumva priveşti lucrurile cu prea multă asprime?

– Pentru mai-marii acestui oraş eu însemn o primejdie. Şi ei încearcă să-mi îndepărteze bănuielile.

– Să zicem că ai dreptate. Dar atunci, bucură-te de aceste împrejurări! Dacă adevărul pe care-l cauţi te va duce la pieire, de ce să nu renunţi la el şi să te mulţumeşti cu ceea ce ţi se oferă?

– Îţi spun încă o dată: nimeni nu mă va cumpăra!

– Bine, cum vrei tu. Eu am să fac prima curăţenie aici, apoi am să pregătesc de mîncare.

Iker urcă pe terasă.

În locul acesta nu se simţea la el acasă. Străduindu-se să-l abată de la ţinta sa, duşmanii nu reuşiseră decît să-i întărească hotărîrea.

Dintre cutele veşmîntului său, scribul scoase cuţitul cu care avea să-l ucidă pe Sesostris şi lăsă razele soarelui să scînteieze pe lamă.

5.

Văduva muncea din greu. Voia cu orice preţ să le asigure celor trei copii ai săi o viaţă fericită. Pe pămînturile ei rupte de lume, aflate la nord de Memphis, cultiva legume ajutată de doi ţărani şi le vindea în tîrg.

Pe cînd îngrămădea dovlecii într-un coş uriaş, un monstru păros îi răsări înainte. Deşi văduva nu era fricoasă, se trase totuşi puţin înapoi.

– Ce faci, buna mea prietenă? Ai un ogor frumuşel. Cîştigi binişor de pe urma lui, nu-i aşa?

– Şi ce te priveşte pe tine?

Gură-Pocită surîse răutăcios.

– De felul meu sînt un om atent la necazurile semenilor mei. De aceea mă îngrijesc să-i apăr. Iar tu ai, fără îndoială, nevoie de ocrotirea mea.

– Te înşeli.

– Ah, nu! Eu nu mă înşel niciodată!

– Pleacă şi lasă-mă-n pace!

– Dacă-mi vorbeşti aşa mă supăr. Nu te bizui pe muncitorii tăi ca să te apere, căci sînt în mîinile oamenilor mei. Cît despre copii, nu le voi face nici un rău dacă te arăţi înţelegătoare.

Văduva păli.

– Ce vrei?

– A zecea parte din cîştigurile tale în schimbul prieteniei mele. Şi nu încerca să mă înşeli. Dacă mă minţi sau dacă şovăi, am să mă răzbun pe fetiţa cea mică.

Metoda lui Gură-Pocită era bine pusă la punct. Lui şi cetei de tîlhari fără milă care-l însoţea le cădeau pradă gospodăriile modeste ai căror stăpîni nu i se împotriveau de teamă să nu-şi piardă viaţa sau să nu-şi vadă rudele schingiuite.

Văduva nu făcu nici ea altfel.

Gură-Pocită nu atrăsese pînă acum atenţia gărzilor, căci nu lăsa niciodată vreun cadavru în urma lui. Şi cum numărul celor pe care-i proteja sporise, partea ce i se cuvenea crescuse şi ea simţitor. Şi nu era decît începutul, iar Gură-Pocită se felicita pentru iuţeala cu care înaintau treburile, sperînd că stăpînul cel mare va fi mulţumit.

Gură-Pocită pătrunse în Memphis prin cartierul de nord, de unde se zărea vechea fortăreaţă cu ziduri albe, creaţie a lui Menes, „Cel Statornic“, primul faraon. Avînd în vedere mulţimea de oameni de toate soiurile care treceau încolo şi-ncoace, te puteai strecura uşor fără să fii băgat de seamă. Marele stăpîn, Prevestitorul, alesese să locuiască într-o clădire modestă, deasupra prăvăliei pe care o ţineau credincioşii săi.

Născut tîlhar, făcîndu-se vinovat de mai multe furturi săvîrşite sub ameninţarea cuţitului, Gură-Pocită îşi petrecuse mai mulţi ani în minele de aramă din Sinai şi nu scăpase din cele de turcoaze decît datorită Prevestitorului şi cetei sale. Deşi nu era înclinat să se supună cuiva, recunoscuse totuşi că nu putea găsi un stăpîn mai bun.

Motivul hotărîtor fusese acela că Prevestitorul îi îngăduia să se îmbogăţească după voia inimii, cu condiţia să stea în umbră şi să-şi organizeze ceata în vederea unor atacuri mai îndrăzneţe decît cele asupra unor gospodării izolate. Nelegiuitul gusta din plin noua sa viaţă, căci singura sa obligaţie era să meargă regulat la Memphis pentru a sta de vorbă cu Prevestitorul şi pentru a-i duce felul de mîncare preferat.

Oricare fusese capitala aleasă de un faraon sau de altul, Memphis, cu portul său cel mare, rămăsese inima negoţului din

Egipt. Aici soseau mărfuri provenind din Creta, din Liban sau Asia, care erau verificate și apoi rînduite în magazii încăpătoare. Nenumăratele hambare erau pline cu grîne, grajdurile adăposteau vite grase, iar tezaurul conținea aur, argint, aramă, lapislazuli, parfumuri, felurite leacuri pentru boli, vin, tot felul de uleiuri și încă multe alte bogății.

Gură-Pocită visa să pună stăpînire pe ele și să devină omul cel mai bogat din tot regatul. Iar Prevestitorul îi încuraja aceste dorințe, căci ele nu stăteau în calea planurilor sale.

Indiferent față de credința în anumiți zei, dar temîndu-se de cruzimea Prevestitorului, care o întrecea pe a sa, Gură-Pocită nu se gîndea decît la izbîndă. Stăpînul său n-avea decît să conducă așa cum îi plăcea, atîta vreme cît el, Gură-Pocită, urma să se aleagă cu bogăția. Și dacă pentru aceasta trebuia să semene spaima, ucigîndu-i pe cei care se împotriveau, atunci își va îndeplini cu însuflețire sarcina.

Apropiindu-se de casa Prevestitorului, Gură-Pocită se simți urmărit. Mai multe iscoade, mereu la pîndă, îi descopereau îndată pe curioși. Aici, un vînzător de pîine, colo, un gură-cască, puțin mai departe, un măturător. Toți erau credincioși Prevestitorului și-și anunțau îndată stăpînul dacă era vorba de vreo primejdie.

Nimeni nu-l împiedică pe Gură-Pocită să intre în prăvălia unde se îngrămădeau laolaltă sandale, rogojini și pînzeturi grosolane. Urmînd sfaturile Prevestitorului, învățăceii săi deveniseră negustori cinstiți, priviți cu ochi buni în cartier. Unii își întemeiaseră familii, alții se mulțumeau cu legături trecătoare. Luau parte cu toții la numeroasele sărbători celebrate de-a lungul anului, umblau prin cîrciumi, străduindu-se să nu se deosebească de locuitorii orașului. Ca să-și poată lovi dușmanii, trebuiau să treacă neobservați.

– Ce mai faci, Gură-Pocită? îl întrebă un roșcovan.

– Cum nu se poate mai bine, băiete. Dar tu?

Shab Strîmbu', mîna dreaptă a Prevestitorului, era un temut mînuitor al cuțitului, care se pricepea cel mai bine să lovească

pe la spate. Ucigaş cu sînge rece, fără sentimente sau remuşcări, sorbea cu nesaţ învăţătura trimisului Zeului şi n-avea ochi decît pentru el.

– Înaintăm pe calea cea bună. Sper că n-ai fost urmărit.

– Doar mă cunoşti, Shab. Ştiu să mă păzesc.

– Oricum, nici un intrus n-ar ajunge pînă aici.

– S-ar zice că nu ţi-ai pierdut nimic din neîncrederea de odinioară.

– Nu este ea temelia izbînzii noastre viitoare? Necredincioşii bîntuie peste tot. Dar într-o bună zi o să-i nimicim noi!

Gură-Pocită ceru să-l vadă pe Prevestitor. Nimic nu-l plictisea mai mult decît cuvîntările despre adevărata credinţă.

– Stăpînul predică. Urmează-mă fără să faci zgomot!

Cei doi bărbaţi urcară la primul etaj unde vreo douăzeci de discipoli ascultau foarte atenţi vorbele învăţătorului lor.

– Zeul îmi vorbeşte, le dezvălui Prevestitorul. Mie şi numai mie îmi îngăduie să-i port solia. Zeul se arată blînd şi îndurător cu cei care-l slujesc, dar fără milă faţă de necredincioşi, care vor pieri de pe faţa pămîntului. Pe voi, apărătorii adevăratei credinţe, vă supune la o încercare nespus de grea, forţîndu-vă să vă amestecaţi printre egiptenii prinşi în capcana desfrîului şi iubitori ai falşilor zei. Dar nu există altă cale pentru a pregăti marele război şi a face să învingă adevărul al cărui purtător sînt. Cei care se vor încăpăţîna să nu-l recunoască vor fi zdrobiţi, iar pedeapsa lor ne va umple de bucurie. Îi vom ucide pe cei care-l pîngăresc pe Zeu, începînd cu primul dintre ei, faraonul. Să nu credeţi că acesta e un ţel cu neputinţă de atins. Mîine vom domni peste această ţară. Apoi vom şterge hotarele, pentru ca puterea Zeului să se întindă peste întreg pămîntul. Femeile nu vor mai umbla pe străzi, nu vom mai încuviinţa dezmăţul şi Zeul va revărsa asupra noastră binefacerile sale.

„Mereu aceleaşi vorbe!“ gîndi Gură-Pocită, pe care îl impresionaseră violenţa tonului şi puterea de convingere.

După ce cuvîntarea se încheie, discipolii se retraseră în linişte şi deveniră iar, unul brutar, altul vînzător de sandale, altul frizer.

Ca de fiecare dată cînd îl întîlnea, Gură-Pocită se minună de puterea fizică a Prevestitorului. Înalt, slab, cu barbă şi ochii roşii adînc înfundaţi în orbite, cu buze cărnoase şi capul acoperit cu un turban, înveşmîntat într-o o mantie de lînă ce-i cobora pînă la călcîie, Prevestitorul îi îngrozea chiar şi pe cei mai curajoşi, cu privirea sa de pasăre de pradă. Vorbele lui erau cînd tăioase ca o lamă de silex, cînd dulci şi învăluitoare. Fiecare dintre ucenici îl ştia în stare să-i stăpînească pe demonii deşertului şi să-şi extragă tăria din forţele lor de temut.

– Mi-ai adus ceea ce îmi trebuie, Gură-Pocită?

– Bineînţeles! Iată!

Şi bărbatul îi întinse Prevestitorului un sac.

Shab Strîmbu' se repezi între ei.

– O clipă, să verific.

– Dar tu cine te crezi? se răzvrăti îndată părosul.

– Măsurile de prevedere sînt valabile pentru toată lumea.

– Faceţi pace, prieteni! interveni Prevestitorul. Niciodată Gură-Pocită n-ar îndrăzni să mă trădeze. Am dreptate, nu-i aşa?

– Negreşit.

Prevestitorul desfăcu sacul şi scoase din el o mînă de sare din oaze. Fără să bea nici vin, nici bere, nici alcool, şi abia gustînd puţină apă, îşi potolea setea cu această spumă a lui Seth care se forma la suprafaţa pămîntului în timpul marilor călduri ale verii.

– Minunat, Gură-Pocită.

– E de cea mai bună calitate. Vine din deşertul apusean.

– Vînzătorul nu te-a minţit.

– Nimeni nu-şi bate joc de mine.

– Eşti mulţumit de cum îţi merg treburile?

– Pe deplin. Ţăranilor le e atît de frică, încît mi se supun de îndată.

– Vreun semn de împotrivire?

– Nici cel mai mărunt, stăpîne.

– Gărzile bănuiesc ceva?

– Nimic! Cînd m-aţi învăţat cum să fac, aţi avut o idee înţeleaptă. În curînd voi aduce cîştiguri mari cauzei noastre.

– Oamenii tăi continuă să se antreneze?

– Bizuiţi-vă pe mine! Flăcăii mei sînt mai zdraveni ca nicicodată. Cînd veţi avea nevoie de ei vor fi gata de atac.

– Aşteptaţi-mă aici amîndoi!

Şi Prevestitorul ieşi din încăpere, lăsîndu-i pe Gură-Pocită şi pe Shab Strîmbu' faţă în faţă.

Pătrunse într-o odăiţă plină de coşuri umplute cu rogojini grosolan lucrate. Zîmbind, se gîndea la răzmeriţa pe care o aprinsese în oraşul Sichem, din Canaan. Armata egipteană credea că o înăbuşise, uitînd de focul ascuns sub cenuşă. Arestat şi aruncat în temniţă, Prevestitorul scăpase folosindu-se de un vicleşug: convinsese un bărbat sărac cu duhul să vorbească în locul lui şi să se dea drept el. Executîndu-l, egiptenii îşi închipuiau că se terminase cu îndemnurile la răscoală. Dar acum, fiind crezut mort, Prevestitorul putea să acţioneze din umbră fără nici o grijă. Împinse peretele din fund al odăiţei şi acesta se roti descoperind o ascunzătoare. Prevestitorul scoase de acolo un cufăr din lemn de salcîm pe care îl meşterise un tîmplar din Kahun, eliminat mai apoi, cînd ameninţa să devină prea vorbăreţ.

Splendidul obiect merita să se numere printre comorile unui mare templu. Înăuntrul lăzii se găseau înscrisuri, figurine magice şi o piatră pe care Prevestitorul o luă în mîini cu mare băgare de seamă. Apoi se retrase în încăperea unde-l aşteptau Gură-Pocită şi Shab Strîmbu', şi le arătă minunăţia.

– Aceasta e regina turcoazelor.

O nestemată de această mărime şi de o asemenea calitate nu avea pereche. Prevestitorul o înălţă spre lumină pentru ca piatra să se încarce cu energie.

– Cu ajutorul ei vom dezlănţui un dezastru în faţa căruia faraonul va fi neputincios.

– Recunosc această piatră, zise Gură-Pocită. Iker, o iscoadă de-a soldaţilor, a scos-o din măruntaiele muntelui lui Hathor. Dar în timpul atacului de la mină a fost omorît, iar cadavrul lui, ars.

– Primiţi această frumuseţe şi bucuraţi-vă de favoarea pe care n-o fac decît celor mai credincioase dintre ajutoarele mele.

Dar Gură-Pocită nu avea răbdare pentru astfel de lucruri.

– Care vă sînt poruncile, stăpîne?

– Măreşte numărul gospodăriilor aflate sub paza ta, sporeşte-ţi cîştigurile, îmbunătăţeşte-ţi armele şi continuă să antrenezi luptători nemiloşi. Timpul curge în avantajul nostru.

Felul acesta de ordine îi convenea pe deplin lui Gură-Pocită care ieşi din prăvălie ducînd cu sine mai multe perechi de sandale, ca un cumpărător de rînd.

Prevestitorul luă iar o mînă de sare.

– După cîte se aude, începu Shab Strîmbu', Sesostris se pregăteşte să-l atace pe guvernatorul Khnum-Hotep. Înfruntarea se anunţă sîngeroasă, iar biruinţa, nesigură, căci trupele provinciei Oryx sînt numeroase şi înarmate.

– Cu atît mai bine, prietene!

– Poate că Sesostris va fi înfrînt şi omorît. Şi atunci...

– Atunci Khnum-Hotep îi va lua locul şi va deveni noul nostru vrăjmaş. Trebuie să-i distrugem pentru totdeauna pe faraoni, să nu mai domnească vreodată pe aceste pămînturi.

– Aveţi cu adevărat încredere în Gură-Pocită? E atît de lacom, că ar putea deveni cu neputinţă de controlat.

– Linişteşte-te, acest ucigaş a înţeles că nimeni nu mă trădează dacă nu vrea să simtă ghearele unui demon al deşertului înfigîndu-i-se în carne.

– Dar nu-i pasă de credinţa adevărată!

– La fel sînt mulţi dintre aliaţii noştri, simple unelte în mîna Zeului. Tu însă ai altă fire. Învăţătura pe care-ai primit-o de la mine ţi-a schimbat soarta şi acum păşeşti pe calea virtuţii.

Vocea blîndă a Prevestitorului îl scufundă pe Shab într-un fel de extaz. Era pentru prima dată cînd îi vorbea aşa, întărindu-i

convingerile. Avea să-l urmeze oriunde pe acest stăpîn cu privire de foc şi să i se supună orbeşte.

– Am nevoie să ştiu dacă iscoadele noastre din Canaan strecurate în Memphis sînt gata să treacă la fapte, grăi Prevestitorul. Le vom încredinţa misiunea de a înlătura o piedică însemnată, care opreşte un grup de asiatici să intre în Kahun.

6.

În vîrstă de 17 ani, iuţi ca vîntul şi mlădioase ca trestia, cele două iscoade ale generalului Nesmontu nu se temeau de nimic. Convinşi de importanţa misiunii lor, băieţii erau hotărîţi să înfrunte toate primejdiile pentru a obţine informaţiile despre apărarea guvernatorului Khnum-Hotep. Reuşita atacului depindea în mare parte de lămuririle pe care ei aveau să le dea comandantului lor.

Începură cu Nilul. Neînarmaţi, cu şoldurile acoperite cu o bucată de pînză sărăcăcioasă mirosind a peşte, se dădură drept pescari. Şi ceea ce văzură îi uimi peste poate: Khnum-Hotep adunase în faţa portului capitalei sale o adevărată flotilă alcătuită din tot soiul de ambarcaţiuni. La bordul lor se aflau zeci de arcaşi.

Cînd una dintre corăbii înaintă spre barca lor modestă, băieţii nu încercară să fugă.

– Ce căutaţi pe aici? îi întrebă unul dintre ofiţeri.

– Să vedeţi... pescuim.

– Pentru cine?

– Pentru noi. Trebuie să ne hrănim familiile.

– De ce nu ţineţi seama de poruncile stăpînului Khnum-Hotep? Nici o barcă nu are voie să treacă prin partea aceasta a fluviului.

– Locuim în sat, în vale, şi ne-am obişnuit să pescuim pe aici.

– Acum însă nu mai este îngăduit.

– Şi atunci, ce-o să mîncăm?

– Duceţi-vă la postul de pază cel mai apropiat şi o să primiţi merinde. Dacă vă mai prind pe aici, vă arestez.

Cele două iscoade se îndepărtară fără grabă, ca doi pescari de treabă, supăraţi de noile porunci. Traseră barca la mal înainte să ajungă la postul de pază şi se afundară în desişurile de papirus unde mişunau şerpi şi crocodili. Indiferenţi la pişcăturile insectelor, răzbiră pînă la marginea pămînturilor cultivate.

Şi aici Khnum-Hotep îşi luase măsuri de prevedere. Ascunse sub crengi acoperite cu pămînt, o mulţime de gropi erau tot atîtea capcane pentru atacatori. Iar în colibele de stuf nu se adăposteau ţărani, ci soldaţi. Şi la fel stăteau lucrurile şi în gospodăriile din apropiere. Iscoadele zăriră chiar şi soldaţi căţăraţi în copaci.

Continuîndu-şi căutările, băieţii se aruncară într-un canal ce ducea pînă la capitala provinciei şi înotară pe sub apă, ieşind la suprafaţă cît mai rar ca să ia o gură de aer. În depărtare descoperiră întărituri puternice, supravegheate de un număr mare de soldaţi.

Aşezarea trupelor lui Khnum-Hotep nu avea nici un punct slab.

Iscoadele ştiau acum destule, însă le mai rămînea de îndeplinit însărcinarea cea mai grea: să se întoarcă teferi şi nevătămaţi, şi să aducă la cunoştinţa comandantului lor informaţiile culese.

Şi deodată, o săgeată şuieră pe la urechile lor.

De îndată ce regele trecu pragul palatului său, fostul guvernator de provincie Djehuty îi ieşi înainte. Înveşmîntat într-o mantie lungă, ce mai îndulcea neplăcuta senzaţie de frig ce-l chinuia, bătrînul demnitar voia să dea uitării vîrsta şi durerile de oase, şi să-l slăvească aşa cum se cuvine pe suveranul al cărui slujitor credincios devenise.

– Vă aşteptam cu nerăbdare, Luminăţia Voastră.

– Ai veşti proaste?

– Am întărit hotarele provinciei şi mi-am desfăşurat toate trupele ca să-l izolez pe Khnum-Hotep, dar mă temeam în fiecare zi să nu încerce să forţeze intrarea. Are mai mulţi oameni decît mine şi n-aş fi putut să-i ţin piept timp îndelungat.

– De vreme ce această nenorocire nu s-a petrecut, să ne păstrăm în continuare speranţa.

– Rămîn totuşi neîncrezător, Luminăţia Voastră. Oamenii mei nu par prea siguri pe ei. Şi vă sfătuiesc să nu vă puneţi nădejdea în soldaţii provinciilor care vi s-au supus de curînd. Faima guvernatorului provinciei Oryx îi face să tremure. O parte dintre ei socoteşte că Khnum-Hotep va ieşi biruitor din orice înfruntare. De fapt, nu vă puteţi bizui decît pe forţe proprii.

– Îţi mulţumesc că mi-ai vorbit deschis.

– Neîndoielnic, aveţi înzestrările unui mare faraon de care ţara noastră are atîta nevoie, dar obstacolul ce vi se iveşte acum în cale pare de netrecut. Chiar dacă veţi porni la luptă, rănile nu se vor şterge niciodată.

Djehuty se întrebă dacă regele dădea atenţie vorbelor sale. Reîntoarcerea în sînul Egiptului a provinciilor răsculate, în afara celei a lui Khnum-Hotep, fusese o adevărată izbîndă, totuşi împăcarea adevărată avea nevoie de timp, de foarte mult timp. Dorindu-şi cu încăpăţînare o victorie deplină, Sesostris nu avea, oare, să atragă astfel un mare dezastru? Dar şi stînd cu mîinile în sîn, s-ar fi dovedit slab în faţa lui Khnum-Hotep, care nu ar fi întîrziat să profite de această situaţie.

Căpetenia gărzii personale a lui Sesostris şi a tuturor străjilor Egiptului, Sobek Păzitorul, aproape că nu mai dormea de cînd regele poposise în provincia Iepurelui. Voinic şi mereu agitat, nu cunoştea încă pe deplin toate informaţiile necesare pentru a asigura paza monarhului în aceste ţinuturi întinse. Mai mult, din trupele aflate sub comanda sa făceau parte şi soldaţi de-ai lui Djehuty, ceea ce îi sporea neliniştea. Bine că măcar reuşise să impună prezenţa celor mai buni oameni ai săi în preajma încăperilor regelui.

Era limpede că Khnum-Hotep va încerca să-l ucidă pe monarh înainte ca acesta să pornească atacul. Lipsiţi de mai-marele lor, soldaţii lui Sesostris s-ar fi unit apoi cu vrăjmaşul. Dar unde şi cînd se va petrece această încercare?

La Khemenu, capitala provinciei, atmosfera era apăsătoare. Nici una dintre iscoadele trimise de generalul Nesmontu pe

pămînturile duşmanului nu se întorsese. Sesostris nu cunoştea deci nimic despre apărarea lui Khnum-Hotep. Să atace orbeşte l-ar fi dus, neîndoielnic, la înfrîngere.

Încă din zori, Sobek îi controlase el însuşi pe toţi slujitorii palatului. Nu avea încredere nici măcar în bătrînii din partea cărora nu te puteai aştepta la fapte primejdioase. La bucătărie le ceruse ajutoarelor de bucătari să guste mîncărurile în faţa sa.

Şi tocmai cînd îşi luase răgazul de a savura o plăcintă umplută cu bob, unul dintre aghiotanţii săi, un bărbat cu o figură dîrză, se apropie şovăind.

– Vreo pricină de îngrijorare?

– Nu tocmai, comandante... Dar ne-aţi ordonat să vă dăm de ştire despre tot ce se petrece.

– Lămureşte-mă!

Sobek puse alături plăcinta pe care un cîine cu picioare scurte şi privire ageră o pîndea de mult timp. Înşfăcîndu-şi prada, animalul se retrase într-un ungher, înfulecînd-o pe nerăsuflate.

– L-aţi văzut, comandante, a...

– Aştept.

– E vorba despre o întîmplare neînsemnată. Frizerul a intrat în palat aseară, cu puţin înainte de apusul soarelui. Şi nimeni nu l-a mai văzut ieşind. În mod obişnuit, trebuia să-şi fi isprăvit munca pînă acum.

– Deci, e ascuns pe undeva pe aici.

– Nu vă faceţi griji, uneltele sale sînt la mine. Nimănui nu-i este îngăduit să umble prin palat cu obiecte tăioase.

– Nătărăule, fără îndoială că are asupra lui un brici.

Sobek şi aghiotantul său alergară către odăile lui Sesostris. Pe culoarul care ducea spre ele, aghiotantul îl văzu pe frizer.

– El e!

Ţinînd în mînă un săculeţ din piele, omul rămase pe loc, înspăimîntat. Sobek îi sări în spinare cu toată greutatea sa şi-l ţintui la pămînt. Aghiotantul îi legă mîinile şi picioarele cu o frînghie care îi pătrunse în carne.

– Aşa deci, voinicule, voiai să-l omori pe rege!

– Nu, nu, vă jur că nu!

– Asta rămîne de văzut.

Sobek desfăcu săculeţul.

Înăuntru nu se găsea nici un brici, ci doar un splendid scarabeu din cornalină.

– L-ai furat?

Frizerul îşi coborî privirile în pămînt.

– Da, e adevărat.

– De la cine?

– De la o slujnică.

– Te-ai ascuns aici peste noapte ca să săvîrşeşti această nelegiuire?

– M-am gîndit că voi trece nebăgat în seamă. Trebuie să mă iertaţi, eu...

– Îţi făgăduiesc că vei petrece mulţi ani în temniţă.

În timp ce Sesostris cîntărea planul de atac al generalului Nesmontu, Sobek îi vesti că două iscoade rănite cereau îngăduinţa să li se înfăţişeze. Neîncrezător, căpetenia gărzii faraonului îl trimise pe Nesmontu să verifice dacă erau într-adevăr oamenii lui, înainte de a-i lăsa să intre.

Unul din cei doi tineri avea înfipt în umărul stîng vîrful unei săgeţi, iar piciorul drept al celuilalt era plin de sînge. Mîndri că-şi îndepliniseră misiunea, refuzaseră orice îngrijiri pînă nu vorbeau cu monarhul şi cu generalul care îi ascultară cu atenţie.

Nesmontu îi felicită şi îi ridică la gradul de ofiţeri. Cei doi viteji nu-şi putură împiedica lacrimile cînd regele, care-i depăşea în înălţime cu un cap, îi îmbrăţişă.

Apoi Sesostris îşi reuni consiliul restrîns din care făceau parte generalii Nesmontu şi Sepi, Purtătorul sigiliului regal Sehotep şi Sobek Păzitorul.

Cu o mină severă, Nesmontu îi înştiinţă pe scurt despre cele aflate. O tăcere lungă urmă cuvintelor sale.

– Apărarea lui Khnum-Hotep e de netrecut, fu de părere Sepi. Ne-ar trebui o armată de trei ori mai numeroasă ca s-o înfrîngem, şi asta cu preţul unor grele pierderi. Dar acum n-avem sorţi de izbîndă.

– Recunosc că această luptă nu se anunţă deloc uşoară, consimţi generalul Nesmontu. Totuşi, nici nu poate fi vorba să dăm înapoi. În fruntea celor mai bune trupe ale mele, voi străpunge apărarea duşmanului.

– Te vei bate cu îndîrjire, grăi Sehotep, dar îţi vei pierde viaţa. Dacă soldaţii noştri cei mai iscusiţi vor pieri, ce speranţă ne mai rămîne?

– Fiindcă ştim cum şi-a desfăşurat vrăjmaşul forţele, avem un avantaj preţios. Dacă vom şti să tragem foloase de pe urma lui, soarta va fi poate de partea noastră.

– Zadarnic! se împotrivi Sobek. Chiar tu ne-ai arătat că sîntem înfrînţi dinainte.

– Să încercăm totuşi să cădem la o înţelegere, propuse Sehotep. Consider că sînt în stare să-l îmbunez pe Khnum-Hotep.

– Te va păstra ca ostatic, zise generalul Sepi. Încăpăţînarea acestui guvernator e mai tare decît granitul. Lui Khnum-Hotep nu-i sînt pe plac înţelegerile căci nici nu se gîndeşte să renunţe la prerogativele sale.

Nimeni nu-l contrazise pe Sepi.

– N-avem de ales, rosti Nesmontu. Oricare ar fi primejdiile, să atacăm! Dacă nu, faima de care se bucură faraonul va primi o lovitură de moarte.

– Siguranţa regelui e mai presus de orice, reaminti Sobek Păzitorul. În timpul atacului, viaţa Luminăţiei Sale nu trebuie să fie pusă în primejdie.

– Sînt de aceeaşi părere, zise răspicat Nesmontu. În ceea ce mă priveşte, voi porni la luptă în fruntea soldaţilor mei.

Sesostris se ridică.

– Hotărîrea ultimă îmi aparţine. O veţi afla mîine-dimineaţă după celebrarea ritualurilor în sanctuarul lui Thot.

7.

Îmbrăcată într-o rochie plisată, cu mîneci scurte şi corsaj bej, tînăra preoteasă se înclină în faţa Arborelui vieţii, apoi începu să cînte la harpă, instrument care cerea multă iscusinţă. Din lemn de sicomor, avînd o lungime de 50 de centimetri, harpa era prevăzută cu patru coarde. Fata îşi sprijini de umăr partea de jos a instrumentului şi, ţinîndu-l orizontal, se strădui să obţină un echilibru desăvîrşit, sub protecţia celor două sculpturi ce împodobeau harpa, nodul magic al lui Isis şi capul lui Maat.

De sub degetele ei se înălţa o melodie duioasă, dar al cărei ritm calma spaimele şi aducea seninătate.

Înainte de a trece la vărsarea rituală a apei, Pleşuvul aşteptă să se stingă ultimele acorduri.

– Cerul şi stelele cîntă în cinstea Arborelui vieţii, aminti el. Soarele şi Luna îl proslăvesc, zeiţele dansează pentru el. Un cîntăreţ adevărat cunoaşte planul Creatorului, desluşeşte felul în care el a pus ordine în Univers şi armonie între părţile sale. Astfel se naşte muzica aceasta cerească, ai cărei interpreţi modeşti putem deveni şi noi. Fie ca măiestria ta să se împlinească într-un ritual!

Sosind la Abydos, Gergu se simţea abătut. Ca om de încredere al bogatului şi puternicului Medes, Secretar al Casei Regelui, Gergu fusese promovat drept responsabil principal al hambarelor. La adăpostul acestei slujbe, străbătea Egiptul în lung şi-n lat, şantajîndu-i pe unii intendenţi şi ameninţîndu-i cu

măsuri aspre dacă nu-i cedau, fără să sufle o vorbă, o parte din avutul lor.

Greoi, mare mîncău şi iubitor de băutură, amator de femei, divorţat de trei ori, Gergu ar fi trebuit să zacă în temniţă pentru că-şi bătuse ultima soţie, dar Medes îi scăpase pielea poruncindu-i să nu mai aibă de-a face decît cu prostituate.

Superstiţios, temîndu-se de puterile ascunse ale zeilor şi ale vrăjitorilor, Gergu nu pleca nicăieri fără să poarte o cantitate respectabilă de amulete. Totuşi, punînd piciorul pe pămîntul sacru al lui Osiris, se socotea pradă atacului unor forţe nevăzute.

Marinar încercat şi vînător priceput, Gergu ura acţiunile nechibzuite. Iar Medes îl trimisese din nou la Abydos. Şi cum Gergu nu-i putea refuza nimic protectorului său, se întorsese pe pămîntul sacru pretinzînd că aduce preoţilor alimentele de pe lista întocmită de aceştia.

Adevăratul motiv al călătoriei sale era însă altul: să vorbească iar cu unul dintre preoţii permanenţi, să-l ademenească şi să-l transforme în aliat sigur. Medes spera în acest chip să pună mîna pe comorile din Abydos.

După ultima lor întîlnire, Gergu socotise că acest lucru este cu putinţă. Dar cînd se gîndi mai bine, i se păru că preotul îi întinde o capcană.

Totuşi, nici un argument nu-l făcuse pe Medes să-şi schimbe părerea şi să renunţe. Şi doar cîţiva litri de bere tare îl convinseseră pe Gergu să iasă din cabină.

Ca şi în timpul celorlalte vizite ale sale, fu uimit de mulţimea soldaţilor însărcinaţi să păzească ţinutul. Ce se petrecea, oare, la Abydos? Fiecare dintre cei care soseau aici era controlat cu grijă şi fiecare corabie, cercetată în întregime!

Gergu nu făcu nici el excepţie de la regulă. Cînd văzu năpustindu-se înaintea sa un ofiţer şi patru voinici înarmaţi cu bastoane, începu să asude.

Aveau să-l aresteze, să-l ia la întrebări şi să-l arunce în temniţă!

– Arătaţi-mi actele! îi ceru ofiţerul.

– Iată-le!

Tremurînd, Gergu îi înmînă un papirus ofiţerului care îl citi cu atenţie.

– Inspectorul hambarelor Gergu, însărcinat să transporte alimente... Să vedem dacă încărcătura corabiei se potriveşte cu ce scrie aici.

Apoi ofiţerul îl privi cu ochi curioşi.

– Se pare că nu vă simţiţi prea bine.

– Am mîncat ceva stricat, cred.

– La postul de comandă găsiţi un doctor. Dacă nu vă reveniţi, vă sfătuiesc să mergeţi la el fără şovăire. În timp ce oamenii mei controlează încărcătura, haideţi cu mine!

– De ce?

– Am primit ordine clare în ceea ce vă priveşte.

Gergu simţi că i se înmoaie picioarele, dar reuşi să-şi ţină firea. Neîndoielnic, soarta lui era pecetluită. Avînd în vedere numărul soldaţilor, era cu neputinţă să fugă. Resemnat, îl urmă pe ofiţer pînă într-o încăpere întinsă, unde lucrau vreo zece scribi.

Ofiţerul luă de pe un raft o tăbliţă din lemn şi i-o dădu lui Gergu.

– Fiindcă veniţi des la Abydos, aveţi aici permisul de trecere ca preot temporar, semnat de cel care răspunde de legăturile cu lumea din afară. Permisul nu vă îngăduie să pătrundeţi pe pămîntul interzis neiniţiaţilor şi nu vă scuteşte de nici un control. Totuşi, un chip cunoscut uşurează lucrurile.

Incapabil să rostească vreun cuvînt, Gergu se mulţumi să zîmbească prosteşte.

– Şi acum veţi fi condus spre locul de întîlnire.

Năucit încă de cele întîmplate, Gergu rămase să aştepte fericit şi răbdător la locul obişnuit. Iar aşteptarea îi îngădui să-şi mai vină în simţiri înainte de a da ochii cu preotul permanent care părea hotărît să-i trădeze pe ai lui.

Dar îndoielile îl năpădiră iar.

Şi dacă un alt preot se va ivi din templul acoperit şi-l va învinui că-l ademenise pe unul dintre membrii celei mai tainice confrerii din Egipt?

Cu gîtlejul uscat, Gergu aproape că se sufocă încercînd să bea puţină apă.

Apoi, deodată, bărbatul apăru.

Era acelaşi preot, la fel de sever şi de respingător!

Dezamăgit peste măsură că nu fusese numit mare preot la Abydos, Bega dorea să se răzbune pe principalul vinovat, faraonul Sesostris. Dar ca să izbutească, avea nevoie de aliaţi. Însă cum să-i găsească dacă el trăia izolat pe pămîntul lui Osiris?

Venirea lui Gergu fusese un adevărat miracol. Deşi părea un om cu un caracter îndoielnic, Bega îl socoti drept trimisul unui înalt demnitar hotărît să pătrundă misterele din Abydos. Poate că acesta îl împuternicise pe Gergu să afle dacă există vreo fisură care să-i permită să se strecoare înăuntru.

Şi acest punct slab era el, Bega.

Aşa că avea să-şi vîndă foarte scump secretele, îmbogăţindu-se astfel şi împlinindu-şi îndreptăţita răzbunare.

– Permisul de trecere ne va înlesni întîlnirile, îi dezvălui el lui Gergu. Bineînţeles, voi continua să-ţi încredinţez liste cu proviziile pe care să mi le aduci şi tu vei căuta să-ţi îndeplineşti sarcinile cu multă rîvnă.

– Voi face întocmai, se învoi Gergu.

– Dar înainte de asta, mi-ar plăcea să ştiu că mă pot bizui pe tine. Aşa că te întreb clar dacă te simţi în stare să găseşti cumpărători pentru ceea ce am eu de vînzare?

– Oricare ar fi mărfurile, nu voi întîmpina nici o greutate.

– Prin urmare, eşti un demnitar de vază, Gergu.

– Sînt doar un mijlocitor. Mai-marele meu însă ocupă, într-adevăr, o slujbă înaltă.

– Se numără printre apropiaţii faraonului?

– Deocamdată, nu pot să vă spun mai multe, trebuie să ne cunoaştem mai bine. Dar mai întîi, ce aveţi de vînzare atît de preţios?

– Vino cu mine!

Stomacul lui Gergu se strînse. Nu era, oare, o cursă?

– Nu-ţi fie frică, îl sfătui Bega. Îţi voi face o favoare pe care preoţii temporari care s-au bucurat de ea au apreciat-o nespus. Ai să te apropii de terasa Marelui Zeu.

Pe cît de speriat, pe atît de uimit, Gergu descoperi un mare număr de capele ce mărgineau un drum rezervat procesiunilor. Alcătuite dintr-un sanctuar în faţa căruia se întindeau o curte şi o grădină, capelele erau înconjurate de ziduri.

– Cine are dreptul să fie îngropat aici? întrebă Gergu.

– Nimeni, de fapt.

– Atunci...

– Să vizităm unul dintre aceste monumente şi ai să înţelegi.

Trecînd de poarta tăiată într-unul dintre ziduri, cei doi bărbaţi pătrunseră în grădina unei capele mari. Lîngă rădăcina unui sicomor, consacrat zeiţei Cerului, Nut, se întindea un bazin în care înfloreau lotuşi. Pe lîngă pereţi erau înşirate stele, statuete şi mese de ofrandă de mărimi diferite.

– Nici un trup nu se odihneşte aici, îl lămuri Bega pe Gergu. Totuşi, mulţi demnitari se află în preajma lui Osiris căci li s-a îngăduit să trimită la Abydos aceste monumente, pe care preoţii permanenţi le animă prin ritualurile lor. În acest fel se săvîrşeşte călătoria sufletului. Să ai o stelă şi o statuie lîngă terasa Marelui Zeu înseamnă să fii sigur că-i stai alături pentru vecie. Adesea eu şi ceilalţi preoţi vărsăm apă, numită „roua divină“, şi împrăştiem fum de tămîie, „care slăveşte“, peste aceste pietre sacre. Numele fericiţilor aleşi se reînnoiesc atunci.

Deşi vrăjit de măreţia locurilor, Gergu rămase totuşi temător.

– Este impresionant, dar nu văd cum...

– Priveşte mai cu atenţie!

Gergu se strădui, dar tot nu desluşi altceva în afara capelelor şi a monumentelor închinate divinităţilor.

– Aceste stele, statui şi mese de ofrandă sînt nepreţuite, zise Bega, căci au fost dedicate şi pătrunse de spiritul lui Osiris.

Gergu nu îndrăzni să înţeleagă.

– Doar nu aveţi de gînd să...

– Este controlat cu asprime tot ce intră în Abydos, dar nu şi ce iese.

– Dar cum să scoţi...

– Ah, nu, nu statuile, stelele mari sau cele ale demnitarilor trimişi la Abydos de vreun faraon, ci stelele cele mai mici. În unele capele sînt atît de multe, că nimeni nu va băga de seamă că lipsesc cîteva. Tu trebuie să găseşti cumpărători pentru aceste comori a căror putere protectoare n-are egal.

„Asta-i treabă uşoară, gîndi Gergu, şi am să scot un cîştig cum nu se poate mai bun."

– Pe viitor, adăugă Bega, îţi voi da şi alte mărfuri încă şi mai preţioase, dar despre ele vom vorbi mai tîrziu.

– Nu aveţi încredere?

– Jocul acesta e primejdios şi nu vreau să pierd. Mai întîi, să văd cum te descurci.

– N-o să fiţi dezamăgit! Stăpînul meu lucrează repede şi ştie să păstreze o taină.

– Sper.

– De ce sînt postaţi atîţia soldaţi şi paznici în jurul Abydosului? întrebă Gergu.

– E vorba de una dintre informaţiile pe care am să ţi le vînd. S-au răspîndit, poate, anumite zvonuri, dar numai preoţii permanenţi şi apropiaţii faraonului cunosc adevărul. Faptele fiind neînchipuit de grave, păstrează toţi cea mai deplină taină.

– O taină pe care sînteţi gata s-o dezvăluiţi?

Bega deveni şi mai ursuz decît de obicei.

– Vom vedea.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară încet de terasa Marelui Zeu. Liniştea era atît de adîncă, încît zbuciumul lui Gergu se domoli.

– La următoarea ta vizită, îi spuse Bega, am să-ţi dau prima stelă.

– Şi cum o să facem?

– Fii fără grijă! Dacă negoţul acesta se va dovedi mulţumitor pentru mine, am să vreau să-l cunosc pe stăpînul tău.

– Nu ştiu dacă...

– Tu şi prin tine şi el ştiţi cine sînt. De aceea trebuie să aflu şi eu cine este el pentru ca asocierea noastră să fie trainică.

– Am să-i aduc la cunoştinţă aceste dorinţe.

– Iată aici lista cu proviziile pe care să le aduci preoţilor permanenţi cînd ai să te întorci. Nu te grăbi şi lasă destul timp să treacă înainte să vii iar aici!

Urcîndu-se pe corabie, Gergu observă că nu fusese supus nici unui control. Cunoscut acum ca preot temporar, gărzile îl salutară şi un soldat îl ajută chiar să-şi ducă sacul de călătorie.

Gergu se minuna de îndrăzneala şi hotărîrea preotului. Probabil că strînsese în el multă ură şi pizmă dacă-i trăda astfel pe ai săi! Dar ce noroc nemaipomenit... Nici chiar în visele sale cele mai nebuneşti, Medes nu-şi închipuise vreodată să-şi facă aşa un aliat în inima Abydosului!

8.

În vîrstă de treizeci de ani şi aflat în plina vigoare a tinereţii, Rudi era una dintre cele mai temute gărzi din Memphis. Numit într-un post care cerea prudenţă şi subtilitate de către Sobek Păzitorul, vajnicul controlor al asiaticilor care veneau să se stabilească în Egipt îşi îndeplinea sarcina cu multă severitate.

Muncitor, atent la amănunte şi avînd o fire neîncrezătoare, Rudi nu suporta să-şi amintească de răzmeriţa cananeiană de la Sichem, în timpul căreia murise cel mai bun prieten al său. Deşi încîntat că acela care o stîrnise, un nebun care-şi spunea Prevestitorul, fusese ucis, Rudi rămăsese în continuare cu ochii în patru. Se ocupa el însuşi de fiecare caravană care cerea permisiunea să intre în Egipt şi cerceta documentele tuturor negustorilor. Dacă îi dădea ceva de bănuit, se îndrepta imediat spre postul de vamă situat la nord de Memphis, unde erau reţinuţi suspecţii pe care îi lua îndată la întrebări.

Lui Rudi nu-i plăceau locuitorii din Canaan şi nici asiaticii. În ochii săi erau unii mai vicleni ca alţii, întrecîndu-se în minciuni şi lovituri pe la spate. De aceea îi trimitea înapoi pe cît mai mulţi, fiind convins că astfel contribuia la păstrarea ordinii şi a liniştii fără de care nu era cu putinţă să te bucuri de viaţă.

– Comandante, în apropierea templului am dat peste doi oameni care m-au pus pe gînduri, îl înştiinţă aghiotantul său. Nu-i lucru curat cu ei! Ei zic că ar fi negustori de sandale, dar nu au nici o pereche de vînzare.

– Mă duc chiar acum să văd despre ce e vorba.

– Dar, comandante, e ora mesei.

– Datoria înainte de toate.

– Drumul pare liber, fu de părere Shab Strîmbu'.

Mergînd înaintea Prevestitorului prin labirintul de străduţe din spatele portului din Memphis, Shab se deplasa precum un animal sălbatic ieşit la vînătoare. Încerca să prevadă chiar şi cea mai neînsemnată primejdie şi nici un urmăritor n-ar fi reuşit să-i înşele atenţia. Pe deasupra, Shab se bizuia şi pe puterea stăpînului său de a se preschimba în pasăre de pradă şi de a sfîşia carnea duşmanilor.

Shab se opri în faţa unei case părăginite şi privi iscoditor împrejurimile.

Nu văzu însă nimic care să-i dea de bănuit.

Aşa că bătu de patru ori, rar, în uşa joasă. Dinăuntru i se răspunse cu o singură lovitură. Strîmbu' ciocăni iar, scurt, de două ori.

Şi uşa se deschise.

Neîncrezător ca întotdeauna, Shab pătrunse primul într-o încăpere cu pămînt bătătorit pe jos, unde stăteau chirciţi doi bărbaţi cu barbă.

Socotind că nu-i nici o primejdie, Strîmbu' îi făcu un semn Prevestitorului, care păşi la rîndul lui în odaie.

Uşa fu iute închisă.

– Du-te să-i cauţi pe ceilalţi, îi porunci Prevestitorul celui care păzea uşa.

Patru bărbaţi spîni, în vîrstă de vreo 30 de ani, apărură fără întîrziere şi se plecară adînc înaintea stăpînului lor.

– De ce aceştia doi şi-au lăsat bărbile să crească?

– Stăpîne, explică unul dintre ei, tovarăşii noştri nu izbutesc să se împace cu felul de viaţă al acestui oraş blestemat. S-au străduit mult, dar să le vadă pe aceste femei neruşinate umblînd libere peste tot e mai presus de puterile lor. De aceea au ales să rămînă aici şi să respecte obiceiurile noastre.

– Dar încercările tale ce roade au dat?

– Mă tem că nu tocmai bogate. Împreună cu tovarăşii mei ne-am găsit de lucru în port, la încărcarea şi descărcarea corăbiilor, dar egiptenii nu ne privesc deloc cu ochi buni. Ei beau alcool, povestesc istorioare neruşinate, rîd tare şi petrec alături de femeile decăzute. Cum să ne împrietenim cu ei cînd ne scîrbesc într-atît? Vrem să ne întoarcem la Sichem, în Canaan, şi să pornim iar lupta acolo împotriva asupritorului.

Shab Strîmbu' ar fi avut poftă să-l scuipe-n faţă pe acest neputincios, dar numai Prevestitorul avea dreptul să ia o hotărîre.

– Vă înţeleg chinurile, zise el cu blîndeţe. Egiptul e un pămînt al desfrîului şi trebuie să-l aducem pe calea virtuţii.

Toţi se aşezară şi Prevestitorul începu o cuvîntare lungă, în care înfieră dezmăţul, libertatea de neîngăduit a femeilor şi pe faraonii pe care Zeul îi poruncise să-i nimicească. În mai multe rînduri, bărbaţii din Canaan dădură din cap în semn de încuviinţare. Văzîndu-l la fel de înverşunat ca şi pînă acum, se simţiră îmbărbătaţi.

– Vom învinge, continuă Prevestitorul şi voi o să fiţi primii care vor săvîrşi o faptă măreaţă despre care tot Canaanul va vorbi cu mîndrie.

Toate privirile se ridicară întrebătoare spre el.

– Ca să-l putem lovi de moarte pe tiran, îi lămuri Prevestitorul, e nevoie ca o caravană a aliaţilor noştri să ajungă la Kahun. Dar un slujbaş egiptean, pe nume Rudi, e o piedică de netrecut. Iar pe această piedică, chiar voi, curajoşii mei învăţăcei o s-o înlăturaţi.

– În ce fel? întrebă unul din bărboşi.

– O să-i întindem o capcană din care nu va ieşi viu. Şi meritul pentru această ispravă o să fie pe de-a-ntregul al vostru.

Bărbaţii ascultară cu atenţie lămuririle Prevestitorului.

– Pînă-n clipa cînd voi da semnalul de începere, vă cer să păstraţi deplina taină. Dacă unul dintre voi scapă vreo vorbă, sîntem cu toţii în primejdie.

– Nici n-o să ne mişcăm de-aici, hotărî unul din bărboşi, şi ne vom supune poruncilor primite.

Apoi Shab Strîmbu' cercetă străduţa cu atenţie.

Nu se vedea nimeni.

Aşa că Prevestitorul putu să iasă din vizuina cananeienilor.

În drum spre casă, Strîmbu' nu putu să-şi ţină gura.

– Nişte laşi şi nişte nevolnici, stăpîne. După părerea mea, n-ar trebui să vă bizuiţi pe ei.

– Nu te înşeli deloc.

– Atunci... Tocmai le-aţi încredinţat o misiune de cea mai mare însemnătate!

– Bineînţeles, prietene, dar, oare, nu va fi şi singura?

– Aşadar, începu Rudi, susţineţi că sînteţi vînzători de sandale.

Cei doi cărora li se adresase îngenuncheară.

– Întocmai, răspunse cel mai în vîrstă. Fratele meu e mut, de aceea voi vorbi eu pentru amîndoi.

– Încearcă să nu spui şi alte minciuni, că îmi pierd răbdarea!

– Vă jur că...

– Nu te încăpăţîna zadarnic. Cum aţi intrat în Egipt?

– Pe drumurile lui Horus.

– Atunci înseamnă că aţi lăsat o urmă a trecerii voastre pe la una dintre micile fortăreţe. La care?

– Nu-mi mai aduc aminte.

– Tu şi complicele tău aţi trecut pe ascuns hotarul. Cu ce gînduri?

– Egiptul e bogat, noi sîntem săraci. Speram să ne găsim aici norocul.

– Vînzînd sandale?

– Da, chiar aşa.

– Pe care să le împletiţi voi înşivă?

– Bineînţeles.

– Am să vă duc pe amîndoi într-un atelier şi o să-mi arătaţi dacă stăpîniţi acest meşteşug.

– Am înţeles... Numai că nu ştim nimic despre sandale.

– S-o luăm de la capăt atunci, voinice! Şi de data asta să nu-mi mai îndrugi baliverne! Altminteri, am să-i las pe oamenii mei să se îngrijească de tine în felul lor.

– Dar în Egipt nu e nimeni bătut!

– Cînd îşi vor isprăvi treaba, nici mama ta n-o să te mai recunoască.

Cei doi fraţi se chirciră.

– Dacă vorbesc, o să am necazuri.

– Dacă taci, o să ai altele şi mai mari.

– De fapt, nu cunosc mare lucru... dar mai ales nu vreau să păţesc ceva! Dacă vă spun tot, ne daţi drumul?

– Ceri cam mult, nu ţi se pare? Uite care e înţelegerea, şi nu e loc de tîrguială: tu îmi spui adevărul gol-goluţ şi eu o să poruncesc să fiţi conduşi pînă la hotar.

– Juraţi!

– Jur.

– Bine. Venim din oraşul Sichem, din Canaan. Am fost poftiţi la Memphis de către unul de-al nostru care s-a mutat aici anul trecut. Ne-a făgăduit adăpost şi ceva de lucru. Însă el socotea să facă din noi nişte ucigaşi!

– Cum anume?

– Plănuia să jefuiască una dintre magaziile din port şi nu ar fi şovăit să omoare santinelele. Dar nouă nici prin gînd nu ne dă să săvîrşim asemenea nelegiuire. Aşa că sîntem fericiţi să ne întoarcem pe pămîntul nostru. Iată, acum aţi aflat ce doreaţi.

– Mai lipseşte ceva: unde stă acest compatriot?

– Într-o casă din spatele templului lui Ptah. În faţa casei sînt trei palmieri, iar la poartă se găseşte mereu un paznic. Omul e foarte bănuitor.

– Care e parola de trecere?

– Răzbunare.

– Tu şi fratele tău veţi părăsi Egiptul chiar azi.

Rudi ar fi trebuit să-i dea de ştire mai-marelui său, Sobek, dar preferă să se ocupe singur de o treabă aşa uşoară. După aceea, avea să smulgă de la acest cananeian numele tuturor complicilor săi. Nu avea nici un rost să-l deranjeze pe comandantul gărzii personale a faraonului din pricina unei bande de răufăcători mărunţi.

Prevăzător, Rudi luă cu sine cinci gărzi, căci ştia despre cananeieni că se furişau cu multă iscusinţă şi nu voia să le lase nici o posibilitate de scăpare.

Casa nu fu greu de găsit. Gărzile o înconjurară, iar Rudi se îndreptă spre paznicul care aţipise pe prag, şi-l trezi bătîndu-l pe umăr.

– Stăpînul tău e aici?

– S-ar putea. Cine să-i spun că a venit?

– Răzbunare.

– Mă duc să-l caut.

Fără grabă, bărbatul deschise poarta, o apucă pe o potecă acoperită cu nisip, pătrunse în casă, rămase acolo cîteva clipe şi apoi reapăru fără să iuţească pasul.

– Vă aşteaptă.

La rîndul său, Rudi străbătu poteca. Îi ieşi înainte unul dintre cananeienii cei spîni, căruia Prevestitorul îi poruncise să vină aici, înainte de a-i trimite pe cei doi complici în apropierea templului Ptah ca să atragă atenţia gărzilor. Iar Rudi însuşi vorbise cu ei, picînd astfel în capacană.

Lucrurile mergeau de minune.

– Puteţi să repetaţi cuvîntul de trecere? întrebă bărbatul.

– Răzbunare.

– Chiar tu eşti ţinta acestei răzbunări!

Pe la spate, paznicul îl apucă pe Rudi de mijloc pe cînd ceilalţi credincioşi ai Prevestitorului se năpustiră afară din casă şi-l înjunghiară pe egiptean. Prăbuşit la pămînt, Rudi avu totuşi puterea să-şi cheme în ajutor oamenii, care apărură fără întîrziere.

La sfîrşitul unei lupte crîncene, doar un soldat, deşi grav rănit, scăpă cu viaţă. Se tîrî pînă dincolo de poartă, strigă după ajutor, apoi leşină.

După cum era înţelegerea, Shab Strîmbu' bătu la uşa casei părăginite. Unul din cei doi bărboşi din Canaan, care rămăseseră aici aşteptînd, îi deschise. Strîmbu' intră, urmat de Prevestitor.

– Ai noştri au reuşit? întrebă celălalt bărbos care stătea jos şi bea lapte.

– Rudi a fost omorît.

– Şi tovarăşii noştri au plecat spre Sichem?

– Nu, ci undeva mult mai departe.

Bărbosul se ridică.

– Vreţi să spuneţi...

– Şi-au dat viaţa pentru cauza noastră. Zeul îi va primi ca pe nişte viteji adevăraţi şi ei se vor bucura, în sfîrşit, de toate plăcerile.

– Şi noi... O să părăsim în cele din urmă Memphisul?

– N-aţi vrea să vă alăturaţi şi voi celorlalţi viteji?

Shab Strîmbu' îl sugrumă iute pe primul bărbos cu un şnur de piele. Al doilea încercă să fugă, dar mîna Prevestitorului îl strînse de piept.

Cananeianul urlă înfiorător.

O gheară de şoim i se înfipse în carne şi îi smulse inima.

– Ce facem cu trupurile neînsufleţite? întrebă Shab.

– Lasă-le la vedere şi nu închide uşa după noi! Vreun trecător le va zări şi va da de ştire gărzilor. Iar acestea vor fi mulţumite că au găsit adăpostul cananeienilor pe care-i vor socoti probabil complicii ucigaşilor lui Rudi. Şi o nouă persecuţie se va abate asupra Sichemului. Faraonul va da poruncă să fie supravegheat cu şi mai mare asprime Canaanul, convins fiind că acolo se găseşte rădăcina răului. Iar noi vom fi liberi să ne ducem planurile la bun sfîrşit.

9.

Din vîrful colinei unde fusese săpat vastul său mormînt, acum terminat, Khnum-Hotep admira întinderile magnificei provincii Oryx, unde, peste cîteva ore sau cîteva zile, avea să se desfăşoare sîngerosul război iscat între egipteni.

În acest mormînt împodobit cu minunate păsări de toate culorile, domnea încă o pace adîncă. Dar ce va rămîne din acest monument dacă Sesostris va birui? Fără îndoială că faraonul l-ar fi distrus piatră cu piatră ca să şteargă orice urmă a ultimului său duşman. Şi ce se va alege de capitala Menat-Khufu, „Doica lui Kheops", locul de naştere al vestitului constructor al marii piramide?

Dar nu, Sesostris nu va învinge! Nu, el nu va domni încă peste ogoarele acestei provincii, peste satele sale frumoase cu mici case albe, peste plantaţiile sale de palmieri şi bazinele sale de irigaţii. Nu va stăpîni drumurile pentru caravane ce şerpuiau prin deşertul oriental şi nu va comanda trupele sale numeroase şi bine antrenate. Soldaţii aveau să se bată cu sălbăticie şi nici unul nu va depune armele.

– Răcoriţi-mă! porunci Khnum-Hotep celor doi servitori, care începură pe dată să agite două evantaie în formă de lotus. Cunoscînd dorinţele stăpînului lor, găsiră iute ritmul potrivit.

„Cît e de fermecătoare această privelişte, gîndea Khnum-Hotep, cît e de pătrunsă de blîndeţe! De ce trebuie ca acest vis devenit aievea prin munca omului să sfîrşească atît de violent?"

Dar nu mai era cu putinţă să prelungească aceste prea scurte clipe de meditaţie, căci toţi îi aşteptau ordinele.

– Să ne întoarcem la palat!

Corpolent, Khnum-Hotep dispunea de trei lectici cu spătar ce se putea ridica sau coborî după voie.

Cei trei cîini ai săi, un mascul foarte vioi şi două femele dolofane, veniră în fugă spre el ca să-şi primească mîngîierile. Absorbit de gînduri, stăpînul nu le dărui decît un scurt moment de tandreţe.

Patru voinici ridicară lectica, de curînd întărită şi, în tovărăşia cîinilor, porniră spre capitală.

După un îndelungat masaj cu pomada sa preferată, obţinută din grăsime purificată fiartă în vin aromat, Khnum-Hotep se cufundă într-un jilţ cu spătar înalt.

Un servitor se grăbi să-i spele mîinile, un al doilea îi turnă vin alb în cupa sa favorită, împodobită cu o frunză de aur, un al treilea scoase dintr-o lădiţă din lemn de sicomor două peruci scumpe, una scurtă, cu părul împletit, cealaltă lungă, cu şuviţe ondulate. Lui Khnum-Hotep îi plăcea să-şi schimbe în fiecare zi pieptănătura şi nu suporta ca aceasta să aibă vreun cusur, căci ţinea mult la înfăţişarea sa. Uneori dorea să aibă fruntea, urechile şi ceafa acoperite, în alte împrejurări, cozile grele i se păreau mai potrivite.

– Nici una, nici alta, îi spuse el servitorului. Dă-mi-o pe cea mai veche şi mai simplă!

Ca să-şi înfrunte vrăjmaşul, Khnum-Hotep voia să semene cu strămoşii săi.

Tocmai atunci se înfăţişă şi doamna Techat, Trezoriera care avea însărcinarea să controleze magaziile provinciei şi să se îngrijească de averea guvernatorului.

– Poruncile pe care le-aţi dat au fost îndeplinite cu mare grijă. Apărarea este bine pusă la punct, iar soldaţii, la locurile lor.

– Provincia Oryx va fi mormîntul trupelor celui care ne atacă. Se vor năpusti înainte şi vor cădea în capcanele noastre.

– Iertaţi-mi îndrăzneala, stăpîne, dar oare aceasta nu e o speranţă zadarnică? Doar nu-l socoţi pe Sesostris un nepricepui? Neîndoielnic, şi-a trimis înainte iscoade să cerceteze cîmpul de bătaie.

– Însă noi le-am prins!

– Dar nu pe toate! Credeţi că regele nu ne cunoaşte puterile şi slăbiciunile?

– Dacă e aşa, atunci să scăpăm de acestea din urmă!

– Nu avem destui oameni.

– Femeile şi copiii să ia parte cu toţii la apărarea pămînturilor noastre.

– Asta şi fac deja.

Privirea lui Khnum-Hotep se întunecă.

– După părerea ta, doamnă Techat, nu avem nici o şansă să învingem!

– Poate curajul nostru ne va îngădui să respingem primul atac.

– Vrei să zici că e mai bine să ne predăm?

– Bineînţeles că nu, stăpîne! Dar îmi dau seama că oricare ar fi soarta acestei înfruntări, provincia noastră îşi va pierde strălucirea. Mi-e frică. Frică să nu văd cum este nimicit ceea ce cu toţii preţuim atît.

Khnum-Hotep nu rosti nici o vorbă de îmbărbătare. Ce ar fi putut să mai spună în faţa gîndirii atît de limpezi a sfătuitoarei sale?

– Îngăduiţi-mi să mă retrag, stăpîne! Nu vreau să fiu de faţă la acest măcel. Dacă vom fi înfrînţi, soldaţii faraonului nu mă vor prinde vie.

Khnum-Hotep se afundă şi mai mult în jilţ. Aici dorea să primească vestea că Sesostris a pornit la atac. Şi atunci se va aşeza în fruntea celor mai buni oameni ai săi care vor lupta pînă la capătul puterilor.

Deodată, răsunară zgomote de paşi grăbiţi.

– Stăpîne, îl anunță intendentul său cu o voce tremurătoare, a sosit faraonul!

– Unde a atacat?

– N-a atacat, este aici!

Khnum-Hotep se încruntă.

– Aici... Ce înseamnă asta?

– La ușa palatului, stăpîne.

– Trupele mele au fost zdrobite și eu nu aflu decît acum!

– Nu, stăpîne! N-a murit nimeni.

– Ți-ai pierdut mințile?

– Faraonul e singur, adică aproape singur. Purtătorul Sigiliului regal îl însoțește.

Neîncrezător, Khnum-Hotep se ridică și se îndreptă cu pași mari spre intrarea în palatul său.

Monarhul purta pe cap coroana albastră, iar trupul îi era acoperit de o pînză pe care se vedeau hieroglifele ce aminteau de funcția acestui veșmînt sacru: să-l prefacă pe rege în lumină, să-i aducă biruință împotriva răului și să-l ajute să vadă creația zeilor în toată deplinătatea ei.

– Nimeni... nimeni nu v-a împiedicat să ajungeți pînă la mine?

– Cine ar îndrăzni să ridice mîna asupra regelui Egiptului de Sus și al celui de Jos?

– Provincia mea e independentă, zise Khnum-Hotep roșind, înainte de a începe o cuvîntare lungă în care zugrăvi istoria familiei sale pînă în cele mai mărunte amănunte.

Înșirînd toate binefacerile de care se bucurase provincia sub conducerea sa, își lăudă apoi cu dărnicie meritele.

Nemișcat, Sesostris așteptă sfîrșitul cuvîntării fără să arate cel mai mic semn de nerăbdare. Apoi lăsă ca liniștea să se aștearnă preț de cîteva clipe înainte de a vorbi:

– Cel care grăiește către oameni îndelung și fără limpezime, cel care nu știe să-și stăpînească limba, naște tulburare. Să ațîți

mulţimile duce la distrugere. De aceea, ca să conduci, trebuie să grăieşti cu pricepere şi cu înţelepciune.

Demnitarii prezenţi erau convinşi că Khnum-Hotep, simţindu-se batjocorit peste măsură, va porunci fără întîrziere arestarea acestui rege nechibzuit.

Însă, ca lovit de fulger, guvernatorul provinciei rămase nemişcat şi mut.

– Stînd de vorbă cu zeii, faraonul face o înţelegere cu ei, continuă Sesostris, dar nu în folosul propriu. Energia creatoare care îi este încredinţată o îndreaptă către poporul lui. Armonia domneşte peste regat cînd oamenii nu îşi reclamă drepturile, ci îşi împlinesc îndatoririle. Fie ca gîndurile oamenilor şi spiritul divinităţilor să se unească, fie ca Locaşul Regelui să rămînă întreg, iar cîrmuirea să se bizuiască pe dorinţa omului de a se alătura semenilor săi, şi nu de a se rupe de ei. De aceea toate provinciile trebuie să se strîngă laolaltă ca să aducă ofrande templului, iar Egiptul să fie astfel un singur trup, asemenea cerului. Faraonul nu se mulţumeşte doar să vorbească, el trece la fapte. Eu împlinesc cu răbdare şi stăruinţă ceea ce inima mea mă îndeamnă. Dacă eşti un om căruia îi pasă de ceilalţi, nu-i dezbina. Dar oare răul nu te roade deja, Khnum-Hotep? Nu tu ai furat aurul zeilor? Nu tu ai aruncat vraja asupra Arborelui vieţii? Nu eşti tu cel care încearcă să împiedice renaşterea lui Osiris?

Şi din nou domni tăcerea.

De data aceasta, Khnum-Hotep nu putea să mai tacă. Acuzaţiile erau atît de grave, încît ar fi fost de aşteptat ca guvernatorul provinciei să-l ucidă pe monarh, fie pentru că ştia prea multe, fie pentru că îndrăznise să-i păteze onoarea.

În cele din urmă, Khnum-Hotep răspunse, dar într-un mod pe care nimeni nu l-ar fi bănuit.

Impunătorul guvernator izbucni în rîs.

Un rîs atît de răsunător, că trecu dincolo de zidurile palatului.

Cînd se potoli, Khnum-Hotep băgă de seamă că privirea faraonului îi sfredelea inima.

– Luminăţia Voastră, recunosc că n-am ştiut să-mi înfrînez limba! Dar am rîs din două pricini. Mai întîi, din pricina mea şi a încetinelii cu care v-am priceput vorbele chibzuite şi atît de puternice! Apoi, din pricina învinuirilor pe care mi le-aţi adus. Aurul scos din minele deşertului răsăritean s-a împuţinat cu multă vreme în urmă, iar cel pe care-l am este sortit templelor. Cît despre Arborele vieţii, socotind că nu e o închipuire, nu ştiu unde se află. Şi chiar dacă-l venerez pe Osiris, singurul chezaş al supravieţuirii sufletului meu, nu sînt iniţiat în misterele renaşterii sale şi, prin urmare, nu am nici o putere nici asupra lui, nici asupra pămîntului său sacru de la Abydos. Nu sînt ucigaşul pe care-l căutaţi, Luminăţia Voastră! Această întîlnire este cel mai însemnat lucru din viaţa mea, căci ea pune capăt vrăjmăşiei noastre şi ne îngăduie să ocolim o luptă sîngeroasă şi pustiitoare. Am văzut şi am ascultat un faraon adevărat, al cărui supus credincios sînt începînd de acum. Vă încredinţez provincia Oryx şi vă invit la cel mai măreţ ospăţ care s-a desfăşurat vreodată în capitala mea.

Pentru Sobek Păzitorul, care se îndoia încă de sinceritatea lui Khnum-Hotep, acest ospăţ era un adevărat coşmar. Cum să asigure paza regelui în sala uriaşă în care veniseră să ia loc înalţii demnitari ai provinciei, împreună cu soţiile lor? Oare gazda lor nu se prefăcuse doar ca să-l atragă pe faraon în capcană?

Generalul Nesmontu împărtăşea aceleaşi gînduri. Obligat să îmbrace veşminte de ceremonie, îl socotea pe Khnum-Hotep în stare să plănuiască asasinarea regelui şi a apropiaţilor săi în timpul acestei sărbători grandioase, cînd soldaţii provinciei Oryx se înfrăţeau cu cei ai faraonului. Neîncrezător, Nesmontu dăduse ordine precise unui regiment de elită însărcinat să intervină la cea mai mică întîmplare neprevăzută.

Generalul Sepi şi Purtătorul sigiliului regal Sehotep se arătară mai puţin aplecaţi spre gînduri negre. Primul, pentru că observase uşurarea pe care o resimţea toată lumea căci scăpaseră de o înfruntare cruntă, al doilea, pentru că fusese de faţă la

schimbarea petrecuta cu Khnum-Hotep şi era convins că nimeni n-ar fi putut să se prefacă într-atît.

Împodobită cu sute de flori, luminată de zeci de lămpi şi scăldată în parfumuri, sala ospăţului era o încîntare pentru ochi.

Cînd vocea autoritară a lui Khnum-Hotep se înalţă, se aşternu tăcerea:

– Faraonul a venit. El uneşte Cele Două Regate, Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos, domneşte peste pamîntul roşu şi aşază pămîntul negru sub puterea sa, dă viaţă trestiei şi albinei. Noi, toţi cei de aici, să ne plecăm înaintea lui şi să-l venerăm!

Mulţi dintre oamenii cu firi aspre, începînd cu generalul Nesmontu, nu-şi putură stăpîni emoţia. În acest moment, Egiptul îşi regăsea deplinătatea, pacea şi armonia. Umbra războiului dintre egipteni dispăruse.

Ţinînd seama de această faptă măreaţă, Sesostris se număra de-acum printre cei mai mari faraoni din istoria egipteană.

Bucătarii lui Khnum-Hotep aleseseră să pregătească tot soiul de peşti, unii fripţi şi serviţi cu sparanghel, iar alţii într-un sos de chimen, ţelină şi coriandru. Lungi de doi metri, cei mai mari bibani cîntăreau 150 de kilograme. Luptători aprigi, nu se lăsau prinşi cu uşurinţă, dar cădeau pradă pescarilor iarna, cînd se apropiau de suprafaţa apei. Aveau spatele brun-verzui, burta argintie şi carnea neobişnuit de fină. Însărcinat să apere prora bărcii soarelui, bibanul dădea de veste echipajului divin că şarpele uriaş apăruse, hotărît să bea apa Nilului.

Generalul Nesmontu aprecie îndeosebi un chefal cu capul rotunjor şi solzi mari, ce trăia în bălţile sărate şi în Deltă. Şiret şi iute, scăpa adesea din năvoade. Cît despre Sehotep, acesta gusta cu încîntare din carnea delicată a unei mrene cu corp alb, argintat şi strălucitor. Pentru pescuirea ei erau întrebuinţate cîrlige triple şi drept momeală, curmale sau bulgări de orz încolţit. Generalul Sepi gustă dintr-un peşte foarte scump, cu botul scurt şi ochii mari, care vieţuia în apropierea malurilor fluviului. Peşte nocturn, temător, urca foarte rar la suprafaţă şi doar

pescarii încercaţi izbuteau să-l înhaţe. Sobek Păzitorul mînca plin de poftă o minunată *citharine*, alb-argintată pe burtă şi pe părţi, şi gri-albăstruie pe spate. Şi nimeni nu strîmbă din nas cînd apărură tăvile cu barbuni, ţipari, crapi şi lini.

Icrele de chefal erau dintre cele mai bune, căci fuseseră spălate de mai multe ori în apă sărată, stoarse între două bucăţi de lemn şi apoi uscate. Ele însoţiră felurile de mîncare principale, care se bucurară de multă preţuire, sporită de vinul ale cărui etichete precizau că era „de opt ori bun", cel mai înalt grad de apreciere pe care-l putea dobîndi o podgorie. Chiar şi Nesmontu fu nevoit să recunoască priceperea podgorenilor din provincia Oryx care o egala pe a celor din Deltă.

Pe cînd vorbele începură să se lege cu uşurinţă şi atmosfera se înveseli, Khnum-Hotep îi zise regelui:

– Luminăţia Voastră, pot să vă cer lămuriri despre întrebările îngrozitoare pe care mi le-aţi pus?

– Asupra Arborelui vieţii, salcîmul lui Osiris de la Abydos, s-a abătut o vrajă. Dacă el piere, piere şi Egiptul. Doar un anumit fel de aur l-ar putea tămădui. Şi va trebui să-l aflăm pe vinovat, cel care mînuieşte forţa lui Seth împotriva lui Osiris.

– Şi aţi crezut că... eram eu!

– I-am bănuit pe fiecare dintre guvernatorii care nu voiau să renunţe la privilegiile lor. Să lupţi împotriva unui Egipt unit nu înseamnă să împiedici renaşterea lui Osiris? Astăzi, Cele Două Regate stau laolaltă şi nevinovăţia ta şi a celorlalţi guvernatori a fost dovedită.

– Atunci cine e făptaşul?

– Atîta vreme cît nu-l vom găsi, vom fi în mare primejdie.

– Am să vă ajut cum voi putea mai bine.

– Fără să dai greş şi fără ranchiună?

– Porunciţi şi mă voi supune.

Tîrziu în noapte, fură servite prăjituri cu miere şi sirop. Cînd faraonul se ridică, toţi mesenii făcură la fel, ca să-i asculte vorbele pe care le presimţeau a fi de cea mai mare însemnătate.

– Nu mai există guvernatori de provincii, drepturile transmise din tată în fiu sînt înlăturate. Egiptul de Sus şi Egiptul de Jos s-au alăturat în inima şi mîna regelui. Încredinţez administrarea Celor Două Regate unui vizir. El va sta de vorbă cu mine în fiecare dimineaţă, va da seamă de faptele sale în faţa mea, va fi ajutat de cei mai înalţi slujbaşi şi supus controlului Casei Regelui. Sarcina sa se anunţă anevoiasă, aspră şi amară ca fierea. Va veghea ca legea lui Maat să fie respectată, fără s-o încalce, fără slăbiciuni sau zel dăunător, va izgoni nedreptatea, va avea urechi şi pentru cel bogat, şi pentru cel sărac, se va face respectat mulţumită cinstei sale şi nu-şi va pleca fruntea în faţa demnitarilor.

Toţi cei prezenţi se gîndeau la acelaşi lucru: cui va încredinţa faraonul această funcţie copleşitoare, cine avea să fie omul care se va bucura de încrederea monarhului, dar va fi împovărat de mulţimea sarcinilor sale.

– Îl numesc vizir pe Khnum-Hotep, hotărî Sesostris.

10.

Soarele apusese. Iker intră în casa părăsită unde se întîlnea cu Bina, tînăra asiatică, la adăpost de urechile curioase.

Locul îți dădea fiori. Un perete amenința să se prăbușească, iar grinzile erau crăpate. Cît de curînd, această cocioabă avea să fie dărîmată pentru a îngădui ridicarea unei noi construcții.

– Eu sînt, zise scribul cu jumătate de glas. Poți să te arăți.

Dar nicăieri nu se zărea nici un semn de viață. Brusc, Iker se întrebă dacă nu cumva frumoasa cu pielea arămie îl trădase. Oare nu uneltea ea împreună cu primarul și cu Heremsaf, ca să-l ducă pe tînărul scrib la pierzanie? Destăinuindu-le acestora care erau planurile lui, ea l-ar fi condamnat la pedeapsa cea mai grea, iar tiranul ar fi continuat să distrugă Egiptul răspîndind numai nenorocire în jur.

Tocmai cînd se pregătea să plece, nădăjduind că soldații nu-l așteptau deja afară, două mîini îi acoperiră ochii.

– Aici sînt, Iker.

Tînărul se smuci, furios.

– Ești nebună! De ce vrei să mă bagi în sperieți?

Bina se bosumflă ca un copil.

– Mie îmi place să mă distrez... Dar se vede treaba că ție nu.

– Crezi că îmi arde de rîs?

– Ai dreptate, iartă-mă!

Se așezară unul lîngă altul.

– Te-ai hotărît în cele din urmă, Iker?

– Mai am de verificat ceva.

– Am primit veşti îmbucurătoaare! Aliaţii noştri nu vor mai întîrzia mult. Peste puţin timp, vor ajunge la Kahun. Aceşti războinici adevăraţi vor şti să pună stăpînire pe oraş. Cel care le împiedica venirea în Egipt tocmai şi-a părăsit slujba, iar locul i-a fost luat de altcineva mai îngăduitor. De aceea, caravana va izbuti să treacă fără greutate.

– Presupun că vor să cucerească şi alte oraşe.

– Nu ştiu, Iker. Eu nu sînt decît o slujitoare neînsemnată, devotată luptei celor asupriţi. Şi ei vor învinge!

– Primăria mi-a oferit o casă superbă, zise Iker.

– Vor să-ţi înăbuşe setea de dreptate! Dar tu nu te numeri printre ambiţioşii care nu visează decît o viaţă uşoară şi îmbelşugată, nu-i aşa?

– Nimeni n-are să mă cumpere, Bina! Bătrînul meu învăţător m-a povăţuit să caut întotdeauna dreptatea şi să-i urmez căile.

– Atunci, omoară-l pe Sesostris!

– Trebuie să mai cercetez arhivele unde, deocamdată, nu mi se îngăduie să intru.

– Cum vrei, Iker. Dar nu pierde prea mult timp!

Întins în patul său, Sekari se gîndea la minunatele clipe pe care tocmai le trăise în braţele noii sale iubite, slujitoare într-o casă învecinată, pe care o fermecase cu istorioare vesele şi din ce în ce mai îndrăzneţe. Cînd bărbatul o întrebase dacă n-ar vrea ca împreună să dea viaţă celei mai deocheate dintre ele, ea se-nvoise şi trecuse la fapte cu multă însufleţire. Dar ce femeie, demnă de acest nume, ar fi refuzat să se zbenguiască între aşternuturi de in, noi şi parfumate?

Sekari ar fi luat-o bucuros de la capăt, dar trebuia să-i dea de mîncare lui Vînt-de-Miazănoapte şi nu putea să-l lase să aştepte pe măgarul stăpînului său. Apoi avea să pregătească nişte bucate îmbietoare, căci lui Iker îi lipsea de la o vreme pofta de mîncare.

Şi cum nu se ivi nimic neaşteptat, Sekari petrecu timp îndelungat în bucătărie.

Cînd se întoarse acasă, tînărul îşi spălă mîinile şi picioarele, apoi se aşeză pe un scaun. Avea faţa mai întunecată decît în ajun.

– Sînt sigur că nu vei preţui nici mîncarea de dovlecei, nici pe cea de bob cu usturoi.

– Nu mi-e foame.

– Oricare ţi-ar fi ţinta, Iker, n-o vei atinge slăbind văzînd cu ochii.

Tocmai atunci se auzi o voce cunoscută.

– Pot să intru? Îl caut pe scribul Iker.

– Heremsaf...

„De astă dată, gîndi tînărul, nu-mi va dărui nici casă, nici o slujbă mai bună. Probabil că a poruncit să fiu urmărit şi a aflat de legătura mea cu Bina."

– Mă duc să-l poftesc înăuntru, zise, plin de curaj, Sekari.

– Nu, lasă. Treaba aceasta nu mă priveşte decît pe mine.

Mai-marele lui Iker avea o înfăţişare aspră şi hotărîtă.

– Frumoasă casă, Iker! Dar îmi pari obosit.

– Munca de peste zi a fost grea.

– Te învoieşti să mă urmezi fără să pui întrebări?

– Am de ales?

– Bineînţeles. Ori rămîi aici şi te odihneşti, ori porneşti în căutarea neprevăzutului.

„Neprevăzut... Ciudată vorbă întrebuinţează pentru temniţă", îşi spuse Iker.

Să fugă? Era doar o amăgire. Şi, pe deasupra, cîtă plăcere ar fi simţit Heremsaf să-l vadă pe tînărul scrib doborît la pămînt şi lovit de soldaţi cu bastoanele! Pentru că ajunsese la capătul drumului său avea, cel puţin, să se poarte cu multă demnitate.

– Vă urmez.

– După părerea mea, n-o să-ţi pară rău.

Iker nu răspunse nimic la această ironie muşcătoare. Nu voia să arate faţă de învingătorul său nici un semn de slăbiciune.

Cînd ieşiră din casă, tînărul nu zări nici un soldat, apoi înţelese că Heremsaf nu-l conduce în afara oraşului, ci spre zidul de la miazăzi.

– Unde mergem?

– La templul lui Anubis.

– Ce învinuiri îmi aduceţi? Nu mi-am îndeplinit cum se cuvine îndatoririle? Nu vă e pe plac ordinea din bibliotecă?

– Dimpotrivă, Iker, dimpotrivă! Ţi-ai îndeplinit atît de bine sarcinile, încît corpul preoţilor lui Anubis doreşte să te vadă.

– Acum?

– Să ştii că oamenii aceştia nu ţin seama nici de oră, nici dacă e zi sau noapte. Dar tu eşti liber să le respingi chemarea.

Ce fel de cursă pusese la cale Heremsaf? Pe cît de neliniştit, pe atît de curios, Iker nu se întoarse din drum.

În pragul templului, stătea un sacerdot ras în cap ţinînd în mînă o torţă. Lîngă el veni încă un preot, ducînd un papirus rulat, şi se închină înaintea lui Heremsaf. Acesta se întoarse către scrib.

– Tu, Iker, vrei să devii preot al lui Anubis?

Luat pe nepregătite, tînărul răspunse fără să şovăie.

– Da, vreau!

Şi aceste cuvinte aprinseră focul unei speranţe pînă de curînd zadarnice şi care, de-acum, ar fi putut să se preschimbe în realitate.

– Ai fost iniţiat în misterele scrierii sacre? întrebă purtătorul papirusului.

– Cunosc hieroglifele mame şi vorbele lui Thot.

– Atunci citeşte acest text ritual. Apoi vei scrie formulele cunoaşterii care privesc meşteşugul scribilor.

Iker trecu această încercare cu ajutorul cugetărilor în care Maat, adevărul şi judecata dreaptă, ocupa locul cel mai de seamă.

– Preoţii să se adune, fu de părere cel care ţinea torţa, şi să cercetăm ce însuşiri de preţ are acest tînăr. Marele preot se învoieşte să ne vegheze?

Heremsaf dădu din cap în semn de încuviinţare.

Iker era peste măsură de uimit. Lui Heremsaf, demnitarul pe care-și închipuia că-l cunoaște bine, îi fuseseră încredințate misterele lui Anubis.

Cei doi preoți îl luară de mîini pe tînărul scrib și îl conduseră în prima sală a templului.

Pe băncile de piatră ce se înșirau de-a lungul pereților stăteau preoții permanenți, care celebrau ritualurile zilnice și îngrijeau locul sacru.

Heremsaf se așeză și el și rosti prima întrebare:

– Ce știi despre Anubis, Iker?

– El face legătura între lumi și are în păstrare secretele ritualurilor reînvierii. În chip de șacal, curăță deșertul de stîrvuri pe care le preschimbă în energie.

Clare și scurte, alte cincizeci de întrebări țîșniră una după alta. Iker răspunse fără grabă și fără a încerca să-și ascundă neștiința în spatele unei vorbării de om învățat.

În timp ce preoții se sfătuiau, Iker fu condus într-o încăpere cu pereții goi, luminată de o singură lampă. Timpul își încetă curgerea, iar scribul se pierdu într-o meditație liniștitoare.

Un sacerdot îi aduse un veșmînt lung din pînză de in, pe care Iker îl îmbrăcă.

– Scoate-ți amuletele! îi ceru preotul. Acolo unde vei merge, nu-ți vor fi de nici un folos. Judecătorul tău, singurul tău judecător va fi Anubis. Și nu te poți împotrivi hotărîrilor sale.

Apoi ritualistul îl făcu să coboare într-un mormînt întunecos.

– Privește în adîncul acestei peșteri și ai răbdare. Poate că zeul ți se va arăta.

Rămas singur din nou, Iker se obișnui puțin cîte puțin cu bezna. În cele din urmă zări, mirat, un șacal mascul și unul femelă stînd față în față ridicați pe picioarele din spate și lăsînd între ei un loc gol care-l atrăgea pe Iker cu o putere mai presus de voința lui.

Fără să-i pese de primejdie, se strecură între cele două fiare sălbatice, care își puseră labele din față pe umerii lui.

În clipa aceea, Iker simţi o energie nouă care îl străbătu din creştet pînă în tălpi. Parcă tot trupul său se reînnoia, iar simţurile îi deveniseră mai ascuţite ca oricînd.

Apoi apăru Heremsaf purtînd o lădiţă din lemn de salcîm, pe care o aşeză la picioarele lui Iker şi o deschise încet.

Înăuntrul ei se găsea un sceptru din aur, numit *sekhem.* Cînd era desenat sub formă de hieroglifă însemna stăpînire şi putere.

Scribul îşi aminti cuvintele olarului care lucra lîngă templul lui Anubis. De la el aflase că zeul cu cap de şacal stăpînea adevărata putere, incarnată în acest simbol păstrat la Abydos. Cu ajutorul lunii, discul de argint pe care-l mînuia noaptea, Anubis îi lumina pe cei drepţi, şi tot el modelase o bucată de aur dîndu-i forma soarelui.

Heremsaf închise lădiţa şi ieşi. Iker îl urmă pînă în sala sprijinită de coloane şi acoperită cu dale mari din piatră. Aici preoţii permanenţi îl ascultară cu pioşenie pe mai-marele lor care i se adresă noului preot.

– Întoarce-ţi privirile spre Sfîntul Sfinţilor, cerul deasupra pămîntului. Să nu intri niciodată aici înainte să te purifici, să nu săvîrşeşti nici o greşeală, să nu furi, să nu rosteşti minciuni, să nu dezvălui secretele pe care le vei afla, să nu împuţinezi ofrandele, să nu-ţi hrăneşti inima cu vorbe nelegiuite, să-ţi îndeplineşti îndatoririle după legile noastre, şi nu după voia ta. Nu ţi se cere să răspîndeşti vreun adevăr sau vreo învăţătură, nici să convingi pe cineva să urmeze căile credinţei. Cînd vei fi chemat la templu, să încalţi sandale albe şi să-ţi duci sarcinile pînă la capăt, căci Zeul îl cunoaşte pe cel care-l venerează. Eşti gata, Iker, să depui jurămînt?

– Sînt gata.

– Apropie-te de altar!

Scribul se supuse.

– Aceasta e piatra de temelie din care s-a născut templul. Dacă îţi încalci jurămîntul, ea se va preschimba într-un şarpe care

te va devora. Repetă după mine această formulă: „Sînt fiul lui Isis şi nu voi trăda cele şapte cuvinte ascunse sub pietrele din vale".

După ce Iker fu astfel primit în rîndul preoţilor, Heremsaf îi aduse la cunoştinţă sarcina ce-i revenea.

– O dată pe săptămînă vei umple cu ofrande acest altar. Pe timpul procesiunilor şi al sărbătorilor lui Anubis, vei aprinde un opaiţ. În schimbul muncii tale, vei căpăta orz şi feştile pentru iluminat. Pe deasupra, vei fi slujitorul *Ka*-ului acestui templu, care e puterea sa spirituală. De aceea vei rosti, în timpul ceremoniilor, vorbele care dau viaţă acestei forţe hrănitoare. Fii bine-venit printre noi, Iker, şi ia parte la ospăţul nostru!

Noul preot temporar fu îmbrăţişat de către tovarăşii săi.

Noaptea era blîndă, iar bucatele, gustoase. În timpul împărţirii plăcintei rituale prin care zeul îşi arăta chipul, Iker se simţi mai aproape de sacru decît oricînd, chiar dacă adevăratele taine rămîneau încă de nepătruns.

El, un scrib mărunt din tîrguşorul Medamud, se număra de-acum printre preoţii temporari ai templului lui Anubis din Kahun... Cine şi-ar fi închipuit o asemenea soartă? Şi se gîndi la tînăra preoteasă, la acea femeie fără seamăn pe care continua să o iubească. În seara aceasta, oare n-ar fi fost mîndră de el?

Nu, bineînţeles că nu, căci era obişnuită să se afle în preajma înalţilor demnitari şi nici măcar nu şi-ar fi coborît ochii asupra lui Iker. Totuşi, el pătrunsese în ierarhia sacră şi primise protecţia lui Anubis.

– Iată noua ta amuletă, zise Heremsaf oferindu-i lui Iker un sceptru mic, Puterea, din cornalină. Pune-l la gît şi nu te despărţi de el niciodată!

La rîndul lor, slujitorii lui Anubis îi urară bun venit noului lor confrate.

Ascultînd cuvintele lor domoale care-l încurajau să descopere puţin cîte puţin învăţăturile zeului, tînărul se întrebă dacă nu apucase pe un drum greşit. N-ar fi trebuit, oare, să dea uitării planurile

lui fără rost şi să se mulţumească să trăiască aici, la Kahun, îndeplinindu-şi noile îndatoriri şi citind cărţile înţelepciunii?

Se bucura de farmecul acestui ritual, de seninătatea acestor oameni, de frumuseţea acestui loc... Cît i se părea de luminos viitorul!

Dar mersese prea departe.

Ascuns în camera sa, pumnalul cu care hotărîse să-l ucidă pe Sesostris n-avea să dispară. Iar Bina era aşa de vie în mintea lui şi-i amintea de adevărata sa misiune! Să nu mai ţină seama de ea, să-i uite pe nefericiţii asupriţi de tiran ar fi fost o laşitate de neîndurat.

– Te crezi pe deplin în stare să iei asupra ta noile sarcini? îl întrebă Heremsaf.

– Altminteri m-aţi mai fi chemat?

– Oare viaţa nu e un şir de încercări?

– Doar atît însemn eu... o încercare?

– Asta tu trebuie să mi-o spui, Iker.

Scribul era copleşit de nesiguranţă. Adăugîndu-se agitaţiei acestor clipe, vinul de la ospăţ se amesteca printre gîndurile sale. Cine era Heremsaf? Un protector care îi deschidea calea misterelor sau un duşman care jurase să-l dea pierzaniei?

Dar ora nu era potrivită nici pentru întrebări, nici pentru răspunsuri, ci pentru înţelegere frăţească între slujitorii lui Anubis. Şi în inima nopţii, Iker gustă din ea ca dintr-o mîncare neasemuită.

11.

Cînd mai-marele tuturor gărzilor din regat se înfuria, cel mai bine era să-ţi ţii gura, să ciuleşti urechile, să-i asculţi ordinele şi să le îndeplineşti fără crîcnire. De aceea, cercetările asupra morţii lui Rudi fură duse cu iuţeală la bun sfîrşit.

Nu încăpea nici o îndoială că ucigaşii erau cananeieni din Sichem, oraşul răzmeriţei, supravegheat acum cu asprime. Dar măsurile de precauţie se dovediseră insuficinete, căci luptători din umbră se strecuraseră în Memphis şi trecuseră la fapte. Şi avuseseră legături cu nişte cananeieni bărboşi, găsiţi morţi într-o casă dărăpănată din spatele portului. Era limpede că acolo se adăpostiseră ucigaşii. Dar ce se petrecuse? Se omorîseră unii pe alţii sau căpetenia lor se descotorosise de ei înainte să fugă? Distrus în parte, oare grupul îşi refăcuse forţele într-o altă ascunzătoare?

Oricum, trebuiau grabnic găsiţi şi înlăturaţi complicii lor din Sichem şi se cuvenea ca soldaţii egipteni din Canaan să-şi înăsprească purtările. Aşa se încheia raportul lui Sobek, trimis faraonului care, la întoarcerea în Memphis îi chemase la el pe cei care făceau parte din Casa Regelui. Printre ei se număra acum şi vizirul Khnum-Hotep, căruia i se dăduse o locuinţă impunătoare chiar lîngă palat. Între el şi cei mai însemnaţi demnitari alături de care lucra, Marele Trezorier Senankh şi Purtătorul sigiliului regal Sehotep, se născuse de îndată o mare simpatie. Khnum-Hotep se vădea a fi un vizir sever, credincios faraonului. Cu ajutorul celor doi îi strînse pe cei mai pricepuţi scribi, sporind astfel

eficienţa administraţiei. Dar nimeni nu-l pizmuia căci, în fiecare zi, era nevoit să rezolve mii de probleme.

– L-am trimis pe generalul Sepi în căutarea aurului tămăduitor, le spuse Sesostris. În fruntea unei mici trupe de soldaţi, el va cerceta toate locurile unde e cu putinţă să-l afle. Reîntregirea Egiptului va încetini uscarea arborelui, dar nu e de ajuns pentru a-l salva. Şi încă nu ştim cine a aruncat vraja asupra salcîmului, încercînd să împiedice reînvierea lui Osiris. Trebuie să-l aflăm neîntîrziat. Pe deasupra, sîntem nevoiţi să înfruntăm încă o primejdie: avînd în vedere uciderea lui Rudi de către cananeieni, Sobek e de părere că acolo mocneşte o nouă răzmeriţă. De aceea trebuie să intervenim energic în Canaan şi în toată Syro-Palestina. Ieri, aşa ceva ar fi fost cu neputinţă. Dar acum vom alcătui o armată din care vor face parte şi soldaţii provinciilor care au revenit în sînul Egiptului. Încredinţez comanda acestei armate a întregii ţări generalului Nesmontu, care va începe degrabă pregătirile. Iar aceste trupe nu vor fi o putere oarbă, ci vor lupta împotriva dezordinii şi a nesupunerii.

Singurul om căruia nu-i păsa de faima pe care i-o aducea numirea sa era chiar generalul Nesmontu. Onorurile şi decoraţiile nu-l interesau pe bătrînul general, care nu se gîndea decît să adune în jurul său ofiţeri cu experienţă, disciplinaţi şi curajoşi, fără să ţină seama că unii dintre ei slujiseră în trupele fostelor provincii. Fiecare regiment număra patruzeci de arcaşi şi patruzeci de lăncieri sub comanda unui ofiţer ajutat de un purtător de flamură şi doi scribi, din care unul se îngrijea de provizii, iar celălalt, de hărţi. Soldaţii erau înzestraţi cu arcuri, suliţe, bîte, bastoane, securi, pumnale, scuturi şi apărători din aramă pentru mîini, făurite în atelierele din Memphis. Şi Nesmontu însuşi controlase fiecare corabie de război, verificînd priceperea căpitanilor.

În ritmul în care lucra generalul, în curînd, armata avea să fie pregătită să-i facă pe cananeieni să priceapă că orice încercare de răzvrătire era sortită înfrîngerii.

Îndată ce fu întocmit decretul regal privitor la crearea acestei armate, Medes poruncise curierilor să ducă degrabă cîte o copie în fiecare oraş al regatului. Şi ca de obicei, Medes îşi duse sarcina la bun sfîrşit în mod desăvîrşit, iar Sesostris n-ar fi putut să-i aducă nici o învinuire Secretarului Casei Regelui.

Aflat în floarea vîrstei, apreciind mîncarea bună şi vinurile tari, cu părul negru lipit de capul său rotund, cu faţa visătoare, pieptul larg, gambele scurte şi labele picioarelor umflate de grăsime, Medes devenise una dintre cele mai bine văzute persoane de la curte. Stăpîn al unei superbe case cu grădină în Memphis, căsătorit cu o femeie proastă, grasă şi depravată, care-şi petrecea timpul încercînd să-şi refacă frumuseţea apusă, el era o pildă de înalt demnitar căruia îi reuşea totul.

Totuşi, Medes se simţea nemulţumit şi îngrijorat. Atras de putere şi de bogăţie, socotea că nu-i erau apreciate cu adevărat meritele. De aceea voia să pună mîna pe aurul din Punt, de existenţa căruia nu se îndoia. Pusese la cale pînă şi răpirea unui tînăr scrib pentru a-l oferi drept ofrandă mării furioase, însă *Fulgerul*, corabia pe care o construise, se scufundase în timpul unei furtuni. Deşi îi îngăduiau să ajungă la informaţii de cea mai mare însemnătate, noile sale însărcinări îl împiedicau, în viitorul apropiat, să trimită într-acolo o altă corabie fără să atragă atenţia.

De cînd Sesostris, spre surprinderea tuturor, reuşise să unească Egiptul, Secretarul Casei Regelui dormea prost. Pînă în urmă cu cîteva luni, sperase să uneltească împotriva monarhului şi chiar să-l ucidă. Acum însă, fără să renunţe pe de-a-ntregul la acest gînd, trebuia să dea dovadă de cea mai mare prudenţă.

Dar Medes îşi stabilise încă o ţintă de atins: să pătrundă misterele templelor. În ciuda darurilor şi a linguşelilor sale, nici un mare preot nu consimţise să-l lase să intre în ultima încăpere a unui sanctuar. De acolo, şi mai ales de la Abydos, îşi trăgea faraonul toată puterea. Şi tot de acolo, mai devreme sau mai tîrziu, şi-o va lua şi Medes pe a sa.

Acum însă porţile păreau închise. Numirea lui Nesmontu în fruntea noii armate a ţării nu era o veste îmbucurătoare. Pe bătrînul soldat nu-l atrăgeau nici bogăţia, nici onorurile. Şi nici cele mai ascunse cercetări nu-i dezvăluiseră lui Medes vreun mijloc de a-l ademeni pe general.

– Gergu, responsabilul principal al hambarelor, cere să-l primiţi, îl vesti intendentul.

– Condu-l sub umbrarul din grădină şi serveşte-ne vin alb.

Să se folosească de Gergu era treabă uşoară, dar trebuia din cînd în cînd să-l îmbărbăteze şi să se îngrijească de dispoziţia lui sufletească schimbătoare. Beţiv, dispreţuind femeile, acest bărbat care ştia să se bucure de viaţă era copleşit uneori de cele mai negre gînduri. Cu desăvîrşire egoist, interesîndu-se doar de propriile plăceri, Gergu se supunea totuşi fără şovăire poruncilor lui Medes.

După ce goli prima cupă cu vin, administratorul hambarelor surîse larg.

– Am păstrat legătura cu preotul permanent de la Abydos şi chiar am întărit-o, grăi el cu mîndrie.

– Eşti sigur că nu ţi-a întins o capcană?

– Mulţumită lui am primit un permis de preot temporar şi am vizitat o parte din ţinutul sacru al lui Osiris unde se înalţă capele, stele şi statui. Un loc plin de măreţie... dar cel mai însemnat lucru e că preotul mi-a destăinuit planurile sale. Vrea să vîndă unele obiecte sacre, iar noi urmează să-i înlesnim scoaterea lor din Abydos.

Lui Medes nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Se întrebă dacă nu cumva Gergu îşi bătea joc de el, dar după ce acesta îi istorisi pe îndelete întîlnirea cu preotul, se încredinţă că totul era adevărat.

– Cît de scîrbit trebuie să fie acest preot!

– E limpede că inima lui clocoteşte de ură, dar ce noroc pe capul nostru! Că doar la asta aţi visat, să vă găsiţi un aliat la Abydos, nu-i aşa?

– Era doar un simplu vis...

– Ei bine, acum prinde viață și ne aflăm la doi pași de izbîndă, se înflacără Gergu, dar preotul pretinde să-i spun cine e stăpînul meu și să-l cunoască.

– Nu e cu putință!

– Încercați să-l înțelegeți. Și lui îi este frică de o capcană și își ia și el măsuri de prevedere. Dacă nu-i împlinim voia, va da înapoi.

– Avînd în vedere poziția mea, nu pot să risc.

– Avînd-o în vedere pe a lui, el nici atît nu poate.

Medes părea tulburat. Ori se mulțumea cu slujba sa și dădea uitării ambiția, ori se încumeta să meargă mai departe, cu teama de a pierde tot.

– Trebuie să mai chibzuiesc, Gergu.

Ca în fiecare dimineață, tînăra preoteasă se duse, încă din zori, pe malul lacului sacru din Abydos, ce își avea izvorul în Nun, oceanul de energie din care se născuse viața. După ce se purifică, umplu un vas cu apă pentru salcîmul lui Osiris.

Simțind o privire arzîndu-i umerii goi, se întoarse.

Unul dintre preoții permanenți se uita cu atenție la ea.

– Ce dorești, Bega?

– Apă pură. Vrei să umpli aceste vase?

– Dar asta nu-i treaba preoților temporari?

– Dacă ai face-o tu, sînt sigur că jerfele de apă vor fi mai bine primite decît de obicei.

– Nu am atîta putere pe cît îți închipui.

– Te numeri printre preotesele lui Hathor și însăși regina Egiptului te prețuiește. Oare nu ai în față un destin măreț?

– Nu năzuiesc decît să-l slujesc pe Osiris.

– Dar nu ești prea tînără pentru o cale atît de aspră?

– Nu văd asprimea, ci mai degrabă lumina care însuflețește tot ce atinge.

Bega se întristă deodată.

– Frumoasă gîndire, dar cum vezi viitorul Abydosului? Dacă arborele piere, orașul va fi părăsit și noi ne vom împrăștia.

– Încă nu e totul pierdut, își spuse părerea tînăra femeie. Una dintre ramuri a înverzit.

– Mă tem că e doar o slabă speranță. Totuși, ai dreptate: vom lupta pînă la capăt, fiecare după forțele sale.

– Preoții temporari vor umple vasele, zise preoteasa, surîzînd, și se îndepărtă.

Apoi se îndreptă spre salcîmul unde o aștepta Pleșuvul. Înainte de a vărsa împreună apa și laptele la rădăcina copacului, preotul îi spuse vestea pe care tocmai o primise.

– Un curier regal mi-a adus o copie a decretului semnat de faraon: guvernatorii provinciilor s-au supus Coroanei, Egiptul s-a unit, Cele Două Regate sînt un singur trup.

O adiere blîndă se făcu simțită deodată. Ramurile salcîmului fremătară și, sub privirile emoționate ale Pleșuvului și ale preotesei, încă o ramură, ce părea uscată, căpătă culoarea verde.

– Luminăția Sa a ales calea cea bună, zise cu hotărîre Pleșuvul. Am să-i dau îndată de știre. Și dacă arborele revine la viață?

În zilele următoare, din nefericire, nu se ivi alt semn că arborele își recapăta puterile. Vraja fusese doar oprită, nu și înlăturată.

– Însoțește-mă pînă la Locașul Vieții! îi porunci Pleșuvul tinerei preotese. Dacă vei reuși să treci de ușă, vei căuta acolo vechile papirusuri în care se găsesc poate lămuriri despre felul în care poate fi tămăduit salcîmul.

La temelia fiecărui mare templu din Egipt stătea un Locaș al Vieții, unde erau păstrate Sufletele luminii divine, adică arhivele sacre; ținînd seama de mulțimea și valoarea textelor adăpostite aici, cea din Abydos se vădea a fi de o bogăție fără seamăn.

Doar faraonul putea îngădui cuiva să pătrundă în Locaș. De aceea tînăra femeie înțelese că Pleșuvul împlinea porunca lui Sesostris.

Pereți înalți protejau neprețuita comoară.

– Ia această prăjitură pe care am scris cuvintele „duşmani", „răzvrătiţi" şi „răsculaţi", toţi oameni ai lui *isefet*, puterea distrugătoare, care se împotriveşte lui Maat. Să o întrebuinţezi cu folos.

Rostind aceste vorbe, Pleşuvul împinse o uşiţă care dădea într-un culoar strîmt. Şi îndată apăru o panteră minunată, Stăpîna Palatului Vieţii, avînd spatele acoperit de patru pînze.

Cu ochii săi negri, pantera o cercetă îndelung pe nepoftită, apoi înaintă spre ea, unduindu-se.

Femeia nu se mişcă.

După ce o adulmecă, fiara îşi puse laba stîngă din faţă pe coapsa prăzii sale. Dar, deşi scoase din tecile lor, ghearele nu sfîşiară carnea.

Preoteasa întinse prăjitura spre incarnarea zeiţei Mafdet, păzitoarea arhivelor sacre. Pantera îi înghiţi iute pe aliaţii lui *isefet*, apoi se ghemui lîngă uşă şi adormi.

Drumul era liber.

Tînăra rămase încremenită multă vreme cînd ajunse în marea bibliotecă. Pe rafturi se înşirau papirusuri şi tăbliţe cuprinzînd întreaga ştiinţă a Strămoşilor: marea carte a tainelor cerului, ale pămîntului şi ale obîrşiei stelelor, cartea pentru înţelegerea graiului păsărilor, al peştilor şi al patrupedelor, cartea pentru tălmăcirea viselor, cartea formelor tainice ale zeilor, cartea pentru liniştirea lui Sekhmet, leoaica înspăimîntătoare, cartea preschimbărilor în lumină, cartea Nilului, a prezicerilor, a Înţelepciunii, tratate de alchimie, de magie, de medicină, de astrologie, de astronomie, de matematică şi de geometrie, calendarul sărbătorilor tainice şi publice, manuale ale sacerdoţilor, cartea pentru păstrarea bărcii divine, manuale de arhitectură, de sculptură şi pictură, inventarul obiectelor rituale, lista faraonilor şi însemnări despre domniile lor... Simpla citire a titlurilor îţi dădea ameţeli!

Dar preoteasa avea o misiune şi nu trebuia să se lase pradă tulburării. Călăuzită de cunoştinţele şi de intuiţia sa, alese scrierile care vorbeau despre energia creatoare, *Ka*, şi modul în care putea fi ocrotită.

Pleşuvul însuşi îi aducea de mîncare tinerei femei căreia i se îngădui să doarmă într-o mică încăpere de lîngă bibliotecă. Odihnindu-se cît mai rar cu putinţă, ea îşi continuă căutările zi şi noapte, urmînd toate îndrumările, fără să se descurajeze niciodată.

Şi în cele din urmă, i se păru că a găsit ceva.

După ce îşi verifică bănuielile cu ajutorul unui papirus ce cuprindea formulele reînvierii din textele Piramidelor, stătu de vorbă cu Pleşuvul.

– Consider că presupunerile tale sînt îndreptăţite şi dovezile, convingătoare, admise el. Mîine vei porni spre Memphis ca să i le aduci la cunoştinţă Luminăţiei Sale.

12.

Parfumat abundent, înveşmîntat într-o mantie lungă, brodată, care-i ascundea rotunjimile, Libanezul semăna cu ceea ce fusese întotdeauna: un negustor bogat şi vorbăreţ, interesat să încheie orice soi de tîrg din care el se alegea cu cel mai mare cîştig, făcîndu-l pe celălalt să creadă că lucrurile stăteau tocmai pe dos.

De cînd locuia la Memphis, într-o casă mare şi frumoasă, discretă, dar demnă de un înalt demnitar, Libanezul avea de ce să fie mulţumit. Negoţul său, şi cel ascuns, şi cel oficial, înflorea.

Totuşi, era îngrijorat din două pricini: mai întîi, vînzarea unei cantităţi considerabile de lemn preţios ce fusese adus din Liban pe sub nasul vameşilor egipteni; apoi, o durere puternică de măsele care trebuia lecuită fără întîrziere în aceste împrejurări primejdioase cînd avea nevoie de o gîndire limpede.

– Stăpîne, îl anunţă paznicul, a sosit doctorul de dinţi.

Datorită oamenilor pe care-i cunoştea, Libanezul trimisese după cel mai bun felcer din oraş.

Mărunt, firav, acesta nu-i inspiră însă prea mare încredere.

– Unde vă doare?

– Cam peste tot... mai ales sus în partea stîngă. Dar şi jos în dreapta. O să mă chinuiţi?

– Dacă vă temeţi de suferinţă, pot să vă adorm.

– Şi dacă nu mă mai trezesc?

– Asta se întîmplă rar. Staţi jos!

Doctorul îl așeză pe suferind într-un jilț, în plină lumină. Cu ajutorul unei oglinzi, cercetă interiorul gurii.

– Încă nu aveți carii. Însă dacă veți continua să mîncați prea multe dulciuri, nu vor întîrzia să apară. Nu vă curățați cum trebuie dinții, iar gingiile sînt înroșite. Dac-o mai țineți așa cîțiva ani, o să vă cadă toți. Din fericire, sînt foarte iscusit cînd e vorba de proteze din fildeș și plombe din aur. Și mînuiesc la fel de bine sfredelul și lanțeta de cauterizat.

– Dar nu e nici o grabă, zise Libanezul. Nu există totuși o cale de a împiedica această nenorocire?

– Frecați-vă dinții și gingiile de cel puțin două ori pe zi cu o pastă care să aibă în alcătuirea ei sare. Și clătiți-vă gura cu apă amestecată cu anason, dovleac și fructe zdrobite de avocado. Nu e prea plăcut, dar o să vă ușureze suferințele.

– Cît vă datorez?

– Două amfore cu vin, o bucată de pînză de in și o pereche de sandale dintre cele mai fine.

Deși doctorul se dovedi a fi cel mai scump din oraș, vorbele sale îl liniștiră pe Libanez. De aceea porunci unui slujitor să-i trimită acestuia acasă cele cerute, apoi să prepare degrabă leacurile.

Îi mai rămînea să ducă la bun sfîrșit vînzarea lemnului. În ceea ce privește acest negoț, datorită complicelui său, înaltul demnitar Medes, prima încercare izbîndise. Fără el, îi era cu neputință să evite controalele și să aducă încărcătura în port pe ascuns. După ce se tîrguiseră îndelung, cei doi bărbați hotărîseră să împartă cîștigurile pe jumătate. Libanezul aducea mărfurile, iar Medes înlătura piedicile ce țineau de administrație și-i înmîna o listă cu oameni bogați, domici să le cumpere. Libanezul se îngrijea de vînzare în așa fel încît numele lui Medes să nu fie amestecat.

De data aceasta, corabia purta cedru, abanos și unele soiuri de pin, din care se făceau mobile de preț. Pînă și cei mai năzuroși cumpărători aveau să fie încîntați. Așa că lucrurile mergeau de minune... Dar numai dacă Medes rămînea în joc.

– Stăpîne, vă caută cineva.

Libanezul coborî la parterul casei.

Iată omul pe care-l aştepta! Cea mai bună iscoadă a sa, un cărăuş de apă, care se putea strecura peste tot fără să atragă atenţia şi care-l urmărise pe Medes. Datorită lui, Libanezul ştia că Medes era una dintre cele mai de vază persoane din regat, Secretar al Casei Regelui. Dar negustorul avea nevoie şi de mai multe informaţii.

– Ce-ai aflat?

– Medes nu trece neobservat. Oamenii de la palat pe care-i cunosc nu sînt zgîrciţi cu laudele în privinţa lui. Însărcinat să înocmească decretele regale, se îngrijeşte ca acestea să ajungă în toate provinciile. Toata lumea îl socoteşte drept un demnitar foarte iscusit. Nimeni nu i-ar putea aduce nici cea mai măruntă învinuire. Bănuitor şi sever, Medes nu e deloc îngăduitor cu slujbaşii săi pe care îi izgoneşte la prima greşeală. Nu-i păstrează în preajma sa decît pe cei foarte muncitori. E bogat, are nevastă şi o casă frumoasă. S-ar zice că nu-i lipseşte nimic. Dar nu şi-a văzut încă visul cu ochii. După cîte mi-a spus un preot temporar din templul lui Ptah, în ciuda strădaniilor sale, Medes n-a reuşit să pătrundă misterele vreunui templu. Dar acesta e un fapt neînsemnat căci acum a ajuns atît de sus, încît în faţa lui se deschid drumuri noi. Mai devreme sau mai tîrziu, va face parte din Casa Regelui.

– N-ai auzit dacă a săvîrşit vreun furtişag?

– Nici unul, Medes trece drept cinstea întruchipată. Şi-a făurit un renume de slujbaş darnic şi fără pată.

– Cine sînt prietenii săi?

– Slujitori şi demnitari care îi datorează mult şi de care se foloseşte după bunul său plac.

– Ai veşti despre corabia mea?

– A sosit în portul din Memphis. Verificarea documentelor e în toi.

– Întoarce-te acolo şi, dacă apare ceva neprevăzut, dă-mi de ştire cît mai iute.

Clipa hotărîtoare se apropia. Sau Medes își respecta înțelegerea și nu avea să întîrzie să-l viziteze pe Libanez, sau îi întinsese o capcană ca să înlăture negoțurile săvîrșite pe ascuns și să-l arunce în temniță.

Dar Medes nu știa că Libanezul era omul Prevestitorului, însărcinat să găsească o persoană aflată într-o poziție înaltă, de la care să obțină informații despre curte, despre apropiații faraonului și obiceiurile lui Sesostris, dușmanul ce trebuia doborît. Și de cînd încheiase primul tîrg cu Secretarul Casei Regelui, Libanezul nu se simțea în apele sale. Oare nu încerca să prindă un pește prea mare?

Însă, dacă Medes se dovedea pe de-a-ntregul un ticălos ros de ambiții, ce-și putea dori mai mult?

Atîta gîndire îi făcea foame. De aceea Libanezul se aruncă asupra unei prepelițe umplute, pe care bucătarul său o preparase fără cusur.

Medes se fălea cu locuința sa cu două etaje, aflată în inima Memphisului. O curte împrejmuită de pereți înalți, un bazin cu apă înconjurat de sicomori, o terasă deschisă spre grădină și sprijinită de coloane zugrăvite în verde o făceau nespus de plăcută.

– Ce oaspeți avem astă-seară la masă, iubitule? îl întrebă soția sa, a cărei unică distracție era să se înfrumusețeze cu cele mai scumpe pomezi și farduri.

– Cîțiva demnitari care se îngrijesc de administrația canalelor.

– Niște oameni groaznic de plictisitori, nu-i așa?

– S-ar putea să am nevoie de ei. De aceea, străduiește-te să fii o gazdă atentă și să arăți încîntător.

– Dar îmi lipsește o pomadă pentru păr și o alta care șterge de pe față ridurile de îndată ce se ivesc. E alcătuită din păstăi, din semințe de cimbrișor, miere și pudră de alabastru. Dacă n-o s-o am astăzi, nici n-o să îndrăznesc să mă înfățișez oaspeților. Iar pricina e alabastrul. Cel pe care-l folosește negustorul de la care cumpăr eu de obicei nu e dintre cele mai bune.

– Trimite un slujitor la atelierul regal de sculptură. Mai-marele meşterilor îi va da bucăţi din cel mai preţios alabastru, pe care vei porunci să fie făcut pudră.

Femeia îi sări de gît.

– Eşti bărbatul pe care şi l-ar dori orice femeie!

Apoi plecă degrabă să dea poruncile cuvenite.

În cele din urmă, sosi şi Gergu.

– În port, totul merge bine, îl vesti el pe Medes. Vameşii care lucrează pentru noi s-au prefăcut că nu văd nimic, documentele măsluite au fost trimise administraţiei şi muncitorii au descărcat mărfurile. Aşa că toată încărcătura se găseşte acum într-o magazie supravegheată de oamenii mei. Libanezul nu s-a lăudat. Veţi dobîndi o adevărată avere.

– Vei avea şi tu partea ta de cîştig. În ceea ce-l priveşte pe preotul din Abydos, m-am hotărît. Mă învoiesc să-l întîlnesc. Este un prilej neaşteptat şi nu pot să-l las să-mi scape, orice s-ar întîmpla. De îndată ce va fi cu putinţă, întoarce-te acolo şi pune la cale întîlnirea.

Luna plină strălucea pe cerul Memphisului. Cu capul acoperit, Medes grăbi pasul. După ce se încredinţă că nu a fost urmărit, bătu la uşa casei Libanezului, ascunsă bine printre străduţele din spatele portului.

Cînd se ivi paznicul, Medes îi arătă o bucată mică de cedru pe care era gravată hieroglifa arborelui. Omul îi deschise, îl lăsă să intre şi închise îndată uşa la loc. Un slujitor îl conduse pe Medes în camera de primire încărcată de mobile preţioase. Pe mese se înşirau vase cu fructe şi prăjituri. În aer pluteau mirosuri delicate de parfum.

– Scumpe prietene, scumpe prietene, exclamă Libanezul, ce plăcere neasemuită să vă revăd! Vă rog, aşezaţi-vă! Aici, în jilţul acesta... E din cel mai bun lemn de cedru, iar pernele sînt neînchipuit de moi. Îmi îngăduiţi să vă ofer o cupă cu vin fiert?

– Bucuros, răspunse Medes, căruia i se putea citi pe faţă încordarea.

– Tocmai am cumpărat cîteva vase frumoase din piatră, continuă, voios, Libanezul. Şist albastru, brecie roşie, alabastru alb, granit roz... Un adevărat curcubeu de culori! Se pare că vinurile îşi sporesc aroma dacă sînt lăsate cîtva timp în vase mari de granit. Ia priviţi aceste minunăţii: cupe din cristal de stîncă!

Libanezul turnă el însuşi băutura în cupe.

– Scumpe prietene, vă mărturisesc că sînt peste poate de mulţumit. Este un vin rar, recunoscut „de trei ori bun“. Uşor, dulce, tare, e ţinut la păstrare mulţi ani. Strugurii copţi trebuie culeşi într-o zi însorită, cînd însă nu e prea cald şi nici nu bate vîntul prea tare. După ce sînt zdrobiţi, mustul este vărsat într-un cazan şi fiert la foc domol. Cu o strecurătoare, sînt adunate resturile ce se ridică deasupra pînă cînd rămîne limpede. Dar în a doua fierbere, foarte blîndă, stă toată taina. Apoi...

– N-am venit să ascult tainele preparării vinurilor, i-o tăie scurt Medes, ci să vorbim de noul nostru negoţ. Încărcătura a ajuns în port şi o să-ţi înmînez lista cumpărătorilor. Aşa cum ne-am înţeles, de aici încolo e treaba oamenilor tăi. Aştept partea ce-mi revine cît mai curînd. Iar data viitoare, voi schimba magazia.

– Înţeleaptă hotărîre, zise Libanezul cu răceală. Secretarul Casei Regale nu se cuvine, oare, să fie cu mare băgare de seamă cînd vine vorba de negoţuri ascunse?

Medes sări în picioare ca ars.

– Ce înseamnă asta? Ai îndrăznit să pui iscoade pe urmele mele?

– Nu se face un astfel de negoţ fără să te lămureşti cine îţi e complice. Mă cunoaşteţi bine. Dacă aş fi continuat să mă port ca un naiv, aţi mai fi avut încredere în mine? Aşezaţi-vă la loc şi să sărbătorim izbînda noastră, bucurîndu-ne de acest vin fără pereche.

Obligat să recunoască în sinea sa că Libanezul nu greşea, Medes îi întinse cupa sa din cristal de stîncă.

– Lemnul ne va aduce cîştiguri frumuşele, spuse Libanezul, dar mai am şi alte planuri. Singur nu aş reuşi să le înfăptuiesc. Dar împreună...

– Despre ce e vorba?

Libanezul se înflăcăra.

– Mai întîi, de nişte talismane din Cipru, pentru femeile însărcinate. Sînt pictate cu multă pricepere şi vor fi apreciate de egiptenii bogaţi. Doar eu singur voi avea de vînzare aşa ceva, deci pot să impun preţurile cele mai mari.

– Înţelegerea e ca şi încheiată.

– Apoi, continuă Libanezul, consider că voi pune mîna pe tot laudanumul recoltat în Siria. Mai am de înlăturat vreo doi-trei rivali, dar n-o să-mi ia decît vreo cîteva săptămîni. Datorită mirosului său puternic, care seamănă cu ambra, meşterii de parfumuri din Egipt îl vor găsi pe gustul lor. Dar nu am la îndemînă pe cineva care să mă pună în legătură cu ei.

– Nu e nici o greutate, îl asigură Medes.

– Am păstrat ce e mai bun, dar şi mai greu pentru încheiere: uleiul. Egiptul consumă neînchipuit de mult şi de toate soiurile. Dar eu mă gîndesc la cel de susan, adus mai ales din Siria, şi la cel de moringa, care nu are culoare, e dulce şi nu rîncezeşte. Întrebuinţat pentru leacuri şi pomezi, are mare căutare. Îi cunosc pe mulţi dintre negustorii din Liban, în stare să-mi asigure aceste mărfuri. Dar e cu putinţă, oare, să dispunem aici, la Memphis, de un număr îndestulător de vînzători şi de magazii?

– Tot ce se poate, fu de părere Medes, pe care spusele Libanezului îl cuceriseră.

– Şi... va dura mult?

– Cîteva luni, ca să nu se strecoare vreo greşeală. Lanţul corupţiei ce se cere alcătuit trebuie să fie trainic şi fiecare să aibă de cîştigat.

– Nu vă puneţi în primejdie?

– Am un om de încredere care e priceput la toate.

– Iertaţi-mi această întrebare, Medes, dar de ce un demnitar aşa înalt îşi asumă astfel de riscuri?

– Pentru că am negustoria în sînge şi iubesc bogăţia. Slujba mea de la palat, oricît de însemnată ar fi ea, e plătită prost. Merit mai mult, mult mai mult. Cu tine îmi scot o parte din pierderi. Bineînţeles, scumpul meu prieten şi complice, acum sîntem legaţi pe viaţă. Şi mă bizui pe discreţia ta desăvîrşită.

– Se înţelege de la sine.

– Şi nici să nu-ţi dea prin minte să începi alte negoţuri, oricît de mărunte, cu altcineva în afara mea. De azi înainte, doar cu mine vei sta de vorbă.

– Aşa voi face.

– Iar acum, din moment ce ne-am spus tot, îţi mărturisesc că mă uimesc ideile tale şi oamenii din afara Egiptului pe care-i cunoşti. Nu vreau să te jignesc, dar oare nu eşti doar un braţ pe care-l călăuzeşte o altă minte?

Libanezul sorbi puţin vin fiert.

– Bănuiţi că se află undeva un stăpîn ale cărui ordine le respect?

– Întocmai.

– Întrebarea e primejdioasă. Foarte primejdioasă.

– Şi treburile noastre, de asemenea, sînt foarte primejdioase. Mă tem că ştiu despre tine mai puţine decît ştii tu despre mine. Aşa că, scumpul meu tovarăş, îţi cer să-mi spui adevărul. Tot adevărul.

– Înţeleg, înţeleg... Dar mă puneţi în încurcată.

– Nu încerca să mă duci de nas. Nimeni nu-şi bate joc de Medes.

Libanezul îşi coborî privirea.

– Da, există un stăpîn.

– Cine este, unde stă?

– Am jurat să nu dezvălui taina aceasta.

– Îţi apreciez devotamentul, dar nu mă voi mulţumi cu atît.

– Atunci nu mai rămîne decît o singură cale de urmat: să-i propun să vă întîlniţi.

– Aici ai nimerit-o bine!

– Nu vă bucuraţi încă! Nu ştiu dacă se va învoi.

– Sfătuieşte-l din toată inima s-o facă. Ne-am înţeles?

– Da.

Medes ajunsese chiar acolo unde voia Libanezul să-l aducă, lăsîndu-l să creadă că el stăpînea situaţia.

13.

De la Abydos la Memphis, călătoria pe apă durase mai puțin de o săptămînă. Și cum căpitanul își cîrmuia corabia cu multă prudență, tînăra preoteasă se odihnise în tot acest răstimp, admirînd priveliștile ce se întindeau de-o parte și de cealaltă a Nilului.

Ajungînd în port, se miră văzînd neîntrerupta forfoteală care se deosebea atît de mult de liniștea ce domnea la Abydos.

Căpitanul luă legătura cu mai-marele soldaților care supravegheau portul și îi arătă documentele de călătorie. Ofițerul dădu ordin ca tînăra să fie condusă pînă la clădirea în care se găsea vizirul. Preotesei i-ar fi plăcut să poposească în templul lui Hathor și să ia parte la celebrarea ritualurilor, dar sarcina ce-i fusese încredințată nu suferea amînare.

Memphisul i se păru uriaș și pestriț, cu toate acele hambare, magazii, tîrguri, prăvălii, cu locuințe bogate, alături de care se găseau case modeste. Cele mai impunătoare construcții erau templul lui Ptah, al lui Sekhmet cea Puternică și al lui Hathor, Doamna sicomorului de la miazăzi. Aflat în apropierea vechii fortărețe cu ziduri albe și a sanctuarului lui Neith, ale cărui șapte cuvinte zămisliseră universul, cartierul administrației nu era lipsit de eleganță. Scribi grăbiți alergau de colo-colo. Aici, departe de pămîntul sfînt al lui Osiris, se luau hotărîrile cele mai însemnate privind conducerea regatului.

Vizirul lucra într-o aripă nouă, construită lîngă palatul regal. După ce trecu de două posturi de control și răspunse la o mulțime

de întrebări, preoteasa fu poftită să aştepte într-o încăpere unde domnea o răcoare plăcută.

Cîteva minute mai tîrziu, un scrib deschise uşa unei săli întinse, ale cărei trei ferestre dădeau într-o grădină cu tamarini ce se puteau măsura în frumuseţe cu sicomorii.

Două căţeluşe durdulii şi un cîine foarte vioi o înconjurară fără să latre. Tînăra femeie îi mîngîie pe rînd pînă la apariţia impunătoare a lui Khnum-Hotep.

– Iertaţi-i, sînt nişte nesuferiţi!

– Dimpotrivă, eu îi găsesc foarte primitori.

– Sînt vizirul faraonului Sesostris. Puteţi să-mi arătaţi scrisoarea?

Tînăra femeie îi înmînă lui Khnum-Hotep tăbliţa din lemn pe care Pleşuvul scrise cîteva cuvinte şi apoi o însemnase cu sigiliul său. Preotul cerea ca purtătoarea mesajului să fie primită în audienţă de faraon.

– Ce aveţi să-i spuneţi Luminăţiei Sale?

– Îmi pare rău, dar sînt împuternicită să-i vorbesc regelui şi numai lui.

– Nu vă lipseşte voinţa, dar, fără îndoială, nu cunoaşteţi că Luminăţia Sa mi-a dat în grijă o mulţime de lucruri.

– Încercaţi totuşi să mă înţelegeţi, aşa cum vă înţeleg şi eu.

– Bag de seamă că nu voi izbuti să vă clintesc hotarîrea. Unul dintre slujitorii mei vă va însoţi pînă la palat.

Ajunsă acolo, fu dusă în faţa ofiţerului însărcinat cu paza palatului, care îl chemă degrabă pe mai-marele său.

Sobek nu întîrzie să sosească.

– Nimeni nu pătrunde în sala de audienţe fără să-mi spună întocmai pentru ce pricină, zise el cu asprimea sa obişnuită.

– Vin de la Abydos, răspunse preoteasa. Marele preot mi-a poruncit să-i aduc faraonului un mesaj de mare însemnătate.

– Şi ce cuprinde acest mesaj?

– Doar regele trebuie să-l audă.

– Dacă vă încăpăţînaţi, n-o să-l vedeţi pe Luminăţia Sa.

– Ceea ce am a-i spune priveşte viitorul regatului nostru. Aşa că, vă rog, nu mă împiedicaţi să-mi îndeplinesc misiunea.

– Dar este împotriva ordinelor pe care eu însumi le-am dat.

– Mă văd nevoită să vă cer să le încălcaţi.

– Unul dintre ajutoarele mele trebuie să vă cerceteze veşmintele ca să se asigure că n-aveţi asupra voastră vreo armă.

Preoteasa se supuse fără să şovăie. Apoi fu condusă într-o încăpere pe care o păzeau doi soldaţi înarmaţi şi lăsată să aştepte.

Ieşind dintr-o altă cameră şi străbătînd această încăpere unde doar persoanelor de vază le era îngăduit să pătrundă, Medes o zări pe tînăra femeie.

Şi devenind pe dată curios, îşi promise să afle cine era, căci nu aparţinea curţii din Memphis şi nici n-o mai văzuse vreodată la palat. De unde răsărise această necunoscută, de o frumuseţe luminoasă, şi de ce faraonul voia s-o primească?

– Luminăţia Voastră, zise Sobek cu seriozitate, preoteasa nu renunţă. Nu s-a învoit să ne dezvăluie mesajul nici vizirului şi nici mie. O puteţi socoti pe deplin credincioasă Luminăţiei Voastre.

– Spune-i să intre şi lasă-ne singuri.

Preoteasa se înclină în faţa monarhului a cărui statură o impresiona mereu la fel de mult.

– Luminăţia Voastră, îndată după primirea decretului privind unirea Celor Două Regate, a doua ramură a Arborelui vieţii a înverzit. Apoi am avut norocul să descopăr în biblioteca Lăcaşului Vieţii că, pentru a se împotrivi uscării salcîmului, faraonul trebuie să dea naştere lui *Ka*. A strînge toate provinciile sub porunca voastră nu e de ajuns, căci e nevoie, de asemenea, să-l întăriţi pe Osiris. Cele mai vechi scrieri o spun cu limpezime: Osiris e creaţia Faraonului, Osiris este piramida. Deşi timpul construcţiei marilor piramide a apus, acum se cuvine ca Osiris să se întruchipeze astfel?!

Faraonul tăcu îndelung, gîndurile sale călătorind în spaţii îndepărtate ca să găsească un răspuns.

– O idee minunata, zise, în cele din urmă, regele. Mai rămîne să găsim locul unde va fi ridicată piramida mea.

Însoţit de tînăra preoteasă şi de garda sa personală, faraonul vizită necropolele de la Abusir, de la Saqqara, de la Gizeh şi de la Licht, dar nu desluşi semnul la care spera. La Dachur, în sudul Saqquarei, la marginea deşertului apusean, se înălţau cele două piramide uriaşe ale faraonului Snefru, înaintaşul lui Kheops, şi mica piramidă a lui Amenemhat al II-lea, care murise cu 27 de ani înainte ca Sesostris al III-lea să urce pe tron.

De aici pornea un drum mărginit de stele, care şerpuia la miazănoapte de Fayyum şi se sfîrşea la Qasr el-Sagha, unde un templu ciudat proteja o zonă de cariere. Un alt drum ducea către oaze, vestite pentru vinurile lor.

Oraşul meşterilor, Djed-Snefru, „Snefru e etern", îi primea încă pe preoţii însărcinaţi să hrănească, la timpul cuvenit, *Ka*-ul măreţului faraon, socotit drept cel mai mare constructor al Vechiului Imperiu. Ei încărcau mesele cu ofrande şi celebrau ritualurile în templele înalte, aflate în faţa laturilor răsăritene ale celor două piramide, una netedă, cealaltă cu dublă pantă.

Soarele avea să apună în curînd, aşa că Sesostris şi însoţitorii săi trebuiau să se întoarcă la Memphis.

Cînd umbrele celor două piramide se întinseră pe nisipul deşertului, faraonul rămase nemişcat.

– Sufletul lui Snefru şi-a aflat pacea, grăi Sesostris. El veghează asupra acestor locuri pe care continuă să le sfinţească. Prin numele său, „Cel care împlineşte divinul", el ne cheamă să dăm viaţă. Aici, la umbra acestui uriaş monarh, îmi voi construi piramida.

Încă de cînd venise să locuiască la Memphis, fostul guvernator de provincie Djehuty era suferind. Din fericire, doctorul Gua îl urmase în capitală unde faima sa nu înceta să crească. Mărunt şi foarte slab, Gua purta întotdeauna cu el sacul său greu din piele, plin de instrumente de chirurgie şi leacuri de tot soiul.

– Dacă veţi continua aşa, îi spuse doctorul bolnavului său, voi refuza să vă mai îngrijesc. V-am prevenit de atîtea ori: mîncaţi prea mult, beţi prea mult şi nu faceţi destulă mişcare.

– Am doar reumatism, îl contrazise Djehuty.

– Dacă n-ar fi decît asta! Puţină fiertură din coajă de salcie v-ar alina durerile. Dar lucrurile stau mai rău: inima vă este obosită. În fiecare seară, înainte de culcare, veţi înghiţi cinci pastile conţinînd strugure, valeriană, miere şi piretru. Apoi am să încerc să uşurez mişcarea umorilor, ale căror căi s-au îngreunat mult. Dar totul trece prin inimă. Altfel spus, aveţi nevoie neapărat de odihnă. Dacă nu, eu nu mai răspund de nimic.

Un slujitor intră grăbit, întrerupîndu-l.

– Iertaţi-mă, dar...

– Cine te crezi? se oţărî la el doctorul Gua.

– Faraonul doreşte să-i vorbească de îndată stăpînului Djehuty.

Gua îşi strînse sacul la gură. Cînd îl văzu pe rege păşind în camera pacientului său, se întrebă dacă va ajunge vreodată să îngrijească un asemenea uriaş.

– Nu am decît o dorinţă, Luminăţia Voastră: nu-i încredinţaţi nici o sarcină bolnavului meu şi porunciţi-i chiar să nu mai lucreze deloc.

Apoi Gua se retrase bodogănind, în timp ce Djehuty îşi acoperea capul cu o perucă albă.

– Bătrîneţea e aproape, recunoscu el, dar încă mă păzesc de ea. Doctorul acesta îmi promite o moarte apropiată încă de acum mulţi ani, dar leacurile sale mă ţin în viaţă.

– Ai primit veşti de la generalul Sepi?

– Căutările sale se anunţă a fi îndelungate şi anevoioase. Atunci cînd există, hărţile sînt neclare. Sepi trebuie să-i găsească pe cei mai buni cunoscători ai deşertului ca să poată merge mai departe.

– În ciuda sfaturilor doctorului tău, te învoieşti să primeşti o nouă slujbă, pe care eu o socotesc de cea mai mare însemnătate?

Faţa lui Djehuty deveni serioasă.

– Luminăţia Voastră, sînt slujitorul vostru supus. Vreau să muncesc pentru mărirea Egiptului pînă la ultima suflare.

– Djehuty, te numesc primar al oraşului piramidei pe care o voi înălţa la Dachur. Marele Trezorier Senankh îţi va pune la dispoziţie toate cele de trebuinţă.

În umbra binefăcătoare a monumentelor lui Snefru, Sesostris văzu clar în mintea sa planul viitoarei construcţii, apoi îi dădu lămuriri lui Djehuty.

– Cînd un faraon pune temelia unui sanctuar, reaminti Purtătorul sigiliului regal, Sehotep, el făureşte din nou Egiptul. Construind, el prelungeşte creaţia primei dimineţi. Fie ca aceste pietre vii să alcătuiască unul dintre stîlpii Domniei Voastre.

Pe o piatră neşlefuită, luminată de ultimele raze de soare, tînăra preoteasă vărsă apă din lacul sacru al templului lui Ptah.

– Numele acestui loc va fi „Apa proaspătă cerească“, hotărî monarhul. Va fi înconjurat de un zid întărit asemenea celui lui Djeser de la Saqqara. Şi fiindcă piramida trebuie să răspîndească degrabă *Ka*-ul, vom săpa pînă vom da de piatră şi vom aşeza pe ea un miez de cărămizi nearse acoperite cu calcar de Tura. În piatra aceea, care se va numi Hotep, „apusul, pacea, împlinirea“, va fi însemnat drumul sufletului pînă la sarcofag, locul înnoirii trupului de lumină.

Pe măsură ce gîndurile faraonului prindeau glas, Djehuty le desena pe papirus.

– La miazănoapte de piramidă, adăugă regele, va fi locaşul de veci al vizirului Khnum-Hotep. Celelalte morminte ale curtenilor, mai modeste, le vor avea ca model pe cele din Vechiul Imperiu. Înăuntrul lor, pereţii vor fi acoperiţi cu scrieri din această vechime de aur.

La Abydos, tînăra preoteasă înţelesese de ce era nevoie de construirea acestor locaşuri de veci. Pentru că doar această arhitectură simbolică, în vreme ce căpăta viaţă în mod magic, îi

preschimba pe inițiați în *akh*, ființa luminoasă în stare să intre în legătură cu toate energiile ce străbateau universul. Dincolo de moartea trupului, cel reînviat își păstra puterile aici jos și transmitea lumina în care trăia o viață nouă.

Înmormîntați împrejurul piramidei faraonului, slujitorii săi credincioși aveau să-l protejeze și să-i răspîndească, în același timp, binefacerile.

– Casele lucrătorilor vor fi gata cît mai iute cu putință, zise Djehuty. Mîine vor începe pregătirile. Mă bizui pe Senankh pentru transportul materialelor.

Terminînd de întocmit decretul privind construcția noului ansamblu arhitectural de la Dachur, pe Medes îl uimi mărimea planului și a mijloacelor desfășurate ca să fie dus degrabă la bun sfîrșit. Unirea Egiptului urma să fie desăvîrșită de Sesostris printr-o înfăptuire spirituală măreață, care avea să-i sporească renumele.

Și să dobori un dușman atît de impunător mai era, oare, cu putință? Lăsînd această întrebare pentru mai tîrziu, Medes încercă să capete lămuriri despre tînăra femeie care ceruse să-l vadă pe faraon. Punînd cap la cap mai multe informații, Medes află că era o preoteasă care venea de la Abydos, purtînd un mesaj tainic.

Fără îndoială, nu era o persoană importantă. Dar de ce mai-marii ei o trimiseseră la Memphis? Poate că Gergu, la viitoarea sa întîlnire cu preotul permanent, va obține un răspuns la această întrebare.

14.

Să pescuieşti înaintea inundaţiilor însemna o ispravă vrednică de toată lauda, căci apele Nilului erau foarte scăzute, căldura, sufocantă, iar peştii, neîncrezători. Totuşi, Sekari ca un slujitor adevărat al lui Iker, voia hrană proaspătă, plină de *Ka*. De aceea se folosi de toată priceperea sa, în speranţa că se va întoarce acasă cu o pradă bogată. Din păcate, pescuitul cu undiţa se dovedi a fi un dezastru. Dar cu năvodul, care cerea vedere ageră şi iuţeală în mişcări, Sekari se simţi din nou sigur pe el. Din păcate, peştii izbuteau să iasă din plasă tot atît de repede pe cît intrau şi bărbatul nu se alese cu nimic. Mai rămîneau capcanele ascunse în stuf, în care chefalii şi somnii ar fi trebuit să nimerească fără să mai poată scăpa.

– N-am strîns mare lucru, îi mărturisi Sekari lui Vînt-de-Miazănoapte, măgarul enorm al lui Iker, care căra coşurile supărător de goale. Cu sălbăticiunile astea şirete, trebuie să ai multă răbdare.

Animalul, cenuşiu şi cu ochi mari căprui, îşi ridică urechea dreaptă dîndu-i de înţeles lui Sekari că era de aceeaşi părere. Din pricina smocului său de păr roşcat de pe grumaz, semn al forţei lui Seth, fusese părăsit într-o mlaştină, sortit unei morţi sigure. Purificat de ibisul lui Thot şi salvat de Iker, măgarul crescuse neînchipuit de mult şi rămăsese pentru totdeauna devotat tînărului scrib.

– La drept vorbind, Vînt-de-Miazănoapte, stăpînul tău mă îngrijorează. Şi-a pierdut liniştea şi voia bună, iar mintea îi e

bîntuită de gînduri negre, care îi fac mult rău. Ai încercat să-i vorbeşti?

Măgarul făcu semn că da.

– Şi a avut vreo urmare?

Animalul ridică urechea stîngă.

– Tocmai de asta mă temeam. Nici tu nu mai ai vreo înrîurire asupra lui. Abia se atinge de mîncare, nu mai ştie să deosebească un vin bun, se culcă prea tîrziu şi se scoală prea devreme, nu mai rîde la glumele mele şi se pierde în planuri fără rost. Dar nu vreau să deznădăjduiesc! Voinicul ăsta e un băiat de treabă şi îl vom scoate noi, cumva, din starea aceasta. Pînă atunci, hai să mergem la tîrgul de peşte să cumpărăm ceva de mîncare!

Primarul din Kahun ieşea arar din vasta sa locuinţă, unde forfota nu înceta niciodată. Zi şi noapte, umblau încoace şi-n colo scribi, bucătari, berari, brutari, olari, tîmplari şi alţi meşteşugari, trebăluind în schimbul unor simbrii care sporeau după meritele fiecăruia. Închis în odaia sa de lucru, cercetînd rapoarte peste rapoarte, primarul cunoştea însă tot ce se petrecea în oraş. Nici o înălţare în rang nu se făcea fără consimţămîntul lui şi nici o greşeală de-a slujbaşilor nu-i scăpa. Cel care i se înfăţişa nu ştia dacă avea să fie mustrat sau lăudat. În acest ultim caz, era mai bine să nu te pierzi cu firea, căci laudele erau întotdeauna însoţite de sarcini noi, mai anevoioase decît cele de pînă atunci.

– Te-ai descurcat frumos, fiule! îi spuse el lui Iker, care fusese nevoit să răspundă chemării primarului. Să ajungi preot temporar al templului lui Anubis la vîrsta ta nu e lucru lesne. Cît priveşte felul în care te îngrijeşti de bibliotecă, toată lumea te preţuieşte. La Kahun, aşa ceva e o adevărată minune. Chiar şi colegii tăi, oameni cu multă experienţă, dar roşi de invidie, îţi recunosc iscusinţa şi nu ştiu ce să mai născocească, sperînd să-ţi pricinuiască vreun neajuns. Singurul tău cusur este traiul prea aspru pe care-l duci. De ce nu te gîndeşti să te odihneşti şi să

iei de nevastă o fată frumoasă, care ar fi fericită să-ţi nască prunci sănătoşi?

– Am venit aici ca să devin scrib de rang înalt.

– Ceea ce s-a şi întîmplat, fiule! La urma urmei, viaţa ta te priveşte doar pe tine. Dar munca depinde de mine. Şi cum Heremsaf nu mai conteneşte cu aprecierile cînd e vorba de tine, iar eu sînt înconjurat de prea mulţi nepricepuţi, te numesc sfătuitor al primarului.

– Sînt măgulit de încrederea pe care mi-o arătaţi, dar slujba pe care o am acum mă mulţumeşte pe deplin.

– La Kahun numai eu hotărăsc. Şi, de vreme ce ţi-ai dovedit puterea de muncă şi priceperea, am găsit de cuviinţă să mă folosesc de ele. Să nu-ţi închipui cumva că onoarea aceasta se datorează sufletului meu generos, căci sînt lipsit de aşa ceva. Faraonul m-a însărcinat să fac din Kahun un oraş înfloritor şi să întemeiez aici cea mai bună şcoală de scribi din regat. Acestea sînt ţelurile mele. Şi acum poţi să pleci.

Iker nu dădu crezare nici măcar unui singur cuvînt de-al primarului. Înălţîndu-l în rang, acesta voia să-i slăbească atenţia. Copleşit de răspunderi, linguşit de curtenii mincinoşi, bine îmbrăcat şi bine hrănit, nădăjduia că Iker avea să-şi uite trecutul şi ţinta.

Dar oricît de iscusit era acest plan, Iker nu se va lăsa păcălit. Ba mai mult, plănui să întoarcă totul în favoarea sa şi să se poarte în aşa fel încît să nu i se poată aduce nici o învinuire. Prefăcîndu-se bucuros de numirea sa, îşi va îndeplini sarcina cu multă rîvnă. Nici primarul, nici Heremsaf nu-i vor ghici adevăratele gînduri. Şi chiar îi vor pune la îndemînă o armă de care el nu va întîrzia să se folosească.

O casă ca aceasta era fericirea întruchipată. Pentru Sekari, îngrijirea ei nu însemna o muncă, ci mai degrabă o plăcere. Mînuia mătura fluierînd vesel şi nu suporta să vadă vreun lucru aşezat altfel de cum se cuvenea. Bucătăria şi sala de baie erau întotdeauna de o curăţenie desăvîrşită, ca, de fapt, toate celelalte odăi.

Şi ce să mai vorbim de mobile, în acelaşi timp elegante şi trainice. Coşurile, lăzile pentru veşminte, scaunele şi mesele joase aveau să rămînă moştenire urmaşilor. Cît despre mîncăruri, vasele frumoase le sporeau gustul.

– Stăpînul tău e acasă? îl întrebă Pletosul pe Sekari, care vopsea în roşu tocul uşii de la intrare pentru alungarea spiritelor rele.

– Ca de obicei, aduci veşti proaste, bănuiesc.

Bîrfitor, flecar şi leneş, Pletosul nu-şi dezminţi faima.

– Nu tocmai bune, recunosc, dar ce pot să fac? Trebuie să vorbesc cu Iker.

– Spală-ţi picioarele înainte să intri şi aşteaptă în prima odaie. Mă duc să-l caut.

Dornic să scape cît mai repede de oaspetele nepoftit, tînărul scrib nu-i oferi nici o băutură răcoritoare.

– Ce s-a întîmplat, Pletosule?

– Primarul m-a trimis într-un suflet. Tocmai au sosit primele veşti despre revărsarea Nilului şi sînt de-a dreptul îngrijorătoare.

– Va fi prea slabă sau prea puternică?

– Prea puternică. Trebuie să te îngrijeşti fără întîrziere de întărirea digurilor.

– Voi face întocmai.

– Mă primeşti în echipa ta?

– Deoarece se anunţă o mare nenorocire, e mai bine să te am alături. Du-te şi cere un raport amănunţit despre starea bazinelor în care se strînge apa.

– Alerg într-acolo!

La rîndul său, Iker porni spre clădirea ce adăpostea arhivele de stat pe care dorea atît de mult să le cerceteze.

Prudent şi sever, Păstorul arhivelor îl întîmpină cu mult respect. De la prima vizită a lui Iker, atitudinea sa se schimbase mult.

– Cum aş putea să fiu de folos noului sfătuitor al primarului a cărui numire, pe deplin meritată, o încuviinţez din toată inima?

– Am nevoie să citesc toate înscrisurile privitoare la digurile, canalele şi bazinele regiunii ca să-mi dau seama de primejdiile pe care le poate aduce inundaţia.

– Bineînţeles, toate arhivele vă stau la dispoziţie.

Dar Iker nu se opri doar la aceste documente. În sfîrşit, reuşi să ajungă la registrul în care erau însemnate numele corăbiilor construite în Fayyum şi al corăbierilor care alcătuiau echipajele.

Dar nu dădu peste nici o urmă a *Fulgerului*.

La fel ca în provincia lui Thot, documentele fuseseră distruse. Nu se pomenea nicăieri, nici măcar în treacăt, despre o călătorie în Ţara Punt.

Pînă la urmă, tot ieşi la iveală o dovadă, şi ea singură era de ajuns: numele Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios se numărau printre cele ale corăbierilor aflaţi în slujba faraonului! Prin urmare, era limpede că însuşi Sesostris poruncise ca Iker să fie omorît.

– Unde te-ai ascuns, Bina? întrebă Iker păşind cu băgare de seamă prin casa dărăpănată unde cei doi tineri obişnuiau să se întîlnească.

– În spatele tău. Dar n-am de gînd să mă arăt înainte să aflu ce-ai hotărît. Îl vei lovi pe monstru?

– Îl voi ucide.

– Atunci, pot să ies.

Cînd o văzu, Iker mai să n-o recunoască.

Parcă era altă femeie, fardată îngrijit, avînd ochii conturaţi cu *khol*, un amestec de galenă, oxid de mangan, ocru brun, carbonat de plumb, oxid de fier şi aramă, malahit, antimoniu, care îndepărta insectele şi proteja ochiul. O perucă bogată îi acoperea cea mai mare parte a feţei.

– Chiar tu eşti, Bina?

– Ştiam eu că pînă la urmă vei alege calea cea adevărată. De aceea, m-am gîndit să te duc să-i cunoşti pe prietenii noştri, dar nici un trecător nu trebuie să mă recunoască. Unde e cuţitul?

– Îl am la mine.

– Am să merg înainte, la o oarecare depărtare. După ce eu voi intra într-un atelier, să vii după mine.

Cîteva lămpi luminau atelierul unde se făureau cuţitele şi pumnalele, unele pentru folosinţă în casă, celelalte pentru armată.

Ghemuiţi în penumbră, meşterii îl priveau pe Iker cu duşmănie.

– Nu te îngrijora, îl sfătui Bina pe tînărul scrib, sînt aliaţii noştri. Ascund o parte din roadele muncii lor şi o trimit celor care ne vor elibera. În curînd, rîndurile noastre o să se îngroaşe. Kahunul va fi al nostru, Iker! Totuşi, asta nu e cu putinţă atîta timp cît tiranul deţine puterea deplină. Arată-ne arma care va face dreptate.

Scribul dădu la iveală pumnalul.

Bina îl luă şi-l întinse mai-marelui meşterilor.

– Ascute-l bine, ca lama lui să devină tăioasă precum moartea.

Deşi sarcina nou încredinţată fusese o adevărată povară, Iker o scoase cu bine la capăt. Cu o echipă alcătuită din scribi, meşteri şi muncitori, înălţase malurile canalelor, iar toate digurile şi bazinele fuseseră întărite. Scribul socotise ore întregi cît pămînt trebuia cărat, apoi bătătorit ca să reziste apelor. Chiar şi în cazul unor inundaţii neînchipuit de mari, locuitorii oraşului nu aveau de ce să se teamă. Mai apoi se îngrijise şi de mutarea animalelor şi a hranei în locurile cele mai înalte, la adăpost de ape. Şi nu uitase nici să facă un inventar al numeroaselor bărci, cu ajutorul cărora oamenii puteau să plece din Kahun şi să se întoarcă.

Toţi se minunau de puterea de muncă a lui Iker. Deşi nu era voinic, părea că nu oboseşte niciodată şi ţinea cu orice preţ să supravegheze el însuşi toate lucrările. Neîndoielnic, primarul îi pusese pe umeri o răspundere prea grea, dar Iker nu se plînsese. De cîte ori se simţea la capătul puterilor sau îl cuprindea deznădejdea, se gîndea la ea, la frumoasa preoteasă, mereu prezentă

în inima lui. Atunci i se părea că o lumină străbate cerul înnorat, iar el prindea puteri şi se apuca iar de treabă.

Dar soarta acestei bătălii cu apele rămînea nesigură. Cînd începură cele cinci zile „adăugate anului“, care puneau capăt celor 360 de zile precedente şi anunţau începerea anului următor, îngrijorarea tuturor spori. În marile temple ale regatului, preoţii rosteau formulele de îmbunare a lui Sekhmet, leoaica înspăimîntătoare, ca ea să nu trimită duhurile rele, cu tot alaiul lor de nenorociri şi boli, împotriva poporului Egiptului.

În prima zi din cele cinci de temut, se celebră naşterea lui Osiris. Oare inundaţia nu reprezenta chiar renaşterea lui? A doua zi era închinată fiului său, Horus, protectorul ţării. Dar cea de-a treia putea dezlănţui cele mai cumplite grozăvii, căci era ziua naşterii lui Seth.

Fardată şi de nerecunoscut, Bina se întîlni cu Iker într-un loc adăpostit de palmieri.

– În tot oraşul nu se vorbeşte decît despre tine. Se pare că mulţumită ţie o să scăpăm de prăpăd.

– Nimeni nu şi-a cruţat puterile. Dar Nilul este cel care hotărăşte.

– Aştept ziua lui Seth cu nerăbdare. Poate el va pedepsi Egiptul ăsta blestemat!

– Egipt blestemat... Ce vrei să spui, Bina?

Tînăra asiatică pricepu că o luase gura pe dinainte.

– Vorbeam de blestematul de tiran care îşi duce ţara la pierzanie şi seamănă jalea printre supuşii săi. Te-ai răzgîndit, Iker?

– Mă crezi smintit?

– Bineînţeles că nu!

– Atunci, teme-te de Seth! Dacă o să-l lovească pe Sesostris, cu atît mai bine, dar dacă distruge pămînturile roditoare şi lasă pradă sărăciei mii de oameni, cum ai putea să te bucuri?

– M-ai înţeles greşit! Vreau doar ca puterea zeului să ne dea tăria să luptăm mai departe.

De ziua lui Seth, vizirul nu lucră, regele îşi petrecu timpul la templu şi toţi înalţii demnitari rămaseră în casele lor.

Orele se scurgeau încet, chinuitor.

Şi în cele din urma sosi şi ziua lui Isis, urmată de cea a lui Neftys. Şi, datorită celor două surori cu puteri binefăcătoare, noul an începea în armonie.

Puternică şi bogată, inundaţia nu pricinui totuşi decît stricăciuni uşoare digurilor şi nici un locuitor nu muri înecat. Primarul îl felicită pe scribul Iker pentru munca sa care ferise oraşul de pagube. Socotelile sale se dovediseră corecte şi, datorită lui, Kahunul şi împrejurimile sale scăpaseră aproape neatinse din această încercare. Se anunţau chiar recolte îmbelşugate care vor umple hambarele. Iar o parte din ele avea să fie pusă la păstrare pentru anii mai puţin rodnici.

La sfîrşitul sărbătorilor prilejuite de noul an, Iker avu, în sfîrşit, dreptul la cîteva ore de odihnă.

– Nu arăţi prea grozav, băgă de seamă Sekari. Sper că primarul nu va continua să te stoarcă asemenea unui sac cu struguri.

– Greşeşti, trebuie să întocmesc un raport despre numărul şi mărimea hambarelor şi a magaziilor oraşului. Arhivele îmi vor uşura munca, dar voi fi nevoit să verific eu însumi tot, căci slujbaşii au supărătorul obicei să-şi copieze din nou greşelile.

– Că veni vorba de arhive... ai găsit faimoasele tale dovezi?

– Nu mai am nici o îndoială asupra drumului pe care-l voi urma.

– Iker, eşti deştept, învăţat, priceput peste măsură. Eu sînt doar un om simplu, dar mă încred în instinctul meu şi mă înşel arareori. De ce te afunzi în nenorocire tocmai cînd fericirea îţi întinde mîna?

– Nici o fericire nu e cu putinţă pînă nu-mi voi îndeplini misiunea.

– Aminteşte-ţi totuşi de cuvintele înţelepţilor: faraonul ştie tot ce se petrece. Nimic nu-i este ascuns, pe pămînt sau în cer.

– Oricîte iscoade ar avea tiranul, dreptatea tot îl va lovi.

Sekari îşi coborî ochii în pămînt.

– Mi-e greu să-ţi spun asta... Dar nu te bizui pe ajutorul meu. Viaţa mea n-a fost mereu uşoară şi am primit destule lovituri. Aici, la Kahun, mă simt bine.

– Te înţeleg şi nu aveam oricum de gînd să-ţi cer ceva. Poţi totuşi să juri că nu mă vei trăda.

– Jur, Iker.

15.

Încă din zori, frumoasa casă a lui Medes se umplu de țipetele pline de furie ale soției sale, care izbucnise într-o criză de nervi după un șir de greșeli de neiertat. Mai întîi, șireturile care împodobeau pieptii și părțile laterale ale mantiei sale de iarnă se descususeră, de parcă acest veșmînt ar fi ieșit din mîinile unor meșteri nepricepuți! Apoi, femeia care îi aranja părul de obicei, căzuse bolnavă și trimisese în locul ei o începătoare atît de stîngace, încît nu izbutise să-i fixeze șuvițele de păr false ale perucii sale negre. Și totuși, era de ajuns să ridici o șuviță din perucă, s-o răsucești în jurul unui ac gros, să agăți șuvița falsă și să o acoperi cu alta ca să nu se vadă șiretlicul. Mînioasă, nevasta Secretarului Casei Regale trîntise oglinda pe jos și-o dăduse afară pe neisprăvită fără să-i plătească.

Tocmai atunci o cuprinse o durere de cap cumplită, pe care încercă s-o alunge masîndu-și capul cu o pomadă alcătuită din semințe de mărar, de *bryone*[1] și de coriandru. Dar de data aceasta, leacul dădu greș.

Așa că intră ca o furtună în odaia soțului ei.

– Scumpule, sînt groaznic de bolnavă! Poruncește să fie adus doctorul Gua. Doar el m-ar putea vindeca.

– Îngrijește-te singură de asta și să nu mă mai trezești vreodată așa. Eu muncesc toată ziua.

---

[1] Specie de plantă agățătoare cu flori verzi și rădăcină toxică (n.tr.)

Femeia ieşi trîntind uşa în urma ei.

Medes părăsi patul şi trecu în sala de baie. De obicei îi plăcea să se spele pe îndelete, apoi să savureze cîteva feluri de mîncare. Dar acum, după o noapte zbuciumată, prea multe gînduri îl frămîntau.

Cînd se va întoarce Gergu de la Abydos şi cu ce veşti? Lui Medes nu-i venea încă a crede că în curînd îşi va face un aliat acolo. Cum putea un preot permanent să-i trădeze pe ai lui? Dacă încerca cineva să se folosească de el, nu va fi uşor să afle cine anume. Dar oare Medes nu se dovedea prea neîncrezător?

Şi apoi, în calea lui se ivise o nouă piedică: reuşitele strălucite ale lui Khnum-Hotep. Vizirul ales de Sesostris se vădea a fi un iscusit administrator şi izbutise să stabilească o legătură fără cusur între capitală şi provincii. Ca mulţi alţii, Medes îşi închipuise că vor apărea neînţelegeri, certuri şi nemulţumiri, dar nimic din toate acestea nu se petrecuse. Cu ajutorul membrilor Casei Regelui, care nu-l invidiau deloc, vizirul conducea cu hotărîre o administraţie eficace. Din fericire, Khnum-Hotep, înaintat în vîrstă cum era, nu avea să-l mai poată sluji mult timp pe faraon. În aşteptarea morţii lui, Medes vedea cum influenţa sa slăbeşte şi trebuia să se străduiască să-şi păstreze prietenii şi cunoştinţele din rîndul curtenilor.

O mulţime de uşi i se închideau acum şi să le deschidă din nou nu era o treabă tocmai la îndemînă. Dar azi cea mai mare speranţă a sa se numea Abydos.

Pe de altă parte, gîndul că avea să-l întîlnească pe stăpînul Libanezului îl aţîţa. Ce ticălos fusese aşa de priceput încît să-l ia pe acest negustor în slujba sa? Aşa că Medes socotea să se folosească de el cît mai bine.

Tocmai cînd terminase de îmbrăcat, apăru iar soţia sa.

– Doctorul Gua nu poate să mă vadă decît diseară, se văită ea. N-ai vrea să-l convingi tu să lase la o parte celelalte întîlniri şi să mă îngrijească întîi pe mine?

– Gua are o fire respingătoare şi nu suportă să i se impună ceva. Şi, la drept vorbind, durerea ta de cap nu cred că te va omorî. Culcă-te şi dormi pînă la amiază. Apoi vor începe să se perinde pe aici toate prietenele tale şi trăncăneala lor o să te însănătoşească.

Sosirea lui Gergu întrerupse această discuţie.

Încordat, Medes îl duse în odaia sa de lucru şi închise uşa cu grijă.

– Veşti bune, zise Gergu cu un surîs larg. Preotul ăsta e un om de toată isprava. Vă înţelege neîncrederea şi doreşte să vă dovedească buna lui credinţă. Aşa că mi-a dat ceva care să ne înlesnească anumite cîştiguri chiar şi fără el.

Tulburat, Medes se întrebă dacă nu cumva Gergu băuse prea mult înainte.

– Aceasta e o pecete de la Abydos. O vom întrebuinţa punînd-o pe obiectele false pe care le vom vinde pretinzînd că provin de pe pămîntul sacru al lui Osiris. Asta e ideea mea şi l-am găsit deja pe meşterul care se învoieşte să le făurească. Cel de-al doilea dar, încă şi mai de preţ, al noului nostru aliat este formula sacră ce vorbeşte despre primirea celor drepţi în lumea cealaltă: „Fie ca el să călătorească în barca lui Osiris şi să-i mînuiască ramele, să ajungă acolo unde inima sa doreşte, iar Cei Mari din Abydos să-i ureze bun venit, în pace, să ia parte la misterele lui Osiris şi să-l urmeze pe drumurile pure ale pămîntului sacru". Vom grava această formulă pe o parte din obiectele noastre şi vom primi aur în schimbul lor!

Născut într-o familie modestă, negustorul de vinuri simţea că trupul i se şubrezise. Aşa că începu să se gîndească serios la marea călătorie. Datorită averii sale, avea să-şi cumpere un sarcofag frumos, dar îi pizmuia pe norocoşii al căror nume era gravat, pentru totdeauna, pe un monument din Abydos, aproape de Osiris şi sub protecţia sa. Exista, oare, o garanţie mai bună pentru o veşnicie fericită?

Cînd îl văzu pe Gergu apărînd, negustorul se întrebă îndată ce scădere a prețului avea să-i ceară de astă dată responsabilul principal al hambarelor. Dar era mai bine să nu-l înfrunte pe acest nemernic care se bucura de legături cu oameni de vază de la palat.

– Scumpul meu Gergu, tocmai am primit nişte vinuri noi. Doriți să le gustați?

– Bineînțeles că da. Putem sta de vorbă liniştiți?

– Să mergem atunci în fundul pivniței.

Negustorului i se uscase gîtul. Cu ce îl va mai amenința acum responsabilul? Ca să-l îmbuneze, îi oferi o cupă din vinul cel mai ales.

– Nu e rău, îşi spuse Gergu părerea, dar e un pic prea dulce pentru gustul meu. Ți-ai comandat un sarcofag dintre cele mai bune, aşa am auzit.

– Trebuie să te gîndeşti şi la lumea de dincolo.

– Abydos îți spune ceva?

– Abydos... Nu înțeleg.

– Pot să-ți aduc o stelă adevărată, cu formula sacră pe ea. Nu-ți mai rămîne decît să-ți gravezi numele şi-ți vei petrece veşnicia la picioarele scării Marelui Zeu.

Negustorul se sufocă de emoție.

– Glumiți?

– Prețul nu va fi deloc mic, căci e nevoie să ținem seama şi de cheltuielile mele.

– Oricît vreți!

– Mai înainte să te învoieşti, haide să-ți arăt ceva.

Şi Gergu îl conduse pe negustorul care tremura de nerăbdare pînă la o magazie unde îi arătă stela.

– Facem tîrgul, bîigui cumpărătorul.

– Şi uite aşa, se grozăvi Gergu, pivnițele noastre s-au umplut de urcioare în schimbul unei frumoase pietre gravate care nu va ajunge niciodată la Abydos şi pe care omul meu o va distruge chiar în noaptea asta. Stați liniştit, l-am plătit bine. Pe deasupra,

nici noi nu mai avem trebuinţă să mergem la Abydos. Ne putem descurca şi fără preotul acela de treabă.

– Te înşeli, îl contrazise Medes. Nu vreau să-ţi tăgăduiesc meritele, dar vom repeta cît mai rar cu putinţă isprava pe care tocmai ai săvîrşit-o. Avem alte lucruri mai bune de făcut, mult mai bune. Stelele adevărate îi vor interesa pe locuitorii bogaţi ai Memphisului. Vom fixa preţuri ridicate şi nu ne vom tîrgui asupra lor.

Aceste argumente îl zăpăciră pe Gergu.

– Deci, nu-l lăsăm pe preot pe dinafară...

– Ar fi o greşeală gravă, căci ajutorul său este nepreţuit. Mai întîi, ca să dobîndim cîştiguri sporite, apoi ca să obţinem informaţii despre Abydos şi ca să ne înlesnească drumul spre tainele marilor mistere. Fă bine şi pune la cale cît mai iute întîlnirea cu acest om trimis de zei.

Cetatea întărită, oraşul lui Sesostris de la Abydos, prindea viaţă. Aici trăiau constructorii templului şi ai mormîntului său, preoţi şi scribi împreună cu familiile lor. Fiecare casă număra mai multe încăperi, avea curte şi grădină. Largi de cinci coţi, străduţele erau trasate în unghi drept. În apropierea deşertului se găseau cîteva locuinţe bogate. Cît despre cea a primarului, aflată în partea sud-vestică a oraşului, aceasta adăpostea camerele în care lucrau scribii şi numeroase ateliere.

Într-una dintre aceste încăperi, preotul permanent Bega îl primi pe Gergu şi pe aşa-zisul său ajutor, Medes, care trecuse sub un nume fals de controlul paznicilor. Şi cum soldaţii îl cunoşteau bine, Gergu îi lămuri că sarcinile sale erau din ce în ce mai anevoioase şi că avea trebuinţă de un slujitor care să-i uşureze munca.

Cînd Bega păşi înăuntru, Medes simţi că aerul a devenit parcă mai rece. Nu-şi închipuise că un iniţiat în misterele din Abydos putea fi atît de urît şi respingător. Înalt, drept, cu nasul proeminent, Bega se aşeză pe un scaun cît mai departe de cei

doi. Fără să-i dea nici o atenţie lui Gergu, îi vorbi direct stăpînului său.

– Cine sînteţi?

– Numele meu e Medes şi sînt Secretarul Casei Regelui. Faraonul îmi dictează decretele pe care eu le fac cunoscute apoi în toate provinciile.

– Este o slujbă importantă.

– Nici a voastră nu-i mai prejos.

– Speram la mai mult, mult mai mult. Poate simţiţi la fel?

– Pecetea şi formula magică ne-au îngăduit să încheiem un prim tîrg, care vă va interesa, fără îndoiala. Prin urmare, să ne ajutăm unul pe altul ca să dobîndim ceea ce merităm.

Nici un surîs nu lumină chipul ursuz al lui Bega. Totuşi, Medes îşi dădu seama că era mulţumit.

– Prietenul vostru Gergu v-a adus la cunoştinţă propunerile mele?

– Îmi convin pe de-a-ntregul. Vom ciopli stele false pe care le vom vinde doritorilor, făcîndu-i să creadă că ele vor ajunge la Abydos. Nu aveţi însă de ce vă teme, căci le vom distruge chiar noi. În ceea ce vă priveşte, cum veţi izbuti să le scoateţi de aici pe cele adevărate şi pe ce căi le-am putea duce pînă la Memphis?

– Aşa cum l-am lămurit pe Gergu, mărfurile şi oamenii care pătrund în Abydos sînt controlaţi. În schimb, poţi să pleci fără nici o greutate. Cu ajutorul unui soldat căruia, la fiecare zece zile, îi vine rîndul să păzească scara Marelui Zeu, voi aşeza într-o ascunzătoare stele mici de o valoare fără seamăn. Cineva de încredere le va lua, apoi nu-i mai rămîne decît să urmeze cărarea pe care i-o voi arăta eu, ca să ajungă la Nil unde-l va aştepta o corabie.

– Planul mi se pare strălucit. De ce faceţi asta?

– Vă întorc întrebarea.

– Din moment ce ne încumetăm să înfruntăm atîtea primejdii, grăi Medes, consider că n-are rost să ne minţim. Nu sînt răsplătit pe măsura talentului meu şi atunci încerc de unul singur să

repar această nedreptate, întrebuinţînd mijloacele pe care le am la dispoziţie. Dar un preot al templului...

– Am crezut mult timp că viaţa spirituală îmi este de ajuns şi că dorinţele mele sînt tot mai firave. Dar Sesostris a răsturnat tot. În loc să mă numească pe mine în fruntea preoţilor, îi îndrumă el însuşi şi a orînduit în alt mod corpul sacerdoţilor. Nu pot să mă împac cu gîndul că întreaga putere îi aparţine, că m-a lipsit astfel pe mine de dreptul ce mi se cuvenea. De aceea am hotărît să mă răzbun. Dar ca să răzbesc, trebuie să mă îmbogăţesc mai întîi.

– Să vorbim limpede, Bega! Ce înţelegeţi, de fapt, prin răzbunare?

– Să-l ucid pe omul care mi-a distrus viaţa.

– Îl cunoaşteţi pe Sesostris? Eu îl văd adesea şi îi ştiu adevăratele forţe. Credeţi-mă, e mai de temut decît un taur sălbatic şi mai crud decît un leu. Şi eu îi doresc moartea, dar cum să şubrezeşti o temelie atît de rezistentă?

– Veţi renunţa deci să luptaţi împotriva lui?

– Mă întreb care ar fi calea potrivită. Regele este înconjurat de prieteni devotaţi, iar pe vizirul său îl apreciază toată lumea.

– Oricît de trainice par, înfăptuirile oamenilor sfîrşesc prin a fi nimicite. E nevoie să ne unim şi să-i găsim punctul slab.

– De ce Abydosul e păzit de soldaţi?

– Secret de stat.

– După toate cîte ne-am spus, de ce atîta şovăială?

– Unul dintre misterele din Abydos este Arborele vieţii, îi destăinui preotul permanent. Fiindcă a început să se usuce, salcîmul lui Osiris ar putea pieri. Sesostris şi preoţii au încetinit înaintarea răului, dar oare pentru cît timp? Poate fi tămăduit doar cu un aur anume care deocamdată nu a fost găsit.

„Aurul din Punt“, gîndi Medes, fermecat de aceste dezvăluiri.

– Cine a aruncat această vrajă?

– Nu ştim. Regele a început căutările ca să-l afle pe făptaş.

– Şi nu aveţi nici o bănuială?

– Nici cea mai măruntă. Dacă arborele moare, misterele nu vor mai fi celebrate şi Osiris nu va reînvia. Va fi sfîrşitul Egiptului.

– Să vorbim de aceste vestite mistere! Oare nu sînt doar o amăgire?

– Dacă le-aţi cunoaşte cît de puţin, n-aţi mai pune aşa o întrebare.

– Ca preot permanent, pătrundeţi pe pămînturile sacre din Abydos şi săvîrşiţi ritualuri care sînt doar pentru iniţiaţi.

Bega rămase tăcut.

– Vreau să ştiu totul, se încăpăţînă Medes. Ani la rînd nu mi s-a îngăduit să intru într-un templu ascuns. Cel din Abydos nu e cel mai însemnat dintre ele?

Pe chipul preotului înflori un surîs ciudat.

– Am jurat să nu trădez taina.

– Orice om are un preţ. Aveţi multe comori, iar eu le voi plăti la adevărata lor valoare.

– O să avem timp să mai vorbim despre asta.

– Aveţi dreptate. Graba ne-ar putea încurca socotelile. Să adunăm mai întîi averi pentru război. Apoi vom merge mai departe.

Bega îl cerceta îndelung cu privirea pe Secretarul Casei Regelui.

– Să ne punem unul pe altul la încercare. Dacă totul se sfîrşeşte cu bine, vom face un pas înainte.

– Mai am o întrebare. La Memphis am zărit o tînără care pretindea că vine de la Abydos cu un mesaj tainic pentru rege. O cunoaşteţi?

– Cum arăta?

Apoi Bega îl ascultă cu atenţie pe Medes.

– Este una dintre preotesele lui Hathor care trăiesc aici. Mai-marele nostru, Pleşuvul, i-a deschis uşa bibliotecii Casei Vieţii ca să poată cerceta vechile scrieri.

– Neîndoielnic, i-a dus faraonului planuri care să uşureze construcţia piramidei. Se numără printre persoanele de care ar trebui să ţinem seama?

– Nu, e doar o preoteasă obişnuită şi n-a fost decît curierul Pleşuvului. Avînd în vedere adoraţia sa oarbă faţă de zei, n-avem de ce să ne temem de ea. Iar acum n-am să mai spun nimic despre ceilalţi preoţi, căci se cuvine să-mi iau măsuri de prevedere. Dar tu, Medes, vei fi la fel de chibzuit?

– Nu-mi stă în obicei să greşesc.

16.

Pe corabia care-l purta spre Memphis, Medes își întocmi o listă de motive care să ducă la ruperea proaspetei alianțe cu Bega. Dar nici unul nu rezistă la o cercetare mai atentă. Acest preot părea un complice desăvîrșit. Înăcrit, plin de ură, condus de o inteligență ascunsă, ambițios, lipsit de orice urmă de sensibilitate, Bega deținea taine pe care Medes voise dintotdeauna să le cunoască. Bineînțeles, trebuia să-l lingușească, să-l laude la momentul potrivit, să-l facă să creadă că era persoana cea mai însemnată dintre cei trei. Așa că Medes avea nevoie să îmblînzească firea prea sălbatică a preotului.

Apoi gîndurile i se întoarseră iar la aurul din Punt pe care doar el îl considera mai mult decît o închipuire. În viitorul apropiat, nu era cu putință să-și alcătuiască un echipaj fără să fie descoperit. Mai tîrziu însă, avea să pună mîna pe un șantier de corăbii și să-și folosească averea ca să dobîndească acea comoară.

Paznicul se înclină în fața stăpînului său pînă la pămînt și-i deschise îndată poarta grea a impunătoarei sale locuințe. Pe alee, Medes își încrucișă pașii cu cei ai doctorului Gua, care era foarte grăbit.

– Soția mea mai are dureri?

– Doar o migrenă îndărătnică. I-am dat o pomadă și un somnifer ușor. Dar ar mai fi ceva.

– Vă rog să-mi spuneți tot.

– Este prea grasă. Dacă va continua să se îndoape de dimineaţa pînă seara, o să se îmbolnăvească de-a binelea. Mîncarea cumpătată e taina unui trup sănătos. Şi-acum am alte cazuri mai grave de îngrijit.

În timp ce Gua se îndepărta, Medes şi Gergu intrară în odaia de lucru a Secretarului Casei Regelui unde li se aduseră bere, plăcinte calde şi carne uscată. Gergu închise uşa şi vorbi primul.

– Uciderea lui Sesostris mi se pare o nebunie. Este bine apărat şi nimeni n-ar îndrăzni să se atingă de el. Chiar dacă plătim un ucigaş, ar fi prins şi ne-ar da de gol.

– Poate că ai dreptate, dar mai există o cale: să slăbim puterile regelui atacîndu-i pe apropiaţii săi. Dacă distrugem persoanele pe care se bizuie el, o să rămînă singur. Şi atunci va fi la mîna noastră. Să începem cu omul pe care-l cunoşti cel mai bine: Marele Trezorier Senankh.

– Îl cunosc bine, e adevărat, dar, din păcate, nimeni nu-l poate învinui de nimic. Omul ăsta e cinstit! Are un singur cusur: îi place să mănînce bine. Nici măcar o femeie, oricît ar fi de atrăgătoare şi de iscusită, n-ar izbuti să-l facă să-şi piardă minţile.

– Sînt de aceeaşi părere, grăi Medes. Şi pentru că nu-l putem cumpăra pe Senankh, îl vom prinde în capcană. Nu uita că lucrez la palat şi ştiu şi eu cîte ceva. Iată care e planul! De data asta, singurul talent al soţiei mele ne va fi de folos.

În vîrstă de patruzeci de ani, cu obrajii rotunzi şi pîntecele bombat, Marele Trezorier al regatului, aflat în fruntea Dublei Case Albe, părea a fi un om care ştie să trăiască bine, prietenos şi plăcut. De fapt, avea o fire hotărîtă, era neiertător, lipsit de orice urmă de tact şi fără milă faţă de cei leneşi. Cît despre linguşitori, aceştia nu reuşeau să-i stea prea mult prin preajmă. Însărcinat de faraon cu împărţirea dreaptă a bogăţiilor, Senankh credea că ţinerea în bună rînduială a socotelilor regatului era o condiţie necesară pentru respectarea lui Maat. În caz de risipă,

împrumuturi, datorii sau delăsare, ordinea s-ar fi stricat şi poarta s-ar fi deschis pentru tot soiul de nedreptăţi.

Ca în fiecare săptămînă, Marele Trezorier îl vizită pe vizirul Khnum-Hotep ca să cerceteze nevoile provinciilor mai puţin înzestrate. Făcîndu-le înfloritoare, vizirul întărea în fiecare zi unirea înfăptuită, potrivit voinţei faraonului.

Vorbind deschis şi fără ocolişuri, şi unul, şi celălalt, cei doi demnitari se înţelegeau de minune. Fără sprijinul lui Senankh, Khnum-Hotep nu s-ar fi descurcat în hăţişurile administraţiei. Nici unul, nici celălalt nu erau stăpîniţi de ambiţii şi se mulţumeau cu răspunderile încredinţate de monarh.

– Ai treburi grabnice, Mare Trezorier?

– Nişte hambare de construit, dări ale corăbierilor sporite fără ştirea mea, vreo zece plîngeri împotriva unor perceptori care o fac pe stăpînii, o încărcătură de urcioare care întîrzie să sosească la Teba, doi scribi leneşi de care vreau să scap... Te iert să le auzi şi pe celelalte. Dar tu, mereu la fel de curajos?

– Vizirul e la capătul puterilor, dar Egiptului îi merge bine. Sau aproape bine.

Rostite de gura lui Khnum-Hotep, aceste cuvinte lăsau să se ghicească îngrijorarea.

– Pot să te ajut?

– Mai bine te-ai gîndi la tine. Împărţirea precisă a bogăţiilor nu e prima ta îndatorire?

– Cred că n-am uitat!

– Mai mulţi slujbaşi gîndesc taman pe dos.

– Şi pe ce se bizuie?

– Tocmai am primit nişte rapoarte foarte stînjenitoare, însoţite de scrisori care poartă sigiliul tău şi care poruncesc o împărţire a grînelor mai degrabă surprinzătoare. Pe scurt, trei sferturi pentru cei bogaţi şi restul pentru familiile nevoiaşe şi pentru satele sărăcite care nu vor primi astfel destulă hrană. Oamenii nu vor întîrzia să afle, iar plîngerile lor vor ajunge pînă la mine. Iar

eu voi fi nevoit să-l pedepsesc pe cel vinovat. Va trebui să părăsești Casa Regelui, Senankh, şi vei sfîrşi în temniţă.

– Dai crezare acestor învinuiri?

– Dorm prost de mai multe nopţi din pricina lor, dar nu am dreptul să distrug aceste documente.

– Dacă ai săvîrşi o asemenea greşeală, n-ai mai fi vrednic să-l slujeşti pe faraon. Arată-mi-le!

După ce Medes i le întinse, Senankh le citi cu atenţie.

– Este chiar sigiliul tău? îl întrebă vizirul.

– Ai putea jura că da.

– Dar scrisul?

– Şi pentru el poţi să juri.

– Atunci cum te dezvinovăţeşti?

– Aş vrea să lămuresc totul în faţa regelui.

– Sînt sigur că Luminăţia Sa nu va avea nimic împotrivă, aşa că să nu mai pierdem timpul.

Cu inima grea, Khnum-Hotep abia se ridică în picioare. Se simţea copleşit de aceste dezvăluiri, care vor duce la slăbirea Casei Regelui. Pe deasupra, nu şi-ar fi închipuit niciodată că Senankh s-ar putea lăsa cumpărat.

Calmul Marelui Trezorier îl uimi pe vizir. Cînd îl apăsau asemenea păcate, cum izbutea să-şi păstreze liniştea? Dar în faţa lui Sesostris, masca avea să-i cadă fără îndoială.

Sub privirea sfredelitoare a faraonului, Khnum-Hotep scoase documentele şi povesti cum stăteau lucrurile. Însă monarhul nu părea tulburat.

– Bineînţeles, totul e fals.

– Bineînţeles, adeveri Senankh.

– Luminăţia Voastră, se împotrivi vizirul, dar dovezile se află chiar sub ochii voştri.

– Sigiliul şi scrisul meu au fost imitate în chip desăvîrşit, grăi Senankh.

– Nu e cam şubredă apărarea ta? se nelinişti Khnum-Hotep.

– Ar fi dacă n-aş putea să-mi dovedesc nevinovăţia.

Vizirul se însenină, căci poate mai exista o speranţă.

– În ce fel?

– De multă vreme mă tem de o asemenea lovitură pe la spate. De aceea, mi-am luat măsuri de prevedere întrebuinţînd anumite semne ascunse în documentele întocmite de mine. Las un mic loc liber înainte de rîndul al treilea şi al cincilea. Cînd litera S, zăvorul, apare pentru a opta oară, are partea dreaptă mai lungă. Lui B, piciorul, îi scurtez talpa cînd îl scriu a doua oară. Aşez trei puncte negre şi foarte mici, în formă de triunghi în mijlocul textului. Priveşte cu băgare de seamă acum documentele despre care spui că sînt ale mele şi nu vei zări nici unul dintre aceste semne.

Vizirul se convinse că Senankh avea dreptate.

– Dar cum poţi să mă încredinţezi că nu le-ai născocit acum?

– În două feluri: mai întîi, scoţînd din arhive scrisorile mele şi găsind semnele tainice pe care ţi le-am dezvăluit, apoi aducînd un martor demn de crezare.

– Cine e?

– Faraonul Egiptului.

Vizirul înghiţi în sec.

– Sînt bucuros, nespus de bucuros! Le voi da de ştire celor care mi-au adus documentele că au fost înşelaţi. Dar ce ticălos a putut săvîrşi o asemenea nelegiuire?

– Cineva care voia să mă distrugă fără să-şi murdărească mîinile. A ales un mijloc viclean şi a socotit că îmi va fi cu neputinţă să mă apăr de această lovitură. Să izbuteşti să imiţi atît de bine un scris şi un sigiliu e o ispravă demnă de toată lauda. Totul mă face să presupun că am un duşman foarte înverşunat printre înalţii demnitari.

– Poate chiar în preajma ta, îşi dădu cu părerea vizirul. Caută-l printre cei care te pizmuiesc şi visează să-ţi ia locul. Şi te sfătuiesc să întrebuinţezi alte semne şi să nu le dezvălui nimănui, decît Luminăţiei Sale.

Pentru a doua oară Libanezul încercase.

Şi pentru a doua oară dăduse greş. Cum să se lipsească de un vin alb, dulce şi aromat, cum să renunţe la carnea înăbuşită bine, la păstăile verzi cu grăsime de gîscă, la prăjiturile cu miere şi la dulceaţa de smochine? Desigur, Prevestitorul îl povăţuise să mănînce şi să bea mai puţin, şi sfaturile sale erau totuna cu poruncile. Dar la ce mai servea atunci bogăţia dacă trebuia să rabde şi să se abţină a gusta din plăcerile vieţii? Purtînd veşminte mai largi, Libanezul spera să-şi ascundă trupul bine împlinit. Iar de faţă cu Prevestitorul, avea să se poarte ca un adevărat pustnic.

Celei mai bune dintre iscoadele sale, aparul, nu-i oferi decît smochine uscate, îngăduindu-i să-şi tragă sufletul înainte de a vorbi.

– Medes s-a întors la Memphis.

– Unde a fost?

– După cîte am aflat, la Abydos.

– Abydos, pămîntul sacru al lui Osiris, unde nu calcă decît iniţiaţii! se miră Libanezul. Ce-a căutat acolo?

– N-am nici o bănuială.

Nedumerit, Libanezul îl lăsă pe apar să plece, se îmbăie, porunci servitorului să-l maseze, apoi se înfăşură într-o pînză atît de moale că adormi de îndată ce se întinse pe perne.

Intendentul îl trezi ca să-l anunţe că a sosit căpitanul, un corăbier încercat, care se îngrijise de aducerea lemnului din Liban.

– Noua încărcătură a ajuns cu bine în port, stăpîne. La fel şi restul mărfurilor.

– N-aţi avut vreo neplăcere cu vameşii?

– Nici cea mai măruntă, totul merge de minune.

Cu faţa aspră şi părul vîlvoi, căpitanul rostea cuvintele rar, cu vocea sa răguşită.

– Noi nu întîmpinăm greutăţi să cărăm mărfurile pînă aici. Dar pentru ceilalţi oameni ai noştri nu e la fel de lesne. E adevărat, de la unirea Egiptului, lucrurile merg tot mai bine căci putem trece cu uşurinţă dintr-o provincie în alta. Am oameni de

legătură acum în toate porturile şi veştile aleargă iute. Opreliştea apare însă la Kahun.

– Din ce pricină?

– Un slujbaş de acolo se încăpăţînează să nu deschidă porţile oraşului caravanei noastre. A văzut permisele de liberă trecere, dar nu-i sînt de ajuns! Vrea să cerceteze el însuşi fiecare om şi toate mărfurile.

– Neplăcut, tare neplăcut... Cum îl cheamă?

– Heremsaf.

– Am eu grijă de el!

Heremsaf simţea că era lucru necurat cu această caravană, aşa cum un cîine adulmecă mîncarea stricată. Totuşi, înscrisurile erau limpezi şi n-ar fi avut de ce să-i dea de bănuit. Ar fi trebuit să-i lase pe străinii aceştia să intre în Kahun fără să mai stea pe gînduri. Totuşi, instinctul îl îndemnă să mai facă o ultimă verificare. Poate că se înşela, dar mai bine nişte prevederi în plus decît să-i pară rău mai tîrziu. Mai degrabă să fie cicălitor decît îngăduitor din cale-afară. Şi n-ar fi fost prima oară cînd o caravană ascundea fugari sau mărfuri îndoielnice. De curînd, un sirian încercase să vîndă papirusuri dintre cele mai proaste pretinzînd totuşi că sînt de mare preţ.

Heremsaf se gîndi să-l cheme la el a doua zi pe Iker. Deşi tînărul izbutise să urce atît de iute treptele ierarhiei care aveau să-l ducă mai departe decît şi-ar fi închipuit vreodată, era mereu trist şi frămîntat. Trecuse mult timp de cînd marele preot al lui Anubis nu mai stătuse de vorbă cu cel pe care mulţi îl numeau acum Salvatorul, ca urmare a iscusinţei pe care o dovedise, apărînd oraşul de revărsarea apelor. Însă un rău ascuns rodea sufletul scribului. Care să fie oare pricina lui?

Doar întrebările directe i-ar fi îngăduit să primească răspunsuri sincere. Chiar mîine, Heremsaf va afla adevărul.

Un slujitor îi dădu de ştire că-l caută o tînără.

– Spune-i să vină.

O brunetă frumoasă, fardată îngrijit, îi întinse un taler umplut cu mîncare de bob cu usturoi, scăldată în sos de verdețuri.

– Bucătarul lui Iker cunoaște ca nimeni altul această rețetă. S-a gîndit că ați fi bucuros s-o încercați.

– E o idee bună.

– Mîncați-o cît e caldă și gustul va fi desăvîrșit.

Cum nu avusese timp pînă atunci să pună nimic în gură, Heremsaf nu se lăsă rugat a doua oară, mai ales că bucatele se dovediră minunate.

În timp ce el le savura, Bina se îndepărtă, cu zîmbetul pe buze.

Primele dureri îl treziră din somn pe Heremsaf în toiul nopții. La început, crezu că e doar o indigestie, dar suferința spori într-atît, încît îi tăie respirația și-l împiedică să se ridice din pat.

Mușchii i se înțepeniră, iar inima încetă să-i mai bată. Otrava adusă din Liban își făcuse efectul așteptat.

17.

– Pletosul vrea să te vadă, îl anunţă Sekari pe Iker, care sări din somn. Pare foarte tulburat.

– Ce veste proastă a mai dus?

– Nu vrea să ţi-o spună decît ţie.

Înainte de a coborî la parter, tînărul scrib îşi clăti gura.

– Ce s-a petrecut, Pletosule?

– Heremsaf... Heremsaf a murit în noaptea aceasta!

– Heremsaf! Eşti sigur?

– Din nefericire, da.

– Care a fost pricina morţii?

– Inima îi era slăbită. În ultimul timp obosise peste măsură şi refuza să se odihnească. Deşi eşti mult mai tînăr, nenorocirea asta ar trebui să te pună pe gînduri. Şi tu munceşti prea mult.

Iker plecă degrabă la templul lui Anubis, unde noul mare preot se îngrijea de ritualurile de înmormîntare a lui Heremsaf şi ajută ca acestea să fie înfăptuite în chip desăvîrşit.

Rapoartele şi înscrisurile din odaia de lucru a defunctului fură luate de primar şi încredinţate mai multor slujbaşi. Unul dintre ei, negăsind ceva care să-i dea de bănuit, îngădui caravanei să intre în Kahun.

Vestea morţii lui Uakha, fostul guvernator al provinciei Cobra, îl întristă adînc pe Sesostris, dar, ca de obicei, faraonul nu lăsă să se vadă nimic. Uakha fusese primul care-l sprijinise şi-i

jurase credinţă la începutul luptei sale împotriva provinciilor care nu voiau să-i recunoască puterea. Atunci cînd înăuntrul ţării stătea să izbucnească războiul, ajutorul lui Uakha se dovedise hotărîtor. Dispariţia sa, de asemenea, stîrnea îngrijorare. Ce vor face oare rudele, apropiaţii şi slujitorii săi? Se vor supune poruncilor vizirului Khnum-Hotep, trimis acolo de faraon ca să fie de faţă la înmormîntare, sau vor încerca să aleagă un alt guvernator al provinciei?

În caz de răzvrătire, monarhul va fi nevoit să folosească armata.

Acestor gînduri negre li se adăuga o nelinişte mai veche şi stăruitoare: cine aruncase vraja asupra Arborelui vieţii, dorind să împiedice renaşterea lui Osiris? Acum, faraonul ştia că nu era vorba despre nici unul dintre guvernatorii provinciilor care se împotriviseră, pînă nu demult, unirii Egiptului. După o îndelungată chibzuială, Sesostris înţelese că vrăjitorul era un cananeian răzvrătit al cărui singur ţel era nimicirea Egiptului. Poate că generalul Nesmontu, străbătînd în lung şi-n larg Syro-Palestina, va izbuti să-i dea de urmă.

Întors pe înserat la Memphis, Khnum-Hotep se înfăţişă de îndată monarhului.

– Nimeni nu plănuieşte să aleagă un nou guvernator, Luminăţia Voastră, grăi el cu un suspin de uşurare. Am rînduit acolo o administraţie care va lucra sub controlul unuia dintre împuterniciţii mei.

– Să nu îngădui nici slăbiciunea, nici lipsa de cumpătare. Provincia Cobra, asemenea celorlalte, să fie cîrmuită potrivit lui Maat şi nici unul dintre locuitorii ei să nu sufere de foame. Orice nedreptate să fie aspru pedepsită. În faţa zeilor, eu sînt răspunzător de fericirea poporului meu. Iar tu eşti răspunzător în faţa mea.

– Mă aflu îndeajuns de aproape de Luminăţia Voastră ca să apreciez măreţia faptelor pe care le-aţi săvîrşit. Acum, ele fac parte din fiinţa mea şi nu am altă dorinţă mai arzătoare decît

întărirea unirii al cărui chezaş sînteţi. De acum înainte, provinciile nu vă vor mai pricinui nici o grijă.

– Dar dacă nu reuşim să tămăduim salcîmul lui Osiris, ce se va alege de Egipt?

– Cum adică, nimic? se înfurie Medes străbătînd, cu paşi mari, încoace şi-n colo, odaia sa de lucru.

– N-a păţit nimic, îşi întări Gergu spusele. Marele Trezorier Senankh şi-a păstrat slujba.

– Nu i s-a dat nici o pedeapsă?

– Nici cea mai neînsemnată. Vizirul îi acordă în continuare deplina sa încredere.

– Şi faraonul la fel, din păcate! Şi eu care credeam că Sesostris se preface ca să salveze aparenţele şi să păstreze renumele Casei Regelui! Şi totuşi, soţia mea a imitat în chip desăvîrşit scrisul lui Senankh, iar pecetea nu avea cusur.

Şi deodată, Medes pricepu.

– Semne tainice... Senankh întrebuinţează semne tainice! De aceea şi-a dovedit fără greutate nevinovăţia.

– Voi cerceta arhivele şi le voi afla!

– În zadar! Deja le-a schimbat.

– Poate le mai cunoaşte cineva.

– Faraonul însuşi, neîndoielnic!

Descurajarea puse stăpînire pe Gergu.

– Atunci, Senankh nu poate fi atins.

– Deocamdată, prietene, deocamdată. Dar există ţinte mai lesne de nimerit.

Şi Medes îi prezentă noul său plan lui Gergu, care îl găsi pe placul său şi plecă îndată să-l ducă la îndeplinire.

Plină de învăţăminte, această înfrîngere nu-i slăbi lui Medes hotărîrea. Casa Regelui semăna cu o fortăreaţă care nu putea fi dărîmată într-o singură zi. Dar acum avea un aliat la Abydos. Şi cu sprijinul lui putea să ajungă la marile mistere şi să dobîndească tot atîta putere cît faraonul care domnea.

Libanezul folosi mai multe oglinzi ca să-şi verifice înfăţişarea. Mulţumită noului său veşmînt cu dungi verticale, părea mult mai slab. Totuşi, cînd Prevestitorul intră în sala de primire, nu fu în stare să-l privească în ochi şi se grăbi să-i ofere apă.

Oaspetele refuză.

– Doriţi ceva anume, stăpîne?

– Doar un raport amănunţit şi fără înşelătorii.

Pe mesele joase nu se vedeau nici fructe, nici prăjituri. Aşa că Prevestitorul putea să se încredinţeze de eforturile gazdei sale.

– În privinţa negoţului, se anunţă reuşite minunate. Viitoarele noastre vînzări ne vor aduce cîştiguri însemnate. Argumentele mele l-au convins pe Medes şi nu mă îndoiesc că va respecta înţelegerea. Aşa cum hotărîsem, l-am făcut să spere la o întîlnire cu... stăpînul meu. Cînd îi va spori nerăbdarea, nu va întîrzia să mă caute din nou.

Prevestitorul surîse uşor, ceea ce mai degrabă îl nelinişti pe Libanez, în loc să-l calmeze.

– Cît despre iscoadele mele, continuă el, se descurcă din ce în ce mai bine. Deşi sînt puţine, veştile ajung iute la urechile mele. Unirea înfăptuită de Sesostris nu e o vorbă în vînt, nici o provincie nu i se mai împotriveşte şi poţi să călătoreşti prin Egipt cu uşurinţă.

– Şi caravana care trebuia să pătrundă în Kahun?

Fu rîndul Libanezului să zîmbească.

– Iată dovada priceperii oamenilor mei! Cea mai bună iscoadă pe care o am acolo, o tînără femeie pe nume Bina, a aflat că un slujbaş nu îngăduia intrarea caravanei. Cusurgiul ăsta bănuitor, un anume Heremsaf, refuza să-i deschidă porţile oraşului. Aşa că i-am trimis Binei o licoare foarte puternică, întrebuinţată în Liban atunci cînd vrei să scapi de cei care te încurcă. Această tînără promiţătoare şi-a îndeplinit cu bine sarcina. Heremsaf e mort, iar primăria din Kahun a înlăturat şi ultima piedică din calea alor noştri.

– Bună treabă.

Libanezul roşi.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Distrugerea Egiptului îmi aduce multă bucurie.

– Deşi te-ai mai îngrăşat, multe îţi vor fi iertate, spuse Prevestitorul.

Cînd caravana ajunse în apropiere de Kahun, fu oprită de străji, care verificară amănunţit toate documentele ce îi îngăduiau să călătorească.

Bărboşi şi cu pieptul gol, asiaticii purtau în jurul şoldurilor pînze portocalii, iar în picioare sandale negre. Unii erau încărcaţi cu rogojini, alţii cîntau din lire cu opt coarde. Brăţări frumoase împodobeau gleznele femeilor, îmbrăcate cu tunici brodate şi purtînd încălţări din piele.

Soldaţii cercetară poverile măgarilor şi găsiră coşuri, vase, suliţe, farduri din malahit de Sinai şi foale de fierar.

– Cine e căpetenia voastră? întrebă scribul care supraveghea controlul.

– Ibcha, răspunse un băiat zîmbind.

– Şi unde se află?

– În spatele caravanei.

– Du-te şi caută-l!

Băiatul plecă îndată.

Ibcha era un bărbat voinic, cu barba stufoasă.

– De ce aveţi arme în bagaje?

– Arcurile şi săgeţile ne ajută să ne apărăm în caz de primejdie. Mulţi dintre noi sînt fierari şi ştiu să meşterească suliţe cu vîrf de metal.

– Pentru că o să locuiţi în Kahun, armele voastre rămîn la mine. Am să vorbesc cu fiecare dintre voi pe rînd ca să-i aflu numele, vîrsta, dacă e căsătorit şi cu ce se îndeletniceşte. După aceea am să vă arăt unde veţi trăi de acum încolo.

Asiaticii se dovediră ascultători şi răspunseră la toate întrebările.

Apoi scribul i se adresă din nou lui Ibcha:

– La Kahun domnesc rînduieli foarte aspre. La cea mai mica greşeală, vinovatul împreună cu familia lui va fi izgonit din oraş. Nu îngăduim să vă certaţi între voi şi trebuie să vă supuneţi fără şovăială hotărîrilor primarului. Vino cu mine!

Scribul îl conduse pe Ibcha la atelierul unde se făureau cuţite. Rafturile gemeau sub povara lor. Chiar acolo fusese ascuţit pumnalul lui Iker.

– Avem nevoie de cît mai multe, îl lămuri scribul. Primarul vrea să înzestreze gărzile cu arme noi şi dintre cele mai bune. Cuptorul de alături a fost mărit, iar materialele tocmai au fost aduse. Bineînţeles, fiecare obiect va fi verificat şi va primi un număr. Două zile poţi să te odihneşti şi să te obişnuieşti cu locurile. Apoi vei începe lucrul şi vei fi plătit ca un muncitor cu experienţă. Tu şi ai tăi puteţi găsi la Kahun tot ce aveţi nevoie. În schimbul unei perechi de sandale, primeşti doi litri de ulei sau douăzeci de pîini sau 25 de litri de bere. Fiţi bine-veniţi printre noi!

Nu departe de atelier, Bina urmărea cu atenţie tot ce se petrecea acolo. Şi fiindcă-şi dusese la bun sfîrşit prima parte a misiunii, nu-i mai rămînea decît să continue să tragă foloase de pe urma naivităţii egiptenilor care-şi închipuiau că nu pot fi păcăliţi. Din zece arme pe care le făceau, asiaticii furau una. Puţin cîte puţin aveau să se adune destule pentru viitorii stăpîni ai oraşului. Iar dacă Iker izbutea să-l ucidă pe faraon, răzmeriţa o să izbucnească mai repede decît se aştepta oricine.

– Aliaţii noştri au sosit, în sfîrşit, îi destăinui Bina lui Iker. În curînd, nu vom mai fi nevoiţi să ne ascundem în casa asta părăsită.

– Şi ce au de gînd?

– Nu ştiu, dar te sfătuiesc să ai încredere în ei. Îl urăsc pe tiran la fel ca şi noi şi nu se vor da înapoi să-şi jertfească viaţa ca să-l biruie.

Încă zdruncinat de moartea lui Heremsaf, Iker nu dăduse nici o atenţie caravanei asiaticilor.

– În Kahun, îi reaminti el, străinii sînt supravegheaţi îndeaproape. Cum plănuiesc prietenii tăi să treacă la fapte?

– Îţi repet, nu ştiu.

– Dar tu cum îi vei ajuta?

– Eu nu sînt decît o biată slujnică neştiutoare de carte. Mă voi mulţumi să le fac rost de mîncare şi de veşminte. Şi am primit de la ei un dar minunat. Vrei să-l vezi?

Şi fără să aştepte răspunsul tînărului scrib, Bina despături o bucată mică de pînză de in, avînd forma unui triunghi.

– Un colţ se strecoară printre coapse, grăi fata cu voce ispititoare şi se leagă apoi de celalte două, petrecute peste şolduri. Ce-ar fi să mă ajuţi să încerc?

Frumoasa asiatică îşi lepădă mantia şi, pe de-a-ntregul goală, lunecă în penumbră, apropiindu-se de Iker.

– Mă ajuţi?

– Iartă-mă, dar... am multe griji pe cap.

Fata îşi înghiţi furia.

– Poate altă dată, zise împăciuitoare.

Sărbătoarea zeului Bes era în toi. Toţi locuitorii oraşului luau parte la ea, vinul curgea în valuri şi din toate cartierele răzbătea muzică, iar oamenii sperau să-l vadă trecînd pe dansatorul pitic, cu mască de leu. Bărbos, cu picioarele groase, el alunga demonii şi tăia în bucăţi spiritele rele cu cuţitele sale mari. De aceea, meşterii împodobeau paturile, scaunele, lămpile şi obiectele de toaletă cu chipul său. Scoţîndu-şi limba roşie, zeul rostea cuvîntul purificator şi, lovind în tamburina sa, împrăştia în jur energie binefăcătoare. El veghea asupra naşterii copiilor şi a iniţiaţilor din temple.

Peste tot se găseau făclii aprinse; în întregime luminat, Kahun se lăsase în voia bucuriei de a trăi, a rîsului şi a plăcerilor aduse de mesele îmbelşugate.

După ce bău cîteva cupe în tovărăşia celorlalţi demnitari ai oraşului, Iker se retrase, pretinzînd că îl durea capul şi îi ardea tot trupul. Parcă împotriva dorinţei sale, paşii îl purtară spre atelierul unde asiaticii îi ascuţiseră pumnalul.

În această noapte a bucuriei, locul era nefiresc de liniştit.

Iker se apropie.

Nu se auzea nici muzică, nici cîntece, nici rîsete, doar o lumină slabă răzbătea din atelier.

Prin ruptura uneia dintre rogojinile ce acopereau ferestrele, Iker trase cu ochiul înăuntru.

Cu voce şoptită, Bina citea un text, iar vreo zece bărbaţi o ascultau cu atenţie. Apoi fata luă o pensulă şi începu să întocmească o scrisoare.

Uimit, Iker se trase înapoi cu iuţeală.

Aşadar, Bina îl minţise că nu ştie nici să scrie, nici să citească!

Biata servitoare neştiutoare de carte, supusă şi chinuită era, de fapt, căpetenia acestui grup de luptători!

Scîrbit, Iker se întoarse acasă.

– Iker, trezeşte-te, e tîrziu!

Neprimind nici un răspuns, cu mintea încă înceţoşată din pricina sărbătorii din ajun, Sekari împinse uşa odăii scribului.

Încăperea era goală.

La fel şi sala de baie. Neîncrezător, Sekari scotoci toată casa, apoi se duse la grajdul unde Vînt-de-Miazănoapte mînca nişte lucernă.

– Totuşi, Iker nu şi-ar fi lăsat aici tovarăşul! Acum am înţeles... A băut peste măsură şi-acum doarme prin alte părţi.

Sekari străbătu tot oraşul întrebînd în stînga şi-n dreapta.

În zadar. Fără putinţă de tăgadă, Iker părăsise oraşul.

Pe corabia ce plutea către Memphis, Iker nu simţea decît o singură părere de rău: că nu-l luase cu el pe Vînt-de-Miazănoapte. Dar era încredinţat că nu va scăpa cu viaţă din această încercare şi ştia că Sekari va avea grijă de măgarul său.

Iker se văzuse nevoit să rupă brusc orice legătură cu asiaticii pe care nu-i mai considera drept aliaţi. Şi nici măcar nu-i păsa care era adevărata lor ţintă. El trebuia să se descurce singur.

18.

Întîlnirea grabnică avu loc în toiul nopţii, la cererea Binei.

– Iker a părăsit oraşul, le spuse ea fierarilor veniţi din Asia ca să făurească arme la Kahun.

– O să ne pîrască pe toţi! se nelinişti Ibcha, mai-marele meşterilor.

– Dacă asta ar fi vrut, acum eram deja cu toţii în temniţă.

– Atunci de ce a fugit aşa în pripă?

– Şi-a pierdut răbdarea, îl lămuri tînăra femeie. Are de gînd să-l lovească pe tiran cînd i se va părea lui mai nimerit şi fără să prevină pe nimeni, nici măcar pe mine.

– N-are sorţi de izbîndă!

– Scribul acesta nu e un băiat ca oricare altul. În el arde un foc care nu poate fi stins. De aceea nu îl cred învins de pe-acum.

– Ştii cîte piedici are de înfruntat ca să ajungă la rege?

– Deja a trecut peste multe piedici! Şi am izbutit să-l conving că Sesostris este un monstru nemilos care trebuie doborît prin orice mijloc, pentru că numai astfel Egiptul ar fi salvat.

– Şi naivul ăsta te-a crezut?

– Iker ştie că răul există şi sigur Sesostris se află la rădăcina lui. Dacă va fi nevoie să-şi dea viaţa pentru a-l înlătura, nu va şovăi s-o facă.

– După părerea mea, băiatul e ca şi mort. Dar dacă o scoate cu bine la capăt, cu atît mai bine pentru noi!

– Alt prilej de îngrijorare, mărturisi Bina, e necunoscutul care a încercat zadarnic să-l ucidă pe Iker. Crocodilii i-au mîncat leşul.

– Dacă a avut complici, fu de părere Ibcha, cu siguranţă că n-au rămas în oraş. S-a mai petrecut ceva demn de luat în seamă de atunci?

– Nu. La Kahun nu s-a dat prea multă atenţie acestui fapt. Ai putea jura chiar că nu s-a întîmplat nimic.

– Îl pizmuia cineva pe Iker?

– Fără îndoială că da, din pricina puterii sale de muncă şi a încrederii pe care i-o arăta primarul.

– Atunci nu căuta mai departe. N-a fost decît o răzbunare. Favoritul tău a scăpat de un rival stînjenitor. Pe mine asta mai degrabă mă linişteşte! Dacă ştie să se bată, mai are o fărîmă de şansă.

La 33 de ani, Purtătorul sigiliului regal, Sehotep, trecea drept unul dintre cei mai vestiţi seducători din Memphis. Singurul moştenitor al unei familii bogate, scrib strălucit, înzestrat cu un spirit viu care îl făcea uneori nervos, mereu îmbrăcat elegant, Sehotep îi păcălea pe mulţi. Unii îl socoteau chiar un uşuratic, îndrăgostit de plăcerile vieţii, care nu era în stare să lucreze ore în şir. Dar asta însemna să nu ţii seama de ochii săi scăpărînd de inteligenţă şi de uşurinţa pe care o dovedea în cercetarea şi înţelegerea celor mai complicate înscrisuri. Mai mare peste toate lucrările faraonului, însărcinat să vegheze asupra respectării tainei templelor şi a bunăstării vitelor, se îngrijea de toate în acelaşi timp fără să pară că se străduie prea mult.

Curtenii îl urau pe Sehotep a cărui existenţă semăna cu un şir de victorii dobîndite prea lesne. El însuşi îşi sporea această faimă lăsînd să se înţeleagă că nu întîmpina niciodată vreo piedică şi că orice greutate n-ar fi fost decît o joacă. Bineînţeles, nu lipsea de la nici o petrecere din capitală şi de la nici unul dintre fastuoasele ospeţe date de înalţii demnitari. Aici, toţi vorbeau cu

plăcere, iar Sehotep era numai ochi şi urechi, adunînd astfel informaţii preţioase.

Invitat la deschiderea noii şcoli de dans din Memphis, Purtătorul sigiliului regal onora cu prezenţa sa această sărbătoare lumească. Profesoara de dans era la fel de veselă ca şi tinerele sale eleve, acoperite cu veşminte îndeajuns de scurte ca să nu le îngreuneze mişcările.

O brunetă frumoasă îi oferi cel mai încîntător zîmbet cu putinţă lui Sehotep, care i-l întoarse. Apoi fata se alătură celorlalte şi împreună desfăşurară o serie de figuri acrobatice care-ţi tăiau răsuflarea. Ridicînd un picior pînă în dreptul umerilor şi ţinîndu-şi trupul drept, fiecare dansatoare se apleca şi apoi sărea iar cu o iuţeală uimitoare. După aceea, urmă un şir de salturi primejdioase. Arcuindu-se, tinerele se sprijineau pe rînd în mîini şi în vîrfurile picioarelor. Sehotep avu impresia că ele alcătuiau un cerc, dar privirea lui stăruia din ce în ce mai mult asupra frumoasei brunete.

Cînd dansul se sfîrşi, profesoara se apropie neliniştită de Sehotep.

– Sînteţi mulţumit?

– Dansatoarele au arătat multă iscusinţă. Mi-ar plăcea să le felicit.

– Ce onoare neaşteptată pentru noi!

Sehotep întîrzie ceva mai mult lîngă preferata sa.

– Cîtă graţie şi măiestrie! Presupun că ai început să înveţi să dansezi de mică!

– Într-adevăr.

– Cum te cheamă?

– Olivia.

– Şi cîţi ani ai?

– 18.

– Eşti deja logodită!

– Nu... În sfîrşit, nu cu adevărat. Profesoara noastră e foarte severă.

– Atunci am putea să ne vedem din nou. Să zicem... astă-seară?

Foarte dulce şi puternic aromat, vinul adus din oaze avea 18 grade şi însoţise cele mai alese bucate. După ce el şi Olivia isprăviră masa, Sehotep le ceru slujitorilor să plece. Încîntată de minunata casă cu grădină a gazdei, Olivia mîncase cu poftă, sporovăind despre greutăţile meseriei sale.

Cînd Sehotep o prinse drăgăstos de mînă, fata nu şi-o retrase. În ochii săi lucea dorinţa.

Sehotep o dezbrăcă încet şi o conduse pînă în dormitorul său.

– Nici tu, nici eu nu dorim să avem copii, nu-i aşa? De aceea e bine să folosim pomada aceasta.

Olivia unse sexul bărbatului cu pomada parfumată şi grasă, făcută din spini de salcîm zdrobiţi.

Dansatoarea nu aprecia deloc preludiul. Aşa că Sehotep nu pierdu timpul cu mîngîieri nesfîrşite. Ghicind preferinţele fetei, se strădui să i le împlinească, gîndindu-se numai la plăcerea ei. Şi în felul acesta, se înlănţuiră într-un dans măiestrit, dovedindu-se unul mai priceput decît celălalt.

Apoi, întinşi alături, gustară clipele de linişte care urmară extazului împărtăşit.

– Ce face un Purtător al sigiliului regal?

– Dacă ţi-aş înşira toate sarcinile mele, nu m-ai crede. Ştii, de pildă, că mă îngrijesc de aducerea unor vite grase pentru templul lui Hathor? Pentru iniţierea noilor preotese se pregăteşte un mare ritual, care se va încheia cu un ospăţ. De asemenea, supraveghez repararea porţilor templului şi a sanctuarului.

– Eşti şi arhitect?

– Îi am în grijă pe toţi constructorii din întreg regatul şi verific toate lucrările, mai ales cînd e vorba de împrejurări deosebite.

– Şi acum e cazul?

– Veghez, pe deasupra, şi la respectarea tainei templelor, zise Sehotep, surîzînd.

– Contează aşa mult?

– Dacă ai cunoaşte mărimea comorii sortită sanctuarului lui Neith, nu te-ai mai îndoi.

– Comorile mă fac să visez! Din ce e alcătuită aceasta de care vorbeşti?

– Secret de stat.

– Îmi stîrneşti şi mai mult curiozitatea! Te rog, spune-mi ceva despre ea!

– Comoara este atît de preţioasă, că pînă şi zeii vor fi mulţumiţi.

Mîngîierile cu care Olivia îşi răsplăti iubitul îi redeşteptă acestuia dorinţa. Şi astfel se lăsară purtaţi într-un nou dans al dragostei.

După un timp, tînăra femeie sări jos din pat.

– Ce-ar fi să ieşim pe terasă? Cred că priveliştea e cum nu se poate mai frumoasă.

Sehotep se supuse.

Goi şi înlănţuiţi, priviră Memphisul, scăldat de razele lunii pline.

– Ce minunăţie! murmură Olivia. Nu-mi închipuiam că sînt atîtea temple! Cel uriaş, acolo jos, este al lui Ptah?

– Întocmai.

– Şi celălalt, mai întins, la miazănoapte, cui îi aparţine?

– Zeiţei Neith.

– Aceea care va primi comoara?

– De fapt, nu o va adăposti decît o vreme.

– Şi apoi, unde va fi dusă?

– Într-un loc unde nu au ce căuta oamenii de rînd.

– Departe de aici?

– La Abydos.

– Abydos, pămîntul sacru al lui Osiris... Îţi este cunoscut, nu?

– Cine se poate lăuda că ar cunoaşte Abydosul?

Olivia se strînse la pieptul lui Sehotep.

– Mîine-seară voi dansa la un ospăţ. Dar poimîine-seară sînt liberă.

– Eu nu.

– Atunci ne întîlnim săptămîna viitoare?

– Voi pleca să cercetez vitele grase pentru ritual. Cînd am să mă întorc, comoara va fi la adăpost în templul lui Neith. Apoi am s-o însoțesc pînă la Abydos. După aceea, o să ne putem vedea iar.

Bucuroasă, fata îl sărută cu înfocare.

În mai puțin de o oră, Olivia îndură pentru a treia oară poftele nesățioase ale lui Gergu. Era gras și grosolan, dar o plătea bine. Bineînțeles, ar fi preferat să facă dragoste cu Sehotep, atît de atent și delicat. Dansatoarea avea să-și amintească mereu de acea noapte neasemuită în care fusese tratată ca o regină.

– Ai terminat?

– Sînt la capătul puterilor, frumoasa mea! Nu mă dezamăgești niciodată.

– Cînd sosește stăpînul tău?

– Nu mai întîrzie mult. Să-i povestești totul fără să lași deoparte nimic. Dacă va fi mulțumit, răsplata făgăduită va spori.

Cînd Medes pătrunse în încăperea unde Gergu își ducea cuceririle, Olivia îl socoti urît și umflat. Dar după Sehotep, ce bărbat i s-ar mai fi putut părea atrăgător?

– Ia spune, fetițo, l-ai cucerit pe Purtătorul sigiliului regal?

Din tonul vocii, Olivia simți că întrebarea era primejdioasă. Cu Medes trebuia să se poarte cu mare băgare de seamă.

– Gergu mi-a făgăduit o mulțime de veșminte dintre cele mai scumpe.

– Sehotep te-a primit bine?

– Mai presus de orice așteptare!

– Frumoasă cum ești, nici n-ar fi putut să-ți reziste prea mult. I-ai smuls vreo mărturisire?

– După ce fac dragoste, unora dintre bărbați le place să se laude cu munca lor. Din fericire, Sehotep se numără printre ei.

– Te ascult, micuțo. Vei fi răsplătită după valoarea informațiilor tale.

– Sehotep a pomenit despre îndatoririle sale: lucrările de construcţie...

– Astea le ştiu deja. Ţi-a zis ceva despre o sarcină anume pe care trebuie s-o îndeplinească în zilele următoare?

– Va pleca să aducă vitele grase la Memphis.

Amănuntul îl nedumeri pe Medes, căci nici o mare sărbătoare nu se anunţase.

– De ce oare?

– Pentru celebrarea unui ritual la templul lui Neith.

– Ţi-a înşirat minciuni, copilă. Templul tocmai este restaurat.

– Sehotep supraveghează lucrările. Iar eu ştiu de ce va avea loc această sărbătoare.

– Atunci vorbeşte!

Olivia strîmbă din nas.

– Dar răplata mea?

Medes păru că se înveseleşte.

– Eşti şireată şi deşteaptă, dar nu-ţi forţa norocul.

– Dacă mă ameninţaţi, nu veţi mai afla nimic.

– Care e visul tău?

– O casă frumoasă în centrul oraşului.

– Mult prea mult!

– Nu cred.

– Ei bine, să vedem ce ai de vînzare. Dacă marfa e dintre cele mai rare, mă învoiesc să primeşti casa.

– Am mers cu paşi mărunţi ca să-i cîştig încrederea lui Sehotep. Îngîmfat şi mîndru de munca sa, n-a putut să-şi biruie dorinţa de a mă uimi. Dacă nu mă arătam curioasă, l-ar fi mirat, dacă îi puneam prea multe întrebări, i-aş fi dat de gîndit. Şi cum pînă atunci totul se petrecuse în cea mai desăvîrşită înţelegere şi eu nu săvîrşisem nici o greşeală, s-a lăsat dus de val şi mi-a dezvăluit că există o comoară care va fi în curînd depusă în sanctuarul templului lui Neith. Şi cu acest prilej va avea loc o mare sărbătoare.

– O comoară... ce fel de comoară?

– „Atît de preţioasă şi de însemnată, că pînă şi zeii vor fi mulţumiţi.“ Acestea au fost întocmai cuvintele lui Sehotep.

Medes fu surprins, căci Sehotep nu se juca niciodată cu vorbele.

– Şi altceva mai ştii?

– Comoara va sosi la Memphis săptămîna viitoare.

– Fără îndoială nu-i decît o statuie hărăzită să înfrumuseţeze templul lui Neith, socoti Gergu, cu părere de rău.

– Ba nu, îl contrazise Olivia.

– De ce eşti aşa de sigură? o întrebă Medes.

– Pentru că această comoară nu va rămîne aici decît un timp.

– Şi ai aflat unde trebuie să ajungă în cele din urmă?

– În legătură cu viitoarea casă, mi-ar plăcea să am o dovadă scrisă că este a mea.

– Gergu, adu-mi un papirus!

Apoi Medes întocmi documentul pe numele dansatoarei Olivia.

– Îţi convine?

– Lipseşte sigiliul.

– Iar mie îmi lipseşte locul hotărît pentru comoară.

Tînăra simţi că nu e momentul să mai facă nazuri.

– Abydos.

Medes îşi stăpîni un strigăt de uimire.

– Eşti convinsă?

– Sehotep a adăugat că acolo comoara nu va fi atinsă de neiniţiaţi.

Aurul... Era aurul hărăzit să tămăduiască salcîmul! Descoperirea Oliviei merita din plin o casă în centrul Memphisului!

– Cînd te întîlneşti din nou cu el?

– Cînd se va întoarce de la Abydos unde va duce comoara.

Simţind cum stomacul i se strînge dureros, Medes se forţă să se mişte cîţiva paşi încoace şi încolo, pentru a se linişti.

– Frumoasă ispravă, Olivia, foarte frumoasă!

Apoi rupse în bucăţi mici papirusul.

– Ce înseamnă asta? Mi-aţi făgăduit că...

– Casa o ai deja! Încă de azi te poţi muta în ea. Şi nu e decît prima parte din răsplata ce ţi se cuvine.

– Vă bateţi joc de mine!

– Gergu te va conduce la noua ta locuinţă, dar va trebui să lucrezi şi pe mai departe pentru mine ca să capeţi actul şi încă multe alte foloase.

– Ce-mi cereţi?

– Vreau comoara şi tu o să mă ajuţi s-o dobîndesc.

– În ce fel?

– Dîndu-te drept o preoteasă a lui Neith şi pătrunzînd în sanctuar.

– Şi dacă dau greş?

– Vei izbuti.

– Şi ce capăt în schimb?

– O să ai ce să mănînci şi cu ce să te îmbraci mulţi ani de-acum înainte şi pe deasupra un slujitor şi o slujitoare plătiţi de mine.

Dansatoarea căzu pe gînduri, închipuindu-şi un trai îmbelşugat şi fără griji.

– Îţi voi da de ştire cînd comoara poposeşte în templu, iar tu vei trece la fapte.

– Singură?

– Nu, unul dintre oamenii mei te va însoţi şi va înlătura piedicile care se vor ivi. Tot el va scoate şi comoara din templu.

– Am de înfruntat prea multe primejdii!

– Nu mai multe decît ca dansatoare. E de ajuns o rană gravă şi tot viitorul ţi se va nărui.

Olivia înţelese ameninţarea. Acum nu mai avea cum să dea înapoi.

– Aşadar, aştept veşti... la mine acasă!

– Condu-o pînă acolo, Gergu. Este a doua casă de pe prima străduţă din colţul nord-estic al templului lui Ptah. Pe uşă e

desenat cu roşu un cuţit. Paznicul clădirii de peste drum o să-ţi dea cheia. Să-i spui că vii din partea lui Bel-Tran.

Sub acest nume sirian, Medes stăpînea mai multe case la Memphis, pe care le folosea ca magazii pentru mărfurile aduse pe ascuns. Casa aceasta, ultima pe care o cumpărase, era goală încă.

În timp ce Olivia şi Gergu se îndepărtau, Medes îşi savura bucuria. Slăbiciunea nechibzuită a lui Sehotep pentru femei avea să-l ducă la pierzanie. Sesostris îl va găsi vinovat pentru furtul nepreţuitei comori şi Casa Regelui se va prăbuşi. Aceasta va fi urmarea fericită a uneltirilor care vor face din Medes stăpînul aurului tămăduitor.

19.

Chiar dacă se gîndea fără încetare la comoara pe care urma să pună mîna, Medes nu trebuia să lase deoparte celelalte treburi. De aceea, căută să-l întîlnească iar pe Libanez ca să afle dacă acesta îşi respectase promisiunile. Procedînd întocmai ca şi pînă atunci, Medes fu primit, tîrziu în noapte, de o gazdă mereu la fel de voioasă.

Mesele joase gemeau sub greutatea nenumăratelor tăvi încărcate cu dulciuri. Fără să scoată o vorbă, Medes duse la buze o cupă cu vin vechi.

– Tocmai l-am primit, grăi Libanezul şi sînt bucuros că veţi fi primul care-l gustă. Ce ţară de vis este Egiptul! Vremea e minunată, vinurile, neasemuite, iar în faţa mîncărurilor nu te poţi stăpîni. Aici, pînă şi celui mai trist om îi pier gîndurile negre.

– Spui nişte lucruri demne de toată atenţia, dar aş vrea mai degrabă să aflu dacă planurile noastre prind viaţă.

– Faceţi-mi onoarea de a încerca această prăjitură cu mirodenii, stropită cu alcool de curmale. Bucătarul meu susţine că e cea mai bună din întreg Egiptul.

După ce înghiţi şi ultima bucată, lui Medes nu-i păru rău că se lăsase convins.

– Egiptenilor le plac într-atît mobilele din cedru, că au cumpărat tot ce aveam în magazii, grăi Libanezul. Pregătesc un nou transport, mai mare decît cele dinainte. În ceea ce vă priveşte, aţi întîmpinat greutăţi?

– Nici una.

– Amuletele pentru femeile gravide vor ajunge la Memphis cam peste 15 zile. Ele întrec în frumuseţe şi trăinicie tot ce se găseşte acum de vînzare în oraş. Cît despre recolta de laudanum, este cea mai bogată din ultimii zece ani şi am cumpărat-o pe toată. Rivalii mei au fost... înlăturaţi. La fel şi în privinţa uleiurilor. Cîte magazii avem la îndemînă?

– Te-ai mişcat mai iute decît mine, recunoscu Medes.

– Voi şti să mă dovedesc răbdător.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că mă uimeşti.

– Ieşind de pe buzele voastre, lauda aceasta e nepreţuită şi voi munci din toate puterile ca să merit şi de-acum înainte încrederea pe care mi-o acordaţi. Dar n-am isprăvit încă veştile bune: stăpînul meu se învoieşte să vă întîlnească la următoarea lună plină. E bine?

– Da. La Memphis?

Libanezul păru stînjenit.

– Nu, ceva mai spre miazăzi.

– Unde anume?

– Lîngă Abydos.

– Abydos! E un ţinut unde nu e cu putinţă să păşeşti.

– Stăpînul meu mi-a spus că aţi cunoaşte un preot permanent de acolo. Doreşte să stea de vorbă şi cu ajutorul vostru, Gergu, şi cu preotul din Abydos.

Medes păli. Cine putea să prindă de ştire despre înţelegerea lui cu Bega?

– Spune-mi numele stăpînului tău!

– O să vi-l spună el însuşi.

– Bagă de seamă, Libanezule! Ştii cine sînt, aşa că nu mă stîrni!

– Am primit anumite porunci pe care trebuie să le respect, Medes. Fiţi înţelegător!

– N-am să mă duc acolo.

– Greşiţi.

– Mă ameninţi?

– Nu-mi stă în fire una ca asta! Cred doar că veţi trage foloase din aceasta întîlnire.

Medes îşi pierduse minţile de furie. Cum îndrăznea hoţul ăsta blestemat să-i spună ce să facă?

– Dacă nu încetezi de îndată să mai pui iscoade pe urmele mele, rup toate înţelegerile noastre.

– Şi n-ar fi păcat, din moment ce sînt atît de promiţătoare?

– Ce ştii despre Abydos?

– Eu? Chiar nimic.

– Dar stăpînul tău...

– Mi-a cerut doar să vă propun să vă cunoaşteţi.

Libanezul părea sincer. Şi dacă acest stăpîn tainic era un alt preot din Abydos care încerca să-l îndepărteze pe Bega?

– Eu, unul, n-am nimic de cîştigat dacă vă întind o capcană, adăugă Libanezul, iar stăpînul meu nici atît.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

Ideea că nu mai era el cel care conducea jocul îl îngrozea pe Medes. Dar oare nu era bine uneori să te prefaci că pierzi ca să poţi cîştiga mai mult data viitoare?

Toţi preoţii permanenţi din Abydos îşi îndeplineau sarcinile încă din zori. Cel care veghea asupra integrităţii marelui trup al lui Osiris se încredinţa că sigiliile de pe uşa mormîntului său erau neatinse. Cel a cărui îndatorire era ascunsă, căci el vedea misterele, îl ajuta pe cel care vărsa apa proaspătă pe mesele de ofrandă. Cinstindu-i pe strămoşi, servitorul lui *Ka* reînnoda legătura cu fiinţele luminii, protectoarele Abydosului. Iar cele şapte cîntăreţe ale zeiţei Hathor desfătau sufletul divin.

Neputînd să le aducă vreo învinuire, Pleşuvul îi strînse laolaltă pe toţi în faţa templului lui Sesostris, menit să dureze mii de ani şi ale cărui lucrări fuseseră isprăvite. Aşezîndu-se în fruntea procesiunii, Pleşuvul trecu de portalul aflat în mijlocul peretului nordic al zidurilor înconjurătoare. De aici pornea un drum ce ducea spre templu, un patrulater întins împrejmuit de

o curte mărginită de o galerie susținută de paisprezece coloane spre care se deschideau cîteva uşi. Prin ele se ajungea la clădirile care adăposteau proviziile pentru ofrande şi obiectele pentru ritualuri. Dincolo de galerie, începea sala coloanelor.

Scoţînd apă din bazine, Pleşuvul îi purifică pe preoţi unul după altul. Apoi trecură pe dinaintea statuilor faraonului şi a Marii Soţii regale care, în liniştea sanctuarului, celebrau pentru totdeauna misterul căsătoriei sacre.

Pe tavanul templului acoperit, străluceau stele de aur. Pe pereţi putea fi văzut regele alături de zei, dar mai ales de Osiris.

În numele monarhului, Pleşuvul oferi nevăzutului pe Maat.

– Locaşul acesta a fost înălţat de Osiris după asemănarea ţinutului luminii, grăi el. Stîlpii săi sprijină cerul, fiecare simbol sacru se găseşte la locul cuvenit şi parfumul lumii de dincolo se face simţit. Doamnele salcîmului să cînte pentru Arborele vieţii!

Vocile se împletiră într-o melodie duioasă şi blîndă, ce făcu să domnească din nou împrejur armonia pe care o cunoscuse Abydosul înainte ca salcîmul să fie atins de boală.

– Doar două ramuri au înverzit, grăi Pleşuvul după ce preotesele sfîrşiră cîntecul. Piramida de la Dachur va împiedica poate uscarea arborelui, dar vreau să vă amintesc iar că trebuie să ne împlinim în chip desăvîrşit îndatoririle. În împrejurările de acum, nu e îngăduită nici cea mai măruntă neatenţie.

Era rîndul tinerei preotese şi al lui Bega să îngrijească altarele şi să împartă ofrandele între preoţii temporari. După ce zeii gustaseră din esenţa lor materială, ele puteau servi drept hrană trupului.

– Treburile pe care le-aţi avut la Memphis s-au încheiat cu bine? o întrebă Bega pe tînăra preoteasă.

– I-am transmis faraonului mesajul marelui preot.

– Capitala v-a plăcut?

– E un oraş mare, plin de viaţă şi are temple minunate, dar n-aş putea trăi acolo. Prefer liniştea din Abydos.

– Curtea regelui e umbrită de uneltiri şi de ambiţii. Dar aici, regatul îşi găseşte cu adevărat pacea. Apărarea Abydosului e

datoria de căpetenie a faraonului şi sînt convins că înălţarea piramidei va fi un pas însemnat pe calea aceasta.

– Cu toţii ne-o dorim, Bega.

Tînăra rămase mult timp înăuntrul templului. Din fiecare basorelief, din fiecare pictură, din fiecare simbol izvora energia care lupta împotriva lui *isefet*, pornirea spre distrugere şi dezordine. Ridicînd această construcţie sacră, Sesostris aducea cerul pe pămînt. Preoteasa simţea o nevoie de nestăpînit să pătrundă în acest univers în care abstractul devenea perceptibil, în care legile divine iluminau sensurile.

În apropierea zidului înconjurător, tînăra se opri brusc.

La picioarele sale, un scarabeu uriaş cu carapace strălucitoare modela un bulgăre din balegă de vacă.

Cînd isprăvi, începu să-l rostogolească folosindu-se de picioarele din spate, înaintînd de-a-ndăratelea, dinspre răsărit spre apus. Apoi îngropă bulgărele în pămîntul afînat.

– Ca să vezi roadele acestei munci, rosti o voce gravă, va trebui să aştepţi cu răbdare 28 de zile.

Preoteasa îşi ridică ochii şi îl văzu pe faraon.

– Abydos este cetatea scarabeului divin, o lămuri Sesostris. În timpul acestor zile, bătrînul Osiris care se află închis în sferă, va înfrunta moartea. Dacă dreptatea şi adevărul au fost respectate, lumina va ieşi din pămînt şi el va reînvia. Un soare nou se va înălţa şi viaţa se va răspîndi peste tot. Cîţi oameni pot să priceapă un asemenea mister doar uitîndu-se la această gînganie, pe care neştiutorii o strivesc sub picior, cu atîta uşurinţă? Mai ai încă trebuinţă de ore îndelungate de muncă şi de căutare ca să dezlegi aceste tîlcuri. Te-ai hotărît să treci de o nouă poartă?

– Este cea mai arzătoare dorinţă a mea, Luminăţia Voastră.

– Ai cunoştinţă de primejdiile ce ţi se pot ivi în cale?

– Am descoperit deja atîtea bogăţii, că mi-ar fi de ajuns pentru o viaţă întreagă. Dar a da înapoi în faţa unei primejdii mi se pare o slăbiciune de neiertat.

– Atunci, urmează-mă!

Sesostris o apucă pe drumul pavat, lung de 700 de metri, care lega templul de ciudatul său locaş de veci, care tocmai fusese terminat. Aflat la marginea deşertului, nu departe de necropola faraonilor primei dinastii, locaşul era protejat de un zid împrejmuitor şi de un templu de întîmpinare.

– Vom pătrunde în locul unde stelele îşi au obîrşia, o înştiinţă faraonul pe tînăra preoteasă. Osiris, făuritorul ritualurilor şi al legilor templelor, se reînnoieşte aici mereu. Dar nenorocirile nu-l ocolesc şi Universul îndură atunci omorul şi moartea, noaptea devine întunecoasă, ziua dispare, iar lumea noastră se clatină. Vrei să treci prin această încercare, oricît te-ar costa?

Tînăra încuviinţă dînd din cap.

– Te-am prevenit: drumul e primejdios, întunericul – adînc, iar o inimă slabă nu va izbuti să-l înfrunte. Îţi păstrezi hotărîrea?

– Da, Luminăţia Voastră.

În curte se găseau două puţuri. Unul vertical, altul cu o pantă lină, ce ducea spre un coridor care se sfîrşea într-o sală cu pereţii îmbrăcaţi în calcar şi cu tavanul imitînd cu mare măiestrie trunchiuri de copac. La prima vedere, mormîntul se oprea aici.

Dar monarhul străbătu o porţiune împodobită cu granit, gresie şi cuarţ. Simţindu-se pătrunsă de focul deosebit ce se ascundea în aceste pietre, tînăra preoteasă trăi etapele operei alchimice.

Din tavan lipseau cîteva blocuri de piatră. Folosindu-se de această deschizătură, ce urma să fie astupată cîndva, faraonul şi preoteasa se strecurară într-o încăpere foarte strîmtă, înaltă de şase metri.

– Schimbăm nivelul şi lumea, dezvălui faraonul. Ceea ce pare închis şi terminat nu este aşa. Trecînd pe deasupra, prin spiritul nemărginit, vom deschide poarta luminii ascunse.

Ajutîndu-se de o frînghie, ajunseră la o galerie orizontală prin care intrară într-o sală asemănătoare celei pe care tocmai o părăsiseră.

Privirea tinerei femei se schimbase. Vedea acum cu limpezime pînă în inima pietrelor.

– Ne-am întors la același nivel, îi arăta monarhul, dar totul e altfel. Trecînd dincolo de poarta stelelor, vei putea privi cealaltă față a vieții. Doar pînă aici pot răzbate simțurile omenești. De aceea bucata de granit de 40 de tone la care te uiți acum va fi ascunsă sub un înveliș de calcar și acoperită cu încă o bucată de granit. Dacă aș vrea să te cruț, aș renunța să mergem mai departe. Dar ți s-a spus demult că încercări înspăimîntătoare te așteaptă. Poți încă să-ți schimbi soarta dacă te oprești aici.

– Vreau să cunosc partea nevăzută.

– Prețul ce trebuie plătit e foarte mare, iar eforturile depășesc puterile unui om.

– Și nu se cuvine să fie așa? Luminăția Voastră să continue să mă călăuzească!

Străbătură un culoar lung de douăzeci de metri, a cărui intrare urma să fie acoperită cînd mormîntul avea să fie închis.

La capătul lui găsiră camera reînvierii, îmbrăcată în cuarțit.

Un sarcofag de granit și o ladă conținînd vasele canopice erau singurele obiecte din micuța încăpere unde domnea o lumină blîndă.

– Sarcofagul e barca lui Osiris, rosti faraonul. Capacul său îl ferește de ochii oamenilor și de spiritele distrugătoare, iar el călătorește în pace prin paradisuri. Aflîndu-se în legătură cu cei patru fii ai lui Horus, care au datoria să urmeze lucrarea tatălui lor Osiris, cele patru vase canopice vor fi ascunse în pereții acestei încăperi. Coborînd din Ra, Osiris a plămădit lumina ieșind din mama sa, Cerul. Din corpul său se naște creația. Și astfel, el pătrunde în toate provinciile și în toate sanctuarele. El îi protejează pe cei morți și pe cei reînviați. Și pentru că vrei să-l cunoști, urcă în barca lui!

Preoteasa șovăi.

Ceea ce-i propunea regele era de neînțeles. Cum să facă o asemenea călătorie fiind încă în viață?

Dar nu avea să dea înapoi tocmai acum.

Aşa că, sprijinindu-se de braţul monarhului, păşi înăuntrul sarcofagului şi se întinse pe spate, cu ochii aţintiţi spre cerul de piatră.

– Să priveşti, să călătoreşti şi să afli! îi porunci vocea gravă a lui Sesostris, al cărei ecou părea că nu se mai stinge. Şi atunci, vei desluşi cea mai mare taină a Egiptului: cel iniţiat în misterele lui Osiris se poate întoarce din moarte.

20.

După ce ocoliră gura lui Pekar, un canal săpat înspre mormîntul lui Osiris şi mărginit de 365 de mese de ofrandă, membrii Cercului de aur din Abydos se adunară departe de ochii şi urechile oricui, sub paza lui Sobek ale cărui gărzi supravegheau împrejurimile.

Alături de faraon şi de Marea Soţie regală erau de faţă Pleşuvul, Purtătorul sigiliului regal Sehotep, Marele Trezorier Senankh şi generalul Nesmontu.

– Din nefericire, doi dintre noi lipsesc, grăi cu părere de rău monarhul. Generalul Sepi continuă să caute cu grijă minele de aur, deocamdată însă, zadarnic. Cît despre fratele nostru în spirit, îşi duce mai departe misiunea delicată pe care i-am încredinţat-o şi nimeni nu bănuieşte cine este el cu adevărat.

– Luminăţia Voastră, începu Senankh, propun să-l primim printre noi şi pe Khnum-Hotep. Munceşte cu multă dăruire şi întăreşte în fiecare zi unirea pe care aţi înfăptuit-o. Vizirul trăieşte potrivit lui Maat şi o respectă în toate faptele sale, slujindu-vă cu credinţă. Dacă va fi iniţiat în misterele Cercului de aur, va putea să priceapă totul încă şi mai bine.

– Se împotriveşte vreunul dintre voi? întreba faraonul.

Se aşternu liniştea.

– Toţi vă învoiţi, aşa că Khnum-Hotep ni se va alătura curînd. Şi acum să vedem ce roade au dat strădaniile noastre.

– Cei patru salcîmi sădiţi în cele patru zări dau naştere unei energii binefăcătoare pentru Arborele vieţii, arată regina. El se găseşte acum în mijlocul unor forţe de care nu pot trece nici duhurile, nici bolile. Dar toate acestea nu sînt decît un mod de apărare.

– Poarta cerului se închide, reaminti Pleşuvul cu gravitate. Barca lui Osiris nu mai străbate cum se cuvine nevăzutul şi, puţin cîte puţin, se strică.

– Construirea piramidei de la Dachur ne va ajuta să luptăm, zise Senankh. Lucrările merg bine, iar condiţiile de muncă ale meşterilor sînt dintre cele mai bune. Djehuty se îngrijeşte de toate fără odihnă şi fără a pierde nici o clipă.

– Rămîne însă întrebarea care nu şi-a găsit nici pînă acum răspunsul, reaminti regele, cine a aruncat vraja cea rea asupra Arborelui vieţii?

– Lucrurile se liniştesc în Syro-Palestina, fu de părere generalul Nesmontu şi oamenii noştri i-au luat la întrebări pe toţi cei bănuiţi şi mai ales pe vrăjitorii satului. Dar pînă acum n-am aflat decît fleacuri. Presimt totuşi că nenorocirea a pornit de acolo.

– Bănuiala că vinovatul este un demnitar de la curtea din Memphis, zise Sehotep, nu s-a adeverit deocamdată. Cercetările mele n-au scos la iveală nimic. Şi n-am lipsit de la nici un ospăţ în speranţa că vreun lăudăros va scăpa vreo vorbă care să dea de gîndit.

– Nici verificarea slujbaşilor administraţiei n-a fost de vreun folos, se plînse Senankh.

– Şi nici eu nu am cum să aduc vreo învinuire preoţilor şi preoteselor de la Abydos, adăugă Pleşuvul. Îşi îndeplinesc sarcinile cu toată atenţia.

Sesostris nu putea să lase deoparte groaznica posibilitate că răul îşi are rădăcina în pămîntul sacru al lui Osiris. Dar tînăra preoteasă, căruia regele îi ceruse să caute cu băgare de seamă, nu găsise nici cea mai slabă urmă.

– Ducem o bătălie împotriva unui duşman de temut, observă regele. Inteligent, şiret, înzestrat cu puteri primejdioase,

el conduce oameni care ştiu să se ascundă. Iscoadele vizirului şi gărzile lui Sobek n-au izbutit nici ele să dezlege acest mister ce-l înconjoară.

– E înfricoşător! socoti Senankh. Acest monstru ţese o pînză ale cărei fire nu le putem descoperi. Cînd le vom vedea nu va fi, oare, prea tîrziu?

– Dar nu e deja prea tîrziu? se nelinişti Pleşuvul.

– Fără îndoială că nu, se împotrivi Sesostris. Oricît de firave ar fi, faptele şi ritualurile noastre îi îngreunează calea. Salcîmul lui Osiris e încă viu şi am zămislit energia care-l împiedică să dispară.

– Dar duşmanul a prins de veste, grăi Sehotep. Nu va porni, oare, un nou atac ca să ne sfărîme apărarea?

– Şantierul piramidei va fi protejat cu cea mai mare grijă, hotărî regele, iar paza în jurul Abydosului, întărită.

– Dar nu trebuie să ne mărginim doar la apărare, încheie regina. Alcătuirea unor armate în stare să ţină piept acestui duşman cere mult timp, dar niciodată Cercul de aur nu se va lăsa pradă disperării. Şi pentru că îi stă în putinţă să salveze izvorul spiritual al regatului nostru, toate gîndurile noastre să se îndrepte într-acolo.

Bărbie-Ascuţită tresări.

Tocmai cînd aţipise, un zgomot de paşi îl smulse brusc din toropeală.

Era a zecea noapte la rînd cînd stătea pitit în colţul unei străduţe şi supraveghea mica poartă laterală de intrare în templul lui Neith din Memphis. Aflată în reparaţii, poarta cea mare nu se deschidea decît în timpul marilor ceremonii.

Lui Bărbie-Ascuţită îi plăcea întunericul. Cunoştea cele mai rău famate locuri din capitală şi prădase mulţi trecători naivi. De două ori, cuţitul său se înfipsese în burta celor care îndrăzniseră să i se împotrivească. Iar străjile nu aveau să pună lesne mîna pe el, mai ales acum, cînd lucra pentru un om puternic, pe nume Gergu, care îl plătea aşa de bine. Şi dacă îi dădea de veste lui Gergu cînd cineva încerca să intre în templul lui Neith în plină

noapte, urma să dobîndească un cîştig frumuşel. Bărbie-Ascuţită plănuia chiar cum să-l cheltuiască pe tot, bucurîndu-se de farmecele a două sau trei femei, în cel mai bun lupanar din oraş.

Dar după o aşteptare îndelungată, începu să creadă că nici în noaptea asta nu se va petrece nimic în preajma templului.

Apoi se făcu auzit sunetul unor paşi însoţit de şoapte, din care Bărbie-Ascuţită prinse cîteva vorbe: „Ai grijă, e preţios... Nu e nimeni pe-aproape?... Să-l ascundem în sanctuar... Apoi ne despărţim în linişte..."

Patru oameni cărau o povară care părea peste măsură de grea. Dacă ieşea din ascunzătoarea sa, Bărbie-Ascuţită ar fi dat nas în nas cu un al cincilea care mergea la oarece distanţă de ceilalţi, iscodind locurile.

După ce-şi isprăviră treaba, cei cinci bărbaţi închiseră poarta cu o cheie mare şi apoi se împrăştiară.

Bărbie-Ascuţită mai aşteptă o vreme înainte de a porni pe un drum întortocheat, dar nesupravegheat de gărzile oraşului. Într-un tîrziu se întîlni cu Gergu şi-i povesti de-a fir a păr totul.

– Comoara a sosit, îl vesti Gergu pe Medes. O ladă care atîrna greu, dusă de patru voinici.

– Micuţa Olivia nu s-a înşelat! Cînd un înalt demnitar ca Sehotep trăncăneşte prea mult, face o greşeală de neiertat. Ai verificat cîte gărzi se găsesc în jurul templului lui Neith?

– Doar două ronduri în plus, nu mai mult. Sobek nu doreşte să atragă atenţia asupra unei construcţii aflate în reparaţii, de unde în mod obişnuit nu ai ce să furi.

– Cum au intrat purtătorii lăzii?

– Printr-o poartă dosnică. Unul dintre ei avea cheia.

– Şi nouă ne-ar fi de trebuinţă.

Gergu surîse.

– Bărbie-Ascuţită a copiat-o cu ajutorul argilei, aşa că diseară cheia n-o să ne lipsească.

– Ai încredere în ticălosul ăsta?

– E un hoţ care-şi cunoaşte meşteşugul.

– A omorît pe cineva pînă acum?

– A rănit grav doi oameni.

– Deci, n-ar trebui să-i vină peste mînă s-o omoare pe Olivia?

– În schimbul unei plăţi generoase, nu.

– Să-i lase trupul acestei tîrfe în templu ca să se poată face legătura între ea şi Sehotep. Iar cercetările vor dovedi lipsa de chibzuinţă şi vinovăţia Purtătorului sigiliului regal.

– Nu mai vreau, zise răspicat Olivia, cu o privire trufaşă.

Gergu crezu că a înţeles greşit.

– Ce tot spui?

– Meseria mea e dansul. Acum am o casă frumoasă, slujitori şi nu mă mai interesează altceva. Nu mai vreau să fiu amestecată în planurile tale murdare.

– Ţi-ai pierdut minţile, fato! Ai uitat de înţelegerea noastră?

– Eu mi-am făcut treaba.

– Nu încă! Trebuie să mergi la templul lui Neith la noapte, să te dai drept preoteasă dacă e nevoie şi să-mi aduci comoara împreună cu un prieten pe care am bucuria să ţi-l prezint.

Olivia îşi îndreptă, neîncrezătoare, ochii spre Bărbie-Ascuţită.

– Nu-mi place.

– Nimeni nu-ţi cere să-l iubeşti. El te va ajuta să ocoleşti toate primejdiile.

– Degeaba stărui, Gergu.

– Cum vrei tu, micuţo. Dar să nu te bizui pe mine că am să te scot din cartierele mărginaşe ale Memphisului, unde îţi vei duce traiul amărît pînă la sfîrşitul zilelor tale.

Cuprinsă dintr-odată de nelinişte, Olivia se agăţă de braţul protectorului său.

– Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

– Stăpînul meu nu suportă să fie trădat. Vei fi izgonită dintre dansatoare şi nimeni nu va mai îndrăzni să aibă de-a face cu tine... în afară de mine.

Olivia se îndepărtă cîţiva paşi.

– Am înţeles, am să mă supun. Dar după aceea, făgăduieşte-mi că ai să mă laşi în pace.

– Îţi făgăduiesc.

Bărbie-Ascuţită reuşise să scape atîţia ani de străjile oraşului mulţumită cunoaşterii desăvîrşite a locurilor şi a prudenţei sale nemăsurate. Aşa că, înainte de a se îndrepta spre casa complicei sale, se plimbă îndelung, ca un gură-cască oarecare, pe lîngă templul lui Neith. Cioplitorii în piatră lucrară pînă la apusul soarelui, apoi gărzile îşi începură rondul.

Bărbie-Ascuţită nu observă nimic nefiresc.

La fel se comportă şi în apropierea casei dansatoarei. Şi aici totul părea liniştit. Apoi ciocăni la uşă, după semnalul hotărît dinainte.

Tînăra femeie apăru în prag, înveşmîntată într-o rochie verde şi avînd atîrnată la gît o amuletă de forma a două săgeţi încrucişate, simbolul zeiţei Neith.

– Arăţi aşa de serioasă, că te ia cu adevărat drept preoteasă cine te vede!

– Lipseşte-mă de părerile tale!

– Dar nu e nici o grabă, frumoaso! N-ai chef să guşti cîteva clipe plăcute împreună cu mine?

– Cîtuşi de puţin!

– Nu ştii ce pierzi!

– Am să mă împac cu gîndul acesta.

– N-o să mergem unul lîngă altul, urmează-mă la mare distanţă. Dacă o rup la fugă, te întorci la tine acasă. Asta înseamnă că ne urmăreşte cineva. Dacă se întîmplă să ai tu bănuieli, pune-te pe cîntat şi schimbă drumul.

Dar nimic neprevăzut nu se ivi.

Ajuns în fața ușii dosnice a templului, Bărbie-Ascuțită o deschise cu cheia.

– Merge... Vino repede!

Fata sosi în goană și păși prima în templu, în care plutea miros de tămîie.

Vreo zece lămpi luminau slab sala susținută de coloane, dar mesele de ofrandă erau goale. De-a lungul pereților se înălțau schelele.

– Să mergem spre sanctuar, șopti Bărbie-Ascuțită.

– Mi-e frică.

– Frică de cine?

– De zeiță! Cu arcul său îi săgetează pe nepoftiți.

– Termină cu aiurelile, copilă!

Și zicînd acestea, bărbatul o împinse de la spate.

Cînd atinseră pragul ultimei capele, o voce de femeie îi opri:

– Ce căutați aici?

Bărbie-Ascuțită se întoarse și zări o bătrînă preoteasă, atît de măruntă și de subțire, că o pală de vînt ar fi trîntit-o la pămînt.

Impresionată, Olivia se înclină adînc înaintea ei.

– Sînt slujitoarea zeiței și vin de departe ca s-o venerez.

– La ora asta?

– Corabia mea pleacă mîine în zori.

– Cum ai pătruns înăuntru? Cine e bărbatul acesta?

– Slujitorul meu. Am intrat pe ușa dosnică.

– Paznicul a uitat iar s-o încuie. Ai cu tine rugăciunile pentru Neith, făuritoarea lumii?

– Le port în inima mea.

– Atunci, închină-te ei și fie ca toate cele șapte cuvinte să-ți lumineze gîndurile! Eu sînt obosită și mă retrag în odaia mea.

Bătrîna dispăru. Bărbie-Ascuțită ar fi trebuit s-o omoare.

După ce mai așteptară o vreme încredințîndu-se că nimic nu mai tulbură liniștea locașului, bărbatul luă o lampă și se-ncumetă să pornească spre sanctuar, însoțit de Olivia.

Pe un soclu de granit se zărea o ladă din lemn de salcîm.

– Uite comoara! Ajută-mă s-o ridic!

O voce, de astă dată bărbătească, îi ţintui locului.

– Bună seara, Olivia. Oare nu eşti decît o hoaţă demnă de dispreţ?

– Sehotep! Dar cum... cum...?

– Îmi plac femeile şi nu mă dau în lături de la cuceriri uşoare şi legături trecătoare, dar mai înainte de orice sînt Purtătorul sigiliului regal. De aceea nu rostesc vorbe necugetate în pat, decît atunci cînd simt că mi se întinde o capcană. Şi ce altceva mai bun puteam să fac decît să întind şi eu alta?

Mai multe gărzi răsăriră din penumbră.

Bărbie-Ascuţită îşi îndeplinea întotdeauna fără greşeală treburile pentru care era plătit, ceea ce era neapărat necesar dacă voia să i se mai încredinţeze altele. Aşa că, înainte de a o rupe la fugă, îi tăie fetei gîtul, aşa cum i se spuse de la început.

– Nu-l omorîţi! porunci Sehotep.

Tăindu-i calea, una dintre gărzi fu nevoit să se apere. Mai iute în mişcări decît hoţul care învîrtea un cuţit prin aer, soldatul îşi înfipse pumnalul în inima lui Bărbie-Ascuţită.

Purtătorul sigiliului nu-l învinui însă de nimic pe bărbatul însărcinat să păzească uşa, căci tîlharul se arătase mai sîngeros şi mai iscusit decît se aşteptase el.

Din păcate, nu mai putea să afle nici de la el, nici de la dansatoare numele celui care pusese totul la cale.

– Ce facem cu lada? întrebă mai-marele gărzilor.

– Du-o la tine acasă. E goală.

21.

De la numirea sa în fruntea tuturor forţelor de ordine din regat, Sobek Păzitorul abia dacă mai dormea. Gîndindu-se zi şi noapte la siguranţa faraonului, îl îngrijora faptul că acesta părăsea prea des capitala şi îşi asuma prea multe riscuri. Sobek ar fi preferat ca Sesostris să nu iasă niciodată din palatul său. Dar regele nu ţinea seama de sfaturile lui, aşa că Sobek era nevoit să se împace cu această situaţie, oricît de neplăcută ar fi fost ea.

În ciuda rangului său, Sobek continuă să se antreneze cel puţin o ora pe zi împreună cu oamenii săi cei mai iscusiţi care alcătuiau garda personală a faraonului. Erau doar cîţiva, dar nespus de agili şi de aprigi, nu se îndepărtau nici o clipă de rege cînd acesta călătorea şi ştiau cum să se descurce în faţa oricărui fel de atac.

În dimineaţa aceasta, Sobek era prost dispus. Bineînţeles, nu era lucru lesne să-ţi răspîndeşti iscoadele în tot Egiptul, şi mai cu seamă în provinciile pînă de curînd duşmănoase faţă de Sesostris, dar de ce nu obţinuse totuşi nici o informaţie despre una sau mai multe persoane care se mîndreau cu răzvrătirea lor? Răufăcătorii nu rămîneau niciodată prea mult timp în umbră, căci le plăcea să se vorbească de ei. Şi să pui întreg regatul în primejdie atacînd centrul spiritual al Egiptului nu era o ispravă cu care să te poţi lăuda?

Cu toate acestea, nimic nu răzbătuse pînă la urechile sale.

Sobek se frămînta din pricină că nu izbutise să-i ofere regelui nici un indiciu. De aceea, le chema adesea la el pe căpeteniile

diferitelor forțe de ordine și le cerea să se străduiască mai mult. Chiar dacă erau complicii demonului, vinovații nu aveau cum să se facă nevăzuți.

După nefericita întîmplare din templul lui Neith, Sobek și Purtătorul sigiliului regal Sehotep se întîlniră în casa celui din urmă.

– O cunoșteai pe această Olivia mai înainte s-o vezi la școala de dans?

– Nu. Și cum mi-a căzut prea ușor în brațe, am bănuit că e plătită de cineva anume. Ai vorbit cu profesoara ei?

– Și cu ea, și cu celelalte dansatoare. Nici una nu are vreun amestec. Te pui prea mult în primejdie, Sehotep! Gîndește-te că fata asta ar fi putut avea de gînd să te omoare.

– Nu-i stătea în fire. Oricum, după necazurile lui Senankh, am fost convins că vor încerca să mă distrugă și pe mine. Cineva s-a hotărît să-i lovească pe membrii Casei Regelui și să-i înlăture pe cei din preajma faraonului. Ce-ai aflat despre Olivia?

– Nimic demn de atenție, din nenorocire! Chiar voia să ajungă o dansatoare dintre cele mai apreciate.

– Vreun iubit cunoscut?

– Doar legături scurte cu bărbați fără slujbe însemnate. Pe ultimii doi i-am găsit, dar nici ei nu știu prea multe despre ea. La prima vedere, Olivia era o fată fără trecut.

– Doar la prima vedere, căci totuși cineva i-a dat anumite porunci.

– Ai dreptate, Sehotep. Nu te însoțești din întîmplare cu un hoț atît de înrăit ca Bărbie-Ascuțită.

– Nici el n-a trecut la fapte de capul lui.

– Bineînțeles că nu, dar este peste putință să-i dăm de urmă stăpînului său. Bărbie-Ascuțită intra în slujba celui care oferea mai mult și lucra temeinic.

– A primit poruncă s-o ucidă pe Olivia, nu crezi?

– E posibil.

– Cînd mai mulţi răufăcători pun la cale o ticăloşie, pînă la urmă unul dintre ei se dovedeşte mai slab.

– Mă îndoiesc din ce în ce mai mult de asta, Sehotep!

– Eşti sigur că sînt morţi amîndoi? întrebă Medes, neliniştit.

– Pe deplin, răspunse Gergu.

– Gărzile au avut timp să le pună întrebări?

– Judecînd după furia lui Sobek Păzitorul, fără îndoială că nu. Şi ca un slujitor de nădejde, Bărbie-Ascuţită şi-a îndeplinit treaba şi a omorît-o pe dansatoare. L-au biruit însă cînd a încercat să fugă. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, am scăpat ca prin urechile acului.

– L-am judecat greşit pe Sehotep, recunoscu Medes. Dar cum să bănuiesc că acest iubitor de femei ne-ar putea întinde o capcană atît de iscusită?

– Senankh, Sehotep... două înfrîngeri, socoti Gergu, cu amărăciune. Membrii Casei regelui se dovedesc tari ca piatra.

– Faraonul nu i-a ales la întîmplare şi ei şi-au arătat valoarea. Totuşi, nu sînt decît nişte oameni. Pînă la urmă le vom scoate la iveală slăbiciunile.

Gergu se afundă într-un jilţ cu picioare scurte.

– Sîntem bogaţi, preţuiţi, puternici... Ce-ar fi dacă ne-am mulţumi cu norocul ăsta?

– Cine nu înaintează, dă înapoi, îl contrazise Medes. Nu-ţi pierde încrederea din pricina acestor întîmplări. Trebuie cu orice chip să-i slăbim forţele regelui.

Gergu îşi turnă ceva de băut.

– De acum înainte, apropiaţii lui vor fi cu mare băgare de seamă.

– Să ne arătăm atunci mai vicleni! Ştiu spre cine să ne îndreptăm lovitura hotărîtoare.

Şi Medes îi desluşi lui Gergu planul său, care cerea multă migală şi nu îngăduia nici o nesăbuinţă. În caz de izbîndă, puterea lui Sesostris se va împuţina simţitor.

Nici de data aceasta, Sobek nu află vreo veste bună de la comandanţii gărzilor. Toate căutările fuseseră zadarnice. Prin taverne nu se lăudase nimeni cu fapte care să pună Egiptul în primejdie.

Unul dintre aghiotanţii lui Sobek părea stînjenit.

– Mai multe plîngeri au ajuns pînă la mine, îi spuse el lui Sobek. Sînt de-a dreptul îngrijorătoare. Provin din patru provincii, una din nord, celelalte trei din sud.

– Cine sînt cei care au făcut plîngerile?

– Nişte negustori arestaţi fără nici o pricină, o vînzătoare din Sais şi un ţăran de lîngă Teba, care au fost nedreptăţiţi de către gărzi.

– Întîmplări mărunte.

– Nu tocmai. Acest soi de lucruri se petrece foarte rar şi acum parcă ar fi o boală ce se răspîndeşte cu iuţeală.

– Administraţia să înceapă cercetările. Dacă s-au săvîrşit cu adevărat greşeli, voi da pedepse aspre.

Tocmai cînd ieşea din odaia sa de lucru, Sobek se lovi de un trimis al lui Khnum-Hotep.

– Vizirul vrea să vă vadă degrabă.

„Poate a dat de un fir", gîndi Sobek.

Ar fi preferat să-l găsească el însuşi, dar nu era momentul să se arate trufaş. Orice informaţie era bine-venită.

Judecînd după chipul sever al vizirului, comandantul gărzilor pricepu că veştile nu erau bune.

– Luminăţia Sa te preţuieşte mult, începu Khnum-Hotep, şi eu de asemenea, dar...

– Dar nu am obţinut nici un rezultat şi mi se cuvine o mustrare! Totuşi, te asigur că oamenii mei caută peste tot, fără odihnă.

– Ştiu şi nu-ţi aduc nici o învinuire în privinţa aceasta.

– Atunci, despre ce e vorba?

– Supuşii faraonului trebuie să poată călători liberi şi fără griji, iar tu eşti răspunzător de acest lucru, nu-i aşa?

– Întocmai.

– Chiar acum am primit plîngeri amănunţite despre piedicile pe care le întîmpină oameni fără nici o vină.

– Dar acestea nu sînt un prilej de îngrijorare.

– Te înşeli! De cînd Egiptul a fost unit, nu mai există bariere între provincii şi fiecare poate merge dintr-un loc în altul, în siguranţă. Gărzile trebuie să-i liniştească pe oameni, nu să le caute nod în papură. Numărul şi gravitatea acestor plîngeri arată că toţi cei pe care îi comanzi se folosesc de puterea lor într-un chip neîngăduit.

– Am poruncit deja să fie începute cercetările.

– Isprăveşte-le cît mai iute, iar pedepsele să servească drept pildă. Mă învoiesc să trec cu vederea peste aceste greşeli dacă nu se mai repetă.

Pe corabia ce-l purta spre Memphis, Iker se ţinu departe de toţi călătorii. Nu avea încredere în nimeni, nici în căpitan, nici în ţăranul ursuz care adormise pe nişte baloţi. Tînărul nu dădu atenţie nici frumuseţii priveliştilor, într-atît pusese stăpînire pe el un singur gînd: să ucidă monstrul.

Acum se bucura că fusese supus unui antrenament aspru în timpul şederii sale în provincia Oryx căci, la momentul potrivit, va avea nevoie de curaj şi de hotărîre întocmai ca un soldat aflat în luptă.

Iker nu se simţea în stare să omoare cu sînge rece o făptură omenească. Dar cel pe care trebuia să-l doboare nu era un om obişnuit. Acest rege se purta ca un tiran însetat de sînge care-şi conducea ţara spre ruină şi dezastru. Oare cîte crime făptuise ca să-şi întărească îngrozitoarea putere?

– Ia spune-mi, prietene, aceste frumoase unelte sînt ale tale?

Un bătrîn se uita ţintă la uneltele de scrib pe care Iker le pusese alături.

– Da, îmi aparţin.

– Atunci înseamnă că ştii să scrii şi să citeşti! Şi eu am visat cîndva la astfel de lucruri. Dar a trebuit să lucrez pămîntul, să am

grijă de nevastă, de copii, de turme... Pe scurt, viaţa mea a trecut de parcă ar fi fost doar o singură zi şi n-am avut timp să învăţ. Acum sînt văduv şi am lăsat pămînturile în grija fiilor mei. Locuiesc la Memphis într-o căsuţă de lîngă port. Mergi spre capitală?

– Într-adevăr.

– Ai primit o slujbă acolo, pun rămăşag! Ah! Ce noroc... cel mai frumos oraş din regat. Dar presupun că-l cunoşti deja.

– Nu.

– E prima ta şedere la Memphis? Îmi aduc aminte cînd am venit eu aici pentru prima dată cît am fost de uimit. Pregăteşte-te să descoperi o groază de minunăţii. Ia zi, te învoieşti să-mi dai o mînă de ajutor?

– Depinde.

– A! Nu e vorba de ceva greu! Sînt nevoit să trimit o scrisoare către administraţie în legătură cu dările mele. Ar trebui să fie mai mici acum, căci am dat pămîntul copiilor. Nu prea cunosc cuvintele potrivite.

– Există scribi care...

– Ştiu, ştiu, dar, dacă tot sîntem aici şi avem timp destul, ar fi mai simplu pentru mine! Şi îţi voi arăta recunoştinţa mea găzduindu-te pe degeaba în casa mea pînă îţi vei găsi ceva mai bun.

Propunerea era neaşteptată, dar dacă i se întindea o capcană? Totuşi, scribul se încumetă pînă la urmă să încerce.

– Mă învoiesc.

– Îmi uşurezi viaţa! Începem?

Iker îşi desfăcu sacul, scoase din el o bucată de papirus şi o pensulă. După ce prepară puţină cerneală neagră, ascultă cu atenţie vorbele bătrînului, îi ceru cîteva lămuriri şi întocmi o scrisoare plină de formule care aveau să fie apreciate. Văzînd că venea de la un scrib căruia nu-i erau străine legile şi rînduielile administrative, strîngătorul de dări îi va face pe plac bătrînului.

– Scrii tare bine, fiule! Am avut noroc cu tine! Dacă te înveseleşte, am să te conduc prin tot oraşul. Îi cunosc şi cele mai ascunse cotloane. Dar poate că tu ai alte treburi.

– Nu tocmai. Sînt liber cîteva zile înainte de a începe munca.

– N-o să-ţi pară rău! Mulţumită mie, te vei preschimba iute într-un adevărat locuitor al Memphisului.

Din prudenţă, bătrînul îl rugă pe Iker să mai întocmească încă o scrisoare către mai-marele strîngătorului de dări ca să-l verifice pe acesta din urmă. Lucrul se dovedi anevoios, căci Iker trebui să caute cele mai potrivite cuvinte ca să nu jignească pe nimeni.

Bătrînul trăncăni neobosit. Îi plăcea să-şi povestească viaţa care era cu desăvîrşire una obişnuită şi să ofere multe amănunte care nu-l puteau interesa decît pe el, fără teama că se repeta.

În apropiere de Memphis, păru că întinereşte.

– Priveşte, am ajuns! Admiră portul, cu cheiurile sale nesfîrşite şi sutele de corăbii. Toate bogăţiile vin aici. Iar magaziile sînt cele mai întinse din tot Egiptul!

Locul semăna cu un furnicar.

– Nu stau departe de aici. Poţi să-mi duci bagajele?

Plin de vioiciune, bătrînul îşi croi drum prin mulţime. Iker îl urmă.

Cum s-ar fi descurcat, oare, singur într-un oraş necunoscut? Dar soarta îi sărise în ajutor.

Tovarăşul său de călătorie locuia într-un cartier aglomerat unde casele mici cu două etaje se amestecau cu altele mai bogate. Copiii se jucau pe stradă, femeile schimbau între ele reţete şi bîrfe, iar un vînzător de plăcinte te îmbia cu marfa lui.

– Aici e, zise bătrînul împingînd o uşă pe care era desenat cu roşu un Bes bărbos şi caraghios, cu rolul de a îndepărta duhurile rele.

După ce trecu pragul, Iker ciuli urechile.

Înăuntru se găsea cineva.

Scribul lăsă jos bagajele. Oare cîţi oameni îl aşteptau? Va izbuti să scape de ei?

Cu mătura în mînă, o femeie voinică, de vreo şaizeci de ani, îşi făcu apariţia.

– Ea are grijă de casă, îl lămuri bătrînul. Chiar şi în lipsa mea.

– E unul dintre băieţii tăi? întrebă femeia, bănuitoare.

– Nu, e un scrib care tocmai a primit o slujbă la Memphis. Am să-l găzduiesc aici o vreme.

– Sper că e curat, bine-crescut şi că n-o să facă mizerie peste tot.

– Bizuiţi-vă pe mine, îi făgădui Iker.

– Zici şi tu aşa... Las' că văd eu.

– Odaia ta e la primul etaj, îi arătă bătrînul. După ce te odihneşti puţin, mergem să mîncăm la o tavernă bună.

De îndată ce se văzu singur, Iker scoase pumnalul, îl aşeză pe pat şi-l privi îndelung.

Nimic nu-l va face să-şi uite datoria.

22.

Căpitanul corabiei încărcate cu cereale înghiţea cu poftă mîncarea de năut cu usturoi. În mai puţin de patru ore avea să ajungă la Memphis, unde îl aştepta o femeie deloc timidă căreia îi plăceau nespus poveştile corăbierilor.

– Căpitane, au apărut gărzile fluviului, îl avertiză ajutorul său.

– Eşti sigur?

– Ne poruncesc să tragem la mal.

Furios, căpitanul lăsă la o parte farfuria şi se înfăţişă la proră. Într-adevăr, o corabie uşoară cu vreo zece oameni înarmaţi la bord le împiedica trecerea.

– Control obligatoriu! strigă ofiţerul.

– Din ordinul cui?

– Al lui Sobek Păzitorul, mai-marele peste toate gărzile regatului.

Cunoscînd faima acestuia, căpitanul înţelese că nu era de glumă. Aşa că se supuse şi îngădui soldaţilor să urce pe vasul său.

– Ce se petrece?

– Rînduielile privitoare la căratul mărfurilor pe apă s-au schimbat, răspunse ofiţerul. Trebuie să aştepţi pînă mîine ca să porneşti spre capitală.

– Îmi puneţi capul în primejdie! Nu pot să întîrzii atît!

– Pe deasupra, sîntem însărcinaţi să cercetăm încărcătura.

– Dar documentele mele sînt în bună rînduială.

– Asta rămîne de văzut... Şi nu încerca să ne pui piedici!

– Nici nu-mi trece prin cap aşa ceva!

– Atunci arată-mi înscrisurile, în timp ce oamenii mei îşi vor face treaba.

Căpitanul nu se împotrivi.

La apusul soarelui, vestea cea proastă îl năuci.

– Ai încălcat legile, hotărî ofiţerul. Corabia e în stare proastă şi peste măsură de încărcată, iar echipajul – prea mic. Ai putea totuşi să-ţi continui drumul, dar vei plăti o amendă.

După ce gărzile plecară, căpitanul lovi cu pumnul în marginea din lemn a corabiei.

– Aşa nu merge! Sobek nu are putere să schimbe legile după bunul său plac. Îl voi înştiinţa pe vizir.

Bătrînul vorbea fără încetare, dar era o călăuză de nepreţuit. Iker cunoştea acum aproape totul despre Memphis. Străbătuse în lung şi-n lat portul, centrul oraşului, cartierele de miazăzi şi miazănoapte, admirase templele lui Hathor, Ptah şi Neith, hoinărise prin Ankh-tauy, „Viaţa celor Două Regate“, unde se înălţau sanctuarele pentru cinstirea faraonilor morţi, mersese de-a lungul străvechii cetăţi cu ziduri albe şi se ospătase prin cele mai bune hanuri în schimbul scrisorilor întocmite pentru stăpînii acestora sau rudele lor.

În mai multe rînduri, Iker şi îndrumătorul său priviseră din depărtare palatul, păzit de numeroşi soldaţi.

– Faraonul se teme de un atac? întrebă Iker.

– Egiptul unit se bucură de o pace trainică, dar asta nu e pe placul multora. Familiile foştilor guvernatori de provincie nu-l au la inimă pe regele nostru, căci din pricina lui şi-au pierdut destule privilegii. Vizirul Khnum-Hotep le-a închis gura, iar poporul e de partea lui! Un faraon precum Sesostris este o fericire pentru regat.

Iker înţelese că nu putea rosti nici un cuvînt de ocară despre tiran, căci bătrînul se număra printre cei căzuţi sub vraja sa.

– Presupun că sarcina căpeteniei gărzilor este neînchipuit de grea, îndrăzni totuşi Iker să zică.

– Toţi sînt încredinţaţi de acest lucru, fiule! Dar Sobek Păzitorul are umeri zdraveni. Cînd îl vezi, eşti gata să-i mărturiseşti tot, chiar şi păcatele pe care nu le-ai făptuit. Cît timp se află sub paza sa, faraonul nu are de ce să se teamă. Dar mie mi-e sete... Ţie nu?

Bătrînul izbutea să înghită bere şi vin mult peste puterile unui om obişnuit, iar Iker de-abia putea să ţină pasul cu el. Băutura îi încîlcea vorbele, dar Iker deveni, mulţumită lui, un învăţat locuitor al Memphisului.

Dar, în fiecare noapte, aceleaşi amintiri îi bîntuiau visele, lovindu-se una de alta: catargul *Fulgerului* de care era legat, naufragiul, Insula lui *Ka*, şarpele care îl întreba dacă va fi în stare să-şi salveze lumea, amăgitoarea Ţară Punt, falsul soldat care încerca să-l omoare, bătrînul său învăţător care îi vorbea despre un destin tainic şi apoi ea, tînăra preoteasă, atît de frumoasă, atît de strălucitoare şi cu neputinţă de atins!

Sărea din somn şi strîngea mînerul pumnalului ca să se liniştească.

De-acum îşi cunoştea viitorul.

– De ce nu mănînci în dimineaţa asta? îl întrebă bătrînul a cărui poftă nu se potolea niciodată. E bine să-ţi începi ziua cu o masă bună.

– Iartă-mă, dar nu mi-e foame.

– Bucătăreasa nu ţi se pare pricepută?

– Dimpotrivă, dar am stomacul strîns.

– Cred că ştiu de ce, Iker: noua ta slujbă întîrzie să-ţi fie încredinţată, nu-i aşa?

Tăcerea tînărului îl lămuri.

– Nu-ţi face griji, e vorba de obişnuita încetineală a celor din administraţie. Întocmind scrisori pentru oamenii din cartier poţi să-ţi duci lesne traiul. Dar spune-mi... ce anume vrei tu?

Iker prevăzuse această întrebare.

– Nu sînt doar scrib, ci şi preot temporar. De aceea ar trebui să-mi încerc norocul la un templu.

– A, înţeleg! Vei ajunge o persoană de vază şi n-o să mai fiu demn de tine.

– Nu-i adevărat! Nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc pentru ospitalitate.

– M-ai scăpat de încurcăturile cu strîngătorul de dări şi asta n-are preţ! Cu ajutorul scrisorilor tale, mă bucur de o bătrîneţe fericită. Să dau peste un scrib atît de iscusit a fost pentru mine un noroc nesperat, dar ştiu că acest lucru nu poate să dureze o veşnicie.

Iker se prezentă la templul lui Ptah, care era înconjurat de numeroase clădiri ale administraţiei, de ateliere, magazii şi biblioteci. Paznicul îl conduse în faţa intendentului.

Tînărul se hotărî să nu umble cu minciuni.

– Cum te numeşti?

– Iker.

– Ce pregătire ai?

– Sînt scrib şi preot temporar al templului lui Anubis din Kahun.

– Asta nu înseamnă nimic... Ce vrei?

– Aş putea lucra ca bibliotecar. Mi-ar plăcea să-mi desăvîrşesc învăţătura despre legi, făcîndu-mă în acelaşi timp de folos.

– Doreşti şi o casă.

– Dacă e cu putinţă.

– Am să te prezint recrutorului care te va supune unui examen.

În ciuda cîtorva capcane pe care Iker învăţase să le ocolească datorită lecţiilor generalului Sepi, examenul se dovedi floare la ureche. Aşa că tînărul primi slujba pentru o perioadă de trei săptămîni, urmată de două zile de odihnă. Dacă munca sa avea să îi mulţumească pe mai-marii săi, putea să continue şi după aceea.

La vederea cărţilor, Iker încercă un sentiment de linişte şi de împăcare. Gîndul că urma să se adîncească în studiul scrierilor celor mai însemnate, religioase, literare sau ştiinţifice năştea în

el o bucurie profundă. Însărcinat să verifice un inventar vechi, să îndrepte greşelile şi să adauge informaţii noi, descoperi bogăţia bibliotecii.

Iker simţi asupra lui privirea pătrunzătoare a supraveghetorului care-i cîntărea priceperea. Dar, pasionat de munca sa, uită repede de el.

Cînd supraveghetorul îl bătu pe umăr, tînărul scrib tresări.

– Ziua de lucru s-a sfîrşit demult.

– Deja?

– Ca să rămîi peste ora obişnuită, ai nevoie de o împuternicire scrisă pe care eu nu pot să ţi-o dau. Dacă munceşti prea mult şi prea repede o să stîrneşti invidia celorlalţi. Învaţă care ţi-e locul!

Fără cea mai mică împotrivire, Iker se ridică şi-l urmă pe supraveghetor. Acesta îl conduse pînă în odăiţa sa, aflată în clădirea preoţilor temporari.

– Mîine vei lua parte la împărţirea ofrandelor, care au fost închinate zeilor. Iar acum, pentru că ora mesei a trecut, îţi urez noapte bună.

Din sacul său cu unelte de scris, de care nu se despărţea niciodată, Iker scoase pumnalul şi îl strînse la piept. În fiecare seară îşi întărea astfel hotărîrea luată.

Cu faţa proaspăt rasă, purificat şi parfumat, Iker primi din mîna unui preot permanent pîini rotunde cu coajă aurie pe care le oferi apoi fiecărui participant la acest ritual de dimineaţă. Iker fu ultimul care gustă din aceste bunătăţi şi bău lapte proaspăt.

– Eşti nou pe aici, observă un bărbat de vreo treizeci de ani, uşor gîrbovit. La ce te pricepi cel mai bine?

– Am studiat legile.

– Unde?

– În provincia Iepurelui.

– În oraşul lui Thot poţi căpăta o bună pregătire, dar mai ai multe de învăţat. Acum nu mai există guvernatori de provincie. Vizirul se îngrijeşte de toate, folosindu-se de legea lui Maat.

– Şi unde aş putea dobîndi noua învăţătură?

– La şcoala de lîngă clădirea vizirului.

– Presupun că am nevoie de o recomandare.

– Dacă munceşti bine, o vei obţine.

În săptămînile următoare, purtările lui Iker ar fi putut servi oricui drept model. Se amestecă printre preoţii temporari, nu făcu nici o greşeală grosolană şi se strădui ca munca lui să nu bată la ochi. Apoi, înarmat cu recomandarea pe care i-o acordase mai-marele său, se prezentă la şcoală unde domnea o atmosferă dintre cele mai prielnice învăţăturii. Tovarăşii săi nu se arătară nici prietenoşi, nici dispreţuitori faţă de nou-venit care urmărea toate lecţiile cu multă atenţie. Fără îndoială, tînărul poseda cunoştinţele trebuincioase şi nu avea să fie trimis înapoi, aşa cum se întîmpla cu destui elevi.

Nu departe de şcoală se înălţa palatul regal, mereu păzit de un număr impresionant de soldaţi.

În timpul unei pauze, un băiat slab şi vioi se apropie de Iker.

– Eşti din Memphis?

– Nu, din regiunea Tebei.

– Se spune că e un ţinut minunat.

– Teba e cu mult mai mică decît Memphis.

– Îţi place aici?

– Am venit ca să învăţ.

– Nu vei fi dezamăgit! Profesorii ne fac viaţa grea, dar ne împărtăşesc toate tainele meşteşugului nostru. Cei mai buni elevi vor ajunge în cele mai înalte slujbe ale administraţiei, şi asta nu-i puţin lucru, căci vizirul a pus ordine în toate treburile regatului. Dar va trebui să ne dovedim talentul. Nu mai poţi hoinări de colo-colo prefăcîndu-te că munceşti. Gata cu trîndăveala! Nimeni nu e numit scrib pe viaţă şi se aude că e mai bine să te fereşti de furia lui Khnum-Hotep. Iar faraonul nu se arată mai îngăduitor, aşa că nu are rost să te bizui pe iertarea sa.

– Regele stă mult la Memphis?

– Aşa e. În fiecare dimineaţă vizirul îi aduce la cunoştinţă cele mai însemnate pricini. De la unirea Egiptului, munca sa nu încetează niciodată.

– L-ai zărit vreodată pe Sesostris?

– De două ori, cînd ieşea din palat. Nu are cum să treacă nebăgat în seamă căci este cel mai înalt dintre egipteni.

– De ce sînt soldaţi împrejurul palatului?

– Din cauza lui Sobek Păzitorul, care răspunde de paza faraonului. E peste măsură de îngrijorat pentru viaţa regelui. Fără îndoială, se teme ca nu cumva unul dintre demnitarii dezamăgiţi să se atingă de Luminăţia Sa. Pe deasupra, în Syro-Palestina lucrurile se înrăutăţesc.

Se pare totuşi că generalul Nesmontu stăpîneşte bine situaţia, dar cu luptătorii ăştia din umbră nu se ştie niciodată. Unul dintre ei ar putea fi atît de nebun, încît să încerce să-l omoare pe rege.

23.

– Lămureşte-mi toate acestea, Sobek, îi ceru vizirul Khnum-Hotep arătîndu-i un vraf de plîngeri care se tot înmulţeau de cîteva zile.

Sobek cercetă cu atenţie documentele. Căpitanii corăbiilor de mărfuri se plîngeau de schimbarea, petrecută peste noapte, a rînduielilor călătoriei pe ape, de creşterea dărilor şi de purtările soldaţilor.

– N-am dat eu aceste porunci.

– Nu eşti mai-marele gărzilor din întreg regatul şi răspunzător de călătoriile pe Nil?

– Nu tăgăduiesc.

– Atunci înseamnă că nu-ţi supraveghezi oamenii! E grav, Sobek, peste măsură de grav! Din pricina acestor greşeli de neiertat, faima regelui riscă să nu mai rămînă fără pată. Însăşi unirea Egiptului ar putea fi pusă la îndoială. Dacă trupele provinciilor fac legea, opresc corăbiile şi le jefuiesc, unde o să ajungem? Întoarcerea vremurilor cînd provinciile erau stăpînite de guvernatori s-ar putea petrece oricînd.

– Nu izbutesc să pricep ce se petrece.

– Această mărturisire a neputinţei tale mă nedumereşte. Te mai crezi demn de înalta slujbă pe care o ai?

– Am s-o dovedesc. Aceste întîmplări nefericite vor înceta.

– Aştept raportul tău şi pedepse pilduitoare.

Sobek Păzitorul ieşi ca o furtună şi se puse îndată pe treabă. Îşi trimise ofiţerii de încredere să strîngă cît mai multe informaţii şi el însuşi se apucă să stea de vorbă cu căpitanii păgubiţi şi să le compare mărturiile.

Şi în lumina celor aflate, adevărul ieşi la iveală. Aşa că Sobek se înfăţişă din nou vizirului.

– Oamenii mei n-au încălcat poruncile, grăi el, în afara unui singur caz cînd au fost înşelaţi de nişte înscrisuri false.

– Ce vrei să zici?

– Că o ceată de răufăcători foarte iscusiţi încearcă să stîrnească tulburări peste tot.

– Au fost prinşi?

– Din nenorocire, nu.

– Nu-mi vine a crede. E adevărat?

– Din nenorocire, da.

– Pacea regatului e în primejdie?

– Să nu ne gîndim prea departe! se împotrivi Sobek. Sînt sigur că nu e vorba de o armată, ci doar de un grup mic, dar bine pregătit, şi care se mişcă iute. De acum înainte, la bordul fiecărei corăbii încărcate cu mărfuri se vor găsi două gărzi. Pe deasupra, am schimbat şi parolele. Iar tu, vizirule, dă de ştire că rînduielile călătoriei pe Nil rămîn aceleaşi şi că nici un căpitan nu trebuie să se lase păcălit dacă încearcă să-l mintă cineva.

Khnum-Hotep se potoli.

– Aceşti hoţi au legătură cu vraja aruncată asupra salcîmului din Abydos?

– Nimic nu o dovedeşte. Nu e prima dată cînd au loc astfel de nelegiuiri, dar împlinirea poruncilor mele va readuce liniştea. Bineînţeles, urmărirea a început şi vinovaţii vor sfîrşi în temniţă.

– Totuşi, iată două neajunsuri care îi vor face pe mulţi să clevetească pe seama ta, Sobek.

– Nu-mi pasă!

– Mie da! Dacă nu vei face faţă acestei încercări, voi fi nevoit să iau măsuri. Nu uita că tu eşti răspunzător şi de paza faraonului.

– Socoteşti că viaţa Luminăţiei Sale e ameninţată?

– Îţi voi lua apărarea în continuare, dar nu am să mai îngădui şi alte greşeli.

Iker îşi împărţea timpul între munca de preot temporar la templul lui Ptah şi lecţiile de la şcoala vizirului. Retras, harnic, cîştigă în curînd bunăvoinţa tuturor. Scribul se ţinea în preajma marelui preot, a păzitorului misterelor, a celui care se îngrijea de veşminte, a ritualiştilor, a scribilor contabili şi a celor care răspundeau de hambare şi turme. Dar toţi se purtau rece cu tinerii scribi, aşa că Iker nu află de la nici unul ceea ce-şi dorea cel mai mult, şi anume care erau obiceiurile monarhului şi cum puteai să te apropii de el. Să nu forţeze lucrurile şi să pîndească prilejul potrivit i se părea cea mai potrivită cale, dar cît timp mai trebuia să aştepte?

La sfîrşitul unei lecţii despre Casa Regelui şi însărcinările sale, profesorul le dădu învăţăceilor săi o veste care făcu să-i sară inima din piept tînărului scrib. Cei mai buni trei elevi vor fi prezentaţi Purtătorului sigiliului regal care obişnuia să-i conducă apoi înaintea faraonului. Cei trei scribi trebuiau să găsească şi să-i înfăţişeze monarhului propuneri pentru simplificarea respectării legilor.

Iker aproape că nu mai dormea. Ca subiect, îşi alesese problema hambarelor, stăruind asupra nevoii de a aduna provizii în marile oraşe şi de a uşura împărţirea lor în timpul anilor secetoşi. Din pricina unor scrieri învechite, apăreau de multe ori nedreptăţi şi oamenii sufereau.

Veni şi ziua în care cei trei aveau să fie aleşi.

Primul nume rostit de profesor nu era al lui. Şi nici al doilea. Dar al treilea şi ultimul...

Un elev îl lovi uşor cu cotul.

– Dormi, Iker? S-ar zice că nu-ţi pasă! Totuşi, cu toţii am visat la clipa asta. Şi iată-te printre cei care-l vor întîlni pe faraon!

Fără pizmă, cei mai puţin norocoşi îi felicitară pe învingători.

Dar Iker nu se gîndea decît la momentul cînd se va repezi asupra tiranului ca să-l înjunghie.

Purtînd mantii albe, de o curăţenie desăvîrşită, peruci scurte şi sandale din piele, cei trei învăţăcei vădeau o eleganţă reţinută, care le ascundea cu greu încordarea şi teama.

Tocmai cînd să-şi strecoare pumnalul sub veşminte, Iker căzu pe gînduri. Oare nu cumva toţi care intrau în palat erau mai întîi controlaţi? Dacă ar fi găsit o armă asupra lui, l-ar fi arestat şi l-ar fi aruncat în temniţă.

Nevoit să lase deoparte pumnalul, scribul căută alt mijloc de a-l lovi pe monstru. Trebuia să smulgă sabia unei gărzi şi să se năpustească asupra lui Sesostris cu iuţeala unui fulger.

Ajunşi la palat, fură cercetaţi cu grijă pe toate părţile, apoi un secretar şi un soldat îi călăuziră pînă în sala de audienţe a lui Sehotep.

– Să vorbiţi scurt, îi sfătui profesorul. Timpul Purtătorului sigiliului regal este preţios.

Înaltul demnitar îi tulbură pe tinerii scribi. Primul se bîlbîi, al doilea uită cea mai însemnată parte a cuvîntării sale, iar Iker înşiră ideile fără prea multă limpezime.

– Spusele voastre nu sînt lipsite de interes, hotărî Sehotep. Continuaţi să învăţaţi şi mai ales deprindeţi-vă să vă stăpîniţi mai bine.

– Nu-i prezentaţi şi Luminăţiei Sale? se nelinişti profesorul.

– Am renunţat la acest obicei.

Iker trebuia să rezolve două probleme: să intre în palat cu pumnalul, apoi să-i fie îngăduit să se apropie de rege. Şi una, şi cealaltă păreau de nedepăşit.

Dar scribul se încăpăţîna să nu se dea batut. Pînă acum, oare soarta nu-i surîsese? Să locuiască la Memphis era lucru anevoios, şi totuşi porţile i se deschiseseră înainte.

Aşa că se purtă şi în continuare ca un ucenic şi un preot model. Cînd profesorul său îi încredinţă noi sarcini, se supuse de îndată, iar cînd marele preot al templului lui Ptah îi ceru să-i ajute pe astronomi şi să-şi petreacă nopţile observînd cerul, se învoi fără să şovăie.

Această din urmă muncă îl bucură mult, căci de pe acoperişul templului se vedea palatul regal. Iker nu notă doar aşezarea aştrilor, ci şi venirile şi plecările gărzilor, cu speranţa că va găsi undeva un punct slab.

Dar speranţa nu i se împlini.

Noaptea nu erau mai puţini soldaţi decît ziua şi se schimbau cu aşa o iuţeală şi precizie, că nici un intrus nu ar fi reuşit să se strecoare printre ei. Sobek nu era un nepriceput, iar oamenii săi nici atît.

Iker se gîndi să-i pună mai multe întrebări celui însărcinat cu paza templului, ca să obţină mai multe amănunte despre obiceiurile gărzii personale a faraonului, dar se temu să nu fie privit cu ochi bănuitori. Dar atunci cum să afle ce se petrecea înăuntrul palatului şi în ce loc anume locuia faraonul?

Să pătrundă înăuntru era, aşadar, peste putinţă. Îi rămînea doar posibilitatea să-l atace pe tiran în afara palatului. Dar şi pentru această ispravă trebuia să cunoască unde şi cînd anume pleca faraonul. Dar cum să facă să prindă de veste?

Cînd Gergu ieşi din lupanar, unde o prostituată siriană se arătase binevoitoare, paşii îi erau cam nesiguri. Cu toate acestea, regăsi drumul spre locuinţa lui Medes unde paznicul îi puse răbdarea la încercare, lăsîndu-l să aştepte. Apoi, clătinîndu-se, izbuti să ajungă în odaia de lucru a stăpînului său.

– Mai bine te-ai aşeza, fu de părere Medes.

– Mi-e sete.

– Nişte apă îţi va fi de ajuns.

– Apă, pentru a sărbători izbînda noastră? Avînd în vedere veştile pe care le aduc, merit vin şi încă din cel bun! .

Medes îi făcu pe plac. Înfăţişarea lui Gergu îi dădu de înţeles că acesta încă nu-şi băuse pe de-a-ntregul minţile. Şi apoi era mai bine să nu-i clatine încrederea pe care tocmai o căpătase.

– Totul merge de minune, zise Gergu după ce goli o cupă cu vin. Zarva se împrăştie repede şi se hrăneşte din clevetiri. Deşi n-am crezut, aţi avut dreptate cînd v-aţi gîndit la Sobek.

– I-ai plătit bine pe falşii soldaţi care au iscat tulburări pe Nil?

– Am folosit mijlocitori şi toţi sînt mulţumiţi. Nimeni nu ne-ar putea învinui. Dar, deocamdată, nu mai avem cum să ne mărim avantajul, căci Sobek a dat porunci aspre. Pe fiecare corabie sînt acum gărzi, iar controalele au fost întărite.

– Nu mai contează, ne-am atins ţinta. I-am pătat renumele lui Sobek Păzitorul. Chiar şi vizirul a început să se îndoiască de priceperea şi chiar de cinstea lui.

– Îmi închipui cu plăcere furia lui Sobek! El, care se socotea de neatins, trăieşte acum un vis urît.

– Să continuăm, hotărî Medes.

– N-ar fi o... nechibzuinţă?

– La ce servesc atunci aceste strădanii dacă ne oprim aici? Nu e de ajuns să-i facem zile fripte lui Sobek. Trebuie să scăpăm de el.

Lui Gergu îi pieri pofta să mai bea.

– Să avem răbdare, poate vizirul o să-l înlocuiască.

– Nu are încă destule dovezi împotriva lui, şi Sobek rămîne încă aproape de rege. Noi trebuie să-i punem la îndemînă dovezile josniciei lui Sobek.

– Dar nu văd cum anume!

– Cunoşti cîţiva oameni îndrăzneţi, în stare să mintă fără să clipească?

– Bineînţeles.

– Atunci o să-l înlăturăm pe Sobek dîndu-i o lovitură grea, astfel încît bănuielile vizirului să se preschimbe în convingeri.

De fiecare dată cînd Libanezul se întîlnea cu Prevestitorul, își pierdea pofta de mîncare, într-atît i se strîngea stomacul. Acest bărbat pe care nimic nu-l putea atinge, îl înspăimînta și-l vrăjea în același timp. Încă de cînd omul-șoim voise să-l ucidă, lăsîndu-i în carne o urmă de neșters, negustorul știuse că avea să lucreze mereu pentru el și că nu va izbuti să scape niciodată din puterea lui. Așa că se împăcase cu soarta, încerca să dobîndească un cîștig cît mai mare și să se poarte fără ascunzișuri cu stăpînul său. Îndată ce-i ajungea la ureche o nouă veste, îl și înștiința pe Prevestitor, căci acesta nu i-ar fi iertat nici întîrzierea, nici neatenția.

Mesele joase nu mai erau încărcate cu dulciuri, pernele fuseseră ascunse, iar odaia părea mai sobră. Prin toate mijloacele, Libanezul încerca să nu-i ofere Prevestitorului prilej să-l dojenească.

– Dă-mi sare!

– Îndată, stăpîne!

Prevestitorul aruncă o privire disprețuitoare asupra sălii de primire a Libanezului. La ce servea această bogăție? Noua orînduire, în care va domni credința adevărată, o va stîrpi cu desăvîrșire.

Negustorul se întoarse aducînd o tavă.

– Iată floarea oazelor.

Prevestitorul își potoli setea cu spuma lui Seth.

– Ce ai să-mi spui?

– Nu sînt decît zvonuri, dar atît de stăruitoare, încît nu le lipsește un sîmbure de adevăr. Căpetenia gărzilor întregului regat, Sobek Păzitorul, e bănuit că împiedică libera trecere a oamenilor dintr-o provincie în alta și că a schimbat după bunul său plac rînduielile privind călătoriile pe Nil. Focul a fost înăbușit, dar legăturile lui cu Khnum-Hotep se înrăutățesc de la o zi la alta.

– După părerea ta, am putea să-l cumpărăm pe acest Sobek?

– Cu siguranță că nu. E aspru, cinstit și devotat faraonului. Cineva încearcă să-i strice renumele ca să-l facă să-și piardă slujba.

– Ai idee cine?

– Nu, stăpîne. Am început unele cercetări, dar nu sînt încredințat că vor duce la ceva. Cel care a îndrăznit să se atingă de Sobek Păzitorul e plin de venin, dar prudent.

– Şi vizirul se lasă înşelat de aceste false învinuiri?

– Nu prea cred, dar Khnum-Hotep veghează asupra respectării legilor şi faima sa de om aspru nu e vorbă goală. Dacă va găsi o dovadă întemeiată, adică bine plăsmuită şi demnă de crezare, va fi nevoit să-l dea afară din slujbă pe Sobek. Şi, odată înlăturat, întreaga apărare va fi desființată în scurt timp. Iar Sesostris va putea fi lesne atacat.

24.

Lui Iker îi plăcea începutul zilei în templu. După purificarea din zori, lua parte la aducerea ofrandelor, ceea ce îi dăruia cîteva clipe de seninătate, care îl surprindeau de fiecare dată. Privind lacul sacru, dădea uitării neliniştile şi groaznicul său plan. Viaţa redevenea iar plină de armonie şi tihnă, ca şi cum răul nici nu exista.

Dar ritualul se isprăvea şi realitatea i se înfăţişa iar înaintea ochilor.

– Îmi pari obosit, observă marele preot. E timpul să încetezi cu ajutorul dat astronomilor. Am pentru tine o nouă însărcinare, care riscă să nu fie pe placul unui iubitor al legilor şi scrierilor frumoase. Totuşi, un scrib nu trebuie să ştie oare cît mai multe?

– Porunciţi şi am să mă supun.

– Socot ascultarea drept o însuşire dintre cele mai însemnate, şi tu nu eşti lipsit de această virtute. Începînd de azi, te vei îngriji de controlul cărnii.

Deşi nu i se împotrivi, această hotărîre îl întristă adînc pe tînărul scrib, căci nu putea îndura să vadă cum erau omorîte animalele. Se gîndi la Vînt-de-Miazănoapte pe care fusese nevoit să-l părăsească la Kahun, convins că Sekari avea să-i poarte de grijă.

Cu chipul palid şi picioarele grele, Iker se duse la atelierul unde se făceau sacrificiile, alcătuit dintr-un abator şi o măcelărie unde lucrau bărbaţi voinici, între care nu şi-ar fi găsit locul nici cei nevolnici, nici cei milostivi. Obişnuiţi să vadă moartea zilnic şi să înfrunte ultima privire a vitelor care pricepeau ce le aşteaptă, nu se amestecau bucuroşi cu scribii în veşminte albe de in.

Iker sosi tocmai cînd oamenii își îngăduiseră o clipă de odihnă. Măcelarii mîncau cu poftă bucăți de carne friptă și, fără să se oprească din mestecat, îl cîntăriră pe nepoftit cu ochi bănuitori.

– Cine ești? îl întrebă mai-marele măcelarilor, un bărbat zdravăn, de vreo cincizeci de ani, cu părul alb și pieptul scos în afară.

– Iker, și mă voi îngriji de controlul cărnii.

– Încă un zgîrie-tăblițe care ne ia drept hoți. Ai mîncat?

– Nu mi-e foame.

– Nu ți-ar plăcea niște coaste fripte?

– Ba da, dar... nu acum.

– Ceea ce facem te dezgustă, așa-i? Nu ești singurul, fiule! Însă trebuie să existe și unii în stare să omoare animalele și să hrănească fiarele care sîntem noi, oamenii.

– Nu vă disprețuiesc munca, pe care eu, recunosc, n-aș putea-o împlini.

Măcelarul îl bătu pe umăr.

– Fii pe pace, nici nu-ți cere nimeni una ca asta! Haide, mănîncă! Apoi îți vom spune numele noastre și ce-am lucrat dimineață.

Iker trebui să învețe să deosebească mușchii, splina, ficatul, măruntaiele și toate celelalte părți ale corpului vitelor. Apoi verifică raportul doctorului de animale care cerceta sîngele acestora ca să se asigure ca nu sînt bolnave. Iker se obișnui puțin cîte puțin cu locul acesta aparte, unde domnea curățenia cea mai deplină. Dar niciodată tînărul nu stătu să se uite cum erau doborîte animalele de cel puțin patru oameni, printre care și mai-marele măcelarilor, singurul împuternicit să taie gîtul vitei ca să-i curme suferințele.

Între Iker și muncitori se născu în cele din urmă încrederea și respectul. El se ferea să-i bată la cap sau să-i stînjenească, iar ei îl priviră cu mai multă bunăvoință.

Într-o seară, la sfîrșitul zilei de muncă, mai-marele măcelarilor și tînărul scrib se așezară alături, bînd bere și ospătîndu-se cu carne uscată.

– Unde ți-ai deprins meșteșugul? îl întrebă bărbatul pe Iker.

– În provincia Oryx, apoi la Kahun unde am devenit şi preot temporar al lui Anubis.

– Anubis şacalul... care curăţă deşertul de leşuri, preschimbîndu-le în energia trebuincioasă vieţii. Are să te mire, fără îndoială, dar află că şi eu sînt preot, ca orice căpetenie a măcelarilor, căci cele ce se petrec aici urmează îndeaproape ritualurile. Cruzimea nu-şi găseşte loc în inima mea şi nici mîna mea nu o cunoaşte. Îi mulţumesc animalului că ne oferă viaţa sa ca s-o lungim pe-a noastră. Preotesele lui Hathor ne protejează munca, nelipsită de primejdii, totuşi.

– Te gîndeşti la mişcările neaşteptate pe care le pot face animalele?

– Nu, căci ştim cum să le legăm cu frînghii. Vorbesc de înfruntarea lui Seth, cel atît de temut.

– Şi cînd se petrece aceasta?

– De fiecare dată cînd atingem copita stîngă din faţă, care închide în ea o putere de neînchipuit. Priveşte cerul şi vei înţelege. Sacerdoţii înfăţişează această copită la poarta lumii de dincolo pentru ca ea să se deschidă şi să lase sufletele celor înviaţi să treacă. Dacă ritualul nu ar fi îndeplinit, poarta ar rămîne închisă, iar focul lui Seth ar pîrjoli tot regatul.

Aceste dezvăluiri îl nedumeriră pe scrib.

– Dacă sufletele faraonilor sălăşluiesc în stelele ce înconjoară Steaua Polară înseamnă că se află sub protecţia lui Seth?

– Ele se hrănesc din forţa ei, ca faraonul din talerele pe care i le duc eu.

– Îl cunoşti pe... Sesostris?

– A-l cunoaşte e mult spus, dar am cu adevărat onoarea să-l văd o dată pe săptămînă atunci cînd stă în Memphis. În această seară, vrea să mănînce singur. Eu şi ucenicul meu îi vom pune înainte o carne plină de energie.

Auzind aceste vorbe, Iker ştiu că descoperise mijlocul prin care se putea apropia de tiran. Trebuia însă să rămînă liniştit, să nu-şi trădeze nerăbdarea sau bucuria.

– Grea răspundere... Nu-ţi este îngăduit să-l dezamăgeşti pe Luminăţia Sa.

– E datoria mea să-mi fac bine treaba.

– Se spune că regele nu se arată îngăduitor.

– Să fii sigur de asta! Te striveşte prin înălţimea sa şi nimeni nu-i poate îndura privirea. Cînd grăieşte, vocea sa adîncă îţi străpunge sufletul şi te simţi mic şi neînsemnat. Şi nimic nu pare să-i tulbure stăpînirea de sine, care e mai presus de puterile unui om. Şi nu mai pomenesc de forţa lui... Înţelepţii care l-au ales ca faraon nu s-au înşelat.

– Din fericire, îndrăzni Iker să zică, e bine păzit.

– Cu măsurile de apărare rînduite de Sobek, căpetenia gărzilor, Sesostris nu are a se teme de nimic! Doar persoanele cunoscute pot pătrunde pînă la el. Chiar şi eu şi ucenicul meu sîntem controlaţi de mai multe ori înainte de a ni se da voie să intrăm în camerele Luminăţiei Sale.

De frică să nu trezească neîncrederea măcelarului, Iker schimbă vorba. Nu ştia acum destul pentru a-şi întocmi un plan care să aibă sorţi de izbîndă?

– Mulţi vorbesc că ar izbucni un război în Syro-Palestina. Crezi că e cu putinţă?

– Deloc. Regele e îndreptăţit să treacă la fapte în Canaan care nu duce lipsă de răzvrătiţi. Oamenii ăştia nu se gîndesc decît să pricinuiască necazuri, chiar spre propria pagubă. Dar un general călit ca Nesmontu o să le rupă oasele. Ce zici de carnea asta friptă?

– N-am gustat vreodată una mai bună.

– E felul de mîncare preferat al regelui.

– Ai mult noroc că poţi să-l întîlneşti.

– Dacă vei deveni ucenicul meu vei avea şi tu norocul ăsta!

– Nu sînt decît un scrib, care n-o să fie niciodată în stare să ajungă măcelar.

– Ca să mă însoţeşti la palat şi să duci un taler, n-ai nevoie să înveţi acest meşteşug. Dacă ajutorul meu va pleca, am să te iau cu mine, măcar o dată. Luminăţia Sa se va bucura să cunoască un scrib tînăr şi strălucit.

Nas-Subţire isprăvi de cusut vela micii sale corăbii care îi îngăduia să ajungă în oraşul vecin, unde urma să-şi vîndă oalele. În satul său, situat la două zile de traversat pe Nil, gospodăriile erau bine înzestrate, dar celor care locuiau la o oră de aici le lipseau vasele mari şi trainice. Două gărzi intrară în vorbă cu el.

– Tu eşti Nas-Subţire?

– Eu sînt.

– Şi eşti olarul satului?

– După cunoştinţele mele, nu mai există un altul.

– Corabia asta e a ta?

– Într-adevăr.

– Trebuie să-ţi împlineşti mai înainte corvezile.

– Corvezile... care corvezi?

– O să vezi.

– Ba n-o să văd nimic! Sînt meşter şi nu mă supun corvezilor decît atunci cînd e neapărată trebuinţă, de obicei la repararea digurile înainte de inundaţie. Dar acum nu e vremea ei.

– Acestea sînt noile porunci.

– Date de cine?

– De Sobek Păzitorul, căpetenia tuturor gărzilor din regat.

– Şi ce vrea Sobek al vostru?

– Ţi-am spus, o să vezi.

– Nici nu mă gîndesc.

– Dacă te împotriveşti, îţi luăm corabia.

– Încercaţi numai, că vă arăt eu!

Dar, cu o lovitură de baston, unul din soldaţi seceră picioarele lui Nas-Subţire. Apoi celălalt se aruncă asupra lui şi-l ţintui la pămînt.

– Stai liniştit, prietene, că de nu, îţi crăp capul!

Înfricoşat, Nas-Subţire îi privi pe cei doi îndepărtîndu-se în corabia sa.

Fusese jefuit, atacat, rănit... Dar nu avea să se dea bătut.

După ce stătu îndelung de vorbă cu faraonul, vizirul Khnum-Hotep încercă un sentiment de descurajare în faţa

grămezii de dosare pe care trebuia să le citească. Să pună la punct o nouă administraţie, să lupte împotriva demnitarilor necinstiţi, să facă pe fiecare să lucreze cît mai bine, să asigure fiecărui egiptean un trai mulţumitor, să nu favorizeze nici o provincie erau doar cîteva dintre sarcinile sale pe care Sesostris le socotea de primă importanţă. Regele însuşi muncea din greu, fără să-şi uite îndatoririle zilnice legate de ritualuri. Vizirul se lupta cu toate celelalte, ajutat de membrii Casei Regelui.

Cei care-şi închipuiau că poziţia lui înaltă îi aducea numai avantaje erau proşti sau naivi. Slujba lui avea, după cum fusese prevenit, amărăciunea fierii. Dar Khnum-Hotep resimţea o bucurie adîncă atunci cînd vedea domnind legea lui Maat şi cînd izbutea să facă dreptate, fără să ţină seama dacă împricinatul era om sărman sau înstărit.

– Cîte cereri de audienţă sînt azi?

– Douăzeci, îi răspunse secretarul său.

– Pricini grave?

– La prima vedere, nu. În afară de un meşter a cărui istorisire pare atît de ciudată încît, neîndoielnic omul nu e în toate minţile.

– Lasă-l să intre primul. Dacă e nebun, voi termina degrabă cu el.

Meşterul nu îndrăznea să păşească în odaia de lucru a vizirului, aşa că secretarul se văzu nevoit să-l împingă de la spate.

– Cum te cheamă? îl întrebă Khnum-Hotep.

– Nas... Nas-Subţire.

– Ce meserie ai?

– Olar.

– După raportul pe care-l am sub ochi, primarul din satul tău a socotit că nu e în stare să-ţi facă dreptate şi te-a sfătuit să mergi la judecătoria provinciei, dar nici acolo n-ai găsit înţelegere. Prin urmare, ceri ajutorul vizirului. Faptele trebuie să fie foarte grave.

– Sînt!

Ştiind că un alt asemenea prilej nu i se va mai ivi, Nas-Subţire vorbi iute, învălmăşindu-şi cuvintele.

– Am fost atacat, m-au omorît în bătaie şi mi-au furat corabia. Erau doi, înarmaţi cu bastoane. M-au ameninţat că mă omoară dacă mă împotrivesc. Şi toate astea din cauza corvezii! Dar nu e încă timpul ei şi de aceea n-am vrut să...

– Cine erau cei doi oameni?

– Două gărzi.

– Două gărzi! Eşti sigur?

– Da, stăpîne. Împlineau poruncile lui Sobek Păzitorul.

Faţa vizirului se întunecă dintr-odată.

– Te învoieşti să repeţi tot ce mi-ai povestit jurînd pe numele faraonului că spui adevărul?

Nas-Subţire repetă şi jură.

– Încotro au luat-o?

– Spre miazănoapte. O să... faceţi dreptate?

– Statul îţi dă o corabie nouă, grîu, bere, ulei şi veşminte. O să fii dus la un doctor care să-ţi îngrijească rănile. Toate cheltuielile o să le plătesc eu.

– Sobek va fi pedepsit?

– Dreptatea îşi va urma cursul.

Ştiind descrierea corăbiei furate, a cărei velă purta numele lui Nas-Subţire, scribii se prezentară la intrarea în port folosită doar de gărzile Nilului şi de vasele lor.

– Ce căutaţi? îi întrebă un paznic morocănos.

– Control general.

– Aveţi împuternicire scrisă din partea lui Sobek?

– Cea a vizirului e de ajuns.

– Eu nu mă supun decît poruncilor lui Sobek.

– Iar el se supune vizirului. Dă-te la o parte! Dacă nu, te arestăm.

Neavînd încotro, omul îi lăsă să treacă.

Scribilor nu le trebui mai mult de o jumătate de oră ca să descopere corabia lui Nas-Subţire ascunsă printre cele ale gărzilor.

25.

– Ce s-a mai întîmplat, Khnum-Hotep?

– De data aceasta, Sobek, e într-adevăr ceva grav. Un olar, Nas-Subţire, a fost bătut şi jefuit de două gărzi care îţi împlineau ordinele privitoare la corvezi.

– Dar nu e timpul lor şi n-am dat niciodată asemenea porunci.

– Am dovada.

– Care dovadă?

– Cei doi hoţi au furat corabia olarului, care a fost găsită apoi în portul gărzilor.

– E o păcăleală!

– Faptele sînt fapte, Sobek. Printre oamenii tăi se află cel puţin doi răufăcători. Vreau să cred că ai fost înşelat, dar vinovaţii trebuie arestaţi, şi încă iute. Dacă nu, vei fi socotit răspunzător de tîlhăria aceasta.

Protectorul îşi lăsă deoparte toate celelalte sarcini şi începu o cercetare amănunţită printre subordonaţii săi.

Aveau fruntea îngustă, privirea stinsă şi umeri de lucrători în port, dar acum erau bogaţi. Gergu dăduse fiecăruia cîte un sac de piele plin cu pietre semipreţioase, pe care aveau să le vîndă la un preţ bun.

– Pentru o treabă aşa uşoară, ne-ai plătit prea bine, recunoscu cel mai în vîrstă. Am făcut noi altele şi mai rele decît să batem un olar, să-l speriem şi să-i furăm corabia.

– Dar să o duci în portul gărzilor şi să o legi acolo e primejdios.

– Nu ne-am ostenit prea tare, căci noaptea a fost fără lună, iar paznicul – cu desăvîrşire beat. Dacă mai aveţi vreo treabă din asta aşa lesnicioasă, daţi-ne de veste.

– Îmi pare rău, grăi Gergu, dar e mai bine să nu ne mai vedem. În schimb, la Sichem, unul dintre prietenii mei are o surpriză pentru voi.

– Un cîştig mai mare?

– Mult mai mare.

– Ca să poţi trece de Zidurile Regelui trebuie să ai anumite înscrisuri.

– Iată o tăbliţă pe care s-o arătaţi străjilor şi nu veţi întîmpina greutăţi.

Bărbatul strecură tăbliţa sub veşmintele sale.

– Cum îl cheamă pe prietenul tău?

– Duceţi-vă direct la primărie, căci el vă aşteaptă acolo.

Tîlharul înţelese: era vorba de însuşi primarul, un nemernic ca atîţia alţii! Fără îndoială, lucrînd pentru Gergu aveau să ajungă departe.

Din vîrful unei movile de pămînt, ascuns printre frunzele unui *balanite*[1], Gergu îi privi pe cei doi netrebnici mergînd liniştiţi spre hotar.

Nici unul, nici celălalt nu ştiau să citească.

Cînd aveau să arate documentul unui soldat, acesta va începe să urle la ei. Va urma apoi o încăierare din care cei doi neisprăviţi vor ieşi poate biruitori. Dar, cînd vor încerca să fugă, zece arcaşi îi vor lua drept ţintă şi nu vor da greş.

Pe tăbliţă scria: „Moarte armatei egiptene, trăiască răzmeriţa din Canaan".

Şi aşa vor dispărea pentru totdeauna cei care-l atacaseră pe olar. Şi nimeni nu va putea face o legătură între ei şi leşurile acestor răzvrătiţi.

---

[1] *Balanites aegyptiaca* – arbore sau arbust bogat ramificat, care creşte în Sahara (n.tr.)

– Cum adică, dormeai? se răsti Sobek.

– Da, comandante.

– Şi ai dormit toată noaptea, în loc să supraveghezi portul?

– Nu toată... În sfîrşit, aproape toată, comandante. N-aveam cum să bănuiesc ceva... E totuşi portul gărzilor, nimeni n-ar îndrăzni să vină aici!

– Ai băut?

– Alcool de curmale şi încă din cel mai bun!

– Cine ţi l-a adus?

– Nu ştiu. L-am găsit în odăiţa mea. Am gustat din el şi ştiţi cum e... Te plictiseşti, afară e frig. De obicei însă, ţin mai bine la băutură.

„I-au dat somnifere tîmpitului ăstuia", gîndi Sobek.

Cel care pusese totul la cale nu era deloc prost şi nu lăsase nimic la voia întîmplării. Sobek era prins în capcană dacă nu izbutea să-i găsească pe făptaşi.

Dar era vorba de doi membri ai pazei sau de răufăcători plătiţi?

Păzitorul făcu o mulţime de cercetări neplăcute, luîndu-i el însuşi la întrebări pe toţi, iar oamenii săi de încredere nu stătură nici ei cu mîinile în sîn, sperînd să găsească o urmă cît de măruntă.

Şi foarte repede se răspîndi vorba că în rîndul gărzilor regatului apăruseră mari nereguli.

Beat, sirianul se urcă pe masa de la cîrciumă şi începu să danseze cu graţia unui hipopotam.

Ceilalţi băutori îl aplaudară.

– L-am învins pe Sobek! El care se credea mai tare decît toţi. O lovitură zdravănă în coaste şi gata, se prăbuşeşte! Cel mai tare eu sînt!

Urmă apoi un şir lung de vorbe fără înţeles care stîrni rîsul beţivilor.

Dar un apar, cea mai bună iscoadă a Libanezului, îl ascultă cu atenţie. Bînd puţin, aşa cum făcea şi în alte cîrciumi, aduna

de ici de colo informaţii care ar fi putut să-l lămurească în privinţa nenorocirii ce-l lovise pe mai-marele gărzilor regatului.

Poate că acum nu era vorba decît despre lăudăroşenia unui petrecăreţ, dar aparul nu obişnuia să treacă nimic cu vederea. Aşa că, atunci cînd cîrciuma se închise, o luă pe urmele sirianului care, cu mare osteneală, abia izbutea să se ţină pe picioare. Iar pe o străduţă întunecată, chiar îl sprijini să nu cadă.

– Mulţumesc, prietene! Din fericire, mai există oameni de ispravă... Nu ca Sobek ăsta! Dar i-am arătat eu lui.

– Tu singur?

– Eu singur. În sfîrşit, aproape... O mică trupă bine unită. Dacă ai şti... Ne-am dat drept gărzi. Ar fi trebuit să vezi mutra căpitanului corăbiei cu grîne... Ne-a crezut... Ce-am mai rîs, mai ales că am fost bine plătiţi, cu condiţia să nu suflăm un cuvînt. Aşa că, bagă de seamă, prietene: nu ţi-am spus nimic.

– N-am auzit nici un cuvînt. Dar ceilalţi îşi ţin gura?

– Ceilalţi au dispărut. Trebuia să ne întîlnim ca să sărbătorim căderea lui Sobek, dar n-au venit.

– Dar tu unde stai?

– Depinde de seară. N-au să pună uşor mîna pe mine!

– Cine v-a plătit?

Sirianul îşi îndreptă spatele şi ridică degetul arătător spre cer.

– E cel mai mare secret! Oricum, omul nu era un sărăntoc.

Neîndoielnic, nenorociţii însărcinaţi să-l distrugă pe Sobek fuseseră înlăturaţi ca să nu dezvăluie adevărul şi să dovedească astfel nevinovăţia căpeteniei gărzilor. Dar se vede treaba că unul, beat şi vorbăreţ, scăpase. Grijuliu, aparul şterse şi această urmă înainte de a porni spre Libanez.

Cum să rezişti în faţa unor prepeliţe scăldate în sos brun în care se amestecau armonios zeci de mirodenii? Acest al doilea fel de mîncare fusese servit după un peşte gras şi avea să fie urmat de mai multe dulciuri născocite de bucătarul său. Libanezul

dădu uitării cumpătarea şi se lăsă în voia plăcerii fără seamăn a gustului, gîndindu-se la noutăţile aduse de apar.

De-acum nu mai încăpea nici o îndoială. Sobek Păzitorul căzuse pradă unei uneltiri. Veştile erau bune. Mai rămînea de aflat cine pusese totul la cale, dar fără a-i atrage atenţia şi a-i stîrni mînia. Aşa că Libanezul le ceru iscoadelor sale să fie cu mare băgare de seamă, căci orice faptă necugetată putea să-i ducă pe toţi la pierzanie.

O masă îmbelşugată, stropită cu vin roşu a cărui aromă încînta cerul gurii şi reînnoia sîngele, făcea gîndirea mai ageră. Dintre toate informaţiile strînse de oamenii săi, una îl îngrijora pe Libanez: corăbiile tîlhărite cărau grîne. Cine ar fi putut, aşadar, să le cunoască drumul şi să ştie unde să le iasă înainte, în afară de doi oameni?

Unul era căpetenia gărzilor Nilului şi fusese ales pentru această slujbă chiar de Sobek. Aşa că de ce ar fi dorit să-i pricinuiască acestuia vreun neajuns?

Cel de-al doilea însă avea ceva de cîştigat. Era Gergu, responsabilul principal al hambarelor. Iar în spatele lui Gergu se găsea Medes, Secretarul Casei Regelui.

Iar dacă Medes se dovedea capul uneltirilor, Libanezul nu-şi putea continua căutările fără să-l anunţe pe Prevestitor.

– Dacă ai cerut să mă vezi, îi spuse vizirul lui Sobek, înseamnă, fără îndoială, că investigaţiile tale au dat roade. Sper că dintre cele mai bune.

– După părerea mea, da.

– Care sînt numele celor doi vinovaţi?

– Nu ştiu, dar cu siguranţă nu se numără printre gărzile regatului.

Vocea lui Khnum-Hotep se înăspri.

– Vorbe fără rost! Te ascunzi după degete Sobek! Dovezile sînt copleşitoare. Dacă te încăpăţînezi să-ţi aperi oamenii, vei fi socotit drept părtaşul lor.

– Nu apăr pe nimeni. Dar căutările făcute fără pic de înțelegere sau bunăvoință n-au izbutit decît să dea naștere neîncrederii și dușmăniei.

– Atunci nu am de ales. Sînt nevoit să te învinuiesc de cele petrecute și să te izgonesc din slujbă.

– Sînt ținta unor uneltiri, iar tu ai luat o hotărîre nedreaptă.

– Dacă nu te-aș pedepsi, aș batjocori dreptatea și puterea regală ar slăbi.

– Faci o mare greșeală, vizire.

– Pînă cînd vei fi judecat, mai ai destul timp să-ți dovedești nevinovăția. Dar de acum înainte nu vei mai fi comandantul gărzilor. Și cred că e bine ca oamenii tăi de încredere să nu se mai îngrijească de paza faraonului.

Sobek păli.

– Din ce pricină?

– Să presupunem că răufăcătorii aceia fac parte din garda personală a regelui pe care tu ai alcătuit-o și care ți se supune. N-ar fi o nesăbuință să le lăsăm mînă liberă?

– Dar înțelege odată! Un ticălos încearcă să mă distrugă ca să se poată atinge de faraon.

Khnum-Hotep cugetă îndelung.

– E cu putință, într-adevăr, și voi lua toate măsurile trebuincioase ca viața Luminăției Sale să nu fie primejduită. Dar și un alt lucru e demn de crezare: apropiații comandantului gărzilor regatului și-au închipuit că pot săvîrși orice nelegiuire fără teamă de pedeapsă pentru că mai-marele lor le ia apărarea. O asemenea nerușinare e semnul unei decăderi de neîngăduit. Iar datoria mea e să o împiedic.

– Mai am voie să-l văd pe rege?

– Asta ar putea isca bănuiala că el nu se împotrivește uneltirilor tale. Iar faraonul nu pune niciodată piedici în calea dreptății.

– Te prețuiesc mult, Khnum-Hotep. Dar tu nu mă cunoști deloc, iar acum te lași înșelat.

– Nădăjduiesc din toată inima să fie așa.

– Gata! strigă Gergu victorios. Sobek Păzitorul a fost pus sub învinuire de vizir pentru lovituri, furtul corăbiei şi pentru că a profitat de slujba încredinţată de faraon. Am ajuns departe, nu?

– Khnum-Hotep vrea să dea o pildă şi să dovedească poporului că înalţii demnitari sînt cinstiţi, fu de părere Medes. Dar mai trebuie ca Sobek să fie condamnat.

– Nu mai are cum să scape. Dovezile sînt zdrobitoare, iar olarul nu-şi ia vorbele înapoi. Micii mei hoţi s-au descurcat bine.

– Nu e nici o primejdie dinspre partea lor, Gergu?

– Nici una. Aşa cum mă aşteptam, soldaţii care păzesc hotarul i-au ucis. N-am lăsat nici o urmă.

– Sobek va încerca să-şi dovedească nevinovăţia.

– Nu are cum, vă asigur. Socotelile au fost încheiate, iar mai-marele gărzilor – înlăturat.

– Vizirul va numi în locul lui mai mulţi comandanţi şi îi va controla el însuşi. Şi, pentru început, se va isca o frumoasă dezordine de care noi vom profita ca să ne înfăptuim planurile.

Înflăcărarea lui Gergu se stinse.

– N-ar fi mai bine să-i atacăm mai întîi pe membrii Casei Regelui? Căderea lui Sobek îi va slăbi şi pe ei şi...

– Fără Sobek, Sesostris va deveni o pradă uşoară. Garda personală a faraonului, credincioasă Păzitorului, va fi schimbată de îndată. Deci, chiar înăuntrul palatului putem să-l lovim.

– Dar nici unul din noi nu...

– Te codeşti, Gergu?

– Să-l omori pe faraon... E din cale-afară de primejdios!

– Cînd gărzile alese de Sobek vor fi izgonite, o să-i cumpărăm pe cei care le vor lua locul. Şi atunci, drumul va fi liber.

– Nu-mi cereţi prea mult, stăpîne!

Medes nu se amăgea. Se putea bizui pe Gergu pentru treburi ascunse, dar acest slujitor de încredere n-ar fi avut niciodată curajul să-l omoare pe Sesostris.

– Ai dreptate, nici tu, nici eu nu trebuie să fim amestecaţi. Aşadar, să căutăm un om priceput care nu se teme de nimic.

– La cine vă gîndiţi?

– Încă nu-l cunoaştem, dar tu ai să-l afli, Gergu, scotocind prin cîrciumi, pe chei şi prin cartierele sărace. Găseşte un om care nu se dă în lături de la nimic şi care visează să se îmbogăţească într-o singură noapte.

– Dacă e prins, o să spună tot.

– N-are să scape cu viaţă, fie că-şi face treaba pînă la capăt, fie că nu. Ori gărzile îl vor doborî înainte să părăsească palatul, ori îl ucidem noi cînd va veni să-l plătim.

26.

Cele prevăzute de Medes se împliniră pas cu pas.

Singur, adîncit în gînduri negre, Sobek se învîrtea ca o fiară în cuşcă, temîndu-se că nu-şi va mai regăsi vreodată libertatea. Porţile se închideau una după alta şi se simţea lipsit de sprijinul faraonului. „Nu iese fum fără foc“, şopteau mulţi, chiar şi din rîndurile gărzilor. Poate că Sobek Păzitorul nu era chiar un om fără pată. Îmbătat de atîta putere, se aşezase oare mai presus de legi, crezîndu-se de neatins?

Învinuitul nu ştia unde să mai caute, căci nu avea la îndemînă nici o bănuială, nici o urmă, fie ea cît de ştearsă. Oricît şi-ar fi scormonit mintea, se vedea legat de mîini şi de picioare. Tîrît prin noroi în timpul unei judecăţi, cînd cei pizmuitori, dezamăgiţi şi înăcriţi vor scorni noi plîngeri împotriva lui, avea să fie osîndit la o pedeapsă cumplită.

În faţa unei asemenea nedreptăţi, ar fi trebuit să încerce să părăsească Egiptul. Dar Sobek nu voia să se poarte ca un laş. Pe deasupra, o astfel de faptă i-ar fi dovedit vinovăţia. Nu-i mai rămînea decît să spere într-o minune.

Lovit drept în inimă, văzu cum e distrusă munca lui de ani întregi. Bănuiţi că ar fi înţeleşi în taină cu comandantul lor, membrii gărzii personale a faraonului şi ai străjilor palatului fuseseră mutaţi în alte provincii şi înlocuiţi cu soldaţi care nu aveau pregătire necesară pentru a ţine piept unui atac neaşteptat. În plus, rivalitatea dintre căpeteniile lor, care încercau să-şi atragă

favorurile vizirului, stricase rînduiala patrulelor, a rondurilor şi a pazei palatului.

Sobek se temea de tot ce putea fi mai rău.

Iker şi mai-marele măcelarilor se înţelegeau în chip desăvîrşit. Deşi privea cu alţi ochi greutăţile şi partea rituală a muncii acestora, tînărul scrib nu avea niciodată să fie în stare s-o împlinească. Dar nici nu i se cerea altceva decît să ţină cu atenţie socoteala bucăţilor de carne sortite zeilor şi din care nimeni nu trebuia să fure.

O zi pe săptămînă, meşterul măcelar lipsea de la lucru ca să ia parte la ceremonia din templul lui Hathor, împreună cu doamnele Locaşului Salcîmului, a cărui mare preoteasă nu era alta decît regina.

Pe cînd se ospătau cu muşchi fript, Iker prinsese curaj să-i pună întrebări măcelarului.

– Ţi se întîmplă să stai de vorbă cu regina?

– Cînd locuieşte la Memphis conduce ritualurile şi nu-şi pierde timpul cu flecăreli.

– De ce te-ai alăturat acestor preotese?

– Le duc forţa lui Seth pe care doar ele ştiu să o stăpînească şi să-i afle loc în armonia ce izvorăşte din ceruri. Nu ştii că Horus şi Seth trăiesc laolaltă în aceeaşi făptură, cea a faraonului? Regina este singura care poate să vadă unirea acestor două puteri potrivnice. Privindu-l pe rege, ea îi dă viaţă. Şi dîndu-i viaţă, îl ajută să împace tot ce este de neîmpăcat.

Iker ar fi avut poftă să-i răspundă că în cazul tiranului Sesostris, Seth i-o luase înainte lui Horus, dar izbuti să-şi ţină gura.

– Sarcina reginei Egiptului pare anevoioasă, grăi totuşi scribul.

– Mai ales acum!

– Dar ce se petrece?

– Regina a sporit numărul ritualurilor de apărare a regelui din pricina necazurilor apărute în rîndul gărzilor al căror

comandant, Sobek, e învinuit că a înşelat încrederea faraonului. Vizirul se străduie să rînduiască trupele care asigură ordinea în regat, dar asta cere timp.

– Totuşi, palatul nu rămîne deschis oricui.

– Aproape! Întreaga pază pusă la punct de Sobek s-a făcut ţăndări. Aseară, cînd i-am dus regelui mîncarea, împreună cu ucenicul meu, am băgat de seamă că nu se mai fac aşa multe controale.

Pentru Iker lucrurile deveniseră limpezi. Trebuia să ia locul acestui ucenic. Oare căderea lui Sobek Păzitorul nu-i oferea un prilej nesperat să treacă la fapte?

După ce-şi savură porţia de sare, Prevestitorul îşi pironi asupra Libanezului privirea sa de pasăre de pradă.

– Ce veşti ai pentru mine, prietene?

– Minunate, stăpîne! Sobek Păzitorul a fost izgonit din slujbă. Nu mai încape îndoială că a picat în capcana întinsă de Medes, dar n-am pus mîna încă pe nici o dovadă. Socot că e mai bine să nu împing mai departe căutările.

– Cine îl înlocuieşte pe Sobek?

– Nimeni. Avea atîtea sarcini şi era atît de priceput, că înlăturarea sa a însemnat o adevărată prăpastie. Vizirul încearcă din răsputeri să o umple, dar fără să izbutească deocamdată. Aşa că regele e păzit acum cu mai puţină străşnicie.

– De ce Khnum-Hotep se poartă astfel?

– E un om peste măsură de aspru şi în ochii lui respectarea legilor trece înaintea oricărui sentiment. După cum se vorbeşte pe culoarele palatului, are dovezi copleşitoare împotriva lui Sobek.

– Un soi de răzbunare...

– Se poate. Khnum-Hotep a fost guvernator de provincie şi probabil că-i place să-i îndepărteze pe foştii lui vrăjmaşi. Presupun că nu se va opri aici şi că în curînd le va căuta pricini şi altor demnitari apropiaţi faraonului.

– E cu putinţă să dobîndim informaţii despre cum e alcătuit palatul pe dinăuntru şi unde se află camerele lui Sesostris?

– Cînd Sobek se găsea în fruntea gărzilor, v-am răspuns că nu. Acum însă, lucrurile stau altfel. Nici soldaţii, nici slujitorii nu mai sînt supuşi aceleiaşi discipline.

– Încearcă să afli în ce moment anume regele e cel mai puţin păzit.

– Vă gîndiţi să...

Prevestitorul grăi cu nespusă blîndeţe:

– Destinul ne-ar putea ajuta să învingem mai iute decît speram.

Cîrciumile erau pline de cerşetori pregătiţi să săvîrşească mici hoţii, dar fără să întreacă măsura. Bineînţeles, înlăturarea lui Sobek Păzitorul îi încuraja pe mulţi răufăcători să-şi reia obiceiurile. Dar cei mai mulţi dintre ei n-aveau deloc chef să se întoarcă în temniţă. Iar vizirul nu glumea cînd era vorba de siguranţa oamenilor şi a bunurilor lor. Omorul şi siluirea puteau fi pedepsite cu moartea, iar furtul era socotit o faptă gravă. Un hoţ dădea dovadă de lăcomie şi sub această formă se înfăţişa *isefet*, puterea nimicitoare, potrivnică lui Maat.

Ca să găsească pasărea cea rară, Gergu trebuia să profite de perioada de dezordine cînd Khnum-Hotep schimba rînduielile gărzilor şi numea noi comandanţi. Dar omul de încredere al lui Medes nu avea mari speranţe.

Cîrciumile erau locuri în care se vorbea mult, prea mult chiar. Acolo putea să dea peste oameni îndrăzneţi ca aceia pe care îi folosea de obicei şi pe care îi reducea apoi la tăcere, căci nimeni nu-şi amintea de ei şi nu se îngrijora din pricina lor. Dar ucigaşul unui faraon... trebuia să fie cu totul altfel. Nici prin lupanare, Gergu nu pusese ochii pe vreun posibil asasin.

Apoi cercetă pe rînd cartierele modeste din Memphis unde domnea totuşi bucuria de a trăi. Nici o familie nu se zbătea în mizerie, iar faima lui Sesostris sporea fără încetare. Mulţumită lui, oamenii mîncau pe săturate, erau îngrijiţi, îşi duceau traiul în pace şi nu se temeau de ziua de mîine.

Cînd faraonul cîrmuia cu înţelepciune, toate mergeau bine.

Gergu nu auzi decît cuvinte de lauda la adresa monarhului. Înciudat, părăsi cartierele şi se îndreptă spre port.

Aici existau două avantaje: forţa trupească a muncitorilor, neapărat trebuincioasă ca să-l răpui pe rege, şi prezenţa a tot soiul de oameni. Oare nu era chiar mai bine ca ucigaşul să fie străin?

După mai multe zile de cercetări, un amănunt îl nedumeri. Una dintre echipele care lucra la descărcarea corăbiilor cu grîne trebuia să numere zece oameni, printre care un sirian şi un libian.

Dar de fapt, erau unsprezece.

Acest al unsprezecelea muncitor nu se găsea, aşadar, pe nici o listă a administraţiei. Observîndu-le venirile şi plecările fără să fie văzut, Gergu băgă de seamă că un bărbat înalt, cu pieptul acoperit de cicatrice, lua din cînd în cînd cîte un sac şi-l ascundea în magazia vecină. Şi de fiecare dată schimba cîteva vorbe cu libianul.

Cînd se lăsă întunericul, libianul apăru cu doi măgari, încărcă sacii şi părăsi portul. Gergu se luă după el. Omul îşi descărcă în cele din urmă prada şi o ascunse într-o colibă din apropierea locuinţei sale, situată într-un cartier liniştit.

Dar, cînd să păşească înăuntru, Gergu îi ieşi înainte.

– Stai potolit, prietene, casa e înconjurată. Dacă încerci să fugi, arcaşii te vor doborî la pămînt.

– Sînteţi... soldaţi?

– Mult mai rău! Ne îndeletnicim cu prinderea hoţilor. Şi îi pedepsim pe loc, fără nici o judecată. Ştiu totul despre negustoria ta ascunsă. Furtul de grîu înseamnă muncă silnică pe viaţă. Dar am putea să ajungem la o înţelegere.

Înspăimîntat, libianul începu să se bîlbîie.

– O înţelegere... Ce fel?

– Să intrăm mai întîi.

Casa era frumos aranjată.

– Cîştigi binişor, văd!

– Fie-vă milă, voiam să mai adaug ceva la simbria pe care o primesc în port. Dar n-am să mai fac, jur!

– Cine îţi este părtaş la furtişaguri?

– Nimeni. Nu există nici un părtaş.

– Mai îndrugă-mi încă o minciună şi s-a isprăvit cu libertatea ta.

– Am priceput. Într-adevăr, cineva îmi dă o mînă de ajutor. E... fratele meu.

– Munceşte pe ascuns?

– Într-un fel.

– De ce n-a intrat în Egipt respectînd legea?

– Ar fi avut necazuri.

– Spune-mi adevărul de îndată!

Libianul lăsă capul în pămînt.

– A omorît un soldat care l-a jignit. Era de datoria mea să-l salvez. Şi cum nu poate să-şi ia o slujbă în port, încearcă şi el să se descurce. Ceilalţi s-au învoit să nu-l dea de gol.

– Unde stă?

– Într-o casă dărăpănată, lîngă port.

Gergu îi mai ceru cîteva lămuriri ca s-o găsească uşor.

– Cum îl cheamă?

– Cicatrice. Şi recunosc că mereu a căutat ceartă.

– Sînt încredinţat că n-a omorît doar un soldat.

– Trebuia să se apere! O să ne arestaţi?

– Depinde, răspunse Gergu, cu subînţeles.

– Depinde... de ce?

– De dorinţa voastră de a vă supune poruncilor mele.

– Ce trebuie să facem?

– Tu să taci şi să munceşti ca şi pînă acum. Iar muncitorilor din port dă-le de veste că fratele tău s-a întors în Libia.

– Atunci înseamnă că-l arestaţi!

– Am să-i propun o misiune care va duce la stîrpirea furturilor, zise Gergu. Dacă o scoate cu bine la capăt, are să scape de toate necazurile. Veţi avea amîndoi actele în bună ordine şi veţi înceta să vă mai purtaţi ca nişte hoţi. În schimb, dacă fratele tău nu se învoieşte să mă asculte, viitorul vostru e tare întunecat.

– Pot... să-i vorbesc?

Gergu se prefăcu mai întîi că stă pe gînduri.

– Legea nu îngăduie.

– Aveţi încredere în mine, vă rog! Trebuie să-l iau cu frumosul pe Cicatrice, altminteri, ar putea săvîrşi vreo faptă necugetată.

– Îmi ceri cam mult, dar am să mă arăt binevoitor. Mîine, stai de vorbă cu fratele tău, nu mai ascundeţi nici un sac, iar seara am să mă duc la el. Străduieşte-te să-l înduplеci!

– Bizuiţi-vă pe mine!

27.

Lui Gură-Pocită îi plăcea nespus Memphisul. Visa să jefuiască toate magaziile şi să devină foarte bogat. Dar din păcate isprava aceasta se anunţa mult mai anevoioasă decît micile prădăciuni ale gospodăriilor singuratice, aflate de acum înainte sub „protecţia“ sa.

Zdrahonul păros, cu braţe enorme îşi înfricoşa într-atît victimele, încît acestea nu suflau o vorbă nimănui şi-i plăteau regulat tributul.

Gură-Pocită îşi vedea sporind neîncetat mica avere. Cînd venea la Memphis pentru a da socoteală Prevestitorului de faptele sale, nu uita niciodată să se bucure de plăcerile vieţii.

Cartierul unde locuia marele stăpîn era împînzit de pîndarii săi care observau numaidecît un chip nou sau o privire prea curioasă. Gură-Pocită intră în prăvălioara ţinută de un supus al Prevestitorului, cu înfăţişare prietenoasă, care vindea sandale, rogojini şi ţesături grosolane unor cumpărători din împrejurimi, care nu se arătau deloc pretenţioşi.

Dintr-o privire, bărbatul îi îngădui nou-venitului să urce la etaj. Însă în capul scărilor, Shab Strîmbu' îi taie calea.

– Trebuie să te controlez.

– Stai puţin! Sînt eu, nu un necunoscut.

– Împlinesc poruncile Prevestitorului.

– Nu mă mai bănui atîta, că încep să mă înfurii.

– Poruncile sînt porunci.

Între cei doi bărbaţi, buna înţelegere nu domnise niciodată. Shab îl socotea pe Gură-Pocită un tîlhar nenorocit, care nu se gîndea decît la propriile interese, Gură-Pocită îl ura pe Strîmbu', devotat stăpînului său precum un cîine vagabond, adunat de pe drumuri.

– Cînd vin la Memphis, nu port niciodată arme, ca să n-am nici o grijă cînd gărzile mă opresc.

– Lasă-mă totuşi să mă încredinţez cu ochii mei.

– Dacă ţii cu tot dinadinsul...

Într-adevăr Gură-Pocită nu minţea.

– Urmează-mă!

Prevestitorul stătea jos, în mijlocul unei odăi întunecoase. Rogojinile care astupau ferestrele nu lăsau să treacă decît o rază slabă de lumină.

– Ce mai faci, viteazul meu prieten?

– Cum nu se poate mai bine, stăpîne! Treburile merg bine. Am adus partea pe care v-o datorez.

– Sub ce formă?

– Doi dintre oamenii mei, care m-au însoţit pînă aici, au lăsat în prăvălioară o mulţime de pietre preţioase. Puteţi să le schimbaţi pe arme.

– Sper că nu ţi-ai asumat riscuri.

– Nici unul! Găsesc gospodării fără apărare, ameninţ, lovesc puţin şi scot un cîştig frumuşel pentru protecţia pe care le-o ofer. Şi nu îngădui nici o întîrziere cînd e vorba de plată.

– Mulţumită mie, Gură-Pocită, iată-te bogat!

– Să nu rostim vorbe mari! Întreţinerea trupei mele mă costă o avere.

– Luptătorii tăi nu s-au lenevit?

– Fără îndoială că nu! La antrenamente nimeni nu-şi cruţă puterile.

– Sobek Păzitorul nu mai este căpetenia gărzilor regatului, aşa că toate sînt în mare neorînduială, iar împrejurările ne sînt prielnice. În curînd, o să capăt informaţii cu ajutorul cărora vom

putea trece la fapte chiar înăuntrul palatului. Am nevoie de un bărbat care să vrea şi să fie în stare să-l ucidă pe Sesostris.

– Toţi băieţii mei sînt aşa, dar mai cu seamă un sirian neînduplecat şi ager. Nimeni n-a izbutit încă să-l doboare la pămînt. Urăşte Egiptul atît de aprig, încît ar pustii bucuros întreg regatul! Să-l înlăture pe faraon va fi pentru el cea mai mare dintre plăceri.

Locul era cufundat în întuneric. Dacă Gergu nu l-ar fi cercetat peste ziuă, ar fi întîmpinat greutăţi serioase să găsească drumul pe timp de noapte. Toate cocioabele acestea aveau să fie cît de curînd dărîmate ca să lase loc altor construcţii, mai solide şi mai întinse.

– Arată-te, Cicatrice!

Dar Gergu nu primi nici un răspuns şi, dintr-odată, i se făcu frică.

Şi dacă nemernicul ăsta avea de gînd să-l prade? Avînd în vedere statura hoţului, responsabilul principal al hambarelor nu i-ar fi putut face faţă într-o luptă corp la corp.

– Arată-te sau plec!

– Sînt aici, zise o voce aspră.

Gergu înaintă cîţiva paşi şi îl zări pe libian. Cu braţele încrucişate, acesta stătea rezemat cu spatele de un perete.

– Ai vorbit cu fratele tău?

– Am vorbit.

– Şi te învoieşti?

– Nici vorbă! Pe mine nu mă poate obliga nimeni.

– Cu atît mai rău pentru fratele tău.

Cicatrice îşi desfăcu braţele.

– Ce vrei să zici?

– E arestat, iar soarta lui se află în mîinile tale.

– Am să-ţi sfărîm oasele!

– Asta nu-l va scăpa pe fratele tău. Dacă nu te supui, o să moară.

Libianul scuipă într-o parte.

– Ce aştepţi de la mine?

– Dat fiind că ai omorît mai mulţi oameni, mă gîndesc că nu te-ai da în lături s-o mai faci o dată.

– Se poate.

– Isprăvile tale trecute n-au fost cine ştie ce, Cicatrice. Dar ai putea să ucizi o persoană însemnată?

– Însemnată sau nu, tot aia e. Un biet om mai puţin pe pămînt.

– Chiar şi faraonul?

Libianul se lipi de perete.

– Faraonul e un zeu!

– Nu mai mult decît tine sau decît mine.

– Şterge-o de-aici, nu vreau să mai aud nimic!

– Ai de ales între rege şi fratele tău. Dacă te încăpăţînezi, fratele tău va fi executat chiar în noaptea asta.

– Vrăjile îl apără pe faraon.

– Te înşeli, lucrurile s-au schimbat.

– A! Ce s-a întîmplat?

– Sobek Păzitorul a fost înlăturat din slujbă şi, fără el, vrăjile nu au putere. Regele nu mai e acum decît un muritor ca toţi ceilalţi.

– Şi gărzile?

– Cele antrenate de Sobek au fost izgonite. Voi aranja să ai cale liberă pînă în camerele lui Sesostris.

– Spune-mi cînd şi cu ce armă.

– Am să-ţi dau de veste cînd va sosi clipa potrivită, iar arma o vei primi tot atunci. Aşa că nu-ţi părăsi vizuina şi aşteaptă cu răbdare.

– Şi fratele meu?

– O să rămînă închis pînă îţi vei îndeplini sarcina. Apoi veţi deveni amîndoi foarte bogaţi. N-o să mai fiţi nevoiţi să furaţi, să vă ascundeţi şi nici chiar să munciţi. Veţi fi socotiţi viteji între viteji. Veţi avea o casă frumoasă cu grădină şi nenumăraţi slujitori. Şi acum, eşti liber să alegi.

– Primesc.

Băiat vesel şi sărac, ucenicul mai-marelui măcelar învăţa meşteşugul acestora cu o înţeleaptă încetineală şi respecta întocmai toate sfaturile ce i se dădeau. Mulţumită învăţăturii acesteia temeinice, măcelăria templului lui Ptah rămînea una dintre cele mai preţuite din întreg cuprinsul regatului.

– Am o veste bună, îi destăinui băiatul lui Iker. În curînd mă însor. Dacă ai vedea-o cît e de frumoasă! N-a fost uşor să-i conving pe părinţii ei, dar, de vreme ce fata s-a hotărît, n-au avut încotro.

– Îţi doresc multă fericire.

– Dar tu nu te gîndeşti la însurătoare?

– Nu încă.

– Nu eşti puţin cam prea... serios?

– Unuia care vine din provincii nu-i e deloc lesne să-şi facă un rost la Memphis. Aşa că vreau mai întîi să-mi desăvîrşesc învăţătura. Apoi, mai văd eu.

– Nu uita totuşi să mai umbli şi după fete!

În timp ce ucenicul se îndepărta, Iker prinse a visa la tînăra preoteasă al cărei chip continua să-i bîntuie nopţile. Dacă n-ar fi trebuit să-şi ducă pînă la capăt misiunea, din care cu siguranţă nu avea să scape cu viaţă, ar fi pornit în căutarea ei.

Dar la ce bun? S-o regăsească era cu neputinţă. Şi chiar dacă o minune i-ar fi îngăduit s-o revadă, oare ea n-ar fi izbucnit în rîs ascultîndu-l cum bîiguie cuvinte prosteşti? Alături de ea, şi-ar fi construit o altă viaţă. Să viseze cu ochii deschişi şi să se amăgească nu ducea însă nicăieri. Iar Iker ştia care este capătul ultimei sale călătorii: palatul regal.

Întocmindu-şi raportul săptămînal, plin de laude la fel ca şi cel de dinainte, tînărul scrib se gîndea la singura greutate pe care o mai avea de înfruntat. Bineînţeles, ar fi putut să falsifice socotelile şi să arunce bănuiala asupra ucenicului. Dar aceasta ar fi însemnat s-o trădeze pe Maat şi să distrugă viitorul unui băiat de ispravă. Să-l vorbească de rău în faţa mai-marelui măcelarilor ar fi fost, de asemenea, nedrept.

Deşi se afla atît de aproape de ţintă, Iker se simţea neputincios. Ucigaşii adevăraţi s-ar fi descotorosit grabnic de această piedică stînjenitoare, dar scribul nu se număra printre ei. El voia doar să scape Egiptul de un tiran şi să-i redea liniştea şi pacea.

Desenînd mai departe hieroglifele cu o mînă sigură, Iker se străduia să-şi limpezească gîndurile.

După ce se încredinţă că nu-l vedea nimeni, aparul pătrunse în casa Libanezului în toiul nopţii. Paznicul avea poruncă să-i deschidă uşa la orice oră.

Pe cînd un slujitor alerga să-şi trezească stăpînul, oaspetele nepoftit se îndopă cu prăjiturile înşirate pe măsuţele joase. Mulţumită drumurilor sale neîncetate, nu ducea grijă că s-ar putea îngrăşa.

Înfăşurat într-o mantie largă, Libanezul apăru pe jumătate adormit.

– Noutăţile pe care le aduci nu puteau aştepta pînă mîine?

– Nu cred.

– Bine, te ascult.

– Am devenit iubitul uneia dintre slijitoarele de la palat. O tînără zăpăcită, înzestrată cu o însuşire de preţ: vorbeşte întruna verzi şi uscate. Şi este atît de mîndră de slujba ei, că nici măcar n-am avut nevoie să-i pun întrebări. Începînd din această seară, cunosc tot ce se poate despre paza palatului.

Libanezului îi pieri somnul.

Aparul nu se lăudase niciodată degeaba.

– Nişte soldaţi bătrîni, înfumuraţi şi pretenţioşi au înlocuit gărzile lui Sobek. Sînt disciplinaţi şi se supun orbeşte ofiţerilor lor, care se schimbă la fiecare şase ore. Uneori, regele rămîne singur în odaia sa de lucru unde mănîncă şi citeşte rapoarte, fără ca vreun soldat să vegheze asupra lui. Şi astfel se vor petrece lucrurile şi poimîine-seară.

– Frumoasă treabă! Dar există totuşi gărzile acelea.

– Nu şi dacă le îndepărtăm.

– Cum anume?

– Încîntătoarea mea iubită mi-a spus numele ofiţerului care răspunde mîine de pază, începînd cu prima oră a nopţii. Îl vom omorî. În locul lui vom pune un om de-al nostru care o să le ordone soldaţilor să părăsească palatul pentru o treabă grabnică în afară. O alarmă falsă. Şi atunci drumul va fi liber.

Chiorul bătu cu pumnul în pămînt, recunoscîndu-şi astfel înfrîngerea. Sirianul care încerca să-l sugrume ar fi trebuit să-şi slăbească strînsoarea, numai că acesta, dimpotrivă, şi-o înteţi cu sălbăticie.

– Ajunge, lasă-l! urlă Gură-Pocită.

Dar sirianul se prefăcu a nu auzi, iar Gură-Pocită fu nevoit să-l tragă de păr. În sfîrşit, sirianul dădu drumul prăzii.

– Chiorul a cerut îndurare.

– N-am văzut. Şi apoi e din cale-afară de viclean. Întîi zice că l-ai învins şi pe urmă se aruncă asupra ta.

Chiorul rămăsese întins pe jos, cu singurul său ochi larg deschis.

– Haide, ridică-te!

Dar ordinul lui Gură-Pocită fu în zadar.

– S-ar spune că e mort.

– Firesc, tu l-ai omorît!

– Nu-i nici o pagubă, lupta din ce în ce mai prost.

– Du-te să te speli şi să te îmbraci! se răsti la el Gură-Pocită. Pleci în misiune.

Privirea sirianului străluci de fericire.

– Adevărat? Şi pe cine trebuie să ucid?

– Pe faraonul Egiptului.

28.

Mai-marele măcelarilor tocmai pregătea ofrandele pentru ritualul de dimineaţă atunci cînd primi vestea cea proastă: viitorul mire suferea de fierbinţeli şi nu putea veni la muncă.

Măcelarul intră în vorbă cu Iker care era ocupat să-şi dilueze cerneala.

– Astă-seară, îi arătă el, regele este singur şi eu mă voi îngriji de mîncarea sa. Vrei să-l înlocuieşti pe ucenicul meu care s-a îmbolnăvit?

Scribul îşi stăpîni un strigăt de bucurie.

– Mă tem că nu sînt îndeajuns de priceput.

– Stai liniştit, nu-i mare lucru! Eu duc primul taler, tu – pe al doilea.

– La palat nimeni nu mă cunoaşte. Gărzile n-o să mă lase să intru.

– Dar mă cunosc pe mine. Şi apoi, paza e acum mai îngăduitoare. Vei trece fără greutate, crede-mă. Sau ţi-e frică să-l vezi pe rege?

– Mărturisesc că...

– Fii fără grijă! Am să bat la uşă şi cînd el va porunci: „Intraţi“ cu vocea sa care răzbate prin pereţi, vom pătrunde în odaie, ţinîndu-ne capetele plecate, şi vom aşeza talerele pe masa joasă, din dreapta. Apoi, sau monarhul va fi adîncit în munca sa şi noi vom pleca îndată, sau mă va întreba cum merg treburile la măcelărie. Fără îndoială că va băga de seamă că altcineva

mă însoţeşte, iar eu am să te prezint. Îţi înţeleg teama. Chiar cînd stă jos, regele pare uriaş! Şi are un fel de a te privi care te lasă mut. Chiar dacă-l cunoşti, tot te impresionează de fiecare dată. Şi acum gata cu trăncăneala şi să începem munca! Notează numărul şi soiul bucăţilor de carne hărăzite templului. După aceea, o să îmbucăm şi noi ceva.

Privindu-l pe măcelar cum se îndepărta, Iker vărsă cerneala. Mîinile îi tremurau.

Acum, cînd se găsea atît de aproape de ţelul său, va avea oare curajul să-şi înfăptuiască planul?

Docherului libian nu-i stătea mintea la muncă. Pe deasupra, ceilalţi muncitori din port se arătau neprietenoşi cu el. Doi dintre ei, alături de care descărca o corabie plină cu grîu, îi urau ţara. Aşa că nu îndrăznea să-i întrebe care e pricina pentru care se purtau aşa cu el şi ridica poveri mai grele decît de obicei, tot gîndindu-se la fratele său. Oare izbutise cu adevărat să-l facă să priceapă cum stăteau lucrurile? Cel care îl prinsese furînd nu se juca. Şi era peste putinţă să nu i te supui.

Apucă încă un sac, atît de greu, că se simţi aproape strivit.

– Hei, băieţi, trebuie cel puţin doi oameni ca să-l cărăm.

– Dar cînd ai necinstit-o pe fata aia, te-ai descurcat singur, nu? îl întrebă un muncitor, aruncîndu-i o privire sfredelitoare.

– Ce spui?

– Ştim tot, ticălosule!

– Greşiţi, n-am făcut aşa ceva.

– Îţi repet, ştim tot. Nenorociţii de soiul tău nu merită să fie judecaţi. De aceea noi vom împlini pedeapsa ce ţi se cuvine chiar acum.

Şi muncitorul îl aruncă pe libian în apă. Neştiind să înoate, străinul se zbătu în zadar. Cînd strigă după ajutor, primi un sac drept în creştet şi, lovit de moarte, se duse la fund.

– Dreptatea a fost înfăptuită, grăi în încheiere unul din muncitori.

De la depărtare, Gergu urmărise cum se petrecură lucrurile. Convinşi că tot ce le povestise el despre batjocorirea fetei e adevărat şi plătiţi cu dărnicie pentru a-l ucide pe nemernic în aşa fel încît să pară o întîmplare, muncitorii îşi îndepliniseră sarcina cu sîrguinţă.

Şi respectînd poruncile lui Medes, Gergu nu lăsă vreo urmă nici de data aceasta.

După ce sfatul membrilor Casei Regelui se sfîrşi, Purtătorul sigiliului regal Sehotep îl înştiinţă pe Medes despre ce trebuiau să cuprindă noile decrete. Ele aveau să îmbunătăţească soarta meşterilor şi să uşureze schimbul de mărfuri dintre provincii.

– Luminăţia Sa doreşte ca aceste legi să fie aduse cît mai iute la cunoştinţa tuturor, zise răspicat Sehotep. Altfel spus, nu pierde nici o clipă.

– Voi întocmi degrabă planurile şi chiar astă-seară le voi prezenta regelui.

– Nu în seara aceasta. Faraonul mănîncă singur, căci vrea să isprăvească de citit nişte papirusuri. În schimb, mîine-dimineaţă, după ritualul din zori, poţi să i te înfăţişezi. Nu te mărgini la planuri simple şi uită că noaptea serveşte, de obicei, pentru dormit.

– Am fost prevenit în această privinţă, mărturisi Medes, surîzînd, şi nu am de ce să mă plîng.

– Slujba ta nu e uşoară, dar regele îţi apreciază munca.

– Să fii de folos ţării tale nu e, oare, cea mai mare mulţumire? Şi acum, iertaţi-mă, plec să mă apuc de lucru.

Medes se duse acasă şi trimise un slujitor să-l caute pe Gergu, care se umfla în pene în faţa subordonaţilor săi. Lăsînd baltă tot, aruncă în grabă cîteva vorbe înţepătoare despre lenea slujbaşilor şi dădu fuga la stăpînul său.

– Trebuie să trecem la fapte în seara aceasta, zise Medes. Sesostris va fi singur în camera sa de lucru.

– Şi gărzile?

– Schimbarea lor are loc la prima ora a nopţii. Timp de cîteva clipe, coridorul ce duce spre camerele regelui va rămîne nepăzit. Sirianul tău va intra pe uşa slujitorilor şi va merge drept la ţintă.

– Şi dacă se loveşte de o piedică neaşteptată?

– S-o nimicească. Arată-i acest plan al palatului şi vezi să-l ţină minte. Apoi arde-l. Cu fratele lui ai încheiat socotelile?

– Pentru totdeauna.

– Du-te să vorbeşti cu nenorocitul ăla şi dă-i tot ce-i trebuie.

Lui Gergu nu-i plăcea deloc acest cartier. Aici domnea o atmosferă apăsătoare, atît de diferită de veselia obişnuită a Memphisului. Dintr-o grămadă de gunoaie ce fumegau se răspîndea un miros greu. Cîinii umblau de colo-colo căutînd ceva de mîncare. O mulţime de cărămizi zăceau împrăştiate pe jos, ca şi cum clădirea pentru care fuseseră aduse nu avea să se mai înalţe vreodată.

Chiar şi luminată de razele soarelui, vizuina lui Cicatrice era înfiorătoare.

– Ieşi! strigă Gergu.

Uşa rămase închisă. Gergu se apropie, neliniştit.

– Ieşi îndată la lumină!

La cîţiva paşi de Gergu, şobolanii deveniseră ameninţători. Şi tocmai cînd aruncă în ei cu nişte resturi de cărămizi, două mîini îl înşfăcară de gît ridicîndu-l de la pămînt.

– Îmi vine să te sugrum! răcni Cicatrice.

– Opreşte-te, reuşi să îngîne Gergu, ţi-am adus o parte din cîştigul ce te-aşteaptă!

Bărbatul îl trînti la pămînt.

– Dacă minţi, te zdrobesc.

Gergu îşi pipăi gîtul. Neisprăvitul ăsta ar fi putut să i-l frîngă!

– Hai, arată-mi!

Responsabilul principal al hambarelor se felicită pentru prudenţa sa. Prevăzînd că nelegiuitul era în stare de orice, luase cu sine un mic săculeţ din piele în care se afla un superb lapislazuli.

– Piatra asta valorează mult. Şi vor urma multe altele... Dar numai dacă-l ucizi pe faraon astă-seară.

Sirianul cercetă piatra cu atenţie.

– N-am mai văzut ceva asemănător... Astă-seară zici?

– O să-ţi arăt planul palatului regal şi o să te lămuresc cum intri acolo. Dacă izbîndeşti, vei duce o viaţă cum nici n-ai visat. Iată şi pumnalul de care să te slujeşti.

Ofiţerul însărcinat cu paza palatului pentru următoarele şase ore schimba gărzile aşa cum socotea el de cuviinţă, şi nu cum făcea Sobek. Cînd sosea ora, îşi trimitea aghiotantul să dea de ştire soldaţilor, iar aceştia ieşeau toţi afară din palat, unul cîte unul, în ordine inversă sosirii lor. Astfel, ofiţerul putea să-i numere şi să-i verifice. Apoi îi înlocuia cu oamenii săi.

Soldatul care păzea uşa slujitorilor se simţea fericit că pleacă. Spatele îl durea cumplit şi abia se mai ţinea pe picioare. Şi îndată ce soldatul dispăru, Cicatrice pătrunse în palat, hotărît să ucidă pe oricine i-ar fi stat în cale.

Dar cel mai surprins fu sirianul.

Aşa cum îl învăţase Gură-Pocită, cercetase împrejurimile mai bine de-o oră şi aştepta ca soldaţii să fie chemaţi de către un fals ofiţer, înainte de a porni spre camerele regelui.

Fără îndoială, voinicul ăsta nu se număra printre cei care asigurau paza palatului.

Atunci cine era şi ce voia? Pumnalul ce-l purta asupra lui şi chipul său cu trăsături grosolane nu-i dădeau o înfăţişare prea liniştitoare.

Apoi brusc sirianul înţelese: era una dintre gărzile personale ale faraonului!

Şi dacă se mai găseau şi altele ascunse prin preajmă? Oricum, mai întîi trebuia să-l omoare pe acesta şi apoi să bage bine de seamă pe unde merge.

Deodată răsunară ordine scurte, urmate de zgomot de paşi.

Alarma falsă!

Ofiţerului i se dăduse de ştire că încercase cineva să intre cu forţa în odăile de lucru ale vizirului şi toţi soldaţii trebuiau să alerge degrabă într-acolo.

Nu se zărea nimeni.

Cicatrice înaintă încet pe coridoare, amintindu-şi planul învăţat pe dinafară. Treaba se dovedea aşa de uşoară, că zîmbi încîntat.

Şi tocmai atunci o lamă lungă îi tăie gîtul cu iuţeală şi pricepere.

Într-o ultimă tresărise, Cicatrice lovi aerul pumnalul sperînd să-l rănească pe atacator. Dar sirianul se trase în lături şi, mulţumit, îl privi cum moare pe cel pe care-l luase drept o gardă de-a faraonului.

Apoi îşi văzu de drum fără să mai întîlnească pe nimeni. Pentru puţin timp, palatul era gol.

Ajunse, în cele din urmă, în faţa camerei de lucru a lui Sesostris.

Curînd, faraonul va înceta să mai trăiască, iar sirianul avea să se laude cu isprava asta pînă la sfîrşitul zilelor.

Şi tocmai cînd se pregătea să împingă uşa, un cap tare ca piatra îl izbi în pîntece. Cu răsuflarea tăiată, căzu pe spate. O lovitură de picior îi zdrobi pumnul, forţîndu-l să dea drumul armei.

Orele nenumărate de antrenament îl învăţaseră pe sirian să se descurce în cele mai grele împrejurări. În ciuda rănii şi a durerii, se ridică în picioare şi, cu pumnul strîns îl nimeri pe bărbatul care încerca să-l doboare. Apoi, se repezi la rîndul său cu capul înainte, sperînd să-şi prăvălească duşmanul la pămînt. Prevăzînd acest atac, celălalt se dovedi mai iute şi, ferindu-se, îl înşfăcă pe sirian de gît. Dacă n-ar fi fost rănit, acesta s-ar fi eliberat fără greutate din strînsoare, dar acum nu putu să mai continue lupta căreia, un zgomot surd de vertebre rupte, îi puse capăt.

Răsuflînd uşurat, învingătorul tîrî leşul pînă într-un colţ unde se aflau îngrămădite nişte cearşafuri murdare.

În fața intrării principale a palatului, zarva se potolise. Deși schimbarea gărzilor fusese tulburată din pricina unei alarme false, ofițerul stăpînise pe de-a-ntregul lucrurile.

– Putem intra? întrebă mai-marele măcelar, întovărășit de Iker. Luminăției Sale nu-i place mîncarea rece.

– Mergeți, porunci ofițerul, care nu voia să-și atragă furia monarhului dintr-așa o pricină.

Bineînțeles, gărzile nu se rînduiseră încă pe coridoarele ce duceau spre odăile regelui, dar toată lumea îl cunoștea pe măcelar.

Inima lui Iker bătea nebunește și el nu văzu nimic din palatul în care tocmai pătrunsese atît de lesne. Privirea sa era fixată asupra spatelui călăuzei sale. Acesta mergea cu pas hotărît și îl conducea drept spre ținta sa, pe care o socotise atîta vreme de neatins. Dar stăruința și norocul sfîrșiseră prin a răsturna toate piedicile.

– Aici e camera de lucru a regelui, îl vesti măcelarul.

Înainte de a elibera Egiptul de un tiran, Iker mai avea de împlinit un lucru neînsemnat. Încă o dată, Iker se felicită pentru pregătirea de soldat pe care o primise în provincia Oryx. Brațul său nu tremură cînd, cu talerul din alabastru, îl lovi în moalele capului pe măcelar.

Ascuns printre legumele împrăștiate pe jos, se zărea pumnalul. Dacă ar fi fost oprit la poartă și cercetat, cine s-ar fi gîndit să scotocească în mîncare?

Scribul șterse arma și rămase apoi nemișcat în fața ușii. Trebuia să lase deoparte orice slăbiciune, să nu aibă în minte decît răzbunarea, să nu creadă că omoară o făptură omenească, ci un monstru.

Era nevoie de mișcări grabnice care să nu-i lase regelui nici un răgaz.

Cînd deschise ușa, o voce adîncă îl țintui locului.

– Intră, Iker. Te așteptam.

29.

Scăldată într-o lumină blîndă pe care o răspîndeau lămpi numeroase, camera de lucru a monarhului era imensă. Așezat în poziție de scrib, cu un papirus desfășurat pe genunchi, Sesostris îl fixa cu privirea pe Iker.

– Intră și închide ușa.

Uimit peste măsură, tînărul se supuse.

– Dacă vrei să mă ucizi, ai nevoie de altă armă.

Monarhul înfășură papirusul și se ridică în picioare.

Un uriaș se înălța acum în fața lui Iker.

– Crezi că poți lovi un faraon cu un pumnal mizer? Ia-l mai bine pe acesta, pe care îl mînuiesc duhurile păzitoare ale celeilalte lumi.

Iker dădu drumul armei sale și, cu o mînă tremurătoare, primi darul lui Sesostris.

– Acum alege-ți calea: slujitor al lui Maat sau părtașul lui *isefet*, tovarăș al lui Horus sau al lui Seth. Vrei să simți focul vieții care înnoiește și preschimbă sau pe cel al morții în care ard ucigașii?

Sesostris nu semăna cu tiranul pe care Iker îl ura. Nu avea nici urmă de viclenie sau lașitate. Stătea acolo, la mai puțin de un metru de el, pradă ușoară pentru atacatorul său care strîngea între degete un obiect înspăimîntător ce i-ar fi putut lua viața.

– Hotărăște-te, Iker. Unele uși nu se deschid decît o singură dată.

– Luminăția Voastră, cum de îmi cunoașteți numele?

– Ai uitat că paşii noştri s-au încrucişat cîndva, în timpul unei sărbători a secerişului? I-am cerut unuia dintre credincioşii mei prieteni să nu te scape din ochi.

Atunci, ieşind dintr-un ungher întunecos al încăperii, apăru Sekari.

Iker rămase înmărmurit.

– Tu... tu, cel condamnat la muncă silnică, tu, slujitorul meu care mătura şi pregătea mîncarea!

– Slujba mea cere îndemînări de tot soiul. Nu eşti uşor de urmărit, dar merită osteneala. Am fost nevoit şi să mă caţăr pe un zid şi s-o înfricoşez pe doamna Techat, ca să nu te oprească în provincia Oryx.

– Ştii, ştii totul despre întîlnirile mele cu Bina?

– Despre întîlniri, da, dar nu şi despre ce aţi vorbit. Dacă vei deveni un supus devotat al faraonului, singurul chezaş al lui Maat, o să-i dezvălui urzelile din Kahun. Sînt convins că Heremsaf, căruia îi datorezi ridicarea ta la rangul de preot temporar al lui Anubis, a fost ucis. Te afli în mijlocul unei uneltiri înspăimîntătoare, Iker. Pînă acum, s-au folosit de tine. E vremea să deschizi ochii.

Scribul simţi că-l ia cu ameţeli.

– Să ne aşezăm, grăi monarhul. Sekari, paza ţi se pare acum asigurată?

– Gărzile sînt la locurile lor. Iar meşterul măcelar are o durere de cap zdravănă. Ca să nu facă plîngere împotriva lui Iker, Sehotep îl va lămuri că ucenicul său de-o zi nu este amestecat nicidecum în cele ce s-au petrecut astă-seară.

Parcă i se luase o pînză de pe ochi. Aici, în inima palatului, în prezenţa stăpînului Celor Două Regate, Iker începea să resimtă binefacerile unei puteri luminoase.

Păcălit, prost, naiv... Cîte greşeli săvîrşise!

– Luminăţia Voastră, eu...

– Lasă deoparte iertările şi părerile de rău, Iker! Trebuia să-ţi înfrunţi soarta potrivnică pentru a te căli. Trecutul îţi aduce

foloase numai dacă tragi învăţăminte din el. Singurul viitor care contează, pentru tine şi pentru mine, este cel al Egiptului. Şi acum să trecem la lucrurile cu adevărat grave. Mulţumită lui Sekari, am aflat cîte ceva despre tine, dar îmi lipsesc încă multe informaţii. Ce ţi-a schimbat viaţa?

– Am fost răpit din Medamud, sătucul unde m-am născut. Eram ucenicul unui scrib bătrîn care m-a învăţat să citesc şi să scriu. M-au legat de catargul unei corăbii mari, *Fulgerul*. După spusele căpitanului, trebuia să-i servesc drept ofrandă zeului mării. Aceşti piraţi plecaseră în căutarea aurului din Punt.

– Căpitanul ţi-a destăinuit la cine urma să ajungă acest aur?

– „Secret de stat“, doar atît mi-a spus.

– Care e numele căpitanului?

– Nu-l cunosc, Luminăţia Voastră. Dar pe doi dintre corăbieri îi chema Ochi-de-Ţestoasă şi Cuţit-Tăios. Însă dovezile existenţei lor au fost şterse de peste tot.

– Deci zeul mării te-a cruţat.

– După furtuna izbucnită din senin, doar eu am rămas în viaţă şi m-am trezit pe o insulă încîntătoare, Insula lui *Ka*, unde mi-a apărut în vis un şarpe neînchipuit de mare, stăpînul pămîntului divin şi al minunatei Ţări Punt! „Eu n-am putut să împiedic sfîrşitul acestei lumi, mi-a zis, dar tu o vei salva pe a ta?“ Apoi insula s-a scufundat, nişte corăbieri m-au scăpat de la pieire, dar au pus mîna şi pe lăzile cu parfumuri. Chiar dacă toate acestea par de necrezut, vă jur că sînt pe de-a-ntregul adevărate!

– Nici nu mă îndoiesc, Iker.

– Salvatorii mei erau tot nişte tîlhari care m-au aruncat în ghearele unui fals soldat!

– Cel pe care a trebuit să-l omor în apropiere de Kahun, aminti Sekari.

– N-am încetat nici o clipă, Luminăţia Voastră, să caut să înţeleg de ce se abătuseră atîtea nenorociri asupra mea. Toate urmele duceau către un singur vinovat: faraonul însuşi. Mi-am închipuit că o corabie de 120 de coţi lungime precum *Fulgerul*

nu putea aparţine decît regelui, iar echipajul se supunea poruncilor lui.

– Ai găsit vreo dovadă scrisă?

– Speram să dau peste ea în arhivele provinciei Iepurelui, dar, după cum mi-a mărturisit Djehuty, înscrisurile documentele privitoare la *Fulgerul* au fost distruse. Şi cele din Kahun au avut aceeaşi soartă.

– Ai dreptate, Iker, o corabie de mărimea aceasta face parte din flota regală.

Tînărul se înfioră. Dacă nu se înşelase în această privinţă, se găsea acum în faţa tiranului care era hotărît să-l omoare!

– Nici una dintre corăbiile mele nu se numeşte *Fulgerul*, arătă Sesostris. A fost construită pe ascuns. Mîine voi porunci să înceapă cercetări aspre în legătură cu această nelegiuire, peste măsură de gravă. Fără nici o îndoială, cel care se face vinovat de astfel de fapte l-a împuternicit pe falsul soldat să te omoare, căci voia cu orice preţ să te împiedice să rosteşti vreodată adevărul. Cînd va prinde de veste că trăieşti, vei fi în mare primejdie.

– Nu mă îndepărtez niciodată de Iker, zise Sekari.

– Ce ai mai aflat despre aurul din Punt? întrebă regele.

– Din nefericire, nimic. Dar păstrez în minte vorbele din *Cartea lui Kemit:* „Scribul priceput ar putea fi salvat de mireasma lui Punt“. Această ţară există cu adevărat?

– Cunoşti ce s-a întîmplat cu regina turcoazelor pe care ai scos-o la lumină din muntele lui Hathor?

– Nu, Luminăţia Voastră. A încăput pe mîinile cetei de ucigaşi care au distrus aşezarea.

– Probabil nişte cananeieni care au stîrnit şi răzmeriţa din Sichem. Dar generalul Nesmontu a readus liniştea şi ordinea, şi acum veghează asupra oraşului. Însă va veni ziua cînd vom simţi lipsa acestei pietre.

Sekari simţi că se anunţa o nouă însărcinare pentru el. În ce direcţie aveau să-l mai poarte paşii de data aceasta?

– La Kahun, continuă Iker, un bătrîn tîmplar mi-a povestit despre un cufăr din lemn de salcîm trebuincios unei lungi călătorii. M-am întrebat dacă nu cumva piraţii aveau de gînd să ascundă în el aurul din Punt. Dar meşterul a murit fără să apuce să-mi spună numele cumpărătorului.

Sesostris se întoarse spre Sekari. Dintr-o privire, acesta îi dădu de înţeles că nu ştia mai multe.

– Şi acum, Iker, îi ceru monarhul, nu-mi ascunde nimic din urzelile tale de la Kahun.

Vorbind, tînărul scrib se condamna la moarte. Dar îi datora sinceritate deplină faraonului pe care îl bănuise pe nedrept.

– O tînără asiatică m-a convins că sînteţi un tiran sîngeros, nesimţitor la suferinţele egiptenilor sau ale străinilor pe care îi asupriţi. Gîndurile sale semănau cu ale mele şi m-am lăsat vrăjit, plănuind să mă răzbun omorîndu-vă şi să redau, în acelaşi timp, poporului libertatea.

– Tu, un preot al lui Anubis, să săvîrşeşti un omor?

Iker îşi privi mîinile.

– Am încercat să mă împac cu acest gînd, iar în aceste clipe m-am trezit dintr-un vis urît, ce părea fără sfîrşit. Recunosc că am uneltit împotriva voastră şi aceasta e o greşeală de neiertat. Înainte să fiu prins în cursă, singura mea dorinţă era să devin un scrib iscusit. Apoi, după ce am trecut prin toate aceste întîmplări pe care nu le înţelegeam, mi-am pierdut judecata. Nimic nu-mi îndreptăţeşte orbirea.

– Această asiatică tînără conduce o trupă de luptători?

– La început, m-a minţit dîndu-se drept o biată servitoare care nu era lăsată să înveţe să scrie şi să citească. De fapt, Bina vrea să pună stăpînire pe Kahun cu ajutorul altor asiatici care au izbutit să se strecoare în oraş. Cînd am băgat de seamă că am fost păcălit, am rupt orice legătură cu ei şi am hotărît să trec de unul singur la fapte.

– Unul dintre tovarăşii lor te aştepta la Memphis?

– Nu, Luminăţia Voastră. Socoteam că e peste putinţă să intru în palat, dar împrejurările mi-au ajutat.

– Adică bătrînul binevoitor întîlnit pe corabie, templul lui Ptah, meşterul măcelar, boala ucenicului său, îi deslusi Sekari regelui.

– Ştii... Ştii tot?

– Îţi reamintesc că faraonul mi-a poruncit să nu te scap din ochi.

– Dar... de ce m-ai lăsat să pătrund aici?

– Aceasta a fost voia Luminăţiei Sale.

Din nou, Iker încercă o senzaţie de ameţeală.

– În seara aceasta, îl lămuri Sekari, n-ai fost singura primejdie. Folosindu-se de o alarmă falsă care a dat peste cap schimbarea gărzilor, doi bărbaţi s-au furişat în palat. Nu erau complici, căci unul l-a omorît pe cel cu pieptul acoperit de cicatrice. Eu m-am îngrijit doar de învingător. După felul în care s-a luptat, sînt sigur că s-a pregătit îndelung. După părerea mea, e vorba de un sirian şi un libian. Aş fi preferat să-i prindem vii ca să dăm de urma căpeteniilor lor. Iar acum, dacă regele îmi îngăduie, aş vrea să mă retrag. Venirea mea aici trebuie să rămînă tainică.

Sesostris încuviinţă.

Iker nu se îndoia că monarhul avea să-l condamne, poruncindu-i să-şi înfigă în inimă cuţitul duhului păzitor. Încercarea de a-l omorî pe rege merita această pedeapsă.

– Ascunde arma aceasta sub veşmintele tale, îi ceru Sesostris.

Apoi apucînd pumnalul pe care Iker intenţionase să-l folosească, îl frînse dintr-o mişcare. După aceea, deschise uşa în faţa căreia stăteau un ofiţer şi vreo zece soldaţi.

– Luminăţia Voastră, tocmai am găsit leşurile a doi necunoscuţi şi pe mai-marele măcelarilor zăcînd pe jos. De îndată ce-şi va reveni în simţiri, o să-l luăm la întrebări şi...

– Meşterul e nevinovat. Conduceţi-l înaintea Purtătorului sigiliului regal Sehotep. Cît despre morţi, străduiţi-vă să le aflaţi numele.

– Gărzile au fost dublate, Luminăţia Voastră, şi nimeni nu e lăsat să se apropie de palat. Începînd de mîine, îi vom cerceta la sînge pe slujitori.

– Nu crezi că e prea tîrziu? Să fie respectate din nou rînduielile lui Sobek.

Ofiţerul îl privea cu mirare pe Iker. Ce căuta aici ucenicul mai-marelui măcelarilor?

Regele străbătu coridorul şi-i arăta tînărului scrib o încăpere.

– În noaptea aceasta te vei odihni aici, Iker.

30.

Iker nu dormea.

Întins într-un pat din lemn de sicomor, retrăia fiecare clipă a acestei nopţi de necrezut, în cursul căreia atîtea văluri fuseseră sfîşiate.

Tînărul scrib plutea între două lumi, cea a închipuirilor sale prosteşti şi cea a realităţii care urma să-l strivească dimineaţă. Chiar dacă i s-ar fi ivit prilejul să fugă, nu voia să profite de el, căci îşi merita pedeapsa. Poate că regele avea de gînd să facă din el o pildă. Singurul supravieţuitor dintre cei trei ucigaşi care pătrunseseră în acelaşi timp în palat trebuia de asemenea să piară.

Ce se mai veselise Bina bătîndu-şi joc de el! Singura bucurie a scribului era că nu cedase farmecelor ei. Mulţumită amintirii tinerei preotese, nu-i oferise asiaticei şi plăcerea aceasta.

Zorile se iviră.

În templu, faraonul celebra primul ritual al zilei.

Iker se spălă în sala de baie alăturată odăii sale, apoi îşi rase faţa cu nişte unelte demne de un prinţ. Dar cum să se desfete acum cu toată această bogăţie din jur cînd ştia că-şi trăieşte ultimele ore? Cel puţin, înainte de a dispărea pentru totdeauna îl întîlnise pe faraon şi-şi recunoscuse greşelile. Datorită regelui, Egiptul nu va părăsi calea lui Maat.

Deodată se auziră bătăi în uşă.

– Deschideţi! Gărzile!

Împăcat cu soarta, Iker se supuse.

Un alt ofiţer, îmbrăcat în uniformă, îl salută pe tînărul scrib.

– Luminăţia Sa vă aşteaptă. Urmaţi-mă!

Iker porni după el fără să şovăie.

Văzînd lumina puternică ce inundase coridoarele, îi veniră în minte cîteva cuvinte dintr-o scriere veche: „Palatul este asemenea orizontului. Faraonul se înalţă din el şi se întoarce tot acolo, precum soarele".

Ofiţerul îl conduse pe Iker într-o încăpere mare, cu ferestre numeroase, în care monarhul lua masa de dimineaţă alcătuită din lapte, miere şi tot soiul de pîini.

– Aşază-te, Iker, şi gustă din bucatele acestea! Ai nevoie de *Ka* pentru a înfrunta ziua de azi.

Era peste putinţă să înduri, chiar şi pentru scurtă vreme, privirea faraonului fără să simţi că te lasă puterile. Alături de vocea sa gravă şi statura sa impunătoare, te făcea să te crezi mic şi neînsemnat.

Dar de ce Iker avea parte de privilegiul de a mînca alături de rege, în loc să zacă în temniţă?

– Caut un om cu inima curată, îi dezvălui Sesostris, un om în stare să vadă, să priceapă şi să-şi umple spiritul cu gînduri drepte, un om dibaci, isteţ, reţinut, cu vorba măsurată, un om care să ştie să-şi lase deoparte frica şi să caute adevărul cu preţul vieţii sale. Oare eşti omul acesta, Iker?

– Mi-ar fi plăcut să fiu, Luminăţia Voastră, dar...

– Credeai că lupţi pentru Maat în timp ce potrivnicul ei, *isefet*, se folosea de tine. Totuşi, dorinţele tale erau pure. Ce poate fi mai măreţ decît să scapi ţara de un tiran? Şi ai făptuit încă o ispravă: te-ai eliberat din laţ şi ţi-ai recunoscut pe de-a-ntregul greşelile.

– Luminăţia Voastră, mi se cuvine...

– Ţi se cuvine o sarcină la înălţimea dorinţelor tale. Te întreb pentru ultima oară: vrei să fii omul despre care ţi-am vorbit?

Iker se plecă înaintea faraonului.

– Am să mă străduiesc din răsputeri, Luminăţia Voastră.

– Dacă voinţa ta îşi păstrează tăria, vei izbîndi să duci la capăt însărcinări primejdioase. Vrei să devii scriitor, nu-i aşa? Atunci cinsteşte-i pe strămoşii tăi, căci o să ai mare nevoie de ajutorul lor.

La ieşirea din palat, o mare surpriză îl aştepta pe Iker: Vînt-de-Miazănoapte, cu ochii strălucitori şi urechile ciulite, purtînd uneltele de scrib ale tînărului.

Iker îl mîngîie îndelung, iar animalul părea să trăiască şi el bucuria revederii. Apoi Vînt-de-Miazănoapte îi urmă ţanţoş pe stăpînul său şi pe faraon, însoţit de o trupă de arcaşi.

Vrăjit, Iker descoperi imensul ţinut sacru de la Saqqara, străjuit de piramida în trepte a faraonului Djeser, uriaşă scară înălţată spre cer.

Regele pătrunse într-un locaş de veci, înăuntrul căruia se găseau tăiate în piatră figurile cîtorva scribi de seamă.

– Ascultă vorbele celor din vechime, Iker, culege învăţătura lor şi citeşte-le cărţile! Omul dispare, trupul său devine ţărînă. Dar scrierile îngăduie fiinţei să dăinuie. Nici unul dintre noi nu e mai presus de cel care ştie să transmită prin scris un gînd însemnat, căci scrisul are mare putere.

Aşezat în poziţia scribului, în faţa peretului sculptat, Iker însemna cuvintele regelui.

– Scribii plini de înţelepciune nu s-au îngrijit deloc să lase după ei urmaşi muritori, copii în carne şi oase care să le păstreze numele. Dimpotrivă, moştenitorii lor sînt cărţile şi învăţăturile. Scrierile lor sînt preoţi în slujba lui *Ka,* tăbliţele, fiii lor mult iubiţi, iar formulele, piramida. Puterea lor fermecată îi atinge pe cei care citesc. Dacă vrei ca soarta să-ţi fie prielnică, Iker, rămîi tăcut şi retras, ocoleşte trăncăneala fără rost. Mai ales nu deveni un mîncăcios şi nu te lăsa pradă slăbiciunilor pîntecelui. Lacomul şi nesătulul aleargă spre pierzanie. Focul cel clocotitor îi distruge. Cel care dă dovadă de cumpătare caută locurile în care domneşte armonia. El seamănă cu arborele ce creşte tihnit în grădină, înverzeşte şi face fructe nespus de gustoase. Umbra lui e binefăcătoare şi îşi sfîrşeşte zilele în paradis. Înţeleptul pătrunde

înțelesurile scrierilor vechi, le dezleagă tainele, își stăvilește simțămintele și se întrece pe sine. Cît despre cel care, pe acest pămînt, izbutește să cunoască formulele preschimbării în lumină, va ieși la lumina zilei sub orice chip dorește și se va întoarce la locul pe care-l merită.

Scriind, Iker trăia clipe de o fericire orbitoare. Își amintea vorbele generalului Sepi, despre înzestrările necesare unui scrib dornic să atingă înălțimile creației: ascultarea, înțelegerea și stăpînirea focurilor. Azi, în dimineața aceasta fără seamăn, primea învățătura de la însuși faraonul Egiptului.

– Ținta înțeleptului, continuă Sesostris, este să ajungă la desăvîrșirea pe care hieroglifele o înfățișează prin masa de ofrandă, *hotep,* care mai înseamnă și „apus de soare", clipa aceea minunată cînd o lucrare se încheie înaintea unei noi călătorii. Ne găsim încă departe de acea seninătate, Iker, și va trebui să părăsim pacea acestui locaș de veci ca să înfruntăm înfricoșătoarea lume de afară.

Strîngîndu-și uneltele, Iker se gîndea la prevestirea rostită de căpitanul *Fulgerului:* „Destinul tău e să ajungi ofrandă". Prizonierul scăpase de zeul mării, dar oare nu-l pîndeau alte încercări, încă și mai cumplite?

Regele și scribul făcură cîțiva pași prin deșert.

– Egiptul se află în primejdie de moarte, grăi Sesostris. Moștenirea sa spirituală e pe cale să piară, iar misterele lui Osiris nu vor mai fi celebrate. O vrajă a fost aruncată asupra Arborelui vieții, salcîmul din Abydos. Pînă acum n-am putut decît să oprim răspîndirea răului și două ramuri chiar au înverzit. Dar acest rezultat nu e decît vremelnic. Știm că trebuie să găsim aurul tămăduitor, căci doar el poate salva salcîmul. De aceea l-am trimis pe generalul Sepi în căutarea lui.

– Învățătorul meu?

– Un mare scrib este și un om al faptelor. În ciuda strădaniilor noastre, n-am izbutit să aflăm cine e criminalul care mînuiește forța lui Seth împotriva Arborelui lui Osiris. Hotărît să

nimicească Egiptul, acest demon al întunericului se dovedeşte a fi un duşman de temut şi iscusit.

– Să fie oare mai-marele Binei şi al celui care, noaptea trecută, a trimis doi ucigaşi ca să vă omoare?

– Acestea sînt întrebările la care trebuie să găsim răspunsuri fără întîrziere. Neîndoielnic, şi alte întîmplări grave precum moartea lui Rudi şi tulburările din Canaan sînt tot nelegiuiri ale aceluiaşi demon. Ai auzit vorbindu-se de Prevestitor?

– Nu, Luminăţia Voastră.

– Răzvrătitul acesta i-a îndemnat pe locuitorii din Sichem să se răscoale. Iar focul pare departe de a fi stins. Mulţumită noii noastre armate, generalul Nesmontu reuşeşte să păstreze ordinea, dar mă tem de micile trupe de luptători din umbră, bine pregătiţi şi greu de descoperit. Multă vreme, am crezut că acest om al întunericului este unul dintre guvernatorii provinciilor, dar acum îi bănuim pe cananeieni sau pe tîlharii nisipurilor. Cei din urmă nu se gîndesc decît să prade caravanele şi atacurile lor nu pot fi prevăzute. Totuşi, trebuie să împuţinăm stricăciunile pe care le fac şi să aflăm printre ei una sau mai multe căpetenii care stăpînesc focul lui Seth.

Iker aştepta să-i fie încredinţată o misiune precisă şi primejdioasă.

De aceea hotărîrea lui Sesostris îl lovi ca un fulger.

– Te numesc scrib regal, în slujba directă a faraonului. Acest rang îţi va îngădui să te numeri printre curtenii mei de vază.

Memphisul clocotea de zvonuri nebuneşti, care se băteau cap în cap. Unii pretindeau că regele fusese ucis de către un ucenic măcelar, alţii că o trupă de cananeieni atacase palatul şi că multe cete înarmate continuau încă să se lupte cu gărzile înăuntrul palatului, ba chiar în camerele monarhului.

Fu nevoie ca Sesostris să apară în piaţa situată în faţa templului lui Ptah, însoţit de Iker, ca bîrfele să se potolească. Nu

numai că regele era bine sănătos, dar celebră el însuşi ritualul de la amiază, ajutat de proaspătul scrib regal.

Cu ţeasta bandajată, meşterul măcelar se bucură să-l vadă ajuns la o demnitate aşa înaltă pe ucenicul său de-o zi. Convins că fusese lovit de către unul dintre ucigaşii care încercaseră să pătrundă în odaia faraonului, simţea chiar mîndrie în legătură cu numirea lui Iker. Tînărul sărise în ajutorul faraonului, care îi răsplătise apoi curajul.

Mulţimea gărzilor şi sosirea Purtătorului sigiliului regal Sehotep şi a Marelui Trezorier Senankh îi încredinţă pe toţi cei de faţă că un fapt neobişnuit urma să se petreacă. O grămadă de curioşi şi de gură-cască se înghesuiră la intrarea în templu, cu speranţa să prindă primii vestea cea mare.

Cînd îşi făcu apariţia şi vizirul, nimeni nu se mai îndoi că din clipă în clipă vor afla noutatea. În curtea cea largă, neacoperită, preoţii permanenţi, temporari şi slujbaşii de tot soiul se întrebau despre ce avea să grăiască faraonul. Dar oare scăpase într-adevăr neatins? Şi ce pedepse va porunci? Fără îndoială că va înăspri supravegherea Canaanului, poate chiar şi a Memphisului, fără să uite de soldaţii şi de gărzile care n-au fost în stare să-i asigure paza. În sfîrşit, vinovaţii fuseseră găsiţi şi arestaţi?

Cînd Sesostris ieşi din sanctuar, toate privirile se întoarseră spre uriaşul care purta coroana dublă simbolizînd unirea Egiptului de Sus şi a Egiptului de Jos.

Pe trupul lui nu se zărea nici o rană, iar pe chip – nici un semn de slăbiciune.

– Scribul Iker să vină lîngă mine.

Şovăind, tînărul înaintă cîţiva paşi, apoi îngenunche.

– Vizirul Khnum-Hotep să-l ridice.

Vizirul îi întinse scribului mîna, surprins să-l revadă în asemenea împrejurări.

– Îl numesc pe Iker pupil unic al palatului, rosti faraonul. Va primi rangul de Fiu regal.

Apoi Sesostris străbătu curtea, urmat de vizir şi de Iker.

Cuvintele monarhului îi lăsară muți de uimire pe cei prezenți. Unuia dintre ei aproape că i se făcu rău. Lui Medes, Secretarul Casei Regelui, nu-i venea să-și creadă ochilor și urechilor. Nu putea fi vorba tocmai de Iker, micul scrib răpit la Medamud ca să servească drept ofrandă zeilor! Cum izbutise acest copilandru fără familie, de a cărui existență nu știau decît vreo cîțiva țărani amărîți, să supraviețuiască și să apuce pe un drum care-l dusese pînă la faraon? Unul dintre oamenii de încredere ai lui Medes, falsul soldat acum dispărut, îi jurase totuși că Iker era mort!

Ce-ar fi putut să-i povestească regelui? Despre răpire, despre călătoria spre Punt și naufragiul corabiei, despre atacurile și rătăcirile de care avusese parte. Nimic însemnat, căci scribul nu îl cunoștea pe Medes și nu avea nici o dovadă care să-i trezească bănuieli.

Iker, o biată făptură sortită pieirii, era acum Fiu regal! Ca să risipească acest vis urît, lui Medes nu-i rămînea decît o singură cale: să-l distrugă pe Iker prin orice mijloace.

31.

Vizirul nu avea să-i dea nici o veste bună regelui. Mai întîi, cercetările legate de cei doi atacatori nu dăduseră roade. Nici unul dintre soldaţii sau gărzile însărcinate cu paza palatului nu-i cunoştea şi, cum nu se puteau folosi de Sobek ca să scotocească prin locurile cu faimă proastă ale Memphisului, probabil că nu aveau să afle niciodată de unde veneau criminalii. Apoi, căutarea urmelor *Fulgerului* nu dusese nicăieri. Nicio corabie cu acest nume nu fusese construită la Memphis.

– Totuşi, a fost nevoie de lemn, de tîmplari, de un echipaj. Documentele au fost măsluite, nu încape îndoială, îi atrase atenţia Sesostris vizirului. Toate acestea nu puteau trece pe de-a-ntregul nebăgate în seamă.

– Încă o dată mărturisesc că simţim din greu lipsa lui Sobek Păzitorul. Dar a luat apărarea oamenilor săi ştiindu-i vinovaţi, ceea ce este o faptă gravă. Dacă nu-l înlăturam din slujbă, aş fi trădat însărcinarea pe care mi-aţi încredinţat-o.

– Ştiu şi nu te dojenesc din această pricină, Khnum-Hotep.

– Două presupuneri mi-au venit acum în minte. *Fulgerul* a fost făurit fie la malul mării, în mare taină, şi noi nu-i vom da niciodată de urmă, fie într-un şantier egiptean, pe ascuns, şi atunci cu siguranţă a rămas vreo dovadă.

Regele îi chemă pe Iker şi pe Sekari.

– Luminăţia Voastră, zise cel din urmă, am dat de un fir tot hoinărind prin port. Unul dintre muncitori, căruia i l-am descris

pe Cicatrice, l-a recunoscut a fi un libian de care fratele său avea grijă. Era iute la mînie şi nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. De aceea, îl lăsau să lucreze alături de ei.

– Şi fratele?

– A dispărut. Casa lui e goală.

– Deci, firul s-a rupt, zise cu părere de rău vizirul.

Monarhul se întoarse către fiul său adoptiv.

– După părerea ta, corăbierii de pe *Fulgerul* erau egipteni?

– Fără umbră de îndoială, Luminăţia Voastră.

– Gîndeşte-te bine, Iker! N-ai auzit de la nici unul vreo vorbă, oricare ar fi ea, despre construcţia acestei corăbii?

– După spusele unui tîmplar din Kahun, Rindea, unele părţi ale corăbiei au fost modelate la Fayyum. Dar n-am avut timp să urmez calea aceasta.

– Negreşit, cea bună, îşi dădu cu părerea Sekari. Plec fără întîrziere într-acolo.

– Aşteaptă puţin! îi ceru monarhul. Iar tu, Iker, însoţeşte-l pe vizir pînă în camera sa de lucru. O să-ţi arate care sînt îndatoririle unui scrib regal.

Khnum-Hotep şi fiul adoptiv al lui Sesostris se retraseră.

– Cercul de aur din Abydos îmi lipseşte mult, se plînse Sekari şi mi-ar plăcea să-mi împrospătez forţele acolo. Dar, din păcate, ceva îmi spune că nu acesta e lucrul cel mai grabnic.

– Şi mie mi-ar plăcea să ne strîngem toţi pe pămîntul lui Osiris. Dar atîta vreme cît Egiptul se găseşte într-o primejdie atît de mare, dorinţele noastre trebuie înfrînate. Totuşi, dacă te simţi atît de slăbit, voi face pregătirile trebuincioase.

– Sînt încă în putere, Luminăţia Voastră.

– Nu-ţi asumi prea multe riscuri, Iker?

– Nesmontu şi Sepi mi-au dat cea mai bună învăţătură.

– Felul în care Sobek a fost prins în capcană mă nelinişteşte. Asta arată că există un grup bine organizat, a cărui căpetenie ştie să întoarcă împotriva noastră chiar dreptatea pe care noi vrem s-o înfăptuim. Nefericitul se zbate ca o fiară în cuşcă, fără a-şi

putea dovedi nevinovăţia. Du-te să-i vorbeşti, Sekari, şi încearcă să afli un mijloc ca să reîncepem cercetările.

Pătrunzînd în aripa palatului rezervată odăilor de lucru ale vizirului, Khnum-Hotep şi Iker îşi încrucişară paşii cu cei ai lui Medes.

– Sînt încîntat să-l întîlnesc pe cel despre care vorbeşte toată lumea, zise Medes, prietenos. Hotărîrea Luminăţiei Sale dă de înţeles că sînteţi înzestrat cu o mulţime de calităţi fără seamăn. Îngăduiţi-mi să vă felicit, Iker. Vă urez să aveţi parte de o primire călduroasă la curtea din Memphis.

Tînărul se înclină scurt.

– Ţi-l prezint pe Medes, Secretarul Casei Regelui, zise Khnum-Hotep. Este unul dintre cei mai de vază demnitari ai statului, însărcinat să întocmească decretele faraonului şi să le răspîndească în tot regatul. Şi-şi îndeplineşte fără cusur îndatoririle.

– Aceste laude îmi merg drept la inimă, dar ştiu că trebuie să arăt în fiecare zi că le merit şi că nici o greşeală nu-mi va fi iertată.

– Bine zis, recunoscu vizirul.

– Dacă-i pot fi de folos cu ceva Fiului regal, să nu întîrzie să-mi ceară ajutorul. Acum sînt, din nefericire, tare grăbit căci unul dintre oamenii mei este bolnav şi vreau să-i găsesc un înlocuitor. Vă rog să mă iertaţi.

Iker şi gazda sa urcară pe o terasă, de unde admirară centrul oraşului. Sub razele soarelui, clădirile şi templele păreau la adăpost de nenorocire şi dezordine.

– Nu ţi-ai pierdut timpul în provincia Oryx, aprecie Khnum-Hotep, şi nu-mi pare rău că te-am instruit după metodele mele. Pe atunci te socoteam chiar un posibil urmaş al meu căci îi îndepărtasem pe fiii mei, nişte neisprăviţi care n-ar fi fost în stare să conducă. Apoi s-a ivit acest rege, care este cu adevărat un faraon. El m-a învăţat să nu-mi pese de mine însumi, de mîndria şi amăgirile mele, şi m-a făcut să le plătesc scump numindu-mă vizir.

Vocea răsunătoare a lui Khnum-Hotep îl surprinse pe Iker.

– Stăpîneam micile mele teritorii ca un adevărat monarh şi acum iată-mă în slujba poporului fără o singură zi de o odihnă! Cine putea să-şi închipuie aşa ceva, dacă nu Sesostris? Supune-i-te, Iker, venerează-l şi arată-i-te credincios căci el e chezaşul lui Maat şi braţul care aduce lumina. Doar el înfruntă fără să tremure forţele întunericului. În caz de înfrîngere, lumea noastră va dispărea. Dar, de vreme ce faraonul te-a înştiinţat, cunoşti gravitatea lucrurilor.

– Sînt gata să fac tot ce-mi cereţi.

– În mod obişnuit, un scrib regal este un administrator neobosit al bogăţiilor regatului. Dar tu nu te aştepta c-ai să te plimbi ţanţoş în fruntea unui alai de slujbaşi. Regele te-a sortit altor sarcini. Mi-a cerut să te previn asupra nenumăratelor primejdii care te pasc aici, la curte. Din partea apropiaţilor lui Sesostris, adică generalii Nesmontu şi Sepi, Purtătorul sigiliului regal Sehotep şi Marele Trezorier Senankh, n-ai de ce te teme. Sînt pe de-a-ntregul devotaţi Luminăţiei Sale.

– Medes nu aparţine Casei Regelui?

– Va face parte din ea mai devreme sau mai tîrziu, dacă o să rămînă la fel de vrednic şi de priceput. Dar e vorba de toţi ceilalţi: demnitari invidioşi, curteni dezamăgiţi şi lacomi! Ridicarea ta neaşteptată la un rang atît de înalt va stîrni o ură pe care n-o cunoşti încă. Zeci de neisprăviţi au jurat deja să te ducă la pierzanie şi vor face asta cu mare băgare de seamă ca să nu atragă asupra lor fulgerele de mînie ale lui Sesostris. Din fericire, Sekari veghează asupra ta. Vei locui în palat şi vei fi păzit zi şi noapte. Dat fiind că te cunosc, sînt sigur că abia aştepţi să-ţi începi lucrul în biblioteca aceea mare.

– Mă cunoaşteţi bine, recunoscu Iker zîmbind.

– Nu uita de chemarea ta de a deveni scriitor! Fără transmiterea cuvintelor puterii, nu vom putea asigura prezenţa aici, pe pămînt, a lui Maat.

Sobek Păzitorul clocotea de furie. Dacă n-ar fi fost izgonit şi dacă paza rînduită de el ar fi fost păstrată, faraonul n-ar fi fost victima unui atac întreit!

Nevoit să-şi părăsească locuinţa şi cazarma unde îi antrena pe membrii gărzii personale a regelui, acum împrăştiaţi care-ncotro, trăia retras într-o casă micuţă pe care o supravegheau permanent doi soldaţi care refuzau să-i vorbească.

Despre cele petrecute aflase de la femeia care-i făcea curat şi de aceea nu putea deosebi bîrfele de adevăruri.

Cînd un tînăr cumsecade şi vesel i se înfăţişă, Sobek se întrebă oare ce capcană i se mai întindea.

– Mă numesc Sekari şi am venit la tine în taină.

– Cine te-a trimis?

– Faraonul.

Sobek rînji.

– El nu vrea nici măcar să mă primească!

– Judecata se apropie şi nu poate să stea de vorbă cu principalul învinuit căci ar fi socotit părtinitor şi ţi-ar grăbi astfel căderea.

Fosta căpeteniilor a tuturor gărzilor din regat clătină din cap.

– Să zicem că aşa e... Dar vizirul are cunoştinţă de prezenţa ta aici?

– Nicidecum!

– Cei doi temnicieri ai mei nu vor întîrzia să-i dea de ştire!

– Cu siguranţă că nu, tocmai au fost schimbaţi. Cei care le-au luat locul au slujit sub ordinele tale şi sînt de partea ta.

Sobek se aplecă peste fereastră şi pricepu că Sekari nu minţea.

– Înseamnă că eşti cu adevărat trimisul regelui! Care e rostul tău, mai precis?

– Să mă supun faraonului.

– Şi ce ţi-a poruncit?

– Este convins de nevinovăţia sa, dar nu are cum să încalce legea. Iar dovezile sînt strivitoare.

– Khnum-Hotep îmi vrea capul, ăsta-i adevărul!

– Te înşeli. Nu a avut încotro.

– Vor să mă distrugă, iar vinovatul se ascunde în umbră.

– Pentru ca totul să fie limpede între noi, zise Sekari grav, răspunde-mi o dată pentru totdeauna la o singură întrebare: îi acoperi pe oamenii tăi care au săvîrşit nelegiuiri?

– Deloc! Dacă printre gărzile mele ar fi existat şi oi rîioase le-aş fi găsit! Crede-mă!

Sinceritatea lui Sobek era izbitoare.

– Deci, regele are dreptate: eşti victima unor uneltiri. Am să i-o spun şi vizirului.

– Şi cu ce schimbă asta lucrurile?

– Tu eşti închis aici, eu însă nu. Aşa că, dă-mi o urmă ca să încep cercetările!

– Din păcate, n-am nici una! A fost numită o nouă căpetenie a tuturor gărzilor regatului?

– Nu, munca ta o îndeplinesc acum mai mulţi ofiţeri a căror pricepere lasă de dorit.

– O să se sfîşie între ei, iar paza faraonului n-are să mai fie asigurată! Ce s-a petrecut, de fapt, la palat?

– Un muncitor libian din port şi un luptător necunoscut s-au strecurat înăuntru. Amîndoi au fost omorîţi, dar n-avem nici o dovadă care să ne îngăduie să aflăm cine i-a plătit. Tot ce ştim este că nu se cunoşteau unul pe altul. Altfel spus, două grupuri diferite voiau să-l ucidă pe Sesostris.

– Libieni, sirieni, cananeieni... Printre lepădăturile astea trebuie căutat. Femeia care-mi face curat mi-a pomenit de trei atacatori.

Sekari zîmbi:

– Situaţia lui Iker este deosebită, căci nişte ticăloşi au încercat să se folosească de el, îndemnîndu-l să creadă că uciderea faraonului e o faptă dreaptă. Dar, surprins de firea neobişnuită a acestui tînăr în timpul unei sărbători a secerişului, Luminăţia Sa mi-a poruncit să-l urmăresc pas cu pas. În felul acesta am aflat multe lucruri demne de toată atenţia. Am descoperit o trupă de luptători asiatici la Kahun şi i-am salvat viaţa acestui băiat pe care un fals soldat fusese însărcinat să-l omoare.

Chipul lui Sobek se înăspri.

– Ai încredere deplină în acest Iker?

– Regele l-a numit pupil unic al palatului şi Fiu regal.

– Şi dacă doar se preface?

– Cînd ai să-l cunoşti mai bine, vei vedea că Iker a înţeles pricina rătăcirilor sale şi că acum e gata să-şi dea viaţa pentru faraon.

Sobek părea copleşit de ciudă şi descurajare.

– Dacă vizirul mă trimite în minele de aramă, n-o să cunosc decît tîlhari.

– De vreme ce eşti nevinovat, nu te lăsa pradă gîndurilor negre!

– Voi fi judecat, împrejurările îmi sînt potrivnice şi nu zăresc nici o portiţă de scăpare. Duşmanii mei se numără cu zecile, iar cel care m-a doborît rămîne, pe mai departe, ascuns.

– Te-ai certat cu vreun demnitar în ultima vreme?

– Cu o mulţime! Inimile acestea sensibile nu suportă să audă vorbindu-se de pedepse. Vor să se bucure de pază, dar fără să aibă gărzi prin preajmă.

– Bănuieşti pe cineva?

– Toată curtea! Am întors faptele pe toate părţile în mintea mea, dar în zadar! Am sfîrşit prin a crede că vizirul a vrut să mă îndepărteze ca să-l pună pe rege în primejdie.

– Îţi repet, Khnum-Hotep este un slujitor credincios faraonului.

Sobek se prăbuşi, neputincios, pe un scaun.

– Am să mă îngrijesc de toate, îl încurajă Sekari, şi am să te scot din necazul ăsta.

Părăsindu-l pe Sobek, Sekari avu puternicul sentiment că viitorul avea să fie mai bun.

32.

Înveşmîntat într-o superbă tunică albă din pînză de in, purtînd pe cap o perucă rituală, pupilul unic Iker îl însoţea pe rege la sărbătoarea zeiţei Useret, Cea Puternică, pe care o celebrau preotesele lui Hathor sub conducerea reginei.

Tînărul se mişca de parcă trăia un vis fără sfîrşit. El, săteanul modest, hărăzit muncii de scrib în slujba celor care nu ştiau să scrie şi să citească, păşea acum alături de stăpînul Celor Două Regate sub privirile pline de admiraţie şi de invidie ale demnitarilor de la curte.

Bineînţeles, soarta nu-i acorda decît un scurt răgaz. Aşa că se bucura din plin de orele acestea înălţătoare, îndeplinindu-şi sarcinile cu o simplitate dezarmantă pentru ochii privitorilor. Multora le-ar fi plăcut să-şi bată joc de el, tratîndu-l ca pe un ţăran necioplit, dar Iker avea aerul unui scrib regal crescut la palat! De aceea începu să se zvonească pe ici pe colo că acest băiat nu putea fi decît un fiu adevărat al lui Sesostris, a cărui existenţă, regele, din motive tainice, o ţinuse ascunsă pînă acum.

La rîndul său, Iker aştepta acea misiune pe care monarhul nu avea să întîrzie să i-o încredinţeze. Misiune fără îndoială primejdioasă în care poate avea să-şi piardă chiar viaţa. Prin urmare, cu riscul de a-l nemulţumi pe faraon, fiul său adoptiv încercă să risipească nelămuririle care-l chinuiau.

– Luminăţia Voastră, Cercul de aur din Abydos mai există?

– Cine ţi-a vorbit de el?

– În timpul unui ritual de reînnoire al fostului guvernator de provincie Djehuty, am văzut lumina ţîşnind din două vase. Generalul Sepi a rostit aceste vorbe: „Tu care voiai să cunoşti Cercul de aur din Abydos, priveşte-i puterea". Şi Sekari pare să ştie ceva despre el.

– Cercul de aur izvorăşte din Osiris. Cînd faci parte din el, nu-ţi mai aparţii ţie însuţi, căci atunci contează doar sarcina încredinţată fiecăruia dintre membrii lui. Treaba lor nu e nici să predice, nici să impună adevăruri, ci să respecte în faptele lor dreapta judecată.

Faraonul se aşeză sub un umbrar, iar Iker luă loc la dreapta lui.

– Ai fost iniţiat în primele mistere ale lui Anubis. Ce ştii despre puterea divină?

– Unic este zeul ascuns, mai îndepărtat decît însuşi cerul, prea misterios pentru ca gloria lui să fie dezvăluită, prea mare pentru a putea fi înţeles, răspunse tînărul. Dacă îi rosteşti numele secret cazi îndată la pămînt mort de frică!

– O teamă bine venită, fu de părere regele, dar care nu e de ajuns pentru a atinge Cercul de aur din Abydos. Ai privit cu atenţie mijlocul cerului?

– Seth domneşte acolo asupra stelelor nepieritoare.

– Cosmosul este trupul Marelui Zeu, iar sufletul său este energia care-i dă viaţă. Seth se mărgineşte doar la o parte a acestui cosmos, forţa sa se vădeşte prin fulgere, trăsnete, furtuni şi vijelii. Dar Osiris este universul întreg, străbătut de puteri creatoare atît de numeroase şi de felurite încît mintea omului nu le poate cuprinde. Cînd ele se strîng la un loc, nasc un mănunchi de raze de o energie nemărginită. Atunci apare ceea ce noi numim o divinitate. Actul creator este Unu. Devenind Doi, el împlineşte o căsătorie care pare altminteri cu neputinţă. Apoi se dezvăluie sub forma lui Trei, înainte de a se preschimba în milioane, rămînînd, în acelaşi timp, Unu.

– De ce, printre hieroglife, un catarg cu o flamură în vînt, dar legată cu grijă, reprezintă divinitatea?

– Pentru că ea se răspîndeşte în aerul luminos, cu ajutorul suflului lumii de dincolo. Ea se întrupează într-un ax care trebuie protejat, a cărui flamură, asemenea mumiei, susţine trupul de lumină. Egiptul întreg este locaşul iubit de divinităţi. Poţi să le întîlneşti în temple, în capelele umile sau în timpul sărbătorilor. Învaţă să-ţi dai seama de adevăratul lor chip şi de felul în care ele ţes armonia universului. Şi toate părţile acestui întreg se adună laolaltă pentru că Osiris rămîne pur şi fără pată, căci el nu se amestecă nici cu dezordinea, nici cu nenorocirile stîrnite de oameni. Misterele sale se păstrează pretutindeni.

Lui Iker i-ar fi plăcut să-i pună întrebări regelui ceasuri întregi, dar sărbătoarea începu şi se aşternu degrabă liniştea.

Ajutată de preotesele lui Hathor, regina ridică spre soare minerale de diverse soiuri, apoi puse o barcă de aur pe un altar. La proră stătea Useret, Cea Puternică, aceea care putea să învingă întunericul datorită celor patru chipuri ale sale. Cuvîntul *useret* însemna gîtul care ţine capul, dar şi stîlpul caznelor de care erau legaţi aliaţii lui *isefet*, forţa distrugătoare.

O preoteasă depuse în barcă un disc de aur, soarele feminin care lua, de asemenea, şi forma unui *uraeus*, cobra ce scuipa foc pentru a-i elibera faraonului drumul.

Dar Iker nu mai asculta cînturile şi nici nu mai era atent la ce se petrecea, căci nu-şi putea lua ochii de la tînăra preoteasă, care se ţinea aproape de regină.

Era ea.

Chiar ea, frumoasa mereu prezentă în mintea şi-n visurile sale şi de care se îndrăgostise nebuneşte.

Iker îi pîndea fiecare gest, fiecare pas, sperînd că privirile lor se vor încrucişa, măcar pentru o clipă. Dar preoteasa nu-şi ridică ochii şi ritualul, dureros de scurt, după părerea lui Iker, luă sfîrşit.

Şi dintr-odată o altă speranţă puse stăpînire pe el: acum nu mai era un biet scrib, ci fiul adoptiv al faraonului Sesostris! Şi acest rang îi îngăduia să-i vorbească preotesei.

Dar pornirea aceasta se stinse iute. Tot ceea ce i-ar fi putut spune ar fi fost nişte vorbe serbede şi fără rost. Dacă s-ar fi arătat prea înflăcărat, ea l-ar fi respins, fără îndoială.

Vocea adîncă a regelui îl smulse din vîrtejul gîndurilor sale.

– Ai priceput însemnătatea acestui ritual?

– Nu cred, Luminăţia Voastră.

– Să fii la fel de sincer mereu. Altfel, învăţătura pe care ţi-o dau, se va încheia. Trebuia să fii călit pentru a pleca în misiunea pe care vreau să ţi-o încredinţez. Strălucirea discului de aur şi focul cobrei au pătruns în trupul şi în sufletul tău.

– Luminăţia Voastră, o cunoaşteţi pe tînăra preoteasă care o ajuta pe regină?

– De obicei locuieşte la Abydos.

– Cum o cheamă?

– Poartă un nume faimos, Isis, cel al soţiei lui Osiris. Această tînără femeie şi-a închinat viaţa templului şi misterelor lui.

Dezvăluirea regelui îl făcu pe Iker să-şi piardă orice nădejde: frumoasa Isis rămînea cu neputinţă de atins.

Sekari era încăpăţînarea întruchipată, mai cu seamă cînd îşi punea în gînd să salveze un nevinovat. Totuşi, viitorul lui Sobek i se părea deocamdată întunecat.

Sekari se bizui pe o judecată simplă: cei care îi pătaseră renumele lui Sobek trebuiau să fie tare mîndri de isprava lor şi n-ar fi pierdut prilejul să se laude cu ea.

Aşa că omul de încredere al lui Sesostris îi ceru vizirului toate rapoartele privitoare la orice incidente, chiar neînsemnate, care se petrecuseră după înlăturarea lui Sobek.

În faţa mulţimii de documente, lui Sekari îi veni să se lase păgubaş. Aşa că ceru ajutorul a doi scribi care împărţiră înscrisurile după gravitatea faptelor: încăierări prin taverne, furturi din tîrg, certuri în familie, nemulţumiri legate de măsurarea terenurilor... Apoi Sekari îşi începu cercetările cu ce era mai rău: o

crimă la Memphis şi doi bărbaţi omorîţi cînd încercaseră să treacă hotarul de nord-est.

Crima avusese loc după o ceartă aprigă între doi veri, pentru un palmier bătrîn de trei sute de ani. În cele din urmă se luaseră la bătaie şi cel mai sprinten dintre ei îi zdrobise celuilalt capul cu o bîtă.

Dar lucrurile acestea nu avea nici o legătură cu Sobek.

În schimb, încercarea de trecere a hotarului prezenta un amănunt demn de toată atenţia: cei doi bărbaţi nu aveau de gînd să pătrundă în Egipt, ci să-l părăsească!

Sekari plecă degrabă la postul de pază ca să stea de vorbă cu ofiţerul care semnase raportul. Înarmat cu un ordin scris din partea vizirului, fu primit cu respect.

– Povesteşte-mi tot!

– Cei doi bărbaţi s-au apropiat paşnici, fără să pară că ascund ceva. Totuşi, mutrele lor n-au fost pe placul soldaţilor mei şi ei nu se înşală! Erau cananeieni, fără îndoială. I-am întrebat încotro merg. „Ne întoarcem acasă, la Sichem, mi-au răspuns, iar documentele noastre sînt fără cusur". Apoi cu trufie le-au scos şi mi le-au arătat. Pe tăbliţă scria: „Moarte armatei egiptene, trăiască răzmeriţa din Canaan!" Cînd am început să ţip la ei, au rupt-o la fugă, dar arcaşii i-au doborît. Doi răzvrătiţi mai puţin.

Sekari se încruntă.

Sau cei doi îşi căutau moartea cu orice preţ, sau... nu ştiau să citească! Cineva le dăduse acel document lăsîndu-i să creadă că e un permis de liberă trecere, astfel încît soldaţii care păzeau hotarele să fie îndreptăţiţi să-i ucidă.

– Ştii cum îi chema pe netrebnici? întrebă Sekari fără prea multă nădejde.

– Din nefericire nu, dar îmi place să desenez. Şi cum aceasta a fost fapta cea mai gravă petrecută aici, le-am desenat chipurile.

Sekari tresări.

– Arată-mi-le.

– Nu stăpînesc prea bine acest meşteşug, te previn!

Dar se dovedi că ofiţerul mînuia pensula cu multă iscusinţă.

– Le iau cu mine, zise Sekari.

Cînd gărzile se îndreptară spre Nas-Subţire, olarul, care locuia acum într-un cartier al Memphisului înţesat de oameni, apucă un baston şi începu să-l învîrtă deasupra capului.

– Nu vă apropiaţi că altminteri vă arăt eu vouă!

– Venim din partea vizirului, care vrea să te vadă grabnic.

– Şi cine-mi spune mie că nu sînteţi falşi soldaţi, ca şi ceilalţi?

– Eu, rosti răspicat Sekari.

– Dar tu cine eşti?

– Trimisul faraonului. Nimeni nu se va atinge de tine în prezenţa mea.

Olarul se mai domoli puţin.

– Ce mai vreţi de la mine?

– Trebuie să verificăm ceva în faţa vizirului.

– Chiar a vizirului însuşi?

– Te aşteaptă, aşa că nu te mai codi atît!

Neîncrezător, olarul se învoi totuşi să-l urmeze pe Sekari. Cînd văzu că acesta îl conduse pînă în odaia de lucru a lui Khnum-Hotep, pricepu că nu-şi bătea jos de el. Dar era hotărît să nu dea înapoi.

– Nu-mi retrag plîngerea, dacă asta aveţi de gînd să-mi cereţi! M-au atacat, m-au rupt în bătaie şi mi-au furat corabia! Chiar dacă vinovatul e căpetenia gărzilor, şi eu, doar un simplu olar, cer să se facă dreptate!

– Aceasta şi e îndatorirea mea, îi reaminti Khnum-Hotep. Oricine ar fi păgubaşul, dreptatea nu se schimbă. De aceea Sobek Păzitorul va fi judecat.

– Bine, am încredere atunci.

– Priveşte chipurile acestea!

Khnum-Hotep puse sub ochii olarului desenele pe care Sekari le adusese de la postul de pază al hotarelor.

Nas-Subţire înşfăcă papirusurile.

– Ei... Ei sînt, cei doi soldaţi care m-au jefuit! I-aţi găsit. Vreau să-i văd îndată. Tîlharii!

– Sînt morţi, îl înştiinţă vizirul. Nişte cananeieni care s-au dat drept soldaţi aflaţi sub ordinele lui Sobek, ca să arunce totul în spinarea lui. Deci, îi recunoşti pe cei care te-au atacat.

– Bineînţeles că-i recunosc! Ei sînt şi nimeni alţii!

Şi în timp ce un scrib însemna vorbele olarului, Sekari alergă spre casa lui Sobek Păzitorul.

33.

– Vreo veste de la generalul Nesmontu? îl întrebă faraonul pe Sehotep, Purtătorul sigiliului regal.

– Armata s-a desfăşurat în Canaan, Luminăţia Voastră, fără să întîmpine oprelişti.

– Lucrările de pe şantierul de la Dachur înaintează, grăi Marele Trezorier Senankh. Munca lui Djehuty e demnă de toată lauda, meşterii nu duc lipsă de nimic, iar materialele ajung la ei fără întîrziere. Din păcate, nu au primit nici o veste de la Sepi. Presupun că înfruntă mari greutăţi.

– Tăcerea aceasta nu e neapărat îngrijorătoare, îşi dădu cu părerea Sehotep. Prudent şi neîncrezător, Sepi o să ne dea un semn doar după ce va găsi aurul.

– Nu numai că au încercat să mă ucidă, reaminti monarhul, dar s-au atins şi de apropiaţii mei ca să-i dezonoreze şi să-i îndepărteze de mine. Tu, Senankh, ai scăpat din capcană, tu, Sehotep, ai prevăzut-o şi ai întors-o chiar împotriva făptaşilor. Dar Sobek a fost aproape de un sfîrşit nefericit. Fiţi cu mare băgare de seamă, căci vor urma şi alte încercări de acest fel.

– Şi nici măcar nu bănuim cine e vinovatul! se înfurie Senankh.

– Luminăţia Voastră, vreunul dintre demnitari v-a cerut, în ultima vreme, să-l ridicaţi în rang? întrebă Sehotep.

– Nici unul nu a dat glas unei astfel de dorinţe.

– Păcat... Mă gîndeam că vinovatul s-a lăsat pradă mîndriei şi dorinţei de a dobîndi mai multă putere, săvîrşind astfel greşeala de a se da de gol. De fapt, e mai şiret decît îl socoteam eu.

– Dar dacă e vorba de un străin, nu de un egiptean? sugeră Senankh.

– Se poate, recunoscu Sehotep. Atunci înseamnă că şi-a răspîndit iscoadele chiar în inima Memphisului?

– Dat fiind că Sobek şi-a primit înapoi vechea slujbă, îi lămuri Sesostris, va începe noi cercetări. Chiar de acum se îngrijeşte iar de paza palatului. După dezvăluirile lui Iker, cel mai grabnic lucru este să-l prevenim pe primarul din Kahun. I-am trimis poruncă să-i supravegheze îndeaproape pe luptătorii furişaţi în oraş cu speranţa că, într-un fel sau altul, ne vor conduce la căpetenia lor.

– Şi dacă, dimpotrivă, o să încerce să pună stăpînire pe Kahun? se nelinişti Sehotep.

– Dacă n-am fi avut cunoştinţă de existenţa lor, poate ar fi izbutit. Dar acum îi vom strînge de gît. Cum a primit curtea numirea lui Iker?

– Aşa cum aţi prevăzut, Luminăţia Voastră, răspunse Senankh: cu mirare şi invidie. Mulţi dintre cei care se socoteau mai îndreptăţiţi decît el să capete acest rang îl privesc cu ură. Dar băiatul acesta mi se pare mai tare decît granitul. Nici dojenile, nici laudele nu-l ating. Nu-l interesează decît calea pe care şi-a ales-o. Şi nimic nu-l va opri.

– Dar tu, Sehotep, cum îl găseşti pe Iker?

– După unirea Egiptului, Luminăţia Voastră, el e pentru mine a doua pricină de adîncă uimire. Poţi să juri că acest scrib trăieşte de cînd se ştie la palat! Pur şi simplu, ghiceşte care sînt gesturile cuvenite şi se poartă fără cusur. Bineînţeles, bîrfele zic că e sînge din sîngele vostru.

– Dar n-a devenit, oare, fiul meu? Am să-i încredinţez o misiune neasemuit de grea, care ne va îngădui să aflăm unde a fost construită în taină o corabie, trimisă apoi spre Punt.

– Pizmuitorii vor crede că vreţi să-l alungaţi de la curte şi se vor arăta încîntaţi! exclamă Senankh.

– Iertaţi-mi îndoiala, începu Sehotep, dar credeţi că acest tînăr este îndeajuns de călit ca să pornească pe drumul acesta?

– Destinul lui Iker nu seamănă cu al nimănui altcuiva. Ceea ce are el de împlinit depăşeşte marginile înţelegerii şi nimeni n-ar şti ce să facă în locul lui. Dacă dă greş, vom fi toţi în mare primejdie.

Era mai bine să nu-ţi atragi mînia lui Sobek, nici măcar din pricina unei pînze legate neîngrijit în jurul şoldurilor sau a unei cotiere din piele prost aşezate. Păzitorul lucra zi şi noapte ca să pună în ordine paza palatului pe care înlocuitorii săi se grăbiseră s-o distrugă.

Sobek îi chemă la el, unul după altul, pe oamenii săi care săvîrşiseră greşeli în timpul groaznicei nopţi cînd nemernicii aceia încercaseră să-l omoare pe faraon. Din pricina furiei sale dezlănţuite, pereţii odăii lui de lucru se clătinau. Chiar şi ofiţerii săi apropiaţi tremurau în sandalele lor, aşteptînd sfîrşitul furtunii. Unii dintre vinovaţi aveau să petreacă mulţi ani de aici încolo în garnizoane de provincie, unde sarcina lor cea mai anevoioasă avea să fie numărarea boilor şi a vacilor.

Apoi Păzitorul verifică dacă soldaţii din garda personală a faraonului nu-şi pierduseră îndemnînarea şi se antrenau zilnic din greu.

Cînd Sobek vru să-i prezinte monarhului raportul său, îl găsi în tovărăşia lui Iker.

– Încă nu l-ai întîlnit pînă acum pe fiul meu adoptiv, zise Sesostris. Iker, iată-l pe Sobek Păzitorul, căpetenia tuturor gărzilor din regat.

– Slăvit fie *Ka*-ul tau! grăi tînărul.

– La fel, răspunse Sobek, încordat. Cu riscul de a-l jigni pe Fiul regal, aş vrea să vă vorbesc între patru ochi, Luminăţia Voastră.

Cu încuviinţarea monarhului, Iker se retrase.

– Trei oameni au încercat să vă omoare, Luminăţia Voastră, începu Sobek. Doi dintre ei sînt morţi. Al treilea este Iker.

– Neîncrederea ta nu mă surprinde şi nici nu mă supără. Dar te asigur că eu nu mă îndoiesc de acest băiat.

– Lăsaţi-mă totuşi să-l supraveghez.

– Chiar îţi poruncesc asta căci viaţa lui, ca şi a mea, e ameninţată.

Sobek nu-şi ascunse descurajarea.

– Înlăturarea mea făcea parte dintr-un plan bine hotărît: răspîndirea a numeroase iscoade în Memphis şi, fără îndoială şi în alte părţi, începînd cu Kahun, urmînd ca apoi să ia naştere în aceste oraşe grupuri puternice de luptători din umbră. Ei se bucură, bineînţeles, şi de sprijinul unor oameni din popor şi chiar al slujbaşilor, unii naivi, iar alţii dornici să vă răstoarne de pe tron. Lucrurile mi-au scăpat de sub control şi am priceput cu întîrziere ce se petrece. M-am purtat ca un orb. Nu sînt la înălţimea încrederii voastre, de aceea vă cer să mă înlocuiţi.

– Chiar asta speră duşmanul, socoti faraonul. Crezi că vreau să-i ofer prilej de satisfacţie?

După ce întreaga dimineaţă lucrase alături de vizir, Iker se plimba acum prin grădina palatului, împreună cu regele. Sicomori, tamarini, rodii şi smochini răspîndeau o umbră nespus de plăcută. Aici, lumea părea alcătuită doar din frumuseţe şi seninătate.

– Khnum-Hotep e mulţumit de munca ta, Iker. Chiar şi cei mai clevetitori sînt nevoiţi să tacă pentru că nu te arăţi înfumurat şi ocoleşti ospeţele.

– Mai am atîtea de descoperit, Luminăţia Voastră! Khnum-Hotep mă călăuzeşte cu grijă, dar numai ceea ce faci tu însuţi pătrunde în adîncurile minţii. În privinţa turmelor...

– Am o altă misiune să-ţi încredinţez.

Cufundîndu-se în sarcinile sale administrative, Iker se străduise să uite că monarhul avea să rostească aceste cuvinte mai

devreme sau mai tîrziu. Un timp, chiar se amăgise cu falsa tihnă a unui trai de răsfăţat al sorţii.

– Sînt mai multe ţinte pe care trebuie să le atingi, continuă Sesostris. Mîine pleci cu Sekari spre Fayyum. Vei purta asupra ta pecetea de Fiu regal, dar să nu te foloseşti de ea decît atunci cînd nu mai ai încotro. Încearcă să treci nebăgat în seamă, căci nu ştim cine este vrăjmaşul nostru şi unde se ascunde. Mulţumită cercetărilor din biblioteca Locaşului Vieţii din Abydos, am aflat că undeva în Fayyum a fost sădit cu multă vreme în urmă un salcîm închinat zeiţei Neith. Dacă izbuteşti să-l găseşti, va fi un ajutor nesperat pentru salcîmul lui Osiris. Apoi dă-ţi silinţa să descoperi şantierul unde a fost construit *Fulgerul*. După aceea, întoarce-te la Kahun şi caută să nimiceşti planurile asiaticilor.

Un gînd dureros îl fulgeră pe Iker.

– Luminăţia Voastră, moartea scribului Heremsaf...

– Presupun că e o crimă. Îl socoteam un slujitor credincios. Cînd mi-a cerut îngăduinţa să te iniţieze în primele mistere ale lui Anubis, mi-a vorbit cu multă convingere despre tine.

– Primarul din Kahun ne este aliat sau duşman?

– Cînd a fost numit părea însufleţit de cele mai bune gînduri. Dar puterea îi schimbă adesea pe oameni. Tu trebuie să vezi de partea cui se află acum.

– Aţi ştiut mereu totul despre mine, Luminăţia Voastră, despre dorinţele, speranţele şi grijile mele. E adevărat, nu-i aşa?

– Petrece o după-amiază liniştită în această grădină, fiul meu. Am să mă întorc cît mai iute.

Şi zicînd acestea, Sesostris se îndepărtă, lăsîndu-l pe Iker năucit.

Era prima oară cînd regele îl numea „fiul meu“. Aceste două cuvinte, atît de simple şi de obişnuite, stîrniseră deodată un ecou puternic în inima lui Iker.

O altă lume i se deschidea înainte. O lume în care nu se mai lupta pentru el însuşi, ci pentru tatăl său, faraonul Egiptului.

Deşi grădina era încîntătoare, Iker nu avea deloc poftă să lenevească pierdut în visare. Trebuia să-şi pregătească bagajele şi să obţină o hartă cît mai amănunţită a Fayyumului care să conţină aşezarea sanctuarelor şi a teritoriilor sacre.

Chiar în clipa în care părăsea locurile acestea unde domnea pacea, dinspre miazăzi se stîrni un vînt atît de blînd şi de înmiresmat, încît tînărul rămase nemişcat, bucurîndu-se de adierea lui.

Şi deodată avu o nălucire.

Ea.

Ea care venea spre el împreună cu vîntul de miazăzi pe care-l încarnase într-un dans ritual menit să aducă apa înnoitoare şi să facă să înflorească viaţa.

Pe fruntea sa, împodobită cu o bentiţă aurită, se înşirau boboci de lotus alb şi albastru din care izvora o lumină strălucitoare.

Frumuseţea sa nu putea fi cuprinsă în cuvinte, căci părea nepămînteană.

Iker închise ochii, apoi îi deschise iară.

Isis stătea tot în faţa lui.

– Mi-e teamă să nu vă deranjez, zise ea cu o voce atît de învăluitoare, că tînărul scrib abia reuşi să îngîne cîteva cuvinte.

– Nu, nu... Deloc! Eu... căzusem pe gînduri.

– Îmi place mult rodiul acesta, îi destăinui Isis privind spre cel mai bătrîn arbore din grădină. Rămîne înflorit în toate anotimpurile, nimic nu-i micşorează splendoarea. Cînd o floare se ofileşte, o alta creşte degrabă.

– Din păcate, nu la fel se întîmplă şi cu salcîmul lui Osiris.

Chipul tinerei preotese se întristă.

– Dacă viaţa mea i-ar fi de folos, n-aş şovăi nici o clipă s-o jertfesc.

– Regele mi-a încredinţat o misiune primejdioasă: să mă întorc la Fayyum ca să înăbuş acolo o răzmeriţă şi să obţin un leac pentru Arborele vieţii.

– O ramură din salcîmul lui Neith.

– Cunoaşteţi taina aceasta? se miră Iker.

– Sarcina mea e sa caut în arhivele din Abydos. Însă, chiar dacă a existat, arborele acesta a pierit de mult.

– Dacă a supravieţuit, am să-l găsesc!

Înflăcărarea lui Iker o făcu pe tînăra femeie să zîmbească.

Scribul simţi că nu-i putea ascunde nimic lui Isis.

– Am vrut să-l ucid pe Sesostris, mărturisi Iker, căci îl socoteam un tiran de la care mi se trăgeau toate nenorocirile.

Apoi dintr-o suflare, îi povesti toate peripeţiile şi frămîntările lui.

– De vreme ce faraonul v-a ales drept fiu adoptiv, observă ea, înseamnă că sînteţi un om drept şi cinstit.

– Dar tu îmi ierţi rătăcirile?

Punînd o întrebare atît de nepotrivită, Iker avu certitudinea că tocmai săvîrşise o mare greşeală, poate de nereparat.

Dar Isis zîmbi din nou.

– Luminăţia Sa a luat deja o hotărîre. De ce a mea ar fi diferită? Sinceritatea voastră mă impresionează. Şi venind din partea unei persoane de rang înalt, chiar mă onorează.

– Nu sînt decît un scrib din Medamud! se împotrivi Iker.

– Sînteţi Fiu regal şi vă datorez respect.

Prins în capcană, Iker nu izbuti să găsească întocmai cuvintele potrivite pentru a-i dezvălui sentimentele sale şi faptul că ea, doar ea, îl salvase de atîtea ori.

– Plecaţi curînd spre Abydos?

– Mîine.

– Ce loc neasemuit!

– Nu-mi este îngăduit să vorbesc despre el. Mereu am vrut să trăiesc acolo, cît mai aproape de izvorul sufletului Egiptului.

– O să... o să vă întoarceţi la Memphis?

– Mă supun poruncilor regelui şi ale marelui preot.

O clipă, doar o clipă, Iker crezu că zăreşte în privirea ei o licărire slabă în semn că pricepea ceea ce el încercase în zadar să-i spună.

Dar peste cîteva clipe Isis avea să se îndepărteze și să dispară.

Cum s-o mai rețină puțin?

– M-ați putea lămuri în privința unei întîmplări ciudate? întrebă el. Lîngă un iaz, am văzut o femeie cu un păr minunat și pielea foarte netedă. Ce zeiță încarna?

– Pe Useret, Cea puternică, stăpîna *uraeus*-ului și soarele feminin, răspunse Isis. E un privilegiu că vi s-a arătat, dar ați scăpat dintr-o mare primejdie nerostind formulele de îmbunare. Dar acum n-aveți a vă teme de nimic, căci a fost slăvită în timpul ritualului la care ați luat parte. Poate chiar o să vă ajute să vă îndepliniți misiunea.

– O să... o să vă mai văd?

– Destinul e cel care hotărăște.

34.

Medes nu se hotăra ce să facă pe viitor în privința lui Iker: să-i ruineze puțin cîte puțin renumele sau să nu-i dea nici o atenție? La început, crezuse că fiul adoptiv al lui Sesostris, mîndru de importanța pe care o dobîndise, va ocupa un loc însemnat la curte, apoi văzuse că tînărul lucra sub conducerea vizirului Khnum-Hotep, ca orice alt scrib regal, nu lua parte la nici un ospăț, nu legase prietenii cu demnitarii și nu profita de poziția lui. În același timp mirat și bănuitor, Medes îl invitase la el acasă, să ia masa împreună și să stea de vorbă ca să-l poată cîntări mai bine. Acest scrib de provincie era, oare, atît de mulțumit de soarta sa încît prefera să rămînă în umbră sau nu era vorba decît de un plan șiret care va da roade peste ceva vreme? Dar cel mai probabil lucru era că Iker se comporta astfel din porunca regelui. Știind că acest „pupil unic" nu era capabil de fapte mari, Sesostris îl sortise muncilor administrative unde n-ar fi deranjat pe nimeni.

– Stăpîne, îl vesti intendentul, Fiul regal nu poate să vă onoreze invitația.

– Din ce pricină?

– A părăsit Memphisul.

La palat, Medes încercase să adune informații, dar nu obținu decît una singură: Iker se urcase pe o corabie ce pornise spre miazăzi. Călătorea doar împreună cu măgarul său. Această plecare lipsită de strălucire semăna cu o dizgrație. Nemulțumit de scrib,

Sesostris îl trimisese oare înapoi în provincia sa pentru ca nimeni să nu mai audă niciodată vorbindu-se de el?

Înviorat, Medes primi, adusă de mesagerul său, o scrisoare încifrată din partea Libanezului. Pierdute într-un talmeş-balmeş de formule curtenitoare, se găseau cuvintele aşteptate de Medes: „Vreau să vă văd neîntîrziat".

– Beţi o cupă cu vin, scumpe prietene? îl îmbie Libanezul.

– Am renunţat la masă ca să vin la tine şi sper să nu-mi pară rău.

– Marele stăpîn se învoieşte să vă întîlniţi lîngă Abydos, pe o corabie care-mi aparţine.

– Bine, iată care sînt condiţiile mele: Gergu se va afla la bordul corabiei încă de la plecarea ei din Memphis, iar eu voi sosi la locul hotărît prin propriile mijloace.

– Cum doriţi.

– Vei fi şi tu acolo?

– Mă reţine aici negoţul nostru, care înfloreşte de la o zi la alta, răspunse Libanezul, mieros.

Medes îl privi ameninţător.

– Ai de gînd să mă păcăleşti?

– Ar însemna să fiu nebun! Mulţumită învoielilor noastre, cîştig o avere şi duc o viaţă îndestulată şi tihnită.

– Şi stăpînul tău, de asemenea?

– El e altfel. Fiecare cu plăcerile lui.

– Un bărbat învăluit în mistere!

– Nu-i place să vorbesc despre el.

– Dacă încearcă să-mi facă rău, n-o să scape uşor.

– Nicidecum, Medes. Doreşte să vă întîlniţi ca să întărească înţelegerea pe care-o avem deja şi nimic mai mult.

De la prima vedere, Gergu şi căpitanul aflat în slujba Libanezului simţiră simpatie unul pentru altul. Lui Gergu îi plăcea acest luptător cu faţa încrîncenată şi părul încîlcit, grosolan şi capabil să

omoare fără să încerce nici cea mai mică emoţie, iar înfăţişarea greoaie şi brutala a lui Gergu fu pe gustul căpitanului.

– Trebuie să scotocesc corabia de la un capăt la altul.

– Asta se poate face şi cu o cupă în mînă, nu?

– Se poate, recunoscu Gergu.

– Am un vin cam aspru, dar care alunecă bine.

Gergu goli iute cupa.

– Îl găsesc totuşi cam acrişor.

– O să se îndulcească de-a lungul Nilului!

Gluma îi înveseli pe amîndoi şi verificarea corabiei se desfăşură într-o atmosferă destinsă. Gergu nu descoperi nimic care să-i dea de bănuit. Echipajul număra zece oameni neînarmaţi, iar încărcătura era alcătuită doar din peşte uscat şi urcioare cu vin.

– Te-ai liniştit, Gergu?

– Dezleagă parîmele, căpitane.

Tot drumul, cei doi noi prieteni nu se opriră din băut. Gergu lăudă meritele lui Medes, căpitanul, pe cele ale Libanezului. Corăbierul vorbi cu mîndrie despre negoţul cu lemn preţios făcut pe ascuns, apoi îi destăinui lui Gergu că visa să aibă o turmă de vite şi să mănînce carne în fiecare zi.

– De pe corabia ta lipsesc femeile, se plînse Gergu.

– Am vrut să iau una cu noi, dar Libanezul mi-a interzis.

– Nu-i plac femeile?

– Lui da, dar marele stăpîn se pare că nu e dintre cei petrecăreţi.

– Îl cunoşti?

– Nu l-am văzut niciodată.

Corabia se opri chiar înainte de Abydos. Ascunsă într-un stufăriş adînc şi înalt, în apropierea malului, nimeni n-ar fi putut s-o observe. Dacă aveau să apară gărzile Nilului, căpitanul va ticlui o minciună, cum că fusese atacat de nişte hoţi şi acum trebuia să-şi repare corabia. După spusele Libanezului, însuşi marele stăpîn alesese locul acesta.

– Te las, zise Gergu. Mă duc să-l caut pe stăpînul meu.

După plecarea lui, căpitanul se întinse pe punte şi adormi.

Preotul permanent Bega era nedumerit.

– Medes, de ce ţii neapărat să te însoţesc la această întîlnire?

– Ca să ne pecetluim o dată pentru totdeauna înţelegerea.

Gergu şi Medes, care se dădea drept ajutorul acestuia, trecuseră de pază fără nici o greutate, apoi ceruseră să stea de vorbă, ca de obicei, cu Bega pentru a afla dacă preoţilor nu le lipseşte nimic. Şi cum lucrurile acestea se petrecuseră întocmai şi înainte, soldaţii care vegheau asupra Abydosului nu le dădură nici o atenţie.

– Cine e acest „mare stăpîn“? întrebă Bega.

– Unul care ne va ajuta să ne îmbogăţim şi mai mult, fără să atragă bănuieli asupra lui. Prezenţa voastră va fi dovada că noi doi ne descurcăm de minune împreună. Şi nu vă ascund dorinţa mea cea mai tainică: să-l răsturnăm pe Sesostris de la putere cît mai iute.

– Şi dacă nu e decît un tîlhar de rînd?

– Libanezul nu se încurcă în furtişaguri mărunte, iar stăpînul său n-are cum să fie mai prejos. Puteţi ieşi cu uşurinţă din Abydos?

– Preoţii permanenţi nu sînt întemniţaţi aici, îi reaminti Bega. Dar dacă ni se întinde o capcană?

– Gergu a cercetat corabia unde va avea loc întîlnirea, iar oamenii lui stau la pîndă prin preajmă. În caz de primejdie, vor sări să ne apere. Credeţi-mă, Bega, am pus totul la cale cu multă băgare de seamă. Sînt convis că împreună vom ajunge departe.

Gergu se apropie cu barca de corabie.

Totul părea liniştit.

– Căpitane! Eu sînt, Gergu.

Încordîndu-şi auzul, Gergu desluşi nişte sforăieli, apoi, urcînd la bord, îi găsi pe căpitan şi echipajul său beţi morţi. Atent, mai scotoci o dată corabia fără să descopere nimic îngrijorător.

Apoi, coborînd iar în barcă, Gergu vîsli pînă la corabia lui Medes, legată la mal puţin mai departe.

– Puteţi veni.

– Oamenii tăi sînt bine aşezaţi, Gergu?

– Paza e asigurată.

Medes îl trezi pe căpitan cu o lovitură de picior în coaste. Corăbierul mormăi nemulţumit şi deschise ochii.

– Ştii cînd trebuie să sosească stăpînul tău?

– Nu, nu... Eu, unul, pot să-l aştept oricît.

– Fă curat în cabină pînă atunci!

Căpitanul îi zgîlţîi pe membrii echipajului şi răstindu-se la ei arţăgos, îi puse la muncă.

Deodată, strecurîndu-se prin stuf, apăru un bărbat avînd capul acoperit de o glugă.

– Haideţi, Bega! îl încurajă Medes. N-aveţi a vă teme de nimic.

Mai degrabă stîngaci, cu paşi şovăielnici, preotul permanent începu să se caţere pe scară. Pricepînd că Bega ar fi putut cădea în orice clipă, Medes se repezi să-l sprijine. Fără îndoială, sprinteneala nu era punctul cel mai tare al preotului.

Cu răsuflarea tăiată, Bega se aşeză pe un scăunel cu trei picioare.

– Toată lumea e aici? întrebă el.

– Nu lipseşte decît gazda noastră.

Şi se puseră pe aşteptat. Bega îşi ţinea faţa plecată, Gergu bea pe ascuns, iar Medes se plimba cu paşi mari de colo-colo pe punte.

În cele din urmă, istovit şi pierzîndu-şi răbdarea, prinse a zbiera la căpitan, care, încă ameţit, se sprijinea de marginea corabiei.

– Nu suport să-şi bată cineva joc de mine! Am să plec chiar acum, iar tu ai să-mi plăteşti scump pentru jignirea asta!

O voce blîndă şi ameninţătoare totodată îl ţintui pe Medes locului.

– Pentru ce atîta furie fără rost? Iată-mă!

Bărbatul stătea în picioare la proră, deşi nimeni nu-l văzuse venind.

Înalt, bărbos, cu un turban pe cap, cu faţa trasă, acoperit de o mantie din lînă ce-i cobora pînă la călcîie, avea ochii roşii, adînc înfundaţi în orbite.

Gergu scăpă cupa din mînă, Bega înţepeni, iar Medes rămase cu gura căscată.

– Cine... cine sînteţi?

– Eu sînt Prevestitorul. Iar voi trei veţi deveni ucenicii mei credincioşi.

„Un nebun, un nebun!“ îşi zise Medes şi-i făcu semn lui Gergu să-şi cheme oamenii.

– Zadarnic, grăi Prevestitorul. Eu sînt stăpîn acum peste corabia ta. Neisprăviţii tocmiţi de Gergu n-au putut ţine piept oamenilor mei.

Răsărind dintre trestii, Gură-Pocită şi Shab Strîmbu' azvîrliră pe punte cîteva căpăţîni şi mîini tăiate.

– Lăsaţi-mă să plec, îl imploră Bega cu voce tremurătoare.

– Nimeni nu va părăsi corabia înainte să-mi primească poruncile şi să-mi jure supunere, arătă Prevestitorul cu blîndeţe.

Gergu încercă totuşi să se arunce în apă, dar gheare de şoim i se înfipseră în umăr. Urlînd de durere, fu nevoit să îngenuncheze.

– Dacă o iei de la capăt, o să-ţi smulg ficatul, îi spuse Prevestitorul. Ai să mori prosteşte, în loc să faci avere!

– Sînteţi... sînteţi într-adevăr stăpînul Libanezului? întrebă Medes, fermecat.

– A învăţat pe pielea lui să nu mă trădeze şi să-mi dea ascultare. Să vă servească drept pildă căci, împreună, vom duce la bun sfîrşit planuri măreţe. Ideile voastre sînt bune, dar v-aţi izbit de nişte vrăjmaşi de temut şi pînă acum aţi cules roade înşelătoare. Marele Trezorier Senankh, Purtătorul sigiliului regal Sehotep, generalul Nesmontu şi căpetenia gărzilor Sobek Păzitorul au scăpat neatinşi din capcanele pe care le-aţi pus la cale. Şi nu mai vorbesc de faraon. Trimiţînd împotriva lui un nepriceput, l-aţi făcut să dea greş pe ucigaşul care, altminteri, şi-ar fi îndeplinit sarcina. Iar acum, Sobek e nevinovat şi Sesostris păzit mai straşnic ca niciodată.

– Vreţi... vreţi să-l omorîţi pe rege? întrebă Medes, ceva mai potolit.

– Numai dacă ne unim forțele o să izbîndim. Iar eu voi fi cel care va lua hotărîrile. Tu de colo, scoate-ți gluga și spune-mi cum te cheamă!

Preotul nu avu curajul să se împotrivească.

– Numele meu e Bega și sînt preot permanent la Abydos.

– Frumoasă pradă, Medes, fu de părere Prevestitorul.

– Trebuie să pătrundem taina misterelor lui Osiris, grăi cu însuflețire Secretarul Casei Regelui, căci Abydos e izvorul puterii faraonului.

– Îți închipui că mă-nveți tu pe mine? i-o întoarse Prevestitorul cu dispreț. Bega, vorbește-mi despre Arborele vieții!

Preotul îl privi peste măsură de uimit.

– Aveți... aveți cunoștință despre lucrul acesta?

– Răspunde-mi!

– Salcîmul lui Osiris e atins de o vrajă.

– Nu s-a uscat pe de-a-ntregul?

– Nu, a prins puțină putere. O primă ramură a înverzit în timpul construirii templului și a mormîntului lui Sesostris, căci acestea dau naștere lui *Ka* pe care preoții se străduiesc să-l păstreze înăuntrul copacului, îngrijindu-l în fiecare zi. O a doua ramură a prins viață cînd s-a săvîrșit unirea Egiptului.

– Ce altceva mai vrea Sesostris să facă pentru a tămădui arborele?

– Să înalțe o piramidă.

– Unde anume?

– La Dachur, răspunse Medes.

– Cine ține în păstrare paleta de aur? întrebă Prevestitorul.

Bega încremeni.

– Știți totul despre comorile noastre rituale?

– Răspunde-mi!

– Faraonul însuși. Mai-marele nostru, Pleșuvul, nu face un pas fără încuviințarea regelui.

– Dar tu, Bega, ce-ți dorești?

– Să scap de tiranul acesta şi să dobîndesc locul ce mi se cuvine! Experienţa şi vechimea mea mă îndreptăţesc să domnesc peste Abydos!

– De ce te-ai aliat cu Medes?

Văzîndu-l pe Bega încurcat, Secretarul Casei Regelui începu să vorbească, fără să ascundă nimic din planurile negustoreşti puse la punct împreună cu preotul.

– V-aţi gîndit bine, recunoscu Prevestitorul. Mergeţi mai departe pe drumul acesta. Ne potrivim în multe privinţe, dar vouă vă lipseşte măreţia. Eu, Prevestitorul, sînt singurul care deţin adevărul. Voi întocmi o lege din care nici un cuvînt nu va putea fi schimbat, căci Zeul e cel care mi-o va dicta. Şi ei i se va supune omenirea întreagă, iar cei care se vor împotrivi vor fi nimiciţi. Dar, mai întîi, trebuie să înlăturăm principala piedică, faraonul, şi să punem mîna pe Egipt. Cînd vom fi stăpînii acestei ţări, centrul lumii, cucerirea celorlalte are să se dovedească o joacă de copii.

Medes nu prevăzuse să meargă aşa departe, dar la urma urmei, de ce nu? Iar Gergu nu putea face altfel decît Medes. Cît despre Bega, acesta era într-atît de înspăimîntat, încît supunerea oarbă îi apărea drept singurul mijloc de a scăpa cu viaţă.

– Vom semăna groaza printre necredincioşi, glăsui Prevestitorul, îi vom ucide pe cei care-l ocărăsc pe Zeu, vom şterge hotarele, le vom obliga pe femei să rămînă în casele lor şi să-şi slujească soţii, vom înhăţa aurul zeilor şi-l vom împiedica pe Osiris să renască.

35.

Tonul Prevestitorului le dădu fiori celor care-i sorbeau cuvintele. Dintre faldurile mantiei sale de lînă, acesta scoase apoi trei bucăţi de cuarţit roşu.

– Lumina n-a stricat aceste pietre ale lui Seth, îi lamuri Prevestitorul, aşa că ele încă mai păstrează înăuntru focul distrugător care ne va ajuta să-i înfrîngem pe vrăjmaşii noştri. Toţi trei, întindeţi mîna stîngă!

Prevestitorul aşeză cîte o piatră în palmele lui Medes, Bega şi Gergu.

– Acum strîngeţi cu putere!

Cei trei bărbaţi începură să urle în acelaşi timp. Cuarţitul le ardea pielea, dar era cu neputinţă să-şi descleşteze degetele.

Prevestitorul îşi îndreptă braţele spre ei şi durerea dispăru.

– De-acum purtaţi în carnea voastră semnul lui Seth. Sînteţi aliaţii lui şi-mi veţi da ascultare fără să crîcniţi. Altfel, trupurile voastre se vor înfierbînta şi veţi muri în chinuri groaznice.

Cuarţitul se fărîmiţase. Ca şi complicii săi, Medes văzu în căuşul palmei sale un chip micuţ al zeului, cu botul său de girafă şi cele două mari urechi ciulite.

Bega simţea că se înăbuşă. El, slujitorul lui Osiris, devenise ucenicul lui Seth, ucigaşul său!

– Nimic nu ne mai poate despărţi, adăugă Prevestitorul. Înţelegerea noastră este pecetluită.

– Cu ce trupe îl vom ataca pe faraon? întrebă Medes.

– N-a fost strînsă de curînd o mare armată?

– Ba da, dar în fruntea ei se află generalul Nesmontu.

– Un război pe fața ar fi spre paguba noastră, recunoscu Prevestitorul, căci eu nu pot trimite împotriva soldaților faraonului decît o turmă de cananeieni lăudăroși, văicăreți și fricoși. Nu ne rămîne decît o singură cale: lupta din umbră.

– Dar cu ce arme?

– Oamenii mei din Kahun făuresc arme pentru gărzile egiptene, dar fură o parte din ele pentru folosul nostru. Vom pune la cale atacuri sîngeroase care-l vor face pe faraon să se clatine și vor răspîndi spaima în tot Egiptul.

– Dar orășenii și sătenii nevinovați nu ne vor urî?

– Nu există nevinovați. Cine nu trece de partea noastră, ne e dușman. Cei care se supun faraonului și respectă legea lui Maat sînt socotiți vinovați și îi vom călca în picioare. Dar să nu mai pierdem vremea degeaba! Vreau să aflu totul despre Abydos, despre Sesostris și apropiații săi, despre armata și gărzile sale. Și acum, să ne împrăștiem!

Bega își trase gluga peste cap și plecă primul. Împleticindu-se, coborî scara și se afundă printre trestii.

– Sesostris a luat, de curînd, o hotărîre neobișnuită, rosti neliniștit Prevestitorul, cu privirea rătăcind în zare.

– Întocmai, răspunse Medes, și-a ales un fiu adoptiv.

– Cum îl cheamă?

– Iker.

– Nu e tînărul din Medamud pe care tu îl sortiseși zeului mării?

Pe Medes parcă îl lovi trăsnetul.

– Ba da, dar... Cum de știți?

– Cine ți-a dat numele lui?

– Un om din sat.

– A făcut-o la porunca mea. Am simțit în acest băiat o putere fără seamăn de a rezista forțelor răului. Sacrificîndu-l am fi putut-o întrebuința în folosul nostru. Dar scăpînd din naufragiu, băiatul și-a întărit această putere.

Gură-Pocită nu se mai putu abţine.

– Acest Iker nu e iscoada despre care credeam c-a murit în flăcări la muntele de turcoaze?

– A supravieţuit focului şi şi-a continuat drumul, fără să aibă ştiinţă de puterea ce-l călăuzea. Acum primeşte învăţătură de la Sesostris şi trăieşte în preajma faraonului.

– Fiţi pe pace, zise Medes, a părăsit Memphisul fără să stîrnească vîlvă, de parcă însuşi regele l-ar fi gonit.

– Şi încotro se îndreaptă?

– Spre miazăzi. Se va reîntoarce în satul său unde o să se grozăvească o vreme cu isprăvile lui, apoi nimeni n-o să-l mai bage în seamă. Iar în capitală nici n-o să mai auzim vorbindu-se de el.

La rîndul lor, Medes şi Gergu coborîră grăbiţi de pe corabie.

Prevestitorul se întoarse spre căpitan.

– Pleacă degrabă la Fayyum! Cască bine ochii şi ciuleşte urechile şi, dacă dai de Iker, ucide-l!

Nici una dintre hărţile ce-i fuseseră puse la dispoziţie lui Iker nu pomenea despre salcîmul lui Neith, dar din arhive aflase că acest copac creştea pe insula lui Sobek, în Fayyum. Aşa că nu-i mai rămînea decît să pună întrebări locuitorilor provinciei şi poate că va izbuti, pînă la urmă, să-l găsească.

Încă de la plecarea din Memphis, Sekari veghea asupra lui Iker. Prefăcîndu-se că nu se cunosc, cei doi călători nu schimbau un cuvînt. Dar în caz de primejdie, Sekari ar fi sărit degrabă în ajutorul tovarăşului său.

Deodată i se păru că doi ţărani nutreau gînduri necurate, mai ales atunci cînd se apropiară într-un mod curios de Iker. Dar ei nu voiau decît să stea de vorbă şi nimic altceva nu-i mai tulbură lui Sekari liniştea pînă la sosirea corabiei în portul oraşului Copilului Regal. Aici se înălţa un templu în cinstea zeului berbec Heryshef, „Cel de pe lac“, răspunzător cu revărsarea apelor în Fayyum şi cu buna irigaţie a ţinutului, cu ajutorul marelui canal ce şerpuia prin vegetaţia abundentă.

Peste tot se vedeau desfăşurîndu-se lucrări: secarea unor mlaştini, ridicarea templelor, construirea de diguri şi stăvilare. O bună parte din această regiune părea o pădure uriaşă unde-şi aveau sălaş nenumărate vieţuitoare.

Mulţumit de călătorie, Vînt-de-Miazănoapte păşea vioi. După ce se zbătuse zbierînd şi tăvălindu-se pe jos ca Iker să nu-i scurteze copitele, la fel de tari precum lemnul de abanos, mergea acum mîndru, stîrnind admiraţia cunoscătorilor.

– Doar ştii bine că trebuie să-ţi îngrijesc copitele, netezindu-le cu pila de trei ori pe an, îi reaminti Iker.

Dar măgarul se făcu a nu auzi şi-şi urmă netulburat calea pînă la postul de pază al oraşului Copilului Regal.

– Ce mărfuri ai? îl întrebă un slujbaş.

Iker îi arătă uneltele sale de scrib.

– E bine, poţi trece.

– Caut un loc sacru străvechi unde creşte un salcîm închinat zeiţei Neith. Cine poate să mă îndrume într-acolo?

– Cel mai bun cunoscător al regiunii e supraveghetorul digurilor.

Şi zicînd acestea, slujbaşul îi arătă unde era situată casa supraveghetorului. Ca şi cum ar fi priceput mai bine decît Fiul regal, Vînt-de-Miazănoapte porni hotărît înainte, fără să greşească drumul.

Supraveghetorul se răcorea în grădina sa, la umbra unei terase. Iker îi dădu bineţe, se prezentă şi-i spuse ce căuta.

– Salcîmul lui Neith... Da, am auzit vorbindu-se de el. Creşte într-un colţ uitat de lume pe unde trec arareori păstorii şi fiarele sălbatice. Îndreaptă-te spre apus, lăsînd în dreapta ta obeliscul lui Sesostris întîi. În vîrful lui, un disc solar simbolizează naşterea luminii din apele începuturilor. Dar de ce te interesează atît copacul acesta?

– Întocmesc o hartă a provinciei.

Seara, într-o tavernă, supraveghetorul povesti întîmplarea prietenilor săi. Descrierea lui Iker şi a măgarului său ajunse la

urechea căpitanului trimis de Prevestitor, care nu avea să lase să-i scape prada din mîini.

Bogăţia naturii avea şi părţile ei rele. Fără o pomadă împotriva ţînţarilor, de care profită şi Vînt-de-Miazănoapte, cei doi căutători ar fi făcut cale întoarsă. După spusele bătrînului întîlnit într-un cătun, arborele zeiţei nu se afla foarte departe, dar trebuiau să fie cu mare băgare de seamă cînd mergeau de-a lungul lacului cu crocodili, unde îşi duceau traiul adevăraţi monştri, dintre care unul, în vîrstă de 80 de ani, obişnuia, pînă la asfinţit, să se tolănească la soare.

Iker se întrebă dacă Sekari continua să-l urmeze de la depărtare prin acest adevărat labirint.

După ce îndepărtă ramurile încurcate de tamarini, scribul descoperi o întindere de apă ascunsă în inima vegetaţiei şi al cărei capăt se pierdea într-o pădure de sălcii. Pe mal, un păstor frigea un biban.

Iker se apropie.

– Mai e mult pînă la insula lui Sobek?

– Poate că nu.

– Sînt scribul Iker şi caut salcîmul lui Neith.

Cu părul neîngrijit şi faţa prost rasă, căpitanul părea unul dintre acei oameni singuratici şi posaci, care nu apreciau tovărăşia semenilor, dar le cunoşteau în chip desăvîrşit teritoriul.

– Salcîmul lui Neith. Ce-ţi pasă ţie de el?

– Vreau să-l însemn pe harta mea.

– Hărţile n-au nici un rost. Mai bine te iei după ce-ţi spune nasul.

– Te învoieşti totuşi să mă ajuţi?

– Să isprăvesc de mîncat mai întîi. Ţi-e foame?

Cei doi meseni mestecară în tăcere şi, cînd din biban nu mai rămaseră decît oasele, falsul păstor se ridică.

– Insula lui Sobek se găseşte la capătul lacului, zise el. Să mergem pînă acolo cu barca mea.

Apoi dădu la o parte stuful, dezlegă funia şi-i întinse mîna lui Iker.

– Ţine-te de braţul meu! îl sfătui. Cu toate lighioanele astea care mişună pe aici, nu cred că ţi-ai dori să cazi.

Lui Iker îi venea greu să se încreadă în călăuza sa.

Şi chiar în clipa cînd Iker păşi în barcă, legănîndu-se nesigur, căpitanul îl îmbrînci cu toată puterea.

Prăbuşindu-se în lac, Fiul regal stîrni o jerbă de stropi. Pînă să se dezmeticească şi să înoate spre mal, bătrînul crocodil, stăpînul locului, îl înhăţă şi se scufundă cu el în adîncuri.

– Misiune îndeplinită! zise căpitanul izbucnind în hohote de rîs.

Dar ucigaşul nu avu vreme să se bucure prea mult de isprava sa, căci ţîşnind dintr-un desiş, Sekari îl lovi cu capul în şale aruncîndu-l la rîndul lui în apă.

– Ajutor, se porni căpitanul să urle, nu ştiu să înot!

Chiar dacă Sekari ar fi vrut să-l salveze, tot n-ar fi avut cînd. Doi crocodili se şi năpustiseră spre prada care se zbătea cu disperare. Primul îi cuprinse gîtul cu fălcile sale înzestrate cu 70 de dinţi ascuţiţi, cel de-al doilea – piciorul stîng. Apoi cu furie îl rupseră în bucăţi pe trimisul Prevestitorului.

Sekari se mînie pe el însuşi.

– L-am luat drept un păstor adevărat! Nu aveam încredere în el, dar nu-mi închipuiam că are să-l atace pe Iker înainte să ajungă la salcîm.

Vînt-de-Miazănoapte privea ţintă apa înroşită de sîngele căpitanului.

– Nu pot să-l părăsesc pe Iker! Am să sar în apă!

Vînt-de-Miazănoapte se repezi în faţa lui Sekari şi-şi ridică urechea stîngă.

– Cum adică, nu? Poate e doar rănit, poate...

În ochii cei mari ai măgarului, Sekari citi o hotărîre neclintită, dar nu şi deznădejde.

Descurajat, tînărul se aşeză pe mal.

– Ai dreptate, m-ar înfuleca şi pe mine.

Numeroşi crocodili se băteau între ei, fiecare încercînd să ia parte la ospăţ.

Sekari se porni pe plîns.

– N-am ştiut să-mi apăr cel mai bun prieten! Din pricina mea a murit!

Vînt-de-Miazănoapte îşi ridică urechea stîngă. Sekari îl mîngîie.

– Bunătatea ta îmi încălzeşte inima, dar simt că mă urăsc. Haide să plecăm de aici!

Din nou, măgarul se împotrivi.

– S-a terminat, Vînt-de-Miazănoapte. Totul s-a terminat.

Dar urechea stîngă a măgarului dezminţi aceste vorbe.

– Vrei să mai aşteptăm?

Fu rîndul urechii drepte să se înalţe drept în sus.

– Să aşteptăm... să aşteptăm… Dar ce?

Însă Vînt-de-Miazănoapte se întinse liniştit pe jos, fără să scape lacul din ochi.

36.

Din pricina iuţelii răpitorului, Iker nici nu avu timp să se înfricoşeze la ideea morţii apropiate. În clipa cînd uriaşul crocodil alunecase sub trupul său, scribul se agăţă de monstrul ce înota spre fundul lacului.

După ce trecură de o zonă tulbure şi cenuşie, Iker descoperi sub ape o pădure luminată de un soare blînd. Îi veniră atunci de la sine în minte cuvintele magice ale unui imn menit să îmblînzească furia zeului crocodil: „Tu care te ridici din apa începuturilor şi dăruieşti lumina născută din valuri, fă-o să renască pe pămînt, fii taurul puternic, stăpîn al bucatelor, caută-l pe tatăl tău Osiris şi apără-mă de primejdie".

Uluit de splendoarea plantelor de toate culorile care se unduiau cu graţie, Iker nici nu se mai gîndea să respire. Dar bătrînul crocodil urcă la suprafaţă şi-şi depuse povara pe o movilă de pămînt, încălzită de razele soarelui.

Neînţelegînd cum de supravieţuise, Iker simţea totuşi că acum era înzestrat cu o nouă armă, forţa marelui peşte[1].

În faţa lui văzu o mumie neobişnuită: capul trupului osirian ieşea din corpul unui crocodil de bronz, cu dinţi de aur, acoperit cu o mantie din aramă şi aur. Stăpînul apelor se înfăţişa ca o barcă trainică, oferită celui mort pentru a călători în întinderile

---

[1] Această forţă era numită *at*. Egiptenii includeau crocodilul în categoria peştilor. (n.tr.)

lumii de dincolo. În cîteva clipe, uitînd de el însuşi, Iker trăise renaşterea luminii izvorîtă din adîncul lacului.

În vîrful movilei se înălţa un salcîm care, din nefericire, tocmai fusese ars. Ramurile şi frunzele nu mai erau decît cenuşă, ce încă fumega. Pe trunchiul înnegrit, numele zeiţei Neith fusese mînjit cu cerneală roşie.

– Mai spune-mi încă o dată, îi ceru Sekari.

– Ar fi a zecea oară, se împotrivi Iker.

– Din pricina ta, am crezut că am săvîrşit o greşeală cu neputinţă de îndreptat! Pe deasupra, povestea ta pare atît de nebunească, încît vreau să ţin minte fiecare amănunt şi să mă asigur că nu născoceşti altele noi cînd o iei de la capăt.

– Şi aşa am făcut?

– Pînă acum nu, dar oare eşti vreodată îndeajuns de prevăzător?

– Duhul cel rău care se ascunde în întuneric a distrus salcîmul lui Neith. Ai putea să juri că e cu un pas înaintea noastră.

– Încă un motiv să mergem degrabă la Kahun, s-o arestăm pe Bina şi pe oamenii ei.

– Mai întîi, trebuie să ne încredinţăm de cinstea primarului.

– Tu intră liniştit în oraş! îl povăţui Sekari. Dacă te aruncă în temniţă, am să te scot de acolo cu soldaţii. Şi să sperăm că oraşul nu e deja în mîinile asiaticilor!

Bina se simţea pregătită. Peste trei zile, asiaticii din Kahun aveau să scoată armele din ascunzătoare şi să atace posturile de pază în timpul nopţii. Împreună cu complicele său Ibcha, la fel de nerăbdător ca şi ea, tînăra femeie îi va ucide pe scribi, apoi va băga groaza în locuitori, făcîndu-i să priceapă că noilor stăpîni nu le păsa de vechile tradiţii.

După căderea Kahunului, Bina va cuceri toate locurile populate din Fayyum. Nici un sat nu-i va rezista. Alte caravane de asiatici vor sosi drept întăriri şi armatei lui Sesostris, blocate în

Canaan, îi va trebui mult timp pînă să se urnească din loc. Iar pe drum avea să fie hărţuită neîncetat.

Acestea erau poruncile Prevestitorului pe care frumoasa cea brună le respecta întocmai.

Viitoarea biruinţă o datora farmecelor sale. La fiecare trei luni, primarul reînnoia în întregime paza Kahunului. Însă Bina îi sucise minţile slujbaşului însărcinat cu viitoarea schimbare a gărzilor. Prin mîngîieri şi cuvinte înflăcărate, ea îl convinsese să se alăture cauzei sale, amăgindu-l că-i va încredinţa o demnitate însemnată dacă va învinge. Mulţumită acestui naiv, pe care socotea să-l omoare primul, Bina cunoştea numărul precis al soldaţilor şi aşezarea lor. Şi, în cîteva minute, asiaticii aveau să-i zdrobească pînă la ultimul.

– Numele şi meseria, îi ceru ofiţerul care supraveghea intrarea principală în Kahun.

– Iker, scrib şi preot temporar al templului lui Anubis.

– Ce duci cu tine?

– Uneltele mele de scris.

Ofiţerul răscoli sacii pe care-i căra Vînt-de-Miazănoapte.

– Poţi să treci. Eu, unul, am terminat cu munca asta supărătoare. Poimîine, o să fiu, în sfîrşit, înlocuit şi mă întorc în Deltă.

– În oraş e linişte? îl întrebă Iker.

– Desăvîrşită.

Păşind în urma lui Vînt-de-Miazănoapte care cunoştea bine Kahunul, Iker se îndreptă spre uriaşa casă cu grădină a primarului, unde forfoteau numeroşi scribi şi meşteri de tot soiul.

Unul dintre slujbaşi îl recunoscu.

– Iker... Unde ai fost pînă acum?

– Primarul e în odaia sa de lucru?

– N-o părăseşte niciodată! Alerg să-i dau de ştire c-ai venit.

Tînărul îi găsi lui Vînt-de-Miazănoapte un loc la umbră în curtea acoperită şi îi dădu de mîncare. Apoi fu condus de un scrib pînă în faţa primarului.

– Iker! Spune-mi că nu eşti tu... Nu poţi fi tu cel numit „Fiu regal“, aşa cum scrie în decretul pe care tocmai l-am primit!

– Mă tem totuşi că e adevărat.

– Cînd ai dispărut, am vrut întîi să fac cercetări, dar m-am lăsat păgubaş. Meritai însă o pedeapsă aspră! Dar am simţit că se punea la cale ceva ciudat, căci erai, într-adevăr, foarte diferit de ceilalţi scribi. Acum te-ai întors din porunca faraonului, sînt convins.

– Vreau să ştiu cărui stăpîn vă supuneţi?

Primarul îşi încleştă degetele pe braţele jilţului.

– Ce înseamnă această întrebare?

– Cineva a încercat să-l ucidă pe rege. Chiar aici, la Kahun, se ascund luptători din umbră, care nu vor întîrzia să treacă la fapte.

– Îţi... îţi baţi joc de mine?

– Îi cunosc pe cîţiva dintre cei care uneltesc. Mulţi dintre ei sînt asiatici care lucrează ca topitori.

Primarului nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Doar nu vorbeşti despre Kahun, oraşul meu!

– Ba da, din păcate! Sau sînteţi părtaş la fărădelegile lor, sau mă ajutaţi să-i stîrpesc.

– Eu, alături de tîlharii ăştia? Ţi-ai pierdut minţile! Cîţi soldaţi vrei?

– Trebuie să-i arestăm pe toţi odată, fără care ei să bănuiască nimic. Altminteri, vom ajunge la o înfruntare sîngeroasă.

– Atunci, ce propune Fiul regal Iker?

– Să punem totul la cale cu multă grijă, adunîndu-i laolaltă pe toţi ofiţerii şi arătîndu-le care sînt ţintele precise. După ce scăpăm de asiatici, îmi veţi întocmi o listă cu toate şantierele de corăbii din Fayyum, adăugîndu-le şi pe cele care au fost închise şi fără a-l uita pe cel unde a lucrat tîmplarul Rindea.

– E o muncă anevoioasă, dar vei avea această listă.

– Pînă atunci, pot să stau în vechea mea casă?

Primarul păru groaznic de stînjenit.

– Peste putinţă.

– Aţi dat-o altcuiva?

– Nu, deloc... În sfîrşit, o să vezi cu ochii tăi.

Fierarul care lucra într-unul dintre atelierele de lîngă casa primarului se plînse de o durere cumplită de spate şi, lăsînd cuptorul în grija ucenicului său, plecă să caute un doctor.

De fapt, el tocmai îl recunoscuse pe Iker şi socotise că trebuie să-l vestească degrabă pe mai-marele său, Ibcha, cel care muncea în cel mai vestit atelier de arme din Kahun.

La rîndul său, Ibcha trimise după Bina care lăsă baltă curăţenia bogatei locuinţe a Păstrătorului arhivelor, unde intrase în slujbă de curînd.

Strîngîndu-se laolaltă, cei trei se închiseră într-o magazie ca să poată sta de vorbă în taină.

– Iker s-a întors, zise fierarul.

– Eşti sigur? îl întrebă Bina.

– Recunosc întotdeauna chipurile, fără să mă înşel.

– Dar asta e o mare nenorocire, se văita Ibcha.

Bina nu îl contrazise. Ştia că omul trimis de Gură-Pocită să-l omoare pe rege dăduse greş şi că Iker devenise pupil unic al palatului, altfel spus, un slujitor devotat al faraonului.

Totuşi, după ultimele veşti care ajunseseră pînă la ea, Iker pierduse bunăvoinţa regelui şi fusese nevoit să părăsească Memphisul apucînd-o spre miazăzi, fără să aibă şanse prea mari să răzbească pînă acolo, căci iscoadele Libanezului aveau poruncă să-l ucidă.

– Iker se bucură încă de încrederea faraonului, fu de părere Bina, şi a fost trimis aici ca să ne zdrobească. Nu avem decît o singură scăpare: să fugim luînd cu noi cît mai multe arme şi sacrificîndu-i pe cei mai slabi dintre noi într-o încăierare care să ne lase nouă, celorlalţi, cale liberă.

Ibcha se împotrivi.

– Mai avem cîteva ore pînă să punem stăpînire pe Kahun.

– Fiul regal s-a dus la primar ca să pună la cale împreună arestarea noastră. Ne vrea vii. Ai uitat că Iker știe unde se găsește atelierul în care muncesc topitorii asiatici? Nu mai avem nici o clipă de pierdut. Dacă amînăm fuga, s-a isprăvit cu noi.

Abătut, Ibcha îi dădu dreptate fetei.

– Și cum plănuiești să abatem atenția gărzilor?

– Atacînd casa primarului.

Iker încremenise.

Din frumoasa lui casă cu mobila ei minunată nu mai rămăseseră decît niște dărîmături, purtînd urmele unui incendiu puternic.

– N-am putut salva nimic, îl lămuri Pletosul, scribul lingușitor și leneș, mereu prezent cînd era vorba de o nenorocire. Focul s-a aprins în plină noapte și n-a fost chiar o întîmplare.

– De ce ești așa convins?

– Pentru că flăcările au izbucnit în zece locuri deodată. De aceea încercările noastre de a le stinge s-au dovedit zadarnice. O bătrînă a văzut mai mulți bărbați îndepărtîndu-se de casă în fugă. Tu știi, Iker, că eu țin la tine. Dar alții sînt plini de invidie și gînduri dușmănoase.

– Bănuiți pe cineva?

– Pe cineva anume, nu... E adevărat că ai devenit fiul adoptiv al faraonului?

– E adevărat.

– Atunci nu mă ajuți să capăt și eu o slujbă mai bună?

– Hotărîrea aceasta îi revine primarului.

– El nu prea mă apreciază. Dacă îți fac rost de o informație prețioasă, mă sprijini pe lîngă el?

– Adu-mi-o mai întîi.

– Unde ai de gînd să înnoptezi?

– La templul lui Anubis.

Măgarul porni iute spre sanctuar ai cărui preoți îl întîmpinară în mod diferit pe Iker. Unii erau bucuroși să-l întîlnească,

dar alții îl învinuiau că-și părăsise îndatoririle de preot temporar, fără să prevină pe nimeni.

Tînărul le ceru iertare preoților, care îi mulțumiră Fiului regal pentru că onora cu prezența sa aceste locuri. Apoi îi oferiră cea mai bună odaie, dar scribul vru să revadă mai întîi biblioteca unde citise și aranjase cu grijă atîtea scrieri prețioase din vremea marilor piramide.

Însă nu gustă prea mult timp din liniștea și pacea care domneau în bibliotecă, pentru că Pletosul ceru să-l vadă.

– Am obținut informația aceea. O să-i vorbești primarului despre mine?

– Am să-i vorbesc.

– Bine. Atunci ia aminte: unul dintre cei care au pus focul este fierarul asiatic aflat în slujba primăriei. Cînd te-a zărit azi-dimineață, și-a părăsit degrabă atelierul din pricina unor dureri de spate, care l-au apucat dintr-odată. Dar după spusele ucenicului său n-a fost decît o minciună, căci alerga precum un iepure.

Așadar, Iker fusese observat de unul dintre oamenii Binei. Iar femeia fie va porni fără întîrziere lupta, fie se va grăbi să părăsească orașul alături de complicii săi.

– Repede, Pletosule! Să-l prevenim pe comandantul străjilor!

Dar pe cînd cei doi tineri o luară la goană spre cazarmă, izbucniră strigăte din toate părțile.

– Casa primarului e atacată! urlă un vînzător de urcioare, părăsindu-și marfa în voia sorții.

37.

Soldaţii alergară spre locuinţa primarului. Şi în timpul învălmăşelii ce se stîrnise, Bina, Ibcha şi oamenii lor plecară din oraş fără să fie văzuţi, purtînd cu ei coşuri grele pline cu arme.

– Ţine-te departe de mulţime! îl sfătui Sekari pe Iker. În îmbulzeala asta, nu ai cum să te fereşti de lovituri.

Pe acropola din Kahun, lupta era în toi. Asiaticii aleşi de Bina să se sacrifice ca să-i scape pe ceilalţi omorîseră mai mulţi servitori neînarmaţi, dar meşterii din ateliere se apărau folosindu-se de uneltele lor. Şi cînd gărzile sosiră la faţa locului, unii dintre asiatici îşi uitară jurămîntul şi se împrăştiară ca nişte vrăbii speriate. În schimb, alţii continuară să se bată cu îndîrjire, dar se văzură copleşiţi într-un sfîrşit de numărul soldaţilor.

Începu apoi o lungă şi anevoioasă vînătoare de oameni care se sfîrşi două ore mai tîrziu. Nici unul dintre asiatici nu fu cruţat.

Nevenindu-i încă să creadă că totul se terminase, primarul îi încuraja pe răniţi.

Iker şi Sekari încercau să afle cîţi asiatici scăpaseră cu viaţă şi încotro o apucaseră. Să aleagă adevărul dintre atîtea mărturii, în care se amestecau spaima şi exagerările, nu era lucru uşor. Pînă la urmă, pricepură că o parte dintre fugari o luase spre nordul provinciei, iar restul spre Nil.

– O să-i căutăm mai tîrziu, hotărî Sekari. Treaba cea mai grabnică acum este să-i dibuim pe complicii lor din oraş. Altfel, ne putem trezi cu un nou atac.

Un singur suspect scăpase neatins: fierarul care îi înştiinţase pe asiatici de venirea lui Iker. Deşi se străduise să treacă drept victima, nimeni nu-i dădu ascultare.

Un ofiţer îl înşfăcă de păr.

– Lăsaţi-mă să-l iau la întrebări aşa cum ştiu eu. O să spună tot, bizuiţi-vă pe mine!

– Fără cazne, zise Iker.

– Ce mai contează asta în împrejurările de acum?

– Voi sta eu de vorbă cu omul acesta.

Ofiţerul îi dădu drumul meşterului. Să-l contrazică pe Fiul regal putea să-i atragă mari necazuri.

– O vedeai adesea pe Bina?

– Ca mulţi dintre locuitorii Kahunului.

– Cum plănuia să pună stăpînire pe oraş?

– Nu ştiu nimic.

– Nu prea-mi vine a crede, observă Iker, căci făceai pe iscoada chiar în casa primarului. Sarcina ta era să-l omori cînd izbucnea răzmeriţa, nu?

– Nu făceam altceva decît să muncesc aici.

Sekari se aşeza alături de fierar.

– Eu, prietene, nu sînt nici soldat, nici slujbaş. Fiul regal care îţi vorbeşte aşa frumos nu are nici o putere asupra mea, căci eu nu primesc porunci de la el. Partea cea mai veselă e că mă pricep tare bine să scot răspunsuri de la cei încăpăţînaţi. Şi chiar îţi mărturisesc că-mi place. Iar în ceea ce te priveşte, am să-mi dau toată silinţa.

Şi zicînd acestea, Sekari îi arătă o bucată ascuţită de lemn.

– Întotdeauna încep prin a scoate un ochi. Se pare că e nespus de dureros, mai ales dacă nu ai la îndemînă o unealtă ascuţită. Dar asta nu e decît pentru a-mi dezmorţi degetele. Apoi mă pun pe treabă cu adevărat. Îl rog pe Fiul regal să se îndepărteze puţin ca să nu vadă priveliştea aceasta cumplită...

– Rămîneţi aici şi împiedicaţi-l pe nebunul ăsta să mă chinuie! Spun tot, vă jur!

Scribul se întoarse către meşter.

– Te ascult. Şi dacă rosteşti o singură minciună, te las pe mîinile lui.

– Bina voia să se folosească de schimbarea gărzilor. Soldaţii ar fi fost ucişi şi ea ar fi cucerit lesne oraşul.

– Deci, avea un complice printre ofiţeri.

– Întocmai, dar nu-i cunosc numele.

– Îşi bate joc de noi, fu de părere Sekari.

– Nu! Vă jur că nu!

Socotind după spaima ce-l cuprinsese, omul spunea adevărul. Iker şi Sekari se înfăţişară înaintea primarului, care gusta, fericit, liniştea ce se aşternuse iarăşi peste Kahun.

– Cine se îngrijeşte mîine de schimbarea gărzilor? îl întrebă Fiul regal.

– Căpitanul Rechi.

– Unde dau de el?

– La cazarma de pe malul canalului.

Cazarma era goală, căci toţi soldaţii se aflau înăuntrul oraşului ca să asigure paza. Nu rămăsese decît o santinelă în vîrstă de vreo 30 de ani.

– Îl caut pe căpitanul Rechi, zise Iker.

– Cine eşti?

– Fiul regal Iker.

– Ah!... Rechi supraveghează canalul de pe corabia sa.

– Atunci înseamnă că i-a zărit cu siguranţă pe fugari. Du-mă la el!

– N-am voie să părăsesc cazarma şi...

– Nu-ţi face griji, îţi iau eu apărarea.

– Bine, atunci să mergem.

Cei doi bărbaţi străbătură iute drumul pînă la canal. Acolo, ascunsă de vegetaţie, se afla o corabie destul de mare, care avea şi cabină.

– Eşti aici, Rechi? întreabă soldatul cu voce tare.

Deranjaţi, cîţiva nagîţi negri şi albi îşi luară zborul.

– Ciudat! Nu răspunde! Sper că n-a pățit nimic. Să urcăm să vedem.

La pupă zăceau două căngi folosite pentru vînarea hipopotamilor.

Împingînd ușa cabinei, Iker presimți atacul, dar, deși se feri, fu atins la umăr și se prăbuși pe punte.

– Prea îți bagi nasul peste tot! se răsti la el Rechi, apucînd o cange.

În ciuda durerii, Iker se rostogoli, păzindu-se de cîrligele ascuțite care se înfipseră în lemn, la un deget de capul său.

Rechi se pregătea să lovească din nou, de data aceasta cu cealaltă cange, cînd o izbitură în șale îl opri. O mînă puternică îi răsuci brațul la spate, forțîndu-l să dea drumul armei, iar o alta îl strînse de gît pînă își pierdu cunoștința.

– Fricosul ăsta nici nu știe să se bată, rîse Sekari. Cum te simți, Iker?

– M-am ales c-o vînătaie zdravănă. Dar mai bine să-l trezim pe prietenul nostru.

Sekari îl cufundă pe Rechi cu capul în apă.

– Nu mă omorîți! îi imploră el.

– Asta depinde de răspunsurile tale. Știm deja că tu ești trădătorul care s-a lăsat cumpărat de Bina asiatica.

– Sîntem asupriți, lupta noastră va continua pînă vom birui și...

– Prostiile tale nu ne interesează, iar uneltirile voastre au dat greș. Unde sînt complicii tăi?

– Nu-mi este îngăduit să spun, eu...

Sekari îi împinse iar capul sub apă și-l lăsă ceva mai mult timp. Cînd îl trase afară, Rechi își recăpătă cu greu suflul.

– Îmi pierd răbdarea. Sau vorbești, sau viața ta ticăloasă se sfîrșește acum, aici, în canalul ăsta.

Amenințările lui Sekari îl convinseră pe Rechi.

– Asiaticii s-au împărțit în două grupuri. Primul a luat-o pe drumul care duce spre marele lac, al doilea s-a urcat pe o corabie ce se îndrepta spre Memphis.

– Cu cine urmează să se întîlnească acolo? întreabă Iker.

– Nu ştiu.

– Mai vrei o baie? se răsti la el Sekari.

– Fie-vă milă! V-am spus tot!

– Să-l ducem la Kahun! hotărî Iker.

Istovit, îmbătrînit peste noapte, primarul îşi venea în fire puţin cîte puţin. Odată răzvrătiţii înlăturaţi şi urmele luptelor şterse, Kahun îşi dobîndise iar vechea sa înfăţişare tihnită şi plină de eleganţă.

– Niciodată nu mi-aş fi închipuit o asemenea grozăvie, îi mărturisi el lui Iker.

– Asiaticii s-au bizuit tocmai pe lipsa noastră de prevedere, recunoscu Fiul regal. Şi nu sînt nici pe departe înfrînţi.

– Înainte să pleci, îl rugă primarul, n-ai vrea să iei parte la sărbătoarea lui Sokaris? Aşa aş avea şi eu vreme să adun informaţiile pe care mi le-ai cerut.

Iker îşi aminti că numele acestui zeu misterios apărea în cîntul purtătorilor de lectică: „Viaţa e reînnoită de Sokaris".

Ca preot temporar al lui Anubis, Iker făcu parte dintre cei care purtară în procesiune barca lui Sokaris. Ea încarna forţa care îndruma sufletele celor morţi pe drumul reînvierii. La proră se vedea un cap de antilopă, animalul lui Seth, a cărui putere de distrugere era luată în stăpînire, sacrificată, apoi folosită în favoarea armoniei. Alături se găseau un peşte-călăuză a zeului luminii prin întunericul adîncurilor şi cîteva rîndunele venite din lumea de dincolo. În mijlocul bărcii, se afla cabina reprezentînd movila de pămînt a începuturilor unde se arătase viaţa „pentru prima dată", reînsufleţindu-se apoi în fiecare zi. Din barcă răsărea un cap de şoim care simboliza puterea regală şi victoria luminii cereşti asupra întunericului şi a dezordinii.

– Sokaris e legat de Osiris? se adresă Iker preotului care conducea ritualul în sanctuarul celui de-al doilea Sesostris.

– Barca aceasta îi îndepărtează pe duşmani. Lui Osiris îi oferă loc de schimbare şi hrană. De aceea, la sfîrşitul ceremoniei va fi dusă la Abydos.

Abydos... Ţinutul sacru nu înceta să-i bîntuie gîndurile lui Iker. Oare noul său rang nu-i îngăduia, într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat, să fie primit acolo şi s-o întîlnească din nou pe Isis? Sokaris îi va acorda, oare, ajutorul de care avea nevoie?

– Lucrurile s-au lămurit în privinţa lui Cuţit-Tăios şi a lui Ochi-de-Ţestoasă, zise primarul. Au lucrat într-adevăr pe cîteva corăbii de mărfuri, dar au fost prinşi că furau şi izgoniţi. Cînd s-au îmbarcat pe *Fulgerul*, gărzile îi căutau ca să-i aresteze. Iar tovarăşii lor, printre care şi căpitanul, erau probabil de-o teapă cu ei.

– O corabie şi un echipaj care există şi nu există, în acelaşi timp, se descurajă Iker. Dar lista şantierelor de corăbii?

– Am trimis cîţiva oameni de încredere să stea de vorbă cu meşterii şi cu supraveghetorii şantierelor din Fayyum. N-au găsit nimic putred. În schimb, nu pot să-ţi ofer vreo informaţie despre şantierul de lîngă marele lac care a fost închis anul trecut.

– Unul dintre locurile în care s-au ascuns fugarii!

– Dacă doreşti să mergi tu însuţi acolo, îţi voi da cîţiva soldaţi să te însoţească. Altădată aş fi socotit că nu-i nici o primejdie, dar acum, după toate cele petrecute...

– Trimite un mesager degrabă la Memphis ca să-l înştiinţeze pe rege despre nenorocirea ce s-a abătut asupra Kahunului, fără să-i ascundă nimic.

Iker se îndoia că asiaticii au fost prinşi înainte să se retragă în vizuina lor. Era însă de datoria lui Sobek Păzitorul să le găsească adăposturile şi să-i zdrobească, deşi numărul lor rămînea şi acum necunoscut. Oare după Kahun nu avea să urmeze Memphisul?

38.

Cu mica sa trupă alcătuită din gărzi ale deşertului şi mineri, generalul Sepi pătrunse în Nubia, după ce scotocise prin toate ţinuturile deşertice, situate de o parte şi de alta a văii Nilului. Datorită hărţilor trimise din provincii, nu se rătăcise cîtuşi de puţin.

De la minele de aur, aproape toate părăsite, generalul culesese cîteva bucăţi de metal preţios, pe care unul dintre oamenii săi, aflat în drum spre Memphis, avea să le înmîneze Marelui Trezorier Senankh.

Regiunea părea liniştită. Totuşi, oamenii se codeau să înainteze spre miazăzi.

– De ce anume te temi? îl întrebă Sepi pe ofiţer. N-ai bătut ţinutul ăsta în lung şi-n lat de o sută de ori?

– Ba da, dar n-am încredere în triburile nubiene. Te fac să te simţi mereu pîndit.

– Nu putem noi să biruim cîţiva tîlhari?

– Nubienii sînt războinici puternici, faimoşi pentru cruzimea lor. Ne trebuie întăriri.

– Peste putinţă, căci am bate prea tare la ochi. Am primit poruncă să trecem neobservaţi.

– Care e duşmanul de care vă feriţi?

– O să vedem.

– Monştrii nisipului... Despre ei e vorba?

– Dacă apar, cunosc formule potrivite care îi voi ţintui locului.

Sepi nu era un lăudăros şi ofiţerul îşi mai veni în fire.

– De ce Elefantina nu l-a avertizat pe faraon de necazurile pricinuite de nubieni? îl întreba generalul.

– Pe vremea cînd provincia nu i se supunea, s-au înrădăcinat nişte obiceiuri proaste şi, ca să se schimbe, e nevoie de timp.

Sepi îşi puse în gînd ca, de îndată ce se va întoarce în valea Nilului, să se îngrijească de problema aceasta cu toată asprimea. Chiar dacă marea provincie din sud se alipise Egiptului, înalţii săi demnitari nu se purtau cum se cuvine.

Micul grup apucă pe un drum care mergea de-a lungul Oazei Allaki, spre răsărit. Din nenorocire, harta lui Sepi nu se mai potrivea acum cu priveliştea ce se întindea înaintea lor.

Uluit, ofiţerul nu mai recunoştea locurile.

– Vîntul împinge dunele, grăi el, iar furtunile schimbă văile. Dar aici se petrece ceva necurat. Îţi vine să juri că mîini uriaşe au mutat stîncile. Mai bine facem cale întoarsă.

– Dimpotrivă, hotărî Sepi, acesta e un semn şi vom ţine seama de el. O să înaintăm atît cît ne îngăduie proviziile de apă. Poate vom găsi şi un izvor.

La capătul a trei zile de mers, dădură peste cîteva construcţii din piatră în preajma unei mine.

Un soldat încercă să se strecoare într-o galerie îngustă, cu speranţa că va găsi aici vreun filon ce putea fi scos la lumină.

Dar abia pătrunse înăuntru, că tavanul se prăbuşi. Tovarăşii săi se repeziră degrabă să-l salveze. Dar după strădanii îndelungate, nu traseră afară decît un trup neînsufleţit.

Celelalte intrări ale galeriei păreau mai solide, dar Sepi apucă o piatră grea şi-o prăvăli într-un tunel ce cobora în pantă.

Cîteva clipe mai tîrziu, se auzi un bubuit groaznic şi tavanul se nărui.

– Mina întreagă e plină de capcane, grăi generalul.

– Să ne întoarcem în Egipt, îl sfătui ofiţerul.

– Vor să ne forţeze să ne dăm bătuţi. Înseamnă că duşmanul nu mă cunoaşte bine.

– Dincolo de locurile acestea, nu mai putem găsi nimic!

– Tu rămîi aici cu trupa, iar eu, împreună cu un soldat care se oferă de bunăvoie să mă însoțească, voi porni mai departe. Dacă nimerim peste o altă mină, ne întoarcem să vă căutăm.

Deși era voinic și călit de viața pe care o dusese, soldatului îi părea rău acum că sărise să se alăture generalului. Căldura, nisipul dogoritor, ochii care-i ardeau în orbite, nălucirile, gîngăniile, toate acestea nu-l îngrozeau. De-abia mai respira. Vîntul se stîrnea dintr-odată, îi biciuia pielea, apoi dispărea la fel de iute, lăsînd locul unui soare ucigător, care nu i se păruse niciodată atît de fierbinte. Puricii îl ciupeau neîncetat de pulpe și pînă acum fusese nevoit să gonească trei vipere cu corn, lovindu-le cu pietre.

– Să nu ne încăpățînăm, generale!

– Încă puțin, soldat.

– Aici e iadul. Doar deșert, scorpioni și șerpi. Nici vorbă de aur.

– Sînt convins că te înșeli.

Soldatul se întrebă de unde-și trăgea Sepi atîta putere și continuă să-l urmeze pas cu pas.

Și, deodată, înaintea lor răsări un bărbat înalt, bărbos, cu un turban pe cap.

Nedumerit, Sepi se apropie de el.

– Cine ești tu?

– Eu sînt Prevestitorul și știam că ai să te încumeți pînă aici, generale Sepi. O ispravă fără rost, sortită uitării. Trebuie să mori.

Sepi trase sabia și se năpusti asupra Prevestitorului. Crezu că poate să-i înfigă lama în pîntece, dar gheare de șoim i se înfipseră în braț, forțîndu-l să dea drumul armei.

Atingîndu-l ușor pe soldatul împietrit de spaimă, trei monștri apărură parcă de nicăieri. Un leu enorm, o antilopă cu corn în frunte și un grifon se repeziră asupra nefericitului general, îl doborîră și-l sfîșiară cît ai clipi.

Soldatul încercă s-o rupă la fugă, dar o mînă puternică îl trînti în nisip.

– Ție îți cruț viața. Să povestești tot ce-ai văzut.

– Băiatul ăsta și-a pierdut mințile, fără îndoială! strigă mînios, ofițerul. Soarele i-a făcut creierul scrum.

– Dar monștrii deșertului chiar există, îl contrazise unul dintre soldați.

– Mai degrabă cred că i-au atacat nubienii, iar pe el l-a cuprins frica și l-a părăsit pe general. Dacă nu s-ar afla în halul ăsta, i s-ar cuveni o pedeapsă grea.

– Tot trupul îi e ars. Își trăiește ultimele clipe. A dovedit un curaj de neînchipuit ajungînd pînă la noi. Amintiți-vă cînd ați spus că vă temeți de monștri!

– Poate, poate... Oricum, nu putem să lăsăm în deșert trupul generalului Sepi, dacă într-adevăr e mort.

– Doar nu vreți să spuneți că trebuie să-l căutăm?

– Dacă ne întoarcem fără general și fără să dăm lămuriri despre ce s-a petrecut cu el, o să ne alegem cu mari necazuri.

Toți ceilalți recunoscură că ofițerul avea dreptate. Dar la gîndul de a înfrunta creaturile acelea fioroase care zdrobeau oasele oamenilor și le sorbeau sîngele, picioarele începură să-le tremure.

– Mergem cu toții, hotărî ofițerul și o să ne ajutăm între noi.

Dar nu le ieși nimic în cale și, curînd, descoperiră trupul generalului Sepi, sfîrtecat de gheare puternice. Doar fața îi scăpase neatinsă.

– Să-i săpăm un mormînt la intrarea în Oaza Allaki, ordonă ofițerul, tulburat, și să-l acoperim cu pietre pentru ca fiarele sălbatice să nu-l mănînce.

De îndată ce primi bucățile de aur trimise de Sepi, Marele Trezorier Senankh alergă la vizirul Khnum-Hotep. Lăsînd deoparte orice alte treburi, cei doi demnitari se înfățișară regelui.

– Chemați-i pe Sehotep și pe Djehuty, porunci faraonul. O să-i dau de știre și reginei și vom porni cu toții spre Abydos. În lipsa noastră, Sobek Păzitorul va asigura paza și ordinea în Memphis. Unde se găsește acum generalul Sepi?

– În Nubia, răspunse Senankh. Vom avea în curînd şi alte veşti de la el.

– Să verificam neîntîrziat dacă aurul acesta e tămăduitor.

– Eu n-ar trebui să rămîn aici, Luminăţia Voastră? întrebă vizirul.

– A sosit timpul să lărgim Cercul de aur din Abydos, îi dezvălui Sesostris. Pe pămîntul lui Osiris şi sub protecţia sa, tu şi Djehuty veţi lua parte la ritualul său. Sarcinile voastre vor spori, dar, unindu-ne forţele, putem ţine piept duşmanului.

Potrivit sfaturilor lui Sobek, pe care-l apăsau tot mai mult gîndurile negre şi a cărui neîncredere creştea pe zi ce trece, călătorii de rang înalt se îmbarcară fiecare pe o altă corabie, supravegheată la rîndul ei de cîte două vase ale gărzilor fluviului. Totuşi, neţinînd seama de împotrivirile lui Sobek, faraonul stărui să se afle pe corabia ce plutea în fruntea acestei mici flote.

De cum sosiră la Abydos, nici unul dintre preoţii temporari care veneau zilnic să lucreze aici nu mai fu lăsat să pătrundă pe teritoriul sacru.

Însoţit de preoţii permanenţi şi de preotese, Pleşuvul se înclină pînă la pămînt înaintea faraonului. Sacerdotul însărcinat să vegheze asupra marelui corp al lui Osiris le ceru oaspeţilor să lepede toate podoabele şi obiectele din metal pe care le aveau asupra lor.

Cît despre Bega, acesta se întreba care era, oare, pricina prezenţei la Abydos a faraonului, a Marii Soţii regale, a vizirului şi a altor demnitari. Fără îndoială, doar un fapt neobişnuit putea îndreptăţi o astfel de vizită.

– Luminăţia Voastră, rosti Pleşuvul, barca lui Osiris nu mai străbate universul pentru a aduna energia trebuincioasă reînvierii. Dar Arborele vieţii se împotriveşte încă răului.

– Am adus aur. Poate se va dovedi folositor.

Bega scrîşni din dinţi. Oare să fi izbutit slujitorii credincioşi ai faraonului să obţină ceea ce era cu neputinţă de găsit?

– Să ne apropiem de salcîm! porunci Sesostris.

Pășind unul în urma altuia, tăcuți, cei de față se îndreptară într-acolo.

Sperînd că prețiosul metal va salva copacul și va îndepărta vraja, Isis pătrunse prima în cîmpul de forțe mărginit de cei patru salcîmi tineri plantați înspre răsărit, apus, miazăzi și miazănoapte în jurul Arborelui vieții. La rădăcina lui, fata vărsa lapte și apă proaspătă. Apoi regele îi atinse trunchiul cu aurul provenit din deșertul Coptos. Dar nu se întîmplă nimic, nici un strop de căldură nu se răspîndi în venele salcîmului. Celelalte bucăți trimise de generalul Sepi nu avură nici ele vreun efect.

Și, în timp ce o mîhnire adîncă puse stăpînire pe toți, Bega se înveseli în sinea lui, dar se strădui ca pe chipul său să se citească descumpănirea.

– Luminăția Voastră, vorbi primul Pleșuvul, nu avem nevoie de aurul tămăduitor doar pentru a vindeca arborele, ci și pentru a făuri obiectele rituale fără de care misterele lui Osiris n-ar putea fi celebrate cum se cuvine.

– Căutările din Nubia de-abia au început. Dacă poate cineva să găsească neasemuitul metal, acela e generalul Sepi. Și acum să inițiem doi supuși noi ai lui Maat în tainele Cercului de aur din Abydos. Khnum-Hotep și Djehuty să se retragă într-o încăpere a templului și să mediteze.

Trecuse multă vreme de cînd Cercul nu-i mai strînsese pe toți laolaltă, în jurul celor patru mese de ofrandă care întruchipau voința neclintită a membrilor săi de a-și închina viața păstrării spiritualității osiriene. Sesostris se gîndea la Sekari, însărcinat să vegheze asupra fiului său adoptiv, la generalul Nesmontu, ocupat să întărească pacea în Syro-Palestina și la generalul Sepi, a cărui misiune se vădea a fi încă și mai anevoioasă decît crezuse.

Lipsa lor era dureroasă, dar regele știa că ei ar fi încuviințat fără rețineri inițierea lui Khnum-Hotep și a lui Djehuty, doi vechi dușmani deveniți azi slujitori devotați faraonului, singurul chezaș al respectării lui Maat pe pămînt.

În ciuda primejdiilor care amenințau regatul și a recentei dezamăgiri legate de aurul tămăduitor, cele două ceremonii se desfășurară ca și cum toți cei prezenți se găseau în afara timpului. Khnum-Hotep se așeză înspre miazănoapte, alături de Senankh, iar Djehuty înspre apus, lîngă Pleșuv.

Ospățul care urmă se încheie atunci cînd unul dintre soldații care stăteau de pază anunță sosirea unui ofițer din Nubia. Nerăbdător, monarhul îl primi de îndată.

Ofițerul ar fi preferat să se bată deodată cu zece războinici dezlănțuiți decît să apară în fața acestui uriaș pe care n-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi.

– Luminăția Voastră, sînt aducătorul unor vești dintre cele mai proaste.

– Vorbește și nu-mi ascunde nimic!

– Unele dintre minele de aur din Nubia au fost preschimbate în capcane, iar pînă la celelalte nu se poate ajunge! Dar lucrul cel mai cumplit e că generalul Sepi a murit.

Ca de obicei, faraonul nu lăsă să i se vadă nici o emoție pe chip. Era prima dată cînd jelea dispariția unui membru al Cercului de aur din Abydos. Niciodată scaunul lui Sepi nu avea să mai fie ocupat, căci nimeni nu-l putea înlocui pe general. Își îndeplinise fără greș îndatoririle sacre și-l formase pe Iker, deschizîndu-i spiritul spre feluritele taine ale meșteșugului scribilor. Înzestrat cu o inteligență fără egal, curajos pînă la nebunie, Sepi se dovedise de mare ajutor la unirea Egiptului, împiedicîndu-l pe Djehuty să săvîrșească greșeli cu neputință de îndreptat.

– În ce împrejurări și-a găsit sfîrșitul?

– Luminăția Voastră, generalul a continuat să înainteze spre miazăzi, întovărășit de un soldat. Înainte să piară din pricina arsurilor soarelui, nefericitul acesta ne-a povestit că Sepi a căzut victimă unor monștri ai deșertului. După părerea mea, generalul a fost omorît de aceiași tîlhari nubieni care au distrus minele. Întregul ținut e nesigur și nu avem nici o șansă să-i prindem.

– Te înșeli, zise regele. Am să-i arestez pe ucigașii generalului Sepi și am să-i pedepsesc. Ai avut grijă de trupul lui?

– Bineînțeles, Luminăția Voastră. L-am îngropat la intrarea în Oaza Allaki.

– Întoarce-te acolo, ia cu tine un îmbălsămător de mumii și du-l pe generalul Sepi în provincia lui Thot.

39.

Furioasă, Bina trebui totuşi să se supună ordinelor. Credea că, rămînînd în Fayyum, s-ar fi dovedit mai folositoare decît fugind la Memphis. Dar nimeni, nici chiar ea, nu putea să pună la îndoială o hotărîre de-a Prevestitorului.

După plecarea în pripă din Kahun, călătoria pe corabie nu fu tulburată de nimic neprevăzut. Datorită iuţelii de care dăduse dovadă, tînăra femeie îşi salvase cei mai buni oameni ai trupei, trimiţîndu-i pe cei mai puţin iscusiţi la moarte sigură. Învinuindu-se că-l judecase greşit pe Iker, îşi promise să nu mai cadă niciodată într-o astfel de capcană. Îl socotise aprig din fire şi încăpăţînat, dar uşor de păcălit.

Numai că, ajungînd Fiu regal, Iker se transformase într-un duşman neînduplecat. Departe de a fi fost izgonit de Sesostris, tînărul scrib era acum braţul înarmat pe care faraonul îl împuternicise să-i zdrobească pe asiaticii din Kahun, tovarăşii Binei.

Şi unde mai pui că lucrul acesta se întîmplase cu doar cîteva ore înainte ca ea să cucerească oraşul. Fără îndoială, Prevestitorul avea s-o găsească răspunzătoare pentru acest ghinion. Şi atunci zilele ei vor fi numărate. Totuşi, frumoasa brunetă nu se temea nici să-i dea lămuriri, nici să-l înfrunte. Ba chiar are să-i scoată vinovaţi de lipsă de prevedere chiar şi pe aliaţii săi din Memphis.

Un roşcovan cu privire răutăcioasă o întîmpină pe Bina în port. Respectînd măsurile de siguranţă, asiaticii se împrăştiaseră

înainte să intre în capitală, căci gărzile orașului căutau unul sau mai multe grupuri de străini.

– Arăți întocmai cum mi s-a spus, fetițo!

– Nu mai sînt o fetiță, iar tu ai face mai bine să-ți ascunzi cuțitul din silex. Un ochi ager îl zărește ușor.

Shab Strîmbu' rînji.

– Mergi cîțiva pași în urma mea, fetițo, și bagă de seamă să nu te rătăcești. Și vezi că nu-i timpul să arunci vorbe dulci bărbaților.

Avînd în vedere numărul mare de gură-căscată care hoinăreau pe străzile Memphisului, Binei și lui Shab nu le era greu să treacă neobservați. Bina se strecură prin mulțime și-și urmă călăuza cu mers repezit.

După o vreme, fata păși în prăvălia în care intrase Shab Strîmbu'. Și numaidecît ușa se închise în spatele ei.

– Trebuie să te controlez, fetițo.

– Nu mă atinge!

– N-am încotro. Toți trebuie să treacă prin asta!

Fără a-și coborî ochii, Bina își scoase tunica și lenjeria de corp și așa, goală-goluță, îl sfidă pe Shab.

– După cum poți să te încredințezi cu ochii tăi, nu ascund nici o armă. Și-acum dă-mi înapoi veșmintele!

Roșcovanul i le azvîrli în față și frumoasa brunetă nu se grăbi să se îmbrace.

– Urcă la etaj! îi porunci Strîmbu', cu asprime.

Zîmbetul batjocoritor al Binei se șterse. Bărbatul cu care avea să vorbească peste cîteva clipe era mult mai primejdios decît neisprăvitul ăsta.

În odaie era aproape beznă. Nemișcată, speriată, tînăra femeie simți că înăuntru se mai afla cineva. În întuneric, sclipeau două puncte roșii.

– Fii bine venită, zise vocea blîndă a Prevestitorului. Tu nu-mi zărești decît ochii, dar eu te văd foarte bine. Ești frumoasă, șireată, pricepută și curajoasă, dar nu ai dat arătat încă tot ce poți.

– Nu sînt răspunzătoare de înfrîngerea de la Kahun, stăpîne, căci n-am fost prevenită de întoarcerea lui Iker și de misiunea sa. Nu mai puteam să ne urmăm planul. Așa că am ales să-mi păstrez cei mai buni oameni, în loc să-i văd murind într-o luptă pierdută dinainte.

După vorbele femeii se așternu o tăcere lungă.

Tremurînd, cu pumnii strînși, Bina își aștepta pedeapsa.

– Ai făcut ce trebuia. Te-ai descurcat în aceste împrejurări care cereau prudență și ai salvat cea mai mare parte din armele făurite în Kahun pe ascuns. Credincioșii mei din Memphis sînt acum bine înzestrați și vom putea să le dăm ajutor și fraților noștri din Canaan.

Bina respiră ușurată, dar mai avea ceva de adăugat.

– Stăpîne, locul meu nu e aici! Ar fi fost mai multă nevoie de mine la templul de lîngă marele lac, căci lucrurile ce se pun la cale acolo sînt anevoioase, și nu cred că Ibcha, în ciuda strădaniilor sale, va fi în stare să o scoată cu bine la capăt.

Cei doi ochi roșii părură că aruncă flăcări.

– Văd că iscusința pe care ai dovedit-o te îndeamnă la nesupunere. Eu sînt cel care dă porunci, Bina, doar eu, căci nimeni altul nu aude vocea Zeului. El îmi arată căile pe care să le urmăm potrivit voinței sale. Iar tu, ca și restul credincioșilor mei, o să mă asculți fără să crîcnești.

Niciodată Bina nu se lăsase stăpînită de un bărbat, dar Prevestitorul era o adevărată căpetenie. Prin el, vorbea o forță mai presus de toate celelalte și care, după ce va pustii Egiptul, se va întinde în lumea întreagă. Să ucidă, să distrugă, să jefuiască nu o îngrozea pe tînăra femeia, căci nu avea la îndemînă alte mijloace pentru a-și răzbuna poporul umilit. Își dedicase toată viața acestei lupte.

– Aici ai să-mi fii mai de folos, reîncepu Prevestitorul, pentru că am să-ți încredințez noi puteri. Pînă acum nu te-ai bizuit decît pe ale tale. Dar ele nu pot ține piept dușmanilor noștri de temut. Apropie-te, Bina!

O clipă, îi dădu prin cap să fugă. Dar apoi se simţi ruşinată că, în preajma marelui stăpîn, se lăsase pradă spaimei. Aşa că înaintă cîţiva paşi.

Strălucirea ochilor spori. Şi, dintr-odată, Binei i se păru că ciocul unui şoim îi străpunse fruntea, iar ghearele lui, braţele. În ciuda tăriei atacului, tînăra femeie nu simţi nici o durere. Ar fi jurat că un sînge călduţ i se răspîndea prin tot trupul, din cap pînă în picioare.

– Carnea mea este acum în carnea ta, iar sîngele meu în sîngele tău. Ai devenit regina întunericului.

Încă neîncrezători, Medes şi Gergu îşi priveau micuţele tatuaje reprezentînd capul lui Seth, săpate în căuşul palmelor.

– Deci, n-am visat, şopti Gergu aruncîndu-se asupra unei cupe cu bere. Prevestitorul ăsta să fie doar un om? Eu zic că e un demon răsărit din inima nopţii!

– Chiar mai mult de atît, prietene, mult mai mult! E răul însuşi, răul care m-a fermecat dintotdeauna şi pe care legea lui Maat încearcă să-l înăbuşe. Noi doi am săvîrşit fapte mari împreună şi alianţa cu Bega ne dădea noi speranţe. Dar Prevestitorul are gînduri mareţe. Alături de el vom înfăptui minuni!

– Eu, unul, l-aş lăsa să învingă singur.

– Dar are nevoie de noi. Oricît de puternic ar fi, trebuie să se sprijine pe oameni de încredere, buni cunoscători ai regatului şi ai administraţiei. Prevestitorul nu ne-a ales la întîmplare şi o să ocupăm primele locuri în viitoarea cîrmuire a Egiptului. El ia asupra lui partea cea mai grea, înlăturarea lui Sesostris, iar noi vom culege roadele izbînzii!

Gergu, care nu resimţea aceeaşi însufleţire, se temea totuşi într-atît de Prevestitor, încît avea să i se supună orbeşte.

– Du-te în port, îi ceru Medes, şi încearcă să afli dacă e aşteptată corabia faraonului.

Medes nu înţelegea pentru ce motiv monarhul, Marea Soţie regală, vizirul şi alţi înalţi demnitari părăsiseră Memphisul.

Îngrijindu-se de problemele zilnice, Sobek Păzitorul veghea asupra capitalei. Neîndoielnic, el cunoştea pricina acestei călătorii şi durata ei, dar punîndu-i întrebări, i-ar fi trezit bănuieli. Aşa că, lui Medes nu-i rămînea altceva de făcut decît să se poarte în continuare ca un adevărat Secretar al Casei Regelui, priceput, muncitor şi tăcut.

Deodată, se stîrni zarvă în palat, iar slujitorii se treziră cu toţii din amorţeală.

De la fereastra odăii sale de lucru, Medes privi întoarcerea lui Sesostris şi a apropiaţilor săi. Membrii Casei Regelui fură chemaţi degrabă. Vizirul îi puse mai multe întrebări Secretarului, dar nu găsi nici o pricină să-l dojenească.

Însă Medes băgase de seamă că feţele tuturor oglindeau o tristeţe adîncă.

– Ai vreo veste?

– Ce lucru curios! Toţi corăbierii simt nevoia să povestească pe unde au umblat! Faraonul s-a întors de la Abydos.

– Mergi să vorbeşti cu Bega. El o să ne destăinuie ce se petrece acolo.

– Ştiu deja că regele s-a oprit la Khemenu, capitala provinciei Iepurelui, ca să fie de faţă la înmormîntarea generalului Sepi, al cărui trup neînsufleţit a fost adus de o corabie dinspre miazăzi.

– Sesostris a pierdut un om preţios. Cum a murit?

– L-au atacat nubienii. O mulţime de mineri au luat parte la ceremonie, iar sarcofagul lui Sepi a fost de-o frumuseţe rară.

– Nubia, mineri... Înseamnă că Sepi căuta aurul tămăduitor! Doar Bega ne poate spune dacă într-adevăr l-a găsit.

Aşa cum obişnuia, Gergu porni spre Abydos ca să le ducă preoţilor permanenţi cele necesare şi să primească noi cereri din partea lui Bega. Preotul socoti că e bine să mai aştepte o vreme pînă se linişteau lucrurile, înainte de a încerca să scoată alte stele din Abydos. În timpul şederii regelui, numărul soldaţilor care

păzeau pămîntul divin se dublase, ceea ce făcea cu neputință orice negoț pe ascuns.

Informațiile primite de la Bega erau îmbucurătoare: nici una dintre bucățile de aur trimise de Sepi nu vindecase Arborele vieții. Pe deasupra, dispariția generalului slăbea puterile faraonului care, după părerea lui Bega, trebuia de-acum înainte să se mărginească la protejarea salcîmului lui Osiris, fără a-l putea salva pe de-a-ntregul.

Egiptul semăna din ce în ce mai mult cu un uriaș cu inima atinsă de boală. Prevestitorul avea să-i secătuiască forțele mai devreme sau mai tîrziu, iar inima va înceta să mai bată. Atunci ușa templului se va deschide larg, iar Medes va pune stăpînire pe misterele lui.

Bega se uită îndelung în căușul palmei sale.

El, aliatul lui Seth, îl va învinge pe Osiris.

– Te-ai lovit de vreun necaz în lipsa mea?

– Nicidecum, Luminăția Voastră, răspunse Sobek Păzitorul. Și tocmai asta nu-mi place.

– Ce te nemulțumește?

– Prin mijlocirea primarului din Kahun, Fiul regal ne-a prevenit că o parte dintre luptătorii asiatici au luat-o înspre Memphis. Dar oamenii mei n-au dat peste nici unul. Și atunci, ori asiaticii s-au strecurat fără să fie văzuți, mulțumită ajutorului dat de aliații lor din capitală, ori au plecat în altă parte, ori Iker minte.

– Ultimele tale vorbe sînt o gravă învinuire.

– Iertați-mă, Luminăția Voastră, dar nu pot să uit că băiatul ăsta a încercat să vă omoare!

– Greșești, Sobek! Nu pe mine voia Iker să mă ucidă, ci pe un tiran sîngeros care îi pricinuise multe suferințe și semăna deznădejdea printre egipteni. Un stăpîn al întunericului, folosindu-se de iscoadele sale, l-a făcut să creadă asta. Știam că Iker urma să vină în noaptea aceea. După ce-l întîlnisem în timpul unei sărbători a secerișului, înțelesesem că inima lui e curată. Sekari

mi-a dat mereu de ştire despre toate păţaniile prin care a trecut pînă să ajungă la palat.

Lămuririle monarhului îl zguduiră pe Sobek.

– Ce nesăbuinţă, Luminăţia Voastră!

– Nimic altceva nu l-ar fi convins pe Iker să renunţe la hotărîrea sa de a face dreptate. Doar stînd de vorbă cu mine, vălul ce-i acoperea ochii s-ar fi putut rupe.

– Aveţi încredere deplină în el?

– Nu l-am numit Fiu regal zadarnic, căci îndatoririle sale vor fi copleşitoare. Vor urma multe încercări şi, oricît de mult ţin la Iker, nu-mi este îngăduit să-i cruţ puterile.

– Dacă înţeleg eu bine, credeţi că asiaticii au pătruns deja în Memphis.

– Din nenorocire, da.

– E înspăimîntător! Ca să izbutească una ca asta înseamnă că au avut complici printre egipteni şi locuinţe sigure unde să se adăpostească. Cu alte cuvinte, sînt uniţi şi nu fac un pas greşit, căci nici unul dintre oamenii mei n-a mirosit nimic. Şi, pe deasupra, ştiu să-şi ţină gura. Nimeni nu se laudă că a păcălit gărzile oraşului.

– Aceasta e dovada că toţi se tem de o căpetenie care nu ar şovăi să-l înlăture pe cel care suflă vreo vorbă. Monstrul acesta s-a folosit de Iker şi, negreşit, îi va ieşi din nou în cale.

– De ce Fiul regal nu s-a întors la Memphis?

– Kahunul nu mai are acum de ce să se teamă, dar o parte dintre asiatici n-au părăsit, se pare, Fayyumul. Iker trebuie să afle ce plănuiesc.

40.

Împreună cu Vînt-de-Miazănoapte, Iker se îndreptă spre marele lac. Cu toate bodogănelile lui Sekari, care îl urma de la depărtare şi, care, ca un cîine devotat, îşi ţinea toate simţurile încordate, tînărul scrib nu se dădu bătut.

Liniştit în privinţa Kahunului, Iker ştia că primarul nu se va mai arăta naiv şi va veghea temeinic asupra oraşului său. În schimb, se întreba de ce o parte dintre asiatici fugiseră înspre părţile acestea.

Înzestrat cu amuleta ce reprezenta sceptrul Puterii, întărit de forţa crocodilului şi înarmat cu pumnalul duhului păzitor oferit de Sesostris, Fiul regal nu se temea de primejdie.

Singura lui slăbăciune era că se gîndea prea mult la Isis.

Prostănac, lipsit de îndrăzneală şi negăsindu-şi cuvintele potrivite, nu fusese în stare să-i mărturisească sentimentele sale. Iar noul său rang, deşi nesperat, nu îl ajutase, căci tinerei femei nu-i păsa de el şi singurul lucru ce o interesa era Abydosul.

Şi cît visase la această întîlnire, închipuindu-şi ce avea să-i spună şi cum să se poarte! Dar totul fusese în zadar! Iar acum, nu izbutea să şi-o alunge din minte. Dimpotrivă! Stătuse lîngă ea, o privise, îi respirase parfumul, îi ascultase glasul, îi admirase mersul! Atîta fericire, din păcate, trecătoare!

Apariţia a doi zdrahoni, care-şi învîrteau bîtele deasupra capetelor, îl treziră din visare.

Măgarul se opri şi începu să rîcîie pămîntul cu copitele, ceea ce îi dădu lui Iker de înţeles că trebuie să fie prudent.

Cei doi bărbaţi se apropiară. Unul purta barbă, celălalt era spîn.

– Ce cauţi aici? se răsti bărbosul.

– Un şantier de corăbii părăsit.

Oamenii părură nedumeriţi.

– Un şantier de corăbii... N-am auzit de aşa ceva. Cine te-a trimis?

– Primarul din Kahun. Întocmesc o hartă a locurilor aflate în grija administraţiei.

– Avem poruncă să nu lăsăm pe nimeni să treacă.

– De la cine?

Bărbosul şovăi.

– Chiar de la... de la primarul Kahunului.

– Atunci n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi. În raportul meu am să scriu că v-aţi făcut datoria.

– Oricum nu poţi trece. Ordinele sînt ordine.

– Doar voi doi supravegheaţi împrejurimile locului?

Întrebarea îi amuţi pe paznici.

– Am să o iau prin altă parte, încheie Iker. Şi apoi să ştiţi că veţi scăpa curînd de îndeletnicirea asta a voastră neplăcută, căci soldaţii din Kahun vor cerceta toată regiunea.

– Ah!... Dar ce s-a întîmplat?

– Primarul vrea să se asigure că asiaticii nu s-au pitit pe-aici pe undeva.

Degetele mîinii drepte a spînului se strînseră pe mînerul bîtei. Cu grumazul întins, Vînt-de-Miazănoapte îl fixa cu privirea pe bărbos.

– Noi nu putem, oricum, să-i prindem, grăi acesta. O să aşteptăm întăriri.

– Şi cine ar putea să mă îndrume spre şantierul de corăbii?

– Habar n-avem. Oricum, nu se află prin preajmă.

– Am s-o apuc atunci în direcţia opusă.

Şi Iker se îndepărtă agale, simţindu-se apăsat de privirile încărcate de ură ale bărbaţilor. Cînd aceştia îl pierdură din ochi, Sekari îi ieşi înainte.

– Au zbughit-o ca iepurii, îl înştiinţă el pe Iker. M-am temut c-o să sară cu bîtele pe tine.

– Lămuririle pe care mi le-au dat n-au nici un înţeles, fu de părere scribul. Sînt complicii asiaticilor. Au lăsat baltă tot şi-au dat fuga să le dea de veste acestora.

– Locul nu mi se pare sigur. S-o luăm la picior, mai bine.

– Ba nu, vom merge pînă la capăt! Vînt-de-Miazănoapte o să le dea de urmă.

– Dar armata noastră e alcătuită numai din doi luptători.

– N-ai pus la socoteală măgarul.

– Chiar şi trei împotriva unei cete înarmate, nu e totuşi cam puţin?

– Ajunge să fim prudenţi.

Cunoscînd încăpăţînarea lui Iker, Sekari nu mai stărui.

– Măcar să ne ţinem la depărtare de ei.

– Dacă ne paşte vreo primejdie, Vînt-de-Miazănoapte o să ne prevină.

Albastrul apelor lacului, la fel de strălucitor ca al cerului, îi uimiră. Pe mal, cîţiva pescari se odihneau mîncînd peşte fript. Arătîndu-se prietenoşi, îl convinseră pe Iker să guste şi el. Iar Sekari, după ce-i cîntări îndelung din ochi, li se alătură. Şi el fu bine primit şi poftit la masă.

Pescarii povestiră cu plăcere oaspeţilor despre meşteşugul lor şi despre şiretenia unor peşti care nu se lăsau prinşi.

– E vreun şantier de corăbii prin apropiere? îi întrebă după o vreme Iker.

– Ehe! Ce lucruri ciudate s-au petrecut acolo! răspunse un pescar. Într-adevăr a existat unul unde se făceau numai corăbii din cele mari. Într-o zi au sosit nişte muncitori arţăgoşi, în frunte cu un tîmplar căruia i se potrivea tare bine numele: Rindea! Nimeni nu mai avea voie să se apropie de şantier. Iar ei s-au

apucat să meşterească bucăţi dintr-o corabie uriaşă, care ar fi putut înfrunta marea cea neîmblînzită. Apoi au plecat, luîndu-le cu ei, iar după puţin timp a izbucnit un incendiu. Eu cu ochii mei l-am văzut pe Rindea cum a dat foc lemnelor. Din pricina asta şantierul a fost părăsit.

Deci, Iker găsise locul unde fusese construit *Fulgerul*. Dar această descoperire nu-i era de mare folos căci nu aflase numele celui care îi plătise pe meşteri şi pe mai-marele lor, Rindea.

– N-aţi zărit nişte asiatici prin locurile acestea? întrebă Sekari. Ne-au furat ceva şi tare aş vrea să le zic vreo două vorbe.

– Pe malul acesta, nu. Dar poate s-au ascuns lîngă templul acela făcut din pietre mari. Acolo nimeni nu i-ar stingheri.

– De ce?

– Pentru că pămîntul acela e bîntuit. Altădată trăiau pe-acolo preoţi, soldaţi cu familiile lor şi lucrătorii unei mine învecinate. Lîngă sanctuar poposeau caravanele venind dinspre oazele Baharia şi Siwa, şi porneau apoi mai departe spre Licht şi Dachur. Dar demonii i-au alungat pe toţi.

Iker şi Sekari se uitară unul la altul.

– Ne-ar plăcea să aruncăm şi noi o privire mai de aproape, zise Sekari.

– Nici să nu vă gîndiţi! Cei care s-au încumetat în ultima vreme să pornească spre sanctuar, nu s-au mai întors.

– Cum se poate ajunge la el cel mai uşor?

– Trebuie să treci lacul pînă la debarcader, dar...

– Dacă ne duceţi pînă acolo, încercă Iker să-i convingă, am să-i cer primarului din Kahun să vă dea bărci noi.

– Îl cunoşti pe primar?

– Sînt Fiu regal şi scrib al palatului.

Traversarea fu o adevărată încîntare. Deşi puţin speriat, pescarul cîrmuia cu uşurinţă barca, iar aceasta aluneca lin peste ape. Vînt-de-Miazănoapte, bine înfipt pe picioarele sale, adulmeca aerul. Iker şi Sekari, bucurîndu-se de aceste clipe în care se simţeau

uniţi cu cerul, cu aerul şi cu lacul, nu scăpau totuşi din ochi malul unde urmau să coboare.

Dar locul părea pustiu.

– Cînd ajungem, săriţi iute jos, iar eu pornesc degrabă înapoi, hotărî pescarul ale cărui mîini începură să tremure.

O superbă alee pietruită şerpuia pînă la templu, situat aproape de ţărmul nordic al marelui lac. Înălţîndu-se ca o santinelă în marginea deşertului, protejat de un zid înconjurător, avînd în faţă o curte întinsă şi pe laturi tot soiul de magazii, templul era construit din uriaşe bucăţi de gresie tăiate de-a curmezişul, care aminteau de cele întrebuinţate la Gizeh de către meşterii celei de-a IV-a dinastii.

În mijlocul zidului sudic, se afla o intrare îngustă prin care se putea pătrunde în singura sală interioară, un soi de coridor larg spre care dădeau şapte capele, firide verticale cu acoperişuri.

Rămas afară, Vînt-de-Miazănoapte avea să le dea de ştire dacă se apropia cineva.

– Au furat tot, observă Sekari. Şi chiar hoţii au răspîndit zvonul că locul e bîntuit ca să nu le descopere nimeni ticăloşiile.

Pe pereţi nu se zăreau nici desene, nici inscripţii. În templu, părea să fi fost celebrată puterea numărului şapte, ce reprezenta misterul vieţii. Nu scăpase de jaf nici un obiect ritual, dar Iker dădu peste cîteva rogojini, talere şi vase.

– Au dormit aici, murmură el.

Peretele din dreapta intrării îi stîrni curiozitatea lui Sekari. Din el pornea un tunel strîmt săpat în zid, în capătul căruia se găsea o deschizătură de unde puteau fi văzuţi cei care veneau sau plecau. Pe jos, zăcea o tunică viu colorată şi o pereche de sandale negre. Sekari le culese şi i le arătă lui Iker.

– E un veşmînt de-al asiaticilor. Unul stătea de veghe aici, iar tovarăşii lui se adăposteau în templu. Dar unde au plecat?

Sekari şi Iker scotociră prin magazii unde găsiră şi alte urme ale prezenţei fugarilor.

– Să mergem pe drumul pietruit pînă la locuinţele minerilor şi ale soldaţilor.

– Poate că tocmai acolo e vizuina asiaticilor. Să nu ne dovedim nechibzuiţi! Eu o iau într-acolo, căci sînt obişnuit să mă strecor fără să fiu văzut, iar tu ai să aştepţi aici. Dacă Vînt-de-Miazănoapte adulmecă ceva, vin înapoi.

Sekari nu se lăuda. Ştia să înainteze fără zgomot şi să înşele atenţia celor mai iscusiţi pîndari. Iar experienţa îi fu de folos căci un asiatic supraveghea drumul care ducea spre casele minerilor, aşezate ordonat, şi spre cele 30 de locuinţe ale soldaţilor, împărţite în patru cartiere.

Un bărbos cu braţe zdravene ţinea o cuvîntare unor bărbaţi bine înarmaţi. Sekari nu auzea ce spune, dar nici nu îndrăznea să se apropie mai mult. Aşa că se întoarse la templu.

– I-am dibuit pe fugarii noştri, îl vesti pe Iker. Nici urmă de soldaţi sau de mineri. Dar ce-or avea de gînd asiaticii? Sau pornesc la drum spre Libia prin deşert, sau pun la cale ceva necurat.

– De unde am putea să-i pîndim, fără ca ei să bage de seamă?

– Acoperişul templului mi se pare cel mai nimerit. O să le observăm chiar şi cea mai mică mişcare. Şi să nu-ţi treacă prin cap să ne punem cu ei. Nu ştiu cîţi sînt, dar au lănci, săbii şi arcuri.

– Întrucît se pare că e vorba de o mică armată, presupun că se pregătesc de un nou atac.

– Cu siguranţă, nu asupra Kahunului! De data aceasta, primarul nu se va mai lăsa luat prin surprindere.

– Trebuie să aflăm care le e ţinta, îşi spuse părerea Iker.

– Pînă una-alta, dormi niţel. Am să te trezesc cînd va fi rîndul tău să stai de pază.

– Sekari... de ce mi-ai vorbit despre Cercul de aur din Abydos?

– Am făcut eu asta?

– Eşti iniţiat în misterele sale, nu-i aşa?

– Cum îţi închipui că un necioplit ca mine ar fi primit în rîndurile lui? Singura mea onoare e aceea de a-l sluji pe faraon. Las tainele în seama altora!

Aşteptarea nu fu îndelungată.

În zori, asiaticii se înşiruiră părînd a se pregăti de drum. Iker îl recunoscu pe căpetenia lor, Ibcha, cu barba lui stufoasă şi braţele groase, dar n-o zări nicăieri pe Bina. Să se fi dus ea, oare, la Memphis, cu celălalt grup?

Sekari deschise ochii.

– Pleacă toţi?

– Aşa cred.

Peste cîteva minute, îndoielile lui Iker şi ale lui Sekari se risipiră: luptătorii îşi părăseau sălaşul din Fayyum. Alegerea drumului avea să-i lămurească pe cei doi în legătură cu planurile asiaticilor. Dacă se vor îndrepta spre deşert însemna că-şi continuă fuga. Dar dacă porneau pe drumul spre răsărit urmau să atace.

– Au luat-o spre răsărit, grăi Sekari, neliniştit.

– Să-i urmărim! hotărî Iker.

41.

Generalul Nesmontu îi ura pe cananeieni și orașul Sichem. Dacă ar fi putut trimite întreaga populație mai spre miazănoapte și aici să rămînă doar vegetația, ar fi dobîndit o mare împăcare sufletească la care acum doar visa. Căci bătrînul soldat nu se amăgea: pacea pe care o impusese era înșelătoare. Fiecare familie număra unul sau mai mulți răzvrătiți, care sperau să-i nimicească pe egipteni.

De zece ori încercase să rînduiască o conducere aleasă dintre localnici care să cîrmuiască orașul și satele din jur. Dar de îndată ce un cananeian ajungea să dispună de o putere cît de mică, nu se îndeletnicea decît cu uneltiri și furtișaguri, fără să-i pese de binele celorlalți. Cînd punea mîna pe dovezi, Nesmontu îl arunca în temniță pe vinovat și alegea un altul în locul său, care se arăta iute la fel de necinstit ca și cel de dinaintea lui. Pe deasupra, ca să păstreze liniștea în aceste ținuturi, generalul trebuia să țină seama și de numeroasele clanuri care se războiau neîncetat între ele.

Dacă ar fi fost după el, Nesmontu ar fi tăiat în carne vie, dar era nevoit să dea ascultare poruncilor faraonului, care ținea cu orice preț să domolească pornirile dușmănoase de orice soi. Regele credea că pacea trainică se întemeia pe un trai îmbelșugat.

Dar bătrînul general nu era de aceeași părere. Cananeienii n-aveau nici un pic de respect pentru cuvîntul dat sau pentru înțelegerile încheiate. Cel mai bun prieten de azi devenea vrăjmașul de mîine. Singura regulă căreia i se supuneau era minciuna.

Nesmontu mai izbutea cîteodată să prindă hoţi mărunţi, dar nu obţinuse nici o informaţie despre cel care aruncase vraja asupra Arborelui vieţii.

– Generale, îi spuse aghiotantul său, aţi primit un mesaj din partea faraonului.

Încifrat, textul era scris chiar de mîna lui Sesostris şi îl cufundă pe Nesmontu într-o tristeţe adîncă, deoarece îl înştiinţa despre moartea lui Sepi. În mijlocul Cercului de aur din Abydos, acesta dovedise multă înţelepciune şi hotărîre. Cînd unirea părea cu neputinţă, se aruncase în luptă fără să tremure, convins că Sesostris era un mare faraon.

Lipsit de aurul tămăduitor, salcîmul lui Osiris rămînea în continuare ameninţat. Sepi îşi dăduse viaţa ca să-l salveze, dar jertfa sa nu va fi în zadar, căci fraţii săi într-ale spiritului vor lupta mai departe împotriva răului, oricîte sacrificii vor fi necesare.

– Generale, adăugă aghiotantul, în partea de miazăzi a oraşului, un răzvrătit a dat foc la mai multe case şi apoi s-a adăpostit într-un hambar gol.

– Mă voi duce să văd.

De multă vreme nu se mai petrecuse la Sichem un lucru atît de grav. Oare era începutul unei răzmeriţe? În acest caz, Nesmontu avea s-o înăbuşe în pripă.

Şi în fruntea a patruzeci de lăncieri, porni spre cartierul cu pricina. La trecerea lor, uşile şi ferestrele se închideau. Cîtorva soldaţi tineri le veni greu să ţină pasul cu generalul, care îşi uita vîrsta cînd trebuia să-şi înfrunte duşmanii.

Cocioabele arseseră pînă în temelii cînd generalul ajunse în faţa lor. Alături, pe o grămadă de gunoaie, zăcea leşul unui slujbaş al administraţiei egiptene.

– Nemernicul are să plătească pentru asta! se mînie Nesmontu începînd să urce scara hambarului cu paşi mari, în timp ce oamenii săi se desfăşurară.

Cînd generalul deschise chepengul, cananeianul ascuns înăuntru îşi aruncă pumnalul înspre el. Gură-Pocită îi promisese că

Nesmontu avea să apară primul şi că putea să-l doboare fără greutate.

Bătrînul soldat văzu ţîşnind arma menită să-l ucidă şi se aruncă în lături. Pumnalul îi atinse uşor umărul stîng, lăsînd o urmă sîngerîndă.

Arcaşii îl înconjurară pe rănit, încordîndu-şi arcurile.

– Nu trageţi! ordonă Nesmontu. Scoateţi-l pe laşul ăsta din gaura lui şi căutaţi să nu mai fie şi alţii prin preajmă.

Temîndu-se că va fi supus la cazne, cananeianul începu să urle.

– Nu-l omorîţi! strigă generalul. Am să stau eu însumi de vorbă cu el.

În timp ce un doctor îl îngrijea, Nesmontu îl cerceta din ochi pe bărbatul care încercase să-l ucidă. Mărunt, cu obrajii şi bărbia acoperiţi de un început de barbă roşcată, acesta îl privea cu ură pe bătrînul soldat. Un ofiţer verifică dacă picioarele şi mîinile atacatorului erau bine legate.

– Eşti un nepriceput, grăi Nesmontu. Eu, de la depărtarea aceea, nu aş fi greşit ţinta. Iar cel care te-a trimis e şi mai prost decît tine. Cînd te hotărăşti să-i faci de petrecanie mai-marelui armatei egiptene, te foloseşti de oameni iscusiţi.

– N-o să mai trăiţi mult! zise, scrîşnind din dinţi, cananeianul.

– Oricum, mai mult decît tine, căci o să fii executat înainte să-mi bandajeze mie rana.

Cananeianul făcu ochii mari.

– Fără să îmi puneţi nici o întrebare?

– La ce bun? Ori n-ai răspunde, ori ai minţi. Şi chiar dacă ai vrea să-mi spui adevărul, ce poate să ştie un neisprăvit ca tine?

– Vă înşelaţi, generale! Sînt un adevărat luptător împotriva asupririi voastre. Alţii ca mine, cu sutele, vor duce bătălia mai departe.

Nesmontu izbucni în rîs.

– Ai greşit socoteala!

– Nu contează numărul! Vom izbuti pînă la urmă să vă alungăm din Canaan.

– Ce mă miră mereu la ticăloşii de soiul tău e nemăsurata lor trufie. Dar asta îmi uşurează munca. Nişte fricoşi care nu sînt în stare să înfăptuiască lucruri mărețe.

– Prevestitorul ne va conduce spre victorie!

Chipul lui Nesmontu se înăspri.

– Prevestitorul tău e mort.

Cananeanul rînji.

– Asta o cred cîinii de egipteni!

– Am văzut cu ochii mei leşul Prevestitorului tău.

– Căpetenia noastră trăieşte şi, curînd, veți fi nişte stîrvuri fără mormînt, căci el va birui!

– Şi unde se ascunde, marea ta căpetenie?

– N-am să mărturisesc nici dacă mă pui la cazne!

Cu o singură mînă, Nesmontu îl înşfăcă de gît pe caneaneean şi-l ridică în picioare.

– Tare mi-ar plăcea să te agăț într-un cîrlig de măcelărie ca să te fac să spui tot. Dar faraonul vrea să mă port omenos, chiar şi cu netrebnicii. Aşa că te las pe mîinile altora.

Cananeianul nu mărturisi decît numele părinților săi, morți de mult, şi pe cel al unui complice doborît de soldați în timpul primei răscoale din Canaan.

Execuția avu loc în piața cea mare a oraşului în fața unei mulțimi numeroase. Străpuns de săgeți, trupul cananeianului fu înmormîntat fără nici un ritual. Nesmontu, de a cărui sănătate înfloritoare, se putură încredința toți, rosti cîteva cuvinte care dezvăluiau însă o hotărîre: orice început de răzmeriță va fi pedepsit cu aceeaşi severitate.

Cercetările în privința cananeianului duseră toate la acelaşi rezultat: bărbatul îşi pierduse mințile şi înfăptuise singur totul, fără vreun sprijin din partea altora.

Totuşi, bătrînul general se arătă neîncrezător.

Experiența sa îi spunea că această întîmplare nu trebuia trecută cu vederea. Nu-l uimea deloc că îşi pusese în gînd cineva să-l omoare şi era convins că astfel de încercări aveau să mai

urmeze. În schimb, vorbele atacatorului îl nedumereau. De cînd Sichemul se găsea sub controlul său, era prima dată cînd un răzvrătit pomenea de nebunul care îndemnase cîndva populaţia la răscoală. Oare un alt smintit reaprinsese scînteia?

Aşa ceva părea de necrezut.

Dar apariţia acelui Prevestitor nu fusese oare şi ea de necrezut?

Nesmontu îşi adună toţi ofiţerii şi le ordonă să aresteze degrabă pe oricine trezea anumite bănuieli şi să-i aducă neîntîrziat în faţa lui pe cei care se dovedeau vinovaţi în vreun fel.

– Asiaticii nu s-au mişcat de aici de două zile, se plînse Sekari. S-ar zice că aşteaptă întăriri.

– Poate şovăiesc încotro s-o apuce, îşi dădu cu părerea Iker.

– M-ar mira. Eu cred că urmează un plan temeinic. Aici, la jumătatea drumului dintre Fayyum şi vale, se asigură că n-au fost urmăriţi. Nu sînt nişte nepricepuţi, crede-mă!

– Să dăm de ştire armatei!

– I-ar vedea din timp pe soldaţi şi s-ar împrăştia. Dacă vrem să aflăm ce au de gînd, să nu-i scăpăm din ochi. Iar lucrul acesta nu mă înveseleşte mai mult decît pe tine. Aş fi preferat să iau parte la un ospăţ şi apoi să-mi petrec noaptea cu o fată frumoasă! Ah, ce slujitoare drăguţe locuiau în Kahun şi ce aşternuturi de in aveai în casa ta minunată!

– Că veni vorba... Te-ai prefăcut în chip desăvîrşit că eşti slujitor, îşi reaminti Iker.

– Dar nu m-am prefăcut! Părinţii mei au fost oameni simpli şi eu sînt un băiat din popor. Nu mă deranjează să îngrijesc de gospodărie.

– Ce i-a atras faraonului atenţia asupra ta?

Pe buzele lui Sekari înflori un zîmbet larg.

– Cînd eram păsărar, am învăţat graiul păsărilor. Doream să intru în slujbă la palat şi, în timp ce intendentul mă punea la încercare să vadă ce ştiu, o pupăză a scăpat din colivia cea mare. Şi era atît de speriată, că ar fi sfîrşit prin a se răni. Am fluierat

puţin ca s-o liniştesc şi am izbutit. Sesostris, care urmărise tot, m-a chemat la el. Regele însuşi, dă-ţi seama! Ce frica mi-a fost! În faţa lui, mă simţeam mai neputincios decît un prunc. Şi asta nu s-a schimbat nici acum. Eu nu mă îndoiesc nici o clipă că faraonul se află în legătură cu zeii.

– Ai mers adesea la Abydos?

– Abydos, Abydos... gîndul ăsta nu-ţi dă pace!

– Dar nu este el centrul spiritual al Egiptului?

– Se poate, dar noi avem alte treburi acum.

Iker se gîndi la Isis, care trăia pe acel pămînt sacru, îndepărtat şi cu neputinţă de atins. I se va oferi oare prilejul să-i vorbească din nou şi să-şi deschidă inima, în sfîrşit?

– Se mişcă, băgă de seamă Sekari.

Vînt-de-Miazănoapte şi cei doi bărbaţi se lipiră de pămînt, ascunşi vederii de ramurile tamarinilor.

Într-adevăr, asiaticii porneau iar la drum.

Ibcha făurise întotdeauna arme. Cînd stătea în Sichem, lucra pe ascuns şi tot ce ieşea din mîinile lui servea unor grupuri mici de răsculaţi, pe care, pînă la urmă, soldaţii reuşeau să-i prindă.

Apoi apăruse Prevestitorul şi, ascultîndu-i învăţăturile, Ibcha pricepu că doar lupta adevărată i-ar îngădui Canaanului să-i alunge pe cotropitori şi să devină mai puternic decît însuşi Egiptul. Şi dacă pentru aceasta era nevoie să ucidă, avea s-o facă. Şi dacă trebuia ca unii dintre tovarăşii lui să se jertfească, el însuşi îi va conduce şi va muri bucuros alături de ei. La Kahun, împreună cu Bina, aproape că izbutiseră. De-acum înainte, multe oraşe le luaseră frica.

Curînd, în fruntea oamenilor săi, Ibcha va distruge unul dintre simbolurile puterii faraonului şi-i va zdrobi inima. Sesostris nu era decît un uriaş cu picioare de argilă, prea încrezător în armata sa, forţată să rămînă în Canaan, unde urma să întîmpine tot mai multe greutăţi.

Încredinţat că nu fuseseră observaţi, Ibcha continua să respecte ceea ce-i spusese Bina. Alegînd mereu cărări ocolitoare şi întortocheate, pierdea timp, dar se ferea de soldaţi.

În timpul unei opriri, Ibcha le destănui oamenilor săi care era ţinta spre care se îndreptau.

– Faraonilor le place să înalţe monumente pentru gloria lor şi Sesostris nu se abate nici el de la aceste rînduieli. La Dachur, îşi construieşte piramida unde socoteşte că se va odihni pe vecie. O să pîngărim templul şi piramida, pricinuindu-i cît mai multe pagube. Lucrările vor fi părăsite, iar Sesostris va înţelege că nici o bucăţică din regatul său nu e la adăpost de atacurile noastre. Poporul îşi va pierde încrederea în el, provinciile se vor separa una de alta, vor apărea din nou guvernatorii şi dezordinea va stăpîni iarăşi pretutindeni.

42.

Primarul orașului meșterilor de la Dachur, Djehuty, se mîndrea cu munca lor. Cu sprijinul Marelui Trezorier Senankh, ei trudeau fără încetare pentru ca piramidă regală să dea naștere cît mai curînd lui *Ka.* Sărăcăcioase la începutul lucrărilor, casele constructorilor erau acum primitoare și plăcute.

În ciuda unei sănătăți tot mai șubrede, Djehuty își petrecea toată ziua printre meșteri. Datorită lecticii sale, se mișca lesne dintr-o parte a șantierului în alta și verifica respectarea planurilor întocmite de faraon. Ansamblul arhitectural a cărui inimă era piramida, respecta reguli precise, mulțumită cărora avea să se răspîndească în jur magia pietrelor.

Mereu zgribulit, suferind de reumatism, Djehuty nu voia să i se pomenească de odihnă. Inițiindu-l în misterele Cercului de aur din Abydos și încredințîndu-i o sarcină dintre cele mai însemnate, faraonul îi înseninase bătrînețile. În loc să lîncezească într-o slujbă oarecare, simțea trezindu-se în el puteri nebănuite. Deși în fiecare seară era convins că nu va putea să se ridice a doua zi din pat, Djehuty reușea acest lucru în fiecare dimineață.

– S-a petrecut ceva supărător? îl întrebă el pe comandantul soldaților care păzeau împrejurimile.

– E liniște peste tot, îi răspunse ofițerul.

Djehuty se îndreptă spre locașul de veci unde avea să fie înmormîntat vizirul Khnum-Hotep, situat la nord de piramidă. Alcătuit din cărămizi acoperite cu calcar, locașul era însuflețit de basoreliefuri și de inscripții hieroglifice, care aveau să asigure

supravieţuirea spiritului. Încăperea funerară, sala vaselor canopice şi anticamera urmau să fie terminate în curînd. Ridicînd un monument atît de frumos pentru vizirul său, faraonul voia să arate importanţa pe care i-o acorda.

Primarul privi îndelung zidul înconjurător punctat de fortificaţii, adevărat perete magic ce proteja piramida înăuntrul căreia avea să se mişte *Ka*-ul regal. Continuînd învăţăturile lui Djeser şi Imhotep de la Saqqara, Sesostris respecta valorile sacre ale tradiţiei egiptene. Da, piramida îl întrupa pe Osiris, învingător al morţii! Da, Maat putea să iasă biruitoare din înfruntarea cu *isefet!* Da, ea putea să-l elibereze pe om din temniţa josniciei şi mărginirii sale, dacă el se preschimba în constructor.

Tîmplarii tocmai aşezaseră bărcile din lemn în capelele boltite. Barca zilei, barca nopţii, barca luminii divine, toate vor sluji călătoriei sufletului regal care nu va înceta să plutească prin univers.

Djehuty străbătu templul susţinut de coloane în formă de papirus şi de lotus. Statui gigantice ale faraonului, înalte de peste doi metri, stăteau mărturie pentru renaşterea neîncetată a regelui în Osiris. Hieroglife minunate dezvăluiau numele şi calităţile monarhului, aşezat sub protecţia semnului vieţii, crucea cu toarte, înconjurată de doi şoimi. În anticameră, zei şi zeiţe dădeau regelui viaţă şi putere; în încăperea ofrandelor, faraonul, purtînd pe cap coroana, primea forţa ascunsă a bucatelor oferite. Doborîndu-şi la pămînt duşmanii răsăriţi din întuneric, redînd viaţă armoniei lui Maat, Sesostris celebra aici o nesfîrşita sărbătoare a reînnoirii.

Chiar şi aleea uriaşă care lega părţile de nord şi de sud ale construcţiei era o culme a măiestriei meşterilor. Iar în acoperămîntul piramidei, format din bucăţi de calcar aduse din cariera de la Tura, aveau să se oglindească razele soarelui, înfăţişînd astfel puterea pietrei de lumină, izvorîtă din începuturile lumii.

Maestrul de operă îl pofti pe Djehuty să pătrundă în încăperile de dedesubt. Intrarea ce urma să fie ascunsă la încheierea lucrărilor, dădea spre un coridor care ducea într-o anticameră prelungită de o trecere spre o încăpere dreptunghiulară. Spre

răsărit, se afla o capelă împodobită cu calcar şlefuit, iar spre apus, o cameră a reînvierii unde trona un sarcofag din granit roşu, pe care se vedeau desene ce aminteau de palatul primilor faraoni. El avea să devină barca spiritului luminos al regelui în călătoria lui prin lumea de dincolo. Deasupra odăii funerare, un tavan fals cuprindea cinci perechi de grinzi din calcar, lungi de şase metri şi cîntărind fiecare treizeci de tone.

Djehuty cugetă îndelung în acest loc, situat în afara lumii oamenilor. Potrivit obiceiului, meşterii făuriseră un spaţiu unde nevăzutul se putea dezvălui fără să se teamă de atingerile neiniţiaţilor. Aici, faraonul se ivea cu adevărat viu în şi spre lumină.

Cînd ieşi afară, Djehuty observă că soarele stătea să apună. Meşterii părăsiseră deja şantierul şi primarul se miră cînd nu zări decît un singur soldat în pragul templului piramidei.

– Unde au plecat ceilalţi?

– Ofiţerul a fost înştiinţat că a avut loc un atac pe drumul spre Fayyum. A alergat degrabă să dea ajutor răniţilor.

– Ar fi trebuit să-mi ceară voie.

– N-a îndrăznit să vă tulbure.

Îngrijorat, Djehuty îl preveni pe maestrul de operă că erau lipsiţi de pază şi îi porunci să trimită cîţiva oameni să stea la pîndă în jurul oraşului.

Apoi, fiind ostenit şi simţindu-şi încheieturile arzînd, se întoarse în locuinţa sa, bău puţină apă şi se întinse pe pat, temîndu-se că nu va mai putea să se ridice.

În depărtare, scăldată în lucirea blîndă a asfinţitului, piramida atrăgea privirile lui Ibcha şi ale oamenilor săi.

– Minciuna noastră i-a păcălit pe soldaţi, murmură el. N-au mai rămas decît meşterii obosiţi după o zi de muncă. Ca toţi egiptenii, şi ei se bucură acum de aceste clipe neasemuite cînd soarele se cufundă la apus. O stare de pace îi învăluie şi nu vor fi în stare să se apere.

Semănînd spaima şi vărsînd sînge la Dachur, Ibcha îşi va împlini misiunea încredinţată de Bina. Aceasta era porunca Prevestitorului:

să împiedice piramida să dea naştere lui *Ka* şi s-o reducă la o grămadă de pietre fără viaţă. Datorită vorbelor sale, asiaticii începeau să priceapă că forţa egiptenilor nu se bizuia doar pe armata lor. Ca să-i învingă, trebuiau să le şteargă de pe faţa pământului edificiile magice care zămisleau o energie misterioasă şi le îngăduiau să întoarcă în favoarea lor împrejurările cele mai potrivnice.

Să facă din Dachur o ruină ar fi fost o victorie răsunătoare! Faraonul şi-ar fi văzut zdrobită lucrarea pe care o sortise veşniciei. Siguranţei sale avea să-i ia locul mîhnirea şi teama.

– Să cruţăm femeile şi copiii? întrebă unul dintre oamenii lui Ibcha.

– Orice slăbiciune duce la înfrîngere, răspunse acesta. Fie ca focul Prevestitorului să pîrjolească locurile necredincioşilor!

Asiaticii erau chiar pe punctul să se arunce asupra prăzii, cînd unul dintre ei scoase un strigăt:

– Comandante, uite acolo jos un bărbat care aleargă!

– Nu risipiţi vreo suliţă pe el, căci e prea departe.

– Şi încă unul care fuge. Are un măgar cu el.

– La atac! ordonă Ibcha.

Sekari nu alergase în viaţa lui aşa de repede. În orice moment, se aştepta să fie doborît şi îşi iuţea paşii.

În sfîrşit, intră în oraşul constructorilor şi se izbi de un meşter înarmat cu un ciocan de lemn.

– Unde sînt soldaţii?

– Au plecat să-i ajute pe răniţii de pe drumul Fayyumului!

– Trezeşte pe toată lumea! Sînteţi în primejdie!

Cioplitorul în piatră nu se pierdu cu firea şi dădu de îndată alarma. Înşfăcînd în grabă uneltele, tovarăşii săi se pregătiră de înfruntare.

– Să apărăm piramida, porunci Djehuty încă mirat că izbutise să se ridice în picioare şi de data asta. Femeile şi copiii să se închidă în case!

– Fie ca Cercul de aur să ne protejeze şi să ne dea puterea să luptăm împotriva lui *isefet*, şopti Sekari la urechea primarului.

Iar mîinile lor se atinseră preţ de o clipă.

– Iker îi va aduce înapoi pe soldaţi.

– Dar va ajunge, oare, la timp?

– Un scrib care a primit învăţătură în provincia Iepurelui nu are cum să întîrzie. Adăposteşte-te!

– Mă voi bate alături de ceilalţi, hotărî Djehuty. Merită să murim, dacă vom salva edificiul regal.

Prima suliţă îl răni în coapsă pe unul dintre meşteri. Sekari răspunse aruncînd cu o daltă de aramă bine ascuţită, ce se înfipse în gîtul unui asiatic.

Primarul îşi flutură în aer bastonul ce-i servea drept sprijin.

– La templu, repede!

Adunîndu-se în interiorul edificiului, meşterii blocară intrarea cu blocuri mari de piatră în care se frînseră lăncile şi săgeţile asiaticilor.

– Tîlharii se vor căţăra pe ziduri, îi preveni Sekari, şi noi nu vom putea să le ţinem piept. Care e locul în care se pătrunde cel mai greu?

– Mormîntul regal, dar refuz să-l pîngăresc. Nu-i vom lăsa pe nelegiuiţii ăştia să-l atingă.

– Ai grijă, uite unul!

Ciocanul azvîrlit de Sekari îl izbi drept în frunte pe asiaticul apărut pe coama zidului dintre coloane şi-l prăvăli drept peste un tovarăş de-al lui care venea din urmă.

Lucrul acesta stîrni tulburare printre oamenii lui Ibcha, deja neliniştiţi la gîndul că vor da buzna într-un templu, atrăgînd asupra lor furia zeilor.

La rîndul său, Sekari nu se amăgea. În ciuda curajului lor, meşterii aveau să fie răpuşi cu uşurinţă.

Deodată, un răget puternic îi încremeni pe meşterii împresuraţi.

– E chiar... vocea zeului Seth, care a sărit în ajutorul atacatorilor! se înspăimîntă un cioplitor.

– Dimpotrivă, îi îmbărbăta Sekari, ne dă nouă forţa să-i biruim.

Ibcha tăie gîtul rănitului, căci nu voia să lase în urma lui un om căruia duşmanul, supunîndu-l la cazne, i-ar fi putut smulge vreo mărturie.

– Am mai fi avut nevoie doar de puţin timp, bodogăni el, înciudat.

Soldaţii, zoriţi de Iker şi Vînt-de-Miazănoapte, se întorceau în goană la Dachur.

După ce-şi pierduse doi oameni, Ibcha preferă să-i păstreze pe ceilalţi teferi decît să se arunce într-o încăierare sîngeroasă din care nu era sigur că va ieşi învingător.

Turbînd de furie, trase o săgeată înspre piramidă şi dădu ordinul de retragere.

Egiptenii se repeziră după asiatici, dar aceştia se îndepărtaseră deja prea mult, ca să mai poată fi ajunşi.

Ofiţerul se înfăţişă înaintea lui Djehuty.

– Am fost minţit. Pe drumul spre Fayyum nimeni n-avea nevoie de ajutorul nostru. Eu...

– Că te-ai lăsat păcălit de un asiatic e de înţeles. Dar ai luat hotărîri de capul tău, fără să-mi ceri îngăduinţa, încălcînd poruncile. Nu mai ai ce căuta printre noi, iar vizirul va fi cel care te va judeca. Pînă la numirea altui ofiţer care să te înlocuiască, am să preiau eu comanda soldaţilor.

Djehuty se aşeză, iar Iker îi turnă de băut.

– Ai salvat piramida, Fiule regal!

– Meritul e al vostru şi al lui Sekari. Şi să nu uităm că glasul lui Vînt-de-Miazănoapte ne-a fost şi el de ajutor.

Pacea serii învălui din nou Dachurul, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Dar mîinile lui Djehuty încă tremurau.

– Barbarii aceştia au îndrăznit să atace un loc sacru! Acum ştim că nu se dau în lături de la nimic şi că se încumetă să înfăptuiască mari grozăvii. Cine ar putea să le fie căpetenie, dacă nu demonul care încearcă să distrugă Arborele vieţii?

– Lepădătura asta a prins curaj şi-a ieşit la lumină, adăugă Sekari, ceea ce înseamnă că se simte în stare să pornească bătălia. La Kahun, ca şi aici, a fost cît pe ce să izbutească. Iar noi trebuie să fim pregătiţi pentru tot ce poate fi mai rău.

43.

– Sînteţi sigur, cu adevărat sigur? întrebă Fiul regal.

– Da, din păcate! răspunse vizirul Khnum-Hotep după ce-şi încheie povestirea. Sepi e mort.

Nici Sekari, nici Iker nu-şi putură stăpîni lacrimile.

Prudent, bun cunoscător al meşteşugului războiului, nu reuşise el oare întotdeauna să scape din cele mai primejdioase împrejurări?

– Niciodată prădătorii nubieni n-ar fi izbutit să-i întindă o capcană învăţătorului meu! izbucni Sekari. Cît despre demonii deşertului, generalul putea să-i stăpînească întrucît cunoştea formulele care-i fac neputincioşi şi-i trimit îndărăt în pustietăţile lor dogoritoare. Neîndoielnic, ucigaşul lui Sepi e chiar prinţul întunericului!

– Acelaşi care a aruncat vraja asupra Arborelui vieţii, adăugă Iker.

Sekari strînse pumnul.

– Ai pe de-a-ntregul dreptate! A vrut să-l împiedice pe general să găsească aurul tămăduitor. Monstrul ăsta dă tîrcoale peste tot!

– Nu lăsa durerea să-ţi tulbure minţile! îl povăţui vizirul.

– Sepi m-a învăţat tot. Fără el n-aş fi existat.

– Ţi-a dat lecţii despre hieroglife? îl întrebă Iker.

– Pe mine nu m-a aşezat lîngă ceilalţi elevi. Scriam pe nisip, iar semnele puterii le-am deprins străbătînd cărări primejdioase, înfruntînd fiare sălbatice şi hoţi de tot soiul. Nu mă ferea de nimic, dar îmi dădea arme ca să mă apăr.

Marele Trezorier Senankh încercă să-l încurajeze pe fratele său din Cercul de aur, dar ştia ca şi el că Sepi lăsa în urmă un gol cu neputinţă de umplut.

– Tu şi Iker v-aţi descurcat bine la Dachur. Generalul ar fi fost mîndru de voi. Potrivit cererii lui Djehuty, paza e de-acum întărită, iar meşterii nu mai au de ce să se teamă.

– La Dachur, poate, dar la Memphis şi în celelalte oraşe? îl înfruntă Iker. Aceşti războinici pot ataca oriunde şi oricînd.

Nici vizirul, nici Marele Trezorier nu-l contraziseră pe scrib.

– Ne-am pierdut unul dintre cei mai buni apărători, zise Sekari. Să ne arătăm demni de el şi să-i ducem mai departe lucrarea de acolo de unde moartea crede că l-a oprit.

Pe chipul lui Sobek se citea duşmănia.

– Îmi pare rău, Fiule regal, dar sînt nevoit să te controlez.

– Cum doreşti.

Avînd în vedere rangul şi trecutul oaspetelui, mai-marele tuturor gărzilor din regat ţinu neapărat să îndeplinească el însuşi această sarcină.

– Poţi să intri.

Şi Sobek împinse uşa odăii de lucru a lui Sesostris.

– Totul e în ordine, Luminăţia Voastră. Vreţi să mai rămîn?

– Nu, poţi să te retragi, Sobek.

Pe genunchii monarhului, care stătea precum scribii, ţinîndu-şi spatele drept şi picioarele încrucişate, se vedea un papirus desfăşurat.

Iker se aşeză în faţa regelui în aceeaşi poziţie.

– Sobek mă urăşte.

– După părerea lui, nu ţi-ai dovedit încă nevinovăţia şi credinţa faţă de faraon.

– Am să-l conving pînă la urmă.

– E chiar una dintre sarcinile ce-ţi revin, fiule.

– Veştile ce vi le-aduc nu sînt tocmai îmbucurătoare, Luminaţia Voastră. Am găsit salcîmul lui Neith, dar era ars. Am

descoperit șantierul unde a fost construit *Fulgerul*, dar n-am aflat cui aparținea corabia. I-am împiedicat pe asiatici să pună mîna pe Kahun și pe Dachur, dar n-am reușit să le arestez pe cele două căpetenii ale lor, Bina și Ibcha.

– Ce crezi despre ei?

– Îl socot pe Ibcha drept un ucigaș fără milă. Va îndeplini întocmai ordinele primite, chiar cu prețul vieții sale. El a atacat la Dachur. Dar nu s-a aruncat într-o luptă cu sfîrșit nesigur și asta mă neliniștește. Ibcha și-a păstrat oamenii pentru viitoarele atacuri.

– Nu e el marea căpetenie?

– La Kahun asculta de Bina.

– Și această femeie să-i conducă, oare, pe răzvrătiți?

– Plină de ură și foarte șireată, e mai degrabă sfătuitoarea lor, înzestrată cu o nesecată putere de a face rău. Nimic nu o va abate de la ținta hotărîtă de călăuzitorul ei, cucerirea Egiptului de către Asia.

– O asemenea cuvîntare merită atenție, recunoscu Sesostris, dar faptele nu o îndreptățesc. Acum nu există în toată Syro-Palestina nici un clan în stare să ducă un război împotriva noastră. Altminteri, generalul Nesmontu n-ar fi întîrziat să-mi dea de știre.

– Această răscoală care mocnește nu se aseamănă oare cu albia unui rîu, Luminăția Voastră? În cea mai mare parte a anului rămîne uscată, dar cînd vin ploile se preschimbă într-un puhoi nimicitor? Bina și Ibcha se ascund poate la Memphis, unde tovarășii lor locuiesc de multă vreme. Aici, în capitală, plănuiesc ei să dea lovitura hotărîtoare. Și încă stăruie un mister: cine l-a trimis pe falsul soldat care a încercat să mă omoare și care nu era asiatic? Negreșit, e vorba de un grup de egipteni care au de gînd să vă înlăture. Dacă toate aceste forțe ale răului se unesc, dușmanul devine de temut. Și ucigîndu-l pe generalul Sepi, nu și-a dovedit deja tăria?

Sesostris împărtășea gîndurile lui Iker. Nici una dintre nenorocirile din ultimul timp nu era rodul întîmplării. Nu cumva alcătuiau ele un plan ce avea să ducă la moartea Arborelui vieții?

– Oricare ar fi încercările, Iker, voi fi mereu alături de tine pentru a te ajuta să-ţi împlineşti destinul pe care nu-l cunoşti încă.

Tînărul înmărmuri. Regele tocmai rostise, cuvînt cu cuvînt, ultimul mesaj pe care bătrînul scrib din Medamud i-l lăsase învăţăcelului său.

– Luminăţia Voastră, eu...

– Odihneşte-te puţin. Prea multă încordare nu înlesneşte o gîndire limpede.

Nas-în-vînt îndeplinea slujba aceasta de peste 20 de ani şi putea servi drept pildă celorlalte gărzi. Ura grosolănia şi respecta ordinele primite fără să crîcnească, dar arătînd adesea şi o fărîmă de omenie. Deşi îl admira pe Sobek, îl socotea uneori prea aspru. Oare nu era bine ca locuitorii Memphisului să te şi iubească, nu doar să se teamă de tine? Nas-în-vînt se străduia întotdeauna să-i împace pe certăreţi şi nu-i trimitea în temniţă pe cei care întrecuseră măsura la băutură. Lui însuşi îl plăcea uneori să petreacă puţin, fără să i se pară că punea regatul în primejdie.

Ultimele porunci nu le găsi pe placul lui. Însărcinat să facă de pază la una dintre porţile oraşului, trebuia să-i controleze şi să-i ia la întrebări pe cei care doreau să intre. La cea mai mică bănuială, măsurile erau severe. Dar greutăţile întîmpinate îi nemulţumeau pe oameni şi îngreunau viaţa de zi cu zi.

De aceea, Nas-în-vînt, ca şi alţi colegi de-ai săi, nu se arătă din cale-afară de zelos. Se mulţumea să salute persoanele cunoscute şi pe negustori, şi nu oprea din drum decît arar vreun călător a cărei înfăţişare părea suspectă.

Frumoasa cea oacheşă, însoţită de un bărbos cu braţe groase nu părea să ascundă ceva, dar Nas-în-vînt avea poftă să mai schimbe o vorbă cu cineva.

– Cum te cheamă?

– Apă-Proaspătă, comandante.

– El e bărbatul tău?

– Da, comandante.

– Nu v-am mai văzut pe-aici. De unde veniţi?

– Din Deltă.

– Şi ce aveţi de gînd să faceţi la Memphis?

– Bărbatul meu e bolnav. Am auzit că aici sînt doctori foarte buni şi poate ei îi vor găsi leacul.

– Unde o să staţi?

– La bunicul meu, un negustor de sandale.

Nas-în-vînt ar fi trebuit să le pună o grămadă de întrebări, dar bărbatul arăta atît de copleşit de suferinţă, încît Nas-în-vînt nu se îndură să mai stăruie cu întrebările. Şi apoi femeia, cu fetişoara ei drăguţă, nu arăta a războinic însetat de sînge.

Iar Bina şi Ibcha intrară lesne în oraş, alăturîndu-se celorlalţi tovarăşi ai lor care pătrunseră şi ei în Memphis prin acest loc de trecere, la ore diferite.

Sobek tuna şi fulgera.

Uimit că nu primise nici o informaţie despre asiatici a căror situaţie nu era în ordine, porni el însuşi să verifice mai multe posturi de pază, îndoindu-se că ordinele sale fuseseră respectate întocmai.

Şi într-adevăr, trei ofiţeri nu se purtaseră cu asprimea cuvenită. Iar primul pe această listă era Nas-în-vînt care, în faţa furiei dezlănţuite a lui Sobek, încercă să se dezvinovăţească.

– E cu neputinţă să-i deosebeşti pe asiaticii primejdioşi de restul populaţiei. Sînt oameni ca mine şi ca...

– Nu cred! i-o reteză Sobek.

– Oricum, pe unii i-am luat la întrebări şi i-am cercetat cu atenţie, dar tot a trebuit să-i las să treacă. N-am găsit nici o pricină ca să-i arunc în temniţă.

– Alţi colegi de-ai tăi au făcut arestări.

– Şi au pus mîna chiar pe luptători asiatici?

Sobek nu putea să mintă: pînă la urmă le dăduse drumul, căci nu avea dovezi împotriva lor. Paza Memphisului, pe care el însuşi o rînduise, nu era bună de nimic.

Neliniştit şi dezamăgit, Păzitorul slăbi supravegherea asupra porţilor capitalei şi înmulţi, în schimb, rondurile în cartiere, poruncind străjilor să-i aducă la cunoştinţă chiar şi cea mai neînsemnată întîmplare.

Faţă de rege, Sobek nu-şi ascunse amărăciunea.

– Am fost prea trufaş şi încrezător, Luminăţia Voastră. Memphis e un oraş deschis pe care însă îmi închipuiam că-l pot apăra de nepoftiţi. M-am înşelat. Ori asiaticii au fost înspăimîntaţi de desfăşurarea forţelor noastre şi s-au retras în Deltă, ori au avut complici în capitală care i-au ajutat, oferindu-le adăpost aici. Din nefericire, sînt convins că a doua posibilitate este cea adevărată şi că răzvrătiţii ăştia se adună ca să plănuiască un nou atac. Iar ţinta lor este însuşi faraonul. Duşmanul stă la pîndă în întuneric, nu-i cunoaştem faţa şi poate să lovească oriunde şi oricînd, chiar înăuntrul palatului. De aceea vă cer să vă îndepărtaţi de palat cît mai rar cu putinţă şi să întărim paza în jurul persoanei voastre.

– Să mă ascund precum un animal hăituit ar însemna deja o victorie pentru potrivnicii noştri, grăi răspicat Sesostris. Voi continua să-mi îndeplinesc îndatoririle de rege ca şi pînă acum. Iar tu, Sobek, îndeplineşte-ţi-le pe ale tale.

– Turbez de furie, Luminăţia Voastră, căci mă simt lipsit de ochi şi de urechi! Niciodată n-am avut de înfruntat ucigaşi atît de vicleni. Dar fiţi sigur că voi face tot ce-mi stă în putinţă.

– Tot n-ai încredere în Iker, nu-i aşa?

– Cum să uit că a încercat să vă omoare? Aş vrea să cred că a fost vorba de o încurcătură, dar îngăduiţi-mi totuşi să-l supraveghez îndeaproape. Dacă ţine legătura cu asiaticii, vom avea dovada că e doar o iscoadă.

– Îţi apreciez înverşunarea, Sobek, dar l-am numit pe Iker Fiu regal. Şi el singur are să te convingă de buna lui credinţă.

44.

În cartierul din Memphis unde își avea ascunzătoarea marea lor căpetenie, învățăceii Prevestitorului erau cu ochii în patru. Brutari, vînzători de sandale, frizeri, cu toții se amestecaseră printre locuitori și nimeni nu le-ar fi putut ghici adevăratele gînduri.

De la sosirea Binei, a lui Ibcha și a oamenilor lor, degrabă ascunși în case sigure, se înmulțiseră pîndarii care supravegheau împrejurimile zi și noapte. Gărzile care se încumetau să pătrundă pe teritoriul Prevestitorului erau repede reperate. Nici rondurile tot mai dese nu-i îngrijorau pe asiatici, căci prindeau îndată de știre.

La primul etaj al prăvăliei unde se vindeau rogojini și coșuri de tot soiul, Prevestitorul nu înceta să predice. La rîndul lor, credincioșii îi ascultau cuvintele fără să le fie îngăduit să pună vreo întrebare. Ca singur împuternicit al unui zeu hotărît să cucerească lumea, Prevestitorul dădea glas unui adevăr de netăgăduit.

Potolindu-și setea cu puțină sare între două cuvîntări, Prevestitorul rostea aceleași vorbe menite să pună stăpînire, puțin cîte puțin, pe mințile oamenilor care-l priveau cu admirație. Deși nu primiseră nici un fel de învățătură în viața lor, cea de acum le ajungea cu prisosință ca să se bată pînă la victoria finală.

Shab Strîmbu' sorbea cuvintele stăpînului său, mai ales cînd acestea vesteau moartea necredincioșilor și supunerea cu desăvîrșire a femeilor cărora egiptenii le acordau prea multă libertate. Ca un cîine de pază, Shab nu uita să-i cerceteze amănunțit pe fericiții cărora le era îngăduit să se apropie de Prevestitor.

Cînd vocea blîndă şi învăluitoare a acestuia se opri, ucenicii se împrăştiară care-ncotro.

– Cheamă-l pe Gură-Pocită! îi porunci Prevestitorul lui Shab. Vom trage, în sfîrşit, un folos de pe urma îndelungatelor zile de pregătire a războinicilor lui.

– Înseamnă că vom lovi chiar... acolo sus?

– Întocmai, prietene.

– Dar sîntem destui pentru asta?

Prevestitorul zîmbi cu îngăduinţă.

– Nu fi nici neliniştit, nici neîncrezător. Mulţumită noilor noştri aliaţi, avem la îndemînă tot ce ne trebuie. Pe de altă parte, vom răspîndi o aşa spaimă în oraş, încît cele mai multe piedici vor fi iute înlăturate. Apucă-te şi strînge bucăţi de lemn uscat şi cîrpe pe care le vom împărţi apoi tovarăşilor noştri. Curînd, focul lui Seth se va abate asupra acestui oraş căzut în păcat! Iar acum am să mă îngrijesc de Bina.

Strîmbu' făcu o mutră dispreţuitoare.

– Stăpîne...

– Ce e, Shab?

– Stăpîne, departe de mine gîndul de a mă împotrivi hotărîrilor voastre, dar această Bina...

– Ce învinuire îi aduci?

– Că e femeie.

Prevestitorul îşi puse încetişor palma pe umărul Strîmbului.

– Zeul ne învaţă că femeile sînt mai prejos decît bărbaţii şi că trebuie să stea închise în case, slujindu-şi soţii şi fiii. Dar acum ne aflăm în război şi mînuiesc felurite arme, chiar şi pe cele mai neaşteptate. Iar Bina e una dintre ele. Egiptenii sînt atît de naivi, încît nu-şi închipuie că o fată frumoasă poate fi mai primejdioasă decît o armată bine înzestrată. Dar mai întîi am să-i desăvîrşesc transformarea.

Prevestitorul păşi în odaia întunecată pe care Bina nu fusese lăsată s-o părăsească de cînd sosise la Memphis. Prin venele sale curgea acum un sînge nou, a cărui cantitate urma să sporească,

preschimbînd-o într-o ucigașă fără milă, aflată în slujba Prevestitorului. Și nimeni nu avea să întreacă în cruzime această fiară.

– Ridică-te, Bina, și privește-mă!

Deși părea lipsită de viață și închisă în ea însăși, bruneta se însufleți la auzul glasului stăpînului ei. Lăsîndu-și capul pe spate, se înălță fără grabă, cu ochii ațintiți în gol și rămase nemișcată în mijlocul încăperii.

Prevestitorul făcu să se învîrtă peretele din fundul odăii și scoase din ascunzătoarea sa cufărul din lemn de salcîm care o adăpostea pe regina turcoazelor.

– După ce razele soarelui vor scălda piatra aceasta nespus de prețioasă, grăi el, am să te înzestrez cu o ultimă putere. Apoi o să-mi aparții trup și suflet, și ai să mi te supui orbește.

Prevestitorul dădu la o parte cele două rogojini cusute care acopereau fereastra.

O rază de lumină căzu pe regina turcoazelor a cărei strălucire se răsfrînse pe chipul Binei.

– Regină a întunericului, fii leoaica înfricoșătoare, setoasă de sînge și dornică de măcel care străbate deșertul!

Unghiile Binei deveniră la fel de ascuțite ca niște gheare, iar dinții, puternici, precum colții fiarelor.

Prevestitorul era mîndru de ceea ce înfăptuise. Așa că acoperi iar fereastra și așeză piatra la loc în ladă.

– Să nu uiți, Bina, femeie devotată stăpînului tău, că nu vei deveni leoaică decît la porunca mea.

Frumoasa brunetă părea că se trezise dintr-un vis urît.

– Scoate-ți veșmintele! îi ceru Prevestitorul.

Bărbatul o fermeca și o înspăimînta în același timp. Nefiind în stare să i se opună, se dezbrăcă, lăsîndu-l să-și facă poftele cu ea.

În ciuda sfaturilor lui Sobek, regele îl luă cu sine pe Iker în afara Memphisului. Desigur, cei mai buni oameni ai Păzitorului vegheau asupra monarhului și a Fiului regal, dar ar fi izbutit ei să-l salveze pe Sesostris în cazul unui atac neașteptat? Avînd în

vedere amenințarea care parcă plutea în aer, momentul era prost ales pentru asumarea unui asemenea risc.

Un șoim le servi drept călăuză, iar regele îl urmă tăcut pînă ajunseră lîngă un canal umbrit. Acolo privi îndelung frunzișul sălciilor și se plimbă de-a lungul malului. O pace adîncă domnea peste aceste locuri.

– Turmă a Zeului, oamenii au primit din partea lui o zestre frumoasă, grăi Sesostris. Nu pentru ei a zămislit el cerul și pămîntul, și aerul care-i ține în viață? Căci ei sînt imaginile lui, ieșite chiar din ființa sa? El face soarele să strălucească, iarba să crească și le oferă tot soiul de roade. Marele Făuritor n-a rînduit și răul în creația sa. Însă oamenii s-au răzvrătit și, cum nu poți să separi otrava de șarpe, tot așa nu poți scoate răul dintr-o făptură stricată. Cînd Zeul a rîs, s-au născut zeii, iar cînd a plîns, s-au ivit oamenii. Purtînd cu el nedreptatea și cruzimea, omul este cel mai de temut dintre fiare. Faraonul trebuie să păstreze și să continue pe pămînt înfăptuirea divină, eliberîndu-l pe om din mîna omului. Să-ți închipui că-i poți ajuta pe oameni e lăudăroșenie; faraonul îl slujește pe tatăl său, stăpînul zeilor. Nu există salvare pentru cel leneș, nici frate într-ale spiritului pentru cel care nu respectă legea lui Maat și nici zi de sărbătoare pentru cel lacom. Nu jindui niciodată, Iker, după ceea ce aparține altuia, nu-ți dori ceva ce nu ești în stare să dobîndești singur, căci pofta îți aduce suferință. Nesătulul e un mort viu. Aceasta e și datoria regelui: să lupte fără odihnă împotriva lăcomiei oamenilor.

– Dar la sfîrșitul epocii marilor piramide, n-a ieșit ea biruitoare?

– Întunericul a fost preferat în locul luminii, nimeni nu a mai tras vreo învățătură din legile cerești, nimeni nu a mai respectat legile pămîntești, răul a fost numit bine, ucigașul socotit drept om cinstit, păcatul drept virtute, viclenia drept rînduială, înțeleptul drept nebun, înflăcăratul drept pildă de urmat, iar glasurile zeilor au fost înăbușite. Și așa s-a înstăpînit *isefet*, care e nedreptate, violență, lăcomie, lene, uitare, sfărîmare, dezordine și legea celui mai tare care îngăduie ucigașilor și hoților să

conducă. Dacă izbînda lor ar fi ţinut mult, pamîntul ar fi devenit sterp, aerul înecăcios şi apa otrăvită. Iar focul cerului ar fi pustiit lumea noastră. Dar să lupţi clipă de clipă împotriva lui *isefet* nu e de ajuns. Trebuie să o întărim pe Maat împlinind ritualurile. Fiecare domnie trebuie să repete creaţia începutului, ca să putem respinge forţele dezordinii şi s-o readucem pe Maat printre noi. Ce ştii despre ea, Iker?

– Cînd Maat este ţinută la locul cuvenit, Luminăţia Voastră, regatul are parte de belşug, iar cerul e binevoitor. Fiică a lui Ra, tovarăşă a lui Thot, mereu prezentă în barca soarelui, ea este cîrmaciul care arată drumul cel bun.

– Mulţumită lui Maat, lumea stelelor, a soarelui şi cea pămînteană trăiesc împreună în armonie. Voinţa mea este Maat, căci doar dreptatea inimii e pe placul faraonului. Forţa mea este dreptatea. Să mă îndepărtez de ea ar însemna sfîrşitul domniei mele, căci monumentele clădite de un tiran sînt sortite pieirii. Datoria mea e s-o înalţ pe Maat spre ea însăşi, să fiu mijlocitor între ea şi poporul meu, să pun în armonie rînduielile lumii noastre cu cele cosmice. Regatul care nu-i aduce ofrande lui Maat nu cunoaşte nici dreptatea, nici unirea, ci se prinde în capcana luptelor pentru putere. Maat porunceşte: răsplăteşte-l pe cel care înfăptuieşte. Eşti tu oare acela, Iker?

– Aşa îmi doresc, Luminăţia Voastră.

Sesostris îl conduse pe Iker la marginea deşertului. În zare se vedea piramida în trepte a lui Djeser.

– Ştii adevăratul nume pe care neiniţiaţii îl dau unei necropole?

– Nu e „pămîntul lui Maat“?

– Mare, trainică şi strălucitoare e legea lui Maat! Încă din timpul lui Osiris n-a fost tulburată niciodată. Bineînţeles, răul, nelegiuirea şi aliaţii lor lucrează fără încetare în această lume şi adună faptă după faptă. Dar atîta vreme cît oamenii o vor respecta pe Maat, răul nu va izbuti să treacă fluviul vieţii ca să atingă celălalt mal. Chiar şi cînd va veni sfîrşitul lumii, Maat va dăinui.

Monarhul se îndreptă spre un mic locaş de veci, care data din vremea Vechiului Imperiu. Pe grinda aflată deasupra intrării se vedea o inscripţie.

– Citeşte-o, Iker!

– „Rosteşte Maat: nu sta fără să faci nimic, ia parte la creaţie, dar nu încălca Legea.»"

– Din ce e alcătuită fiinţa ta, dincolo de trup?

– Din numele şi inima mea.

– Numele tău, Iker, arată că eşti purtătorul unei împliniri şi a desăvîrşirii unei neîncetate reînnoiri. Inima ta să se umple de Maat pentru ca faptele tale să fie drepte. Dar trebuie să-ţi hrăneşti, de asemenea, şi *Ka*-ul, această energie dătătoare de viaţă, izvorîtă din lumea de dincolo şi la care te vei întoarce dacă treci de încercarea judecăţii lui Osiris. Fie ca *Ba*-ul tău, puterea spiritului de a trece dincolo de ce poate fi văzut cu ochii, să caute în soare lumina care te va călăuzi prin întuneric. Vei fi în stare să devii un *akh*, făptură a luminii pe care moartea n-o atinge?

Iker era înmărmurit. Atîtea porţi i se deschideau, putea simţi atîtea lucruri noi... Dezvăluirile regelui îi dădeau ameţeli.

– Priveşte piatra aceasta, fiule! N-are forma soclului unei statui?

– Este chiar una dintre hieroglifele care servesc pentru a scrie numele lui Maat, Luminăţia Voastră!

– Statuile sînt fiinţe vii, născute din Maat. Urcă pe soclul acesta, Iker!

Tînărul nu şovăi.

– Ce simţi?

– Un foc răzbate din această piatră, un foc ce se răspîndeşte în mine. Privirea mea... privirea mea e mai pătrunzătoare!

– În războiul pe care îl purtăm împotriva puterilor întunericului, supravieţuirea lui Osiris şi a lumii noastre sînt în joc. De aceea va trebui să facem rost de arme nevăzute. Astăzi, fiule, iniţierea ta în mistere a început cu adevărat. Orice s-ar întîmpla de-acum înainte, să nu părăseşti calea lui Maat!

45.

Adunarea membrilor Casei Regelui tocmai se încheiase. Sehotep ieşi din sala de audienţe şi, cu pas grăbit, intră în odaia de lucru a lui Medes. Acesta dicta o scrisoare, dar se opri îndată şi porunci să fie lăsat singur cu Purtătorul sigiliului regal.

– Sînt ochi şi urechi. Cîte decrete a hotărît Luminăţia Sa?

– Doar unul. De astă dată, n-o să ai mult de lucru, dar trebuie să-l întocmeşti chiar azi, iar de mîine curierii regali să-l răspîndească în provincii. Dacă e nevoie, dublează numărul curierilor.

Cu acest prilej, Medes se convinse din nou că era unul dintre primii demnitari care aflau ce avea de gînd Sesostris. Dar din pricină că lucrul era grabnic, nu putea trage nici un folos din el.

– Decretul e scurt, completă Sehotep: faraonul îi dă puteri depline generalului Nesmontu şi îl însărcinează să înăbuşe orice încercare de răzmeriţă în Canaan. În felul acesta, nici un locuitor al regiunii nu se va îndoi de forţa noastră.

– Ne temem, oare, de o nouă răscoală?

– Potrivit ultimului raport trimis de Nesmontu, Prevestitorul n-ar fi cu adevărat mort.

– Nu înţeleg...

– Acest nebun a fost executat, dar învăţăceii săi au supravieţuit şi în numele său seamănă dezordinea şi-i aţîţă pe cananeieni. De aceea Nesmonu trebuie să dea dovadă de o severitate care să descurajeze orice nelegiuire.

– Cunoscîndu-l pe general, putem sta liniştiţi!

– Din fericire, aşa e, Medes.

– Mi-ar plăcea să am în slujbă mai mulţi curieri şi să sporesc numărul corăbiilor. Consider că e de mare însemnătate ca veştile să ajungă mai iute acolo unde trebuie.

– Am să te sprijin în privinţa aceasta pe lîngă Marele Trezorier Senankh.

– Vă mulţumesc din suflet.

După plecarea lui Sehotep, Medes cîntări informaţia, pe care n-o găsea lipsită de interes.

Aşadar, generalul Nesmontu întîmpina greutăţi mari în Canaan. Făcîndu-i să creadă în dispariţia sa, Prevestitorul continua să le aducă necazuri egiptenilor.

Acest decret regal părea mărturia unei slăbiciuni. Neputînd să-i înlăture pe războinicii din umbră o dată pentru totdeauna, regele şi generalul încercau să înspăimînte populaţia. Dacă toată regiunea se ridica la luptă, ce s-ar fi ales de faima lui Sesostris?

Potrivit obiceiurilor sale, Medes îşi îndeplini sarcina cu grijă şi sîrguinţă. Fiecare dintre slujbaşii săi îi cunoştea asprimea: la prima greşeală, vinovatul era izgonit fără milă. De aceea, Secretarul Casei regale era dat drept pildă, chiar şi de către vizir.

În timp ce Medes isprăvea de scris decretul întrebuinţînd formulele cuvenite, un oaspete neaşteptat i se înfăţişă înainte.

Iker, scribul blestemat care ar fi trebuit să piară de mult!

Medes se ridică şi se înclină adînc.

– Această vizită mă onorează, Fiu regal!

– Am venit din porunca Luminăţiei Sale.

– În orice împrejurări, toţi muncim avînd o singură dorinţă: să-i împlinim voia. În ceea ce mă priveşte, vreau să adaug că sînt foarte fericit de numirea voastră. Unii curteni nu se pot abţine să nu vă ia în rîs, pe ascuns, dar bîrfele acestea n-au viaţă lungă. Atunci cînd o să aveţi nevoie de mine, să nu staţi pe gînduri.

– Prietenia ta e preţioasă pentru mine, Medes. Regele mi-a cerut să-i înmînez noul decret lui Djehuty, primarul oraşului piramidei de la Dachur, şi să verific paza.

– Umblă tot soiul de zvonuri legate de cele petrecute acolo. Sper că piramida regală n-a suferit pagube.

– Atacul asiaticilor a dat greş. Monumentul e neatins, iar lucrările vor fi încheiate în curînd.

– Alţii susţin că aţi arătat multă vitejie.

– Se înşală, Medes.

– Nu fiţi modest, Iker! Sînt atîţia lăudăroşi care-şi strigă în gura mare curajul, dar o iau la fugă în faţa celei mai mărunte primejdii. Spre deosebire de ei, aţi înfruntat tîlhari adevăraţi!

– Victoria se datorează lui Djehuty. Iscusinţa şi stăpînirea de sine pe care le-a dovedit ne-au scăpat de tot ce putea fi mai rău.

Tînărul nu pomeni despre meritul lui Sekari, căci trebuia să-i păstreze acestuia taina pe care foarte puţini i-o cunoşteau.

– Mîine dimineaţă decretul va fi gata pregătit. Felicitaţi-l din partea mea pe Djehuty şi uraţi-i multă sănătate! Construirea piramidei de la Dachur va fi una dintre cele mai mari înfăptuiri ale acestei domnii.

Iker plecă, iar Medes se apucă să-şi facă planuri.

Ştia să-şi cîntărească duşmanii, iar acesta era din cale-afară de primejdios. Bineînţeles, Secretarul Casei Regelui se purta ca un curtean desăvîrşit şi nu pierdea nici un prilej să-l linguşească pe Fiul regal, dar asta nu era de ajuns. Trebuia să-i spulbere, puţin cîte puţin, trecerea de care se bucura pe lîngă demnitari, făcîndu-i pe aceştia să creadă că Iker era doar un tînăr sărman venit din provincii, ambiţios, dar lipsit de talente, iubitor de uneltiri şi care-i păta numele monarhului. Strecurînd cîte o vorbă ici şi colo, Medes îşi va răspîndi veninul.

Dar acum avea alte treburi mai grabnice: trebuia să ia legătura cu Libanezul.

Aparul putea fi mulţumit de munca sa de furnică. Săptămînă după săptămînă, îşi găsise cîte o iscoadă printre slujitorii care se îngrijeau de curăţenia palatului, iar unul dintre ei observase

venirile şi plecările lui Medes. Cît despre bogata locuinţă a Secretarului Casei Regelui, aceasta era supravegheată de mult timp.

Din porunca Prevestitorului, Libanezul trebuia să se încredinţeze dacă Medes era un aliat credincios. Cînd i se vesti vizita acestuia, negustorul nu se miră. Ultimele tulburări îl neliniştiră, cu siguranţă, pe înaltul demnitar care continua să se poarte ca de obicei, cu nemăsurată prudenţă.

– Scumpe prietene, ce mai faceţi?

– Ce s-a petrecut la Dachur?

– Aşezaţi-vă, Medes, şi gustaţi cîteva prăjituri.

– Vreau să-mi spui de-ndată!

– De ce vă ieşiţi din fire?

– Dacă vrem ca înţelegerea noastră să fie trainică, nu trebuie să se strecoare nici o umbră de îndoială între noi.

– Fiţi liniştit, şi Prevestitorul doreşte acelaşi lucru. Dachur a fost atacat de un grup de luptători curajoşi, dar o împotrivire neaşteptată i-a împiedicat să-şi atingă ţinta, distrugerea piramidei. Aşa că ea va naşte energie şi pe mai departe. Avînd în vedere că paza a fost întărită, un nou atac ar fi o nebunie.

– Iker, Fiul regal, e răspunzător de această nereuşită! Băiatul ăsta ne încurcă socotelile. Mai bine să-l ucidem.

Libanezul zîmbi uşor.

– Să-l ucidem sau... să ne folosim de el?

– În ce fel?

– Prevestitorul apreciază mult focul ce-l însufleţeşte pe acest scrib şi ştie cum să-l mînuiască. Lucrurile se vor limpezi.

– Cînd am să-l văd iar pe Prevestitor?

– Atunci cînd va hotărî el. Acum se află la adăpost şi stăpîneşte situaţia. N-ar fi mai bine dacă ne-am bucura de izbînzile noastre, scumpe Medes? Negoţul nostru cu lemn preţios înfloreşte şi mi se pare că vă aduce o adevărată avere, nu-i aşa?

Înaltul demnitar nu tăgădui. Totul mergea de minune.

– A sosit timpul să vă destăinuiesc mai multe despre planurile noastre de viitor, urmă Libanezul. De vreme ce cunoaşteţi

acum în adîncime temeiul lor, veţi lua parte mereu la lupta noastră înverşunată împotriva propriului vostru popor.

Deşi rămăsese mieros, în tonul vocii Libanezului se făcu simţită ameninţarea.

– Dar n-am de gînd să renunţ, rosti răspicat Medes.

– Nici chiar cînd veţi afla că mărfurile aduse de noi vor pricinui moartea unor egipteni?

– I-am înlăturat deja pe unii care mă stînjeneau. Dacă acesta e preţul ce trebuie plătit pentru a-l zdrobi pe Sesostris şi a preschimba regatul aşa cum visăm noi, nu văd de ce aş şovăi.

Libanezul se aşteptase la ceva mai multă împotrivire. Dar Secretarul Casei Regelui părea că-şi înăbuşise orice urmă de omenie pentru a-şi atinge ţelul. De acum înainte, părtaş credincios al lui *isefet*, tovarăş al Răului, a cărui putere şi necesitate nu le punea la îndoială, Medes nu va mai da înapoi.

– Să vorbim mai întîi de laudanum, atît de apreciat de meşterii voştri de parfumuri, începu Libanezul. Unele dintre sticluţe vor conţine, pe deasupra, şi o licoare ce va înlătura anumite piedici. Apoi să trecem la micile vase, umplute de obicei cu ulei de moringa, întrebuinţat de femeile însărcinate pentru ungerea trupului. Cumpărătoarele noastre se vor număra printre persoanele de vază şi-i vor purta în pîntecele lor pe viitorii demnitari ai regatului. Aşa că de ce să-i lăsăm să crească, atunci cînd avem la îndemînă mijloace ca să nimicim o parte din ei, chiar înainte de a se naşte?

Uimit, Medes nu-l mai socotea pe negustor drept un om plin de căldură, prietenos şi care iubea viaţa.

– Doar nu vrei să spui că...

– Atunci cînd Prevestitorul va hotărî, vom înlocui uleiul de moringa cu ceva care va face ca pruncii să fie lepădaţi înainte de vreme. Planul acesta frumos vă nedumereşte, Medes?

Secretarul Casei Regale îşi înghiţi cu greu saliva. Dintr-odată, lupta lua o întorsătură neprevăzută. Nu-şi închipuise o asemenea violenţă. Dar nu-i mai păsă de mijloace cînd îşi aminti ce

răsplată îl aştepta. Una peste alta, alianţa cu Prevestitorul făcea să-i bată inima mai repede.

– Nu sînt mirat şi chiar îl găsesc bun.

– Mă bucur, scumpe prietene. Acum pricepeţi de ce am pus la cale acest negoţ. Dar asta nu e tot. Preoţii, scribii şi bucătarii egipteni întrebuinţează tot soiul de uleiuri. Iar noi nu vrem să ne mărginim doar la femeile însărcinate.

Gîndul acesta îi dădu ameţeli lui Medes. Administraţia faraonului avea să se năruie sub privirile neputincioase ale înalţilor ei demnitari.

– Izbînda cere multă iscusinţă şi băgare de seamă, arătă Libanezul. Oamenii noştri vor fi gata cît de curînd, dar să nu uitam de duşmanul nostru cel mai aprig: faraonul. Cîtă vreme va domni, va găsi puterea să înfrunte cele mai grele încercări.

– Din păcate, Sobek Păzitorul s-a întors, îi reaminti Medes. Credeam că l-am lovit de moarte, dar blestematul ăsta are pielea groasă!

– Cunoşteam lucrul acesta şi nu nesocotim puterea lui. Totuşi, acum se pare că e cu putinţă să reuşim acolo unde cîndva am dat greş.

– Un atac asupra lui Sesostris? Mă îndoiesc de şansele noastre!

– Mijloacele obişnuite nu s-au dovedit de nici un folos, recunosc. Dar tocmai am pomenit despre noile noastre arme. Oricît de numeroase ar fi gărzile, o să scăpăm de ele. Am nevoie de ajutorul vostru, Medes. Îmi trebuie o hartă clară a palatului şi informaţii despre cum îşi petrece timpul monarhul şi despre paza permanentă.

– Şi dacă faraonul scapă, n-am să fiu bănuit?

– Nu vă faceţi griji, vom lăsa urme care să ducă la cei vinovaţi. Cînd am să vă dezvălui data şi ora, îndepărtaţi-vă cît mai mult de palat, născocind o treabă grabnică. Dacă Sesostris moare, vom dobîndi victoria mai iute decît prevăzusem.

46.

Sehotep îl pofti pe Iker să ia masa împreună la el acasă, iar tînărul scrib nu putuse refuza. Eleganta locuinţă a Purtătorului sigiliului regal era o încîntare: buchete de flori în fiecare încăpere, parfumuri fine plutind în aer, mobile de mare preţ, vase din alabastru, pereţii împodobiţi cu picturi reprezentînd cocori, berze şi bîtlani, lespezi în culori delicate. În afară de bucătăreasă ale cărei rotunjimi îi dovedeau pofta nestăvilită de mîncare, celelalte slujitoare erau tinere, frumoase şi purtau veşminte subţiri din pînză de in şi o mulţime de bijuterii.

– Să iei parte la ocîrmuirea Egiptului e o sarcină peste măsură de grea, îl lămuri Sehotep pe Iker. Acesta e mijlocul meu de a mă mai odihni şi a mă înveseli un pic. Fiecare cu plăcerile lui. Dar tu, Fiule regal, tu pari mult prea serios. E adevărat că îţi petreci nopţile citind vechile scrieri ale înţelepţilor?

– Cu ele mi-am început învăţătura şi chiar şi acum continuă să-mi ofere o hrană sufletească fără seamăn.

– Ştiu că scribii nu trebuie să se îmbete, dar primeşti totuşi să bei o cupă de vin? E din recolta viei mele de la Imau şi regele însuşi îl apreciază.

Iker nu făcu nazuri. Bucatele erau care mai de care mai gustoase, dar rinichii în sos stăteau mărturie pentru deplinul meşteşug al bucătarului.

– Nu vreau să te laud, zise Sehotep, dar admir felul în care te-ai deprins cu obiceiurile acestei curţi căreia mărturisesc că nici

eu nu-i cunosc toate şiretlicurile. Dar tu te-ai hotărît să nu le iei în seamă. E de la sine înţeles că numirea ta a iscat adevărate furtuni şi multă pizmă. Gîndeşte-te cîte familii bogate sperau să-şi vadă odraslele Fiu regal! Dar iată că Luminăţia Sa te-a preferat pe tine, un scrib necunoscut din provincii! Toţi se aşteptau să te porţi cu nasul pe sus. Însă tu, dimpotrivă, ai dat dovadă de atîta reţinere, încît trezeşti bănuieli. Pe deasupra, regele stă ore în şir de vorbă cu tine. Îţi închipui cîte nelinişti stîrneşte lucrul acesta? Fiecare demnitar se teme pentru slujba şi privilegiile sale. Al cui loc vrei să-l iei, Iker?

– Al nimănui.

– Nu prea-mi vine a crede.

– Faraonul îmi oferă o comoară nepreţuită deschizîndu-mi inima către lucrările spiritului de care abia îmi dădeam seama. Învăţătura pe care am primit-o a fost pentru mine un noroc neaşteptat şi sper să fiu demn de ea.

– Ştii de cîte nenorociri e ameninţat traiul acesta liniştit?

– Regele mă pregăteşte pentru încercări aspre.

Sehotep aprecie sinceritatea şi judecata limpede a lui Iker. Ca şi Sobek Pazitorul, Purtătorul sigiliului regal se îndoia de calităţile Fiului regal şi încercase să-l cunoască mai îndeaproape.

Acum recunoştea în sinea lui că se înşelase şi-i părea rău că nu se încrezuse în judecata lui Sesostris de la bun început.

– În sfîrşit, Luminăţia Voastră, în sfîrşit! zise, cu uşurare, Sobek. Ştiam că pînă la urmă oamenii mei vor găsi ceva, dar timpul mi se părea că trece prea încet. Îl bănuim pe un frizer care lucrează într-un cartier din apropierea portului. Una dintre iscoadele mele se tunde numai la el şi obişnuiesc să trăncănească amîndoi vrute şi nevrute. Ultima dată au vorbit despre cît de primejdioşi sînt asiaticii veniţi din Sichem şi ascunşi în Memphis. Dar frizerul îi socoate mai degrabă nişte viteji a căror luptă e îndreptăţită. Oare soldaţii egipteni nu se poartă prea aspru cu ei? Iar Canaanul nu merită să fie liber cu desăvîrşire?

– Cu alte cuvinte, frizerul e de partea lor.

– Deşi e împotriva atacurilor şi a uciderii oamenilor nevinovaţi, zice că asiaticii n-au încotro. O face pe milostivul, întocmai ca anumiţi curteni de pe-aici, a căror singură îndeletnicire e să afle dincotro bate vîntul.

– Nu te-ai deprins nici pînă acum să vorbeşti cu meşteşug şi pe ocolite, aşa cum se obişnuieşte.

– Nici nu mi-e de vreun folos cînd am de-a face cu toţi tîlharii. Un soldat moale, nehotărît şi văicăreţ pune în primejdie viaţa colegilor săi.

– Frizerul acesta a mai spus şi altceva?

– Iscoada mea nu i-a putut pune şi alte întrebări căci a simţit că ticălosului îi părea rău că-l luase gura pe dinainte. Dar acum am pus mîna pe o verigă a lanţului. Cred că ar fi o greşeală s-o sfărîmăm. Mai bine să ne folosim de ea ca să ajungem la una dintre căpetenii. Dar pentru asta am nevoie de un om care să-i cîştige încrederea frizerului.

– La cine te-ai gîndit?

– Sînt în încurcătură, Luminăţia Voastră. Nu pot trimite un om de-al meu, oricît de iscusit ar fi, căci nemernicul de aliat al asiaticilor l-ar mirosi numaidecît. Pe de altă parte, trebuie ţinut totul în cea mai deplină taină, deci nici pomeneală ca un demnitar de la curte să intre în joc!

– Atunci nu ne rămîne decît o singură alegere: Iker. Aproape nimeni din Memphis nu-l cunoaşte.

– Iker, Fiul regal...

– Dacă nu mă înşel, Sobek, nu aceasta e încercarea la care visai să-l supui?

– Ai un păr frumos, sănătos şi des, fiule! Vrei să-l tund cum se poartă acum sau să-ţi fac bucle?

– Tunde-l scurt.

– Aşază-te pe scăunelul acesta cu trei picioare, îl îndemnă frizerul, şi ţine spatele drept!

Pe o măsuţă joasa erau înşirate uneltele meşterului voinic şi prietenos: cîteva brice de mărimi diferite, cleşti pentru bucle, foarfece, un vas cu apă amestecată cu natron.

Iker era primul muşteriu din dimineaţa aceea. Ceilalţi aşteptau cu răbdare, fie prelungindu-şi noaptea, fie jucînd zaruri sau schimbînd între ei ultimele bîrfe.

– Părul tău e curat, aşa că nu-i nevoie să-l spăl. Te-ai mutat de curînd în cartierul ăsta?

– Sînt scrib şi vin dintr-o provincie de la răsărit. Se spune că aici, la Memphis, un scrib îşi cîştigă lesne traiul.

– Avînd în vedere cîte plîngeri curg spre administraţie, n-o să duci lipsă de muncă!

– Dar vizirul nu doreşte să uşureze viaţa celor sărmani?

– Aşa zice el, dar nimeni nu crede în minuni.

– După părerea mea, are mîinile legate.

– De ce spui asta, fiule?

– Pentru că nimeni nu se poate împotrivi voinţei unui tiran.

Frizerul rămase cu briciul în aer cîteva clipe.

– Doar nu vorbeşti despre...

– Chiar dacă nu i-am rostit numele, ai priceput bine. Nu sîntem cu toţii nişte animale proaste şi ştim că doar răzvrătindu-ne o să ne cîştigăm libertatea.

– Sssst! Mai încet! Cuvinte ca acestea te pot arunca drept în temniţă!

– Alţii îmi vor lua locul. Şi am scăpat deja pînă acum de soldaţi, după măcelul de la Kahun.

– Te aflai acolo?

– Îmi ajutam prietenii veniţi din Asia. Speram să punem mîna pe primărie, dar am fost trădaţi. Eu am izbutit să fug. Dar mulţi dintre noi au pierit. Egiptenii o să plătească pentru asta.

– Eşti căutat?

– Ce n-ar da Sobek Păzitorul să mă prindă! mărturisi Iker. Dar mie mi-ar plăcea s-o întîlnesc iar pe tînăra femeie care trebuia să ne conducă spre victorie. Însă, fără îndoială, au omorît-o...

– Cum o chema?

– Dacă trăieşte încă, i-aş primejdui viaţa, dezvăluindu-i numele. Tu eşti un frizer de treabă şi înduri asuprirea asemenea celor mai mulţi dintre oameni.

– Te înşeli, băiete. Şi eu lupt, dar în felul meu.

– Vrei cu adevărat să-l înlături pe tiran?

– Doar nu te-am aşteptat pe tine ca să încep! Tînăra ta asiatică se numeşte Bina.

Iker păru uimit.

– O... o cunoşti?

Frizerul se mulţumi să dea din cap.

– Atunci înseamnă că trăieşte?

– Din fericire pentru noi.

– Cum să fac s-o văd?

– Îmi ceri prea mult.

– Fără Bina, sînt pierdut! Mai devreme sau mai tîrziu o să fiu arestat. Alături de ea, aş mai putea fi încă de folos.

– Eu, unul, nu ştiu aproape nimic. În schimb, cunosc pe cineva care o să te ajute: negustorul de farduri, care locuieşte în capătul acestei străduţe. Spune-i că vii din partea mea.

În prezenţa faraonului, membrii Casei Regelui ascultară cu atenţie povestirea lui Iker.

– Cu siguranţă, e o capcană, socoti Sehotep. Nu are rost să urmăm această cale.

– Dimpotrivă, grăi Sobek. De ce n-am izbutit pînă acum să luăm urma asiaticilor ascunşi în Memphis? Pentru că fiecare dintre ei ştie întocmai ce are de făcut şi se arată prudent. Iker l-a păcălit pe frizer dîndu-i de înţeles că e un aliat al asiaticilor şi atunci acesta l-a lăsat să urce pe fir mai sus spre mai-marii lui.

– Împărtăşesc gîndurile lui Sobek, zise Senankh.

– Şi dacă frizerul acesta nu-i decît o momeală? se neliniști vizirul.

– Iker n-are înfăţişarea şi nici nu se poartă ca un soldat, mărturisi Sobek. El şi frizerul au făcut fiecare cîte un pas unul spre altul, pomenind de Kahun şi de Bina. Aşa că eu nu văd nimic necurat la mijloc.

– Ce hotărăşti, Iker? întrebă regele.

– Să mergem mai departe, Luminăţia Voastră.

Artizanul spre care-l îndrumase frizerul pe Iker se număra printre cei mai faimoşi din oraş. Folosind galenă – sulfură de plumb, ceruză – carbonat de plumb, piroluzită – bioxid de mangan, *chrysocolle* – silicat de aramă hidratat şi malahitul obţinea farduri şi diferite pomezi pentru înfrumuseţare. Fardurilor sale le adăuga şi virtuţi tămăduitoare care îngăduiau prevenirea sau îngrijirea trahomului, a leucomului şi a conjunctivitei.

Tocmai cînd artizanul prepara un amestec, Iker bătu la uşa casei sale.

– Nu e momentul potrivit pentru o vizită.

– Vin din partea frizerului.

– Cine eşti?

– Un tovarăş de-al Binei. La Kahun am luat parte la răscoala împotriva tiranului. Pînă acum, am reuşit să mă ascund în Memphis, dar aş vrea să mă alături prietenilor mei.

– Spune-mi cum arată frizerul.

Iker se supuse.

– Primarul Kahunului stătea într-o locuinţă mică, zise meşterul de farduri, dar lui îi plăcea să se gătească în straie scumpe.

– Ba e tocmai pe dos, îl corectă Iker. Trăia într-o casă mare cu grădină, în care lucrau numeroşi slujbaşi şi purta veşminte obişnuite.

– Bina e prea bătrînă ca să mai lupte.

– Dimpotrivă, e tînără şi foarte frumoasă!

– Spune-mi cuvîntul de trecere pe care ţi l-a dezvăluit frizerul.

Iker simţi că-i fuge pămîntul de sub picioare. Aşadar, frizerul nu avusese încredere în el. Trebuia să găsească numaidecît

un cuvînt credibil, poate „Bina“, „Kahun“ sau „răzmeriță“, dar șansele de reușită erau mici.

Atunci scribul se gîndi să se bizuie pe sinceritate.

– Nu mi-a destăinuit un asemenea cuvînt, mi-a zis doar că puteți să mă ajutați.

Artizanul părea mulțumit.

– Ieși afară, ia-o pe a doua străduță la stînga și intră în prima casă pe stînga.

Iker ar fi trebuit să-l înștiințeze pe Sobek, dar se temea să nu fie supravegheat de asiatici. Pe deasupra, un om urmărit, așa cum pretindea el că este, n-ar fi pierdut nici o clipă și ar fi dat fuga acolo unde îl trimisese artizanul.

Ușa se închise iute după el.

Cufundată în întuneric, odaia de la intrare a micuței case albe îi dădu fiori. Dacă era atacat, Iker n-ar fi văzut nici măcar de unde veneau loviturile.

– Urcă scara! îi porunci o voce răgușită.

Iker își dădea seama acum cît de nechibzuit fusese. Sobek nu știa unde să-l caute și nimeni nu i-ar fi sărit în ajutor.

Și dacă tînărul scrib ar da nas în nas cu unul dintre asiaticii care-l cunoșteau, ce-ar fi putut să-i spună?

Dar omul care-l întîmpină îi era necunoscut. Mărunt, între două vîrste, nu părea să aibă gînduri războinice.

– Ce dorești, băiete?

– Să-i întîlnesc pe Bina și pe tovarășii mei asiatici, ca să luptăm mai departe împotriva tiranului.

– Nu se mai află la Memphis.

– Dar unde au plecat?

– La Sichem, să se alăture Prevestitorului.

– Prevestitorul... A murit de mult!

– Nimeni nu se poate atinge de Prevestitor. El va aprinde din nou focul divin în toată Syro-Palestina. Iar noi, cananeienii, îi vom goni pe egipteni de pe pămîntul nostru, vom alcătui o armată uriașă și vom sfărîma tronul faraonului.

47.

Consiliul restrîns al faraonului nu pierdu un cuvînt din spusele lui Iker.

– Iată de ce Sobek Păzitorul n-a reuşit să pună mîna pe asiaticii din Memphis, trase concluzia Senankh. Răufăcătorii au părăsit oraşul de mult şi s-au adăpostit în Canaan, unde au numeroşi aliaţi.

– E îndatorirea generalului Nesmontu să le vină de hac, susţinu Sehotep. Să descurajeze orice dorinţă de răzvrătire arestîndu-i pe învăţăceii acestui Prevestitor şi executîndu-i în piaţa oraşului, după ce-i va judeca în văzul tuturor. Atîta vreme cît faima nebunului ăstuia îi va înflăcăra pe locuitori, pacea nu va domni în Canaan.

– Mulţumită Fiului regal, observă Khnum-Hotep, ştim acum că Memphis a fost doar un loc de şedere vremelnică pentru asiatici şi că au sfîrşit prin a se întoarce de unde au plecat. Pe de-o parte, aceasta e o veste bună, pe de alta, înseamnă că ameninţarea nu a trecut. Dacă duşmanul îşi adună laolaltă forţele, devine de temut.

– Eu nu sînt aşa convins, zise Sobek. Dacă lucrurile ar fi stat într-adevăr aşa, Nesmontu ar fi avut de înfruntat mai multe greutăţi.

– Ultimul său raport e îngrijorător, aminti Sesostris, dar generalul aşteaptă să aibă mai multe dovezi înainte de a trece la fapte.

– Şi dacă Fiul regal a fost păcălit? întrebă Sobek.

– Să nu micşorăm acum meritul lui Iker, îi ţinu partea Sehotep.

Păzitorul se posomorî.

– O singură învăţătură putem trage din cele auzite, fu de părere vizirul. Sichem rămîne cea mai mare primejdie pentru noi. Din prudenţă, să păstrăm paza la Dachur şi Abydos. În schimb, aici, la Memphis nu-şi mai are rostul.

Regele încuviinţă.

Dar Sobek îl privea pe Iker cu ochi neîncrezători, ca şi cum l-ar fi bănuit că a minţit.

În mai multe rînduri, credincioşii Prevestitorului se prosternară în faţa stăpînului lor. Apoi repetară într-un glas o rugăciune, preamărindu-l pe zeul victoriilor, care îi va ajuta să stăpînească întreaga lume.

Pe cînd Shab Strîmbu' lua parte cu multă rîvnă la această celebrare, Gură-Pocită se plictisea de moarte. Toate acestea i se păreau fără rost căci doar datorită lui şi oamenilor pe care-i antrenase şi nimănui altcuiva, Prevestitorul va învinge.

Deşi rugăciunile se isprăviseră, Shab Strîmbu' rămase adîncit în gînduri.

Gură-Pocită îl înghionti în coaste.

– Întoarce-te pe pămînt, prietene! Doar n-o să pici şi tu în visările astea copilăreşti!

– De ce rămîi surd la învăţătura Prevestitorului? El îţi oferă puterea de care avem toţi nevoie!

– A mea îmi ajunge.

Credincioşii se împrăştiară care-ncotro, iar Prevestitorul îi chemă la sine pe cei trei, însărcinaţi să pregătească atacul ce avea să pună capăt domniei lui Sesostris.

Shab Strîmbu' şi Gură-Pocită fură uimiţi de schimbarea Binei. Nu mai era o brunetă frumoasă, veselă şi plină de viaţă, ci o femeie ademenitoare, sigură pe farmecele ei şi de care era bine să te fereşti. Cu tot dispreţul pe care îl arătau faţă de sexul opus, socotindu-se mai presus de el, cei doi bărbaţi se traseră un pas îndărăt.

– De-acum înainte, Bina aparţine primului cerc, le destăinui Prevestitorul. I-am dat o parte din puterea mea ca să devină regina nopţii. O să înfăptuim lucruri măreţe împreună.

Nici Shab, nici Gură-Pocită nu îndrăzniră să rostească vreun cuvînt de împotrivire. În privirea Binei exista o scînteie atît de înspăimîntătoare, că nici unul din ei nu s-ar fi încumetat să o stîrnească.

– Oamenii tăi sînt gata? îl întrebă Prevestitorul pe Gură-Pocită.

– Lemnul uscat a fost ascuns în locurile hotărîte. La semnul meu, focul va izbucni.

– Am stat îndelung de vorbă cu aparul, adăugă Shab Strîmbu'. Mulţumită trăncănelilor slujitoarei de la palat, avem acum toate informaţiile trebuincioase. Iar Libanezul mi-a trimis sticluţele.

Prevestitorul o luă de mînă pe Bina.

– Acum e rîndul tău.

– Comandante, zise una dintre gărzi, frizerul şi meşterul de farduri au dispărut!

– Cum adică, au dispărut? se înfurie Sobek Păzitorul. Nu erau supravegheaţi?

– Ba da, dar de la depărtare, ca să nu bage de seamă. Au reuşit să înşele atenţia pîndarilor noştri.

– Sînt înconjurat numai de nevolnici! răcni Sobek.

– Comandante, mai e ceva.

– Ce?

– Cananeanul care a vorbit cu Fiul regal îşi face bagajele.

– Ăsta n-o să-mi scape! Lasă-l în seama mea!

Sekari se dedase îndeletnicirii sale favorite: somnul. Fără să aibă o preferinţă anume pentru cel de dimineaţă, o siestă prelungită sau o noapte începută devreme, adormea întotdeauna cu nespusă uşurinţă şi nu deschidea bucuros ochii.

– Trezeşte-te! strigă Iker la el, scuturîndu-l.

– A... E vremea să mîncăm?

– Cananeanul mi-a trimis un mesaj. Trebuie să mă întîlnesc cu el în cartierul de răsărit al oraşului şi regele vrea să mă urmezi.

Sekari se ridică numaidecît în picioare.

– Nu-mi place asta, Iker.

– Poate o să-mi arate cum să mă alătur aşa-zişilor mei aliaţi.

Una dintre gărzi se repezi înaintea Binei, împiedicînd-o să intre în bucătăria soldaţilor.

– Unde duci coşul ăsta?

– E un dar din partea vizirului.

– Deschide-l!

Fata ridică binişor învelitoarea, dînd la iveală sticluţele.

– În unele se găsesc uleiuri dintre cele mai bune pentru prepararea bucatelor, îl lămuri Bina, iar în altele o pomadă ce alină durerile. Am primit poruncă să le încredinţez bucătarului.

– De cînd lucrezi la palat?

– Dintotdeauna, rosti ademenitor tînăra femeie. Dar pe tine nu te-am mai văzut niciodată.

– Firesc, tocmai am fost mutat aici.

– Ar trebui să ne cunoaştem mai bine, nu crezi?

Inima soldatului zvîcni, iar Bina zîmbi dulce.

– Te-ai gîndit bine.

– Eşti liberă mîine-seară?

– Mîine-seară... Poate, murmură ea, legănîndu-şi şoldurile.

Apoi luă o sticluţă, îi scoase dopul, îşi înmuie degetul arătător în ulei şi îl plimbă încet pe gîtul bărbatului care se topi de plăcere.

– Pe curînd, frumosule.

Cu bucătarul treaba merse şi mai iute. Bina avu răgaz să verse uleiul în vasele unde fierbeau mîncărurile pentru gărzile ce asigurau paza palatului începînd cu prima oră a nopţii. Soldaţii aveau să se cufunde într-un somn adînc, din care cei mai mulţi nici nu se vor mai trezi. Cît despre soldaţii încă treji, aceştia urmau să rămînă în seama oamenilor lui Gură-Pocită.

– Bărbatul nu e singur, comandante, îi spuse un pîndar lui Sobek. Mai sînt încă doi pe terasă. Şi cu siguranţă, şi alţii înăuntru. Am dat peste un cuib de cananeieni.

Lumina amurgului ar fi uşurat arestarea lor, aşa că Sobek trimise un om să cerceteze casa mai îndeaproape.

Dar cînd aceasta se apropie, o piatră aruncată cu praştia îl lovi în umăr.

– Tîlharii ăştia ne atacă! observă Păzitorul. Încercuiţi-i! Eu mă întorc la palat şi vă trimit întăriri. Cînd au să sosească, porniţi atacul.

Sobek avea neplăcuta senzaţie că fusese dus de nas, căci tot pîndindu-i pe cananeieni, stătuse prea mult timp departe de rege. Şi ceva îi spunea că trebuie să pornească degrabă înapoi.

– Totuşi, în mesaj era vorba chiar de casa aceasta, adeveri Iker.

– Arată de parcă ar fi părăsită, zise Sekari.

– La Kahun mă întîlneam cu Bina într-o cocioabă asemănătoare.

– Cu alte cuvinte, ţi-a întins acum o capcană. Rămîi aici!

– Sekari...

– Nu-ţi fie frică, sînt obişnuit.

Iker nu pricepea cum Sekari, la prima vedere atît de greoi, se preschimba într-un duh al aerului pe care nici o piedică nu-l stînjenea. Dispăru cu o sprinteneală de necrezut şi nu trecu mult pînă să apară iar.

– Dărăpănătura asta e goală. Mesajul a fost o amăgeală. Au vrut să ne îndepărteze. Iute, la palat!

Vreo zece incendii se dezlănţuiseră în acelaşi timp, în vecinătatea palatului. Lemnul uscat ardea de minune, iar vîlvătăile se ridicau, semănînd spaima.

Unul dintre focuri ameninţa o clădire de-a administraţiei şi mai multe străji alergară să dea o mînă de ajutor aparilor al căror număr era insuficient.

– Să mergem! ordonă Gură-Pocită celor 15 luptători înarmați cu săbii scurte.

În ciuda curajului său, soldatul care rămăsese să păzească intrarea principală fu repede doborît.

Înăuntru, otrava Binei își făcuse efectul. O mare parte din soldați zăceau pe jos în sala de mese sau pe coridoare. Unii se țineau încă în picioare, pe jumătate adormiți, dar cîțiva care nu apucaseră să mănînce erau gata să se bată. Însă nu putură ține piept prea mult valului atacatorilor.

Sesostris tocmai se întinsese pe pat.

Oricît de încărcată îi era ziua de lucru, monarhul nu înceta să se gîndească la Arborele vieții. Cîrmuind cu înțelepciune, regele lua parte la salvarea salcîmului, căci fiecare faptă dreaptă era adevărată hrană pentru copac, fiecare celebrare a ritualului năștea o putere în stare să respingă forțele răului.

Deodată, la urechile regelui ajunseră strigăte și zgomot de arme ce se loveau una de alta.

Sesostris se ridică, apucă o sabie și deschise ușa odăii sale.

Pe coridor, ultima dintre gărzi se prăbuși, în timp ce Gură-Pocită pierduse numai doi oameni.

Se așternu o tăcere grea.

Toate privirile se îndreptară spre uriașul a cărui stăpînire de sine îi năuci pe atacatori.

Chiar și Gură-Pocită, care nu cunoștea frica, se trase înapoi.

– Faraonul! murmură el.

Asiaticii își coborîră armele.

– Nu-i decît un om! El e singur, pe cînd noi sîntem mulți, așa că n-are nici o șansă să ne biruie. La atac!

Asiaticii se codeau, dar pînă la urmă unul se năpusti înainte.

Deși brațul faraonului de-abia se mișcase, o tăietură adîncă brăzdă pieptul asiaticului, care căzu pe spate.

Vrînd să-și răzbune tovarășul, un alt atacator cunoscu aceeași soartă.

Sesostris îşi privea duşmanii cu mînie amestecată cu dispreţ.

– Toţi deodată! urlă Gură-Pocită.

Şi oamenii săi l-ar fi ascultat dacă doi dintre ei n-ar fi fost seceraţi de Iker şi Sekari, care mînuiau bastoane luate de lîngă trupurile neînsufleţite ale gărzilor.

– Să fugim! strigă un asiatic, convins că veneau întăriri.

Dar nu ajunse prea departe, căci se izbi de un Sobek clocotind de furie, care-l străpunse cu lancea.

Părăsindu-şi oamenii, Gură-Pocită o luă la goană pe un coridor gol şi sări pe fereastră. Apoi, profitînd de neorînduiala ce domnea peste tot, pieri în noapte.

48.

Faraonul era teafăr şi nevătămat.

Rănit uşor la braţul stîng, Sekari îşi recăpăta puţin cîte puţin suflarea.

Sobek Păzitorul îl ţintui cu suliţa sa pe Iker, sprijinit de peretele coridorului unde zăceau grămadă leşurile asiaticilor.

– Îl învinuiesc pe Fiul regal că a pus la cale acest atac.

– Ţi-ai pierdut minţile! îl repezi Sekari.

– Cine ne-a făcut să credem că neisprăviţii ăia au părăsit Memphisul? Iker şi cananeanul... Sînt părtaşi, ăsta-i adevărul!

Tînărul scrib păli.

– Jur pe numele faraonului că sînt devotat regelui şi că mi-aş da şi viaţa ca să-l apăr!

Temîndu-se de violenţa lui Sobek, Sekari se băgă între el şi Iker.

– Asemenea ţie, şi noi am căzut în capcană. Ne-au îndepărtat de rege, au aprins focuri pretutindeni şi au adormit gărzile. De îndată ce am priceput că e ceva necurat la mijloc, ne-am întors în grabă. Iker s-a bătut plin de curaj şi putea să fie omorît.

Furia lui Sobek se mai domoli. Poate că Sekari nu se înşela. Dar Iker mai avusese de gînd şi altă dată să-l ucidă pe monarh... Nu era oare aceasta o a doua încercare, mai bine plănuită decît prima?

– Purtarea lui Iker şi jurămîntul său ar trebui să-ţi risipească bănuielile, socoti Sesostris. Adevăraţii vinovaţi zac la picioarele tale.

– Asiatici, observa Sobek. Cîţiva au fost înlăturaţi, dar oare cîţi alţii plănuiesc să pustiască Egiptul?

Prevestitorul îi linişti pe credincioşii săi.

– Atacul a dat greş, recunoscu el, dar nici unul dintre nepreţuiţii noştri luptători n-a vorbit. Altfel, gărzile ar fi fost deja aici. Aceşti viteji vor merge în paradis, iar noi putem fi mîndri de curajul şi de jerfa lor. De-aici înainte tiranul nu se va mai simţi în siguranţă nicăieri, nici chiar în propriul palat. Şi acum e vremea să plecăm din oraşul ăsta stricat. Shab, alcătuieşte grupurile care vor porni în direcţii diferite, ca să nu atragem atenţia duşmanului. O să ne întîlnim iar într-un loc lipsit de primejdii şi atunci am să vă împart noile sarcini. Lupta noastră pentru izbînda adevăratei credinţe se va înteţi mereu.

Potoliţi de cuvintele Prevestitorului, asiaticii ascultară poruncile lui Shab.

Prevestitorul urcă la etaj şi scoase din ascunzătoare lada din lemn de salcîm. Armele ce se aflau în ea nu-şi arătaseră încă deplina lor forţă.

– Stăpîne, se plînse Bina, îmi pare tare rău că nu am luat parte la înfruntarea aceasta. Lui Gură-Pocită i-a lipsit sîngele rece, dar mie nu mi s-ar fi întîmplat aşa ceva.

– Vei avea alte prilejuri să-ţi dovedeşti însuşirile. Sesostris e un duşman neobişnuit pe care zeii săi l-au înzestrat cu puteri nemăsurate şi doar Zeul nostru îl poate zdrobi. Avem o cale lungă de străbătut, Bina.

– De aceea, biruinţa va fi şi mai frumoasă.

– Pînă acum Sobek n-a reuşit să ne găsească. Dar nu ne vom bucura întotdeauna de acest avantaj. Învaţă să fii prudentă, regină a nopţii! Învăluie-ţi în întuneric fiecare pas!

Shab Strîmbu' nu se simţea în largul său. Purtînd pe umăr lada de salcîm, mergea în urma Prevestitorului care ar fi trebuit să părăsească Memphisul împreună cu ceilalţi, în loc să se ducă

la casa Libanezului. Dar neavînd încotro, îşi asculta stăpînul chiar dacă acesta se purta nechibzuit.

În orice clipă, Shab se temea că vor fi opriţi de o patrulă. Dar Prevestitorul mergea cu pas liniştit ca orice alt orăşean cu inima curată, aşa că ajunseră fără nici o greutate pînă la locuinţa Libanezului.

Cînd Prevestitorul intră în sala de primire, negustorul şi Medes se ridicară iute în picioare.

– Sesostris e în viaţă! se văită Medes.

– Ştiu, prietene, ştiu.

– O să fim arestaţi cu toţii!

– Bineînţeles că nu.

– Sobek o să-i ia la întrebări pe răniţi, iar ei o să mărturisească.

– Nu cred, rosti Prevestitorul cu seninătate.

– Cum putem fi siguri de acest lucru?

– În afară de Gură-Pocită, oamenilor însărcinaţi să-l ucidă pe Sesostris li s-a dat să bea otravă. Chiar şi în caz de reuşită, ar fi murit toţi în mai puţin de o oră.

Medes se uită năucit la Prevestitor.

– Aţi... aţi...

– Şansele erau oricum mici, căci scutul magic al lui Sesostris rămîne puternic. Totuşi, ne-am atins ţinta. Cîrmuirea aceasta nelegiuită se ştie acum slăbită. Şi nimeni şi nimic nu-i va îngădui să prevadă de unde şi cînd vor veni loviturile.

– E nevoie să mă întorc degrabă pe meleagurile mele? întrebă Libanezul.

– Nicidecum, viteazul meu prieten! Mai mulţi credincioşi au plecat deja spre miazănoapte, dar tu vei rămîne aici împreună cu unii dintre aliaţii noştri negustori, frizeri şi vînzători. O să-i conduci în numele meu şi ai să-mi trimiţi veşti cu acelaşi devotament ca şi pînă acum, nu-i aşa?

– Bizuiţi-vă pe mine, stăpîne! răspunse Libanezul ale cărui cicatrice, devenite dintr-odată dureroase, îi amintiră că trebuia, cu orice chip, să se supună Prevestitorului.

– Tu şi Medes o să mă înştiinţaţi despre ce se petrece la Memphis şi despre ce are de gînd Sesostris.

– Vom face tot ce ne stă în putinţă, dar... vom putea să ne continuăm negoţul cu Libanul?

– Nu văd de ce să înceteze, dacă o parte din cîştig va sluji cauzei noastre.

– Întocmai aceasta e şi dorinţa mea, stăpîne!

– Ne luăm un răgaz înainte de a-l ataca din nou pe faraon? întrebă Medes.

– Am să-mi desfăşor forţele altfel, dar nu va exista nici un răgaz. În ceea ce te priveşte, îngrijeşte-te să obţii cît mai multe informaţii despre Abydos. Atîta vreme cît salcîmul lui Osiris mai are o urmă de viaţă în el, nici una dintre victoriile noastre nu va fi hotărîtoare. Dar pînă atunci să facem în aşa fel încît nici un egiptean să nu mai doarmă liniştit.

Cînd pătrunse într-una din încăperile cazărmii principale din Sichem, generalului Nesmontu îi fu înmînată o scrisoare din partea lui Sehotep, în care acesta îi povestea groaznicele întîmplări petrecute în Memphis.

Veştile îi înfierbîntară sîngele bătrînului soldat şi îi întăriră dorinţa de a-i înhăţa pe capii răzvrătirii cananeiene. Deşi la prima vedere se părea că aceasta a fost înfrîntă, Nesmontu simţea că focul încă mocneşte sub cenuşă.

În faţa lui, aşezat pe un scăunel, cu mîinile legate la spate, stătea un băieţandru cu ochi duşmănoşi.

– De ce a fost arestat? îl întrebă generalul pe soldatul care îl păzea.

– A încercat să înfigă un cuţit în spinarea unei santinele. Trei oameni abia l-au doborît.

– Cîţi ani ai? îl întrebă Nesmontu privindu-l drept în ochi.

– Treisprezece.

– Le-ai spus părinţilor tăi cu ce te îndeletniceşti?

– Părinţii mei sînt morţi. Armata egipteană i-a ucis. Iar eu îi voi ucide pe egipteni. Sichemul se va răscula, căci acum avem o mare căpetenie!

– Şi cum o cheamă?

– Prevestitorul.

– A fost condamnat şi executat.

– Prostii! Noi, cananeienii, ştim că nu-i adevărat. O să aveţi dovada.

– Ia te uită! Cînd anume?

– Chiar în clipa asta, Prevestitorul jefuieşte o caravană la miazănoapte de Sichem.

– Pari să cunoşti multe, neisprăvitule! Dar minţi aşa cum respiri.

– O să vedeţi că nu!

– După cîteva zile de temniţă o să-ţi vină mintea la loc.

– Nu-i decît un copil, zise soldatul.

– Un copil gata să ucidă! Aici ne vom folosi de legea egipteană care spune că de la 10 ani un om e pe deplin răspunzător de faptele sale.

Pe cînd generalul se îndrepta spre locuinţa sa, aghiotantul îi aduse o veste neaşteptată.

– O caravană a fost atacată la miazănoapte de oraş.

– Sînt victime?

– Din păcate, da, însă unii au scăpat.

– Adu-i la mine degrabă!

De cum sosi la Memphis, Nesmontu ceru audienţă la faraon, care îl primi lăsînd orice alte treburi la o parte. Ţinînd seama de însemnătatea veştilor, Sesostris îi chemă fără întîrziere pe vizirul Khnum-Hotep, pe Purtătorul sigiliului regal Sehotep, pe Marele Trezorier Senankh, pe Sobek Păzitorul, pe Fiul regal Iker şi pe Sekari.

– Cercetările făcute de generalul Nesmontu au dus la un rezultat neliniştitor, mărturisi regele. După ce are să vă lămurească el însuşi, vom lua o hotărîre.

– O caravană a fost atacată de curînd lîngă Sichem, începu Nesmontu. Soldaţii care o însoţeau s-au apărat cu îndîrjire, dar au fost copleşiţi de numărul vrăjmaşilor. O patrulă ivită la timp a sărit în ajutorul celor doi supravieţuitori, un soldat şi un negustor.

– Această nenorocire dovedeşte că trebuie să sporim numărul soldaţilor în întreaga Syro-Palestina, fu de părere Senankh.

– Şi pe deasupra să întărim şi paza caravanelor, grăi Sobek. Asta i-ar descuraja pe tîlharii nisipurilor, aliaţii cananeienilor, să mai atace.

– Astfel de măsuri sînt de mare trebuinţă, recunoscu Nesmontu, dar am aflat ceva ce le-ar putea face neîndestulătoare. Cei doi supravieţuitori mi-au spus că în fruntea jefuitorilor era un bărbat înalt pe care-l numeau Prevestitorul.

– Prevestitorul a murit, îi reaminti Sehotep. Potrivit chiar raportului tău, populaţia Sichemului l-a ucis, răsculîndu-se împotriva acestui fals prezicător!

– Într-adevăr, aşa am crezut. Dar m-am înşelat, după cum se vede. Prevestitorul trăieşte şi presupun că el e sufletul răzmeriţei cananeiene. Pînă şi copiii îl admiră şi vor să se bată în numele său.

– Dacă există, atunci nu poate fi găsit decît în Syro-Palestina, observă Iker, ale cărui vorbe îi atraseră privirea sfredelitoare a lui Sobek.

Mai-marele tuturor gărzilor din regat nu reuşise să scoată nimic de la cananeienii însărcinaţi să-l ademenească în capcană. Toţi muriseră în urma rănilor primite în timpul atacului.

– Prevestitorul comandă mai multe grupuri înarmate, continuă generalul Nesmontu. Se mişcă neîncetat dintr-un loc în altul şi se străduieşte să unească triburile ca să alcătuiască o armată.

– De ce n-ai putut să-l arestezi? întrebă vizirul.

– Cunoaşte ţinutul aşa cum noi nu vom izbuti niciodată să-l ştim şi pîndarii săi îi vestesc cea mai măruntă desfăşurare a forţelor noastre. Totuşi, am obţinut o informaţie preţioasă. Negustorul care a scăpat cu viaţă l-a auzit pe Prevestitor îndemnînd la razboi împotriva Egiptului. Adevăratul său nume e Amu

şi conduce un vechi trib cananeian, faimos pentru cruzimea şi violenţa sa.

– E de ajuns, aşadar, să dăm de urma acestui trib.

– Familiile care-l alcătuiesc s-au ascuns după înăbuşirea răscoalei din Sichem şi au făcut un jurămînt pe care toţi din ţinut îl iau în serios: oricine îl va vinde armatei pe un susţinător de-al Prevestitorului va fi omorît cu sălbăticie.

– Şi atunci ce socoteşti că e de făcut? întrebă Senankh.

– Am nevoie de un om peste măsură de curajos, care să se bucure de încrederea deplină a Luminăţiei Sale şi care să fie în stare s-o cîştige şi pe cea a Prevestitorului şi a apropiaţilor săi. Omul acesta va trebui să afle toate tainele şi adăposturile asiaticilor, şi să ne dea de veste cu cea mai mare băgare de seamă. Iar noi vom trece la fapte cînd va sosi clipa potrivită şi-l vom zdrobi pe vrăjmaş dintr-o singură lovitură. Nu pot folosi un om de-al meu pentru că ar fi iute descoperit.

– Deci, eu sînt alesul, pricepu Sekari.

– Ba nu, se împotrivi Iker, eu sînt cel mai îndreptăţit. N-am încercat oare să-l ucid pe rege?

Sobek tresări.

– Luminăţia Voastră, vă sfătuiesc încă o dată să nu vă încredeţi în acest scrib!

– Acolo unde se ascunde Prevestitorul, urmă Iker, Bina şi asiaticii din Kahun se ţin prin preajmă. Negreşit au părăsit Memphisul şi pun la cale următoarele atacuri, începînd cu Syro-Palestina. Pe de altă parte, eu am reuşit să-i păcălesc pe cei din capitală, dar nu şi pe Sobek Păzitorul. În ajunul arestării mele, n-avem decît o singură cale de scăpare: să fug, să-mi găsesc tovarăşii, să le spun tot ce aflasem despre palat şi să pornesc iar alături de ei lupta împotriva tiranului.

– În sfîrşit, se răsti la el Sobek, mărturiseşti!

Iker îl ţintui cu privirea pe mai-marele tuturor gărzilor regatului.

– De vreme ce n-am izbutit să te conving de credinţa mea faţă de rege, faptele mele vor vorbi în locul meu. Sau mă alătur complicilor mei şi tu vei sfîrşi prin a mă ucide cu nespusă bucurie, sau mă strecor în rîndurile duşmanului şi trimit de acolo informaţii care-i vor îngădui Luminăţiei Sale să înlăture răul.

– O a treia posibilitate mi se pare mai vrednică de crezare: ai să dai greş şi Prevestitorul are să te facă să pieri în chinuri groaznice, zise Sekari.

– Îmi dau seama de primejdie, încuviinţă Fiul regal. Dar am o datorie de plătit şi vreau să dobîndesc încrederea desăvîrşită a apropiaţilor Luminăţiei Sale şi mai ales a lui Sobek. Purtarea lui nu mă surprinde nicidecum. Am săvîrşit o greşeală gravă şi trebuie să-mi purific inima. De aceea îl rog din suflet pe faraon să-mi încredinţeze această misiune.

Sesostris se ridică, semn că sfatul de taină se încheiase.

Toţi ieşiră tăcuţi din odaie, în afară de Iker.

– Luminăţia Voastră, pot să vă cer o favoare înainte de a pleca? Aş dori s-o mai văd pe Isis şi să-i vorbesc pentru ultima dată.

49.

Prăvălit într-un jilț, Gergu plîngea cu sughițuri.

– Să părăsim Memphisul fără întîrziere... Dar unde să ne pitim? Sesostris o să ne urmărească pînă-n adîncul deșertului!

– Isprăvește cu prostiile și mai bea niște bere tare! O să te liniștească.

– Nu mi-e sete!

– Vino-ți în fire odată!

Gergu se supuse și sorbi o cupă cu vin, de parcă ar fi fost ultima.

– Nu avem de ce ne teme, îl asigură Medes. Dacă e să ne luăm după zvonuri, singurul asupra căruia s-au abătut bănuielile lui Sobek e Fiul regal Iker. Prevestitorul și ai săi sînt la adăpost. Doar Libanezul și oamenii lui au rămas pe loc.

Gergu se mai potoli puțin.

– Sînteți convins că nu vom fi arestați?

– Toate legăturile prin care se putea ajunge la noi au fost tăiate.

De astă dată, Gergu goli tot urciorul.

– Sesostris pare de neatins! Nici o încercare de a-l ucide nu va da roade. Să rupem această înțelegere primejdioasă, Medes, și să ne bucurăm de averea dobîndită!

– Ar fi o copilărie! Mai întîi că Prevestitorul nu îngăduie trădarea și ne-am osîndi singuri la moarte. Vom continua să ne îmbogățim mulțumită Libanezului. Iar pînă la urmă, vom sfîrși prin a stăpîni întregul regat. Crezi cu adevărat în infern, Gergu?

– Cei păcătoşi vor arde acolo în cazane şi nimic nu le va uşura suferinţele!

– Baliverne, îşi dădu cu părerea Medes. Eu nu cred decît în minciună şi lăcomie. Să le tăgăduieşti existenţa e o nerozie, să lupţi împotriva lor n-are nici un rost. Prevestitorul mă atrage, căci mînuieşte forţele răului cu o măiestrie fără seamăn. Dar ce mă miră cel mai mult e numărul credincioşilor săi care i se supun orbeşte! Cum pot neisprăviţii ăştia să-şi închipuie că Zeul i-a vorbit unui om şi l-a însărcinat să răspîndească un adevăr deplin? Prostia conduce mulţimile şi noi trebuie să tragem de aici un cîştig cît mai însemnat. E arma cea mai de temut. Puţin îmi pasă de credinţa pe care o ridică în slăvi Prevestitorul, dar sînt sigur că ea va cuceri lumea. Iar noi, alăturîndu-ne lui, vom deveni nemăsurat de puternici şi de bogaţi.

Sîngele rece al lui Medes făcu să-i vină inima la loc lui Gergu, iar berea îl înveseli.

– Casa Regelui se teme, adăugă Secretarul ei. După venirea neaşteptată a generalului Nesmontu, n-am avut nici un decret de întocmit. Nu se ştie nimic din ce a vorbit cu regele, dar se pare că Iker a fost chemat degrabă. Am să mă străduiesc să aflu mai multe. La rîndul tău, încearcă să pui întrebări oamenilor din preajma lui Nesmontu. O să dai cu siguranţă peste unul care se grozăveşte cu faptul că el cunoaşte pricina vizitei generalului.

Soarele apunea peste Abydos. Isis urcă încet scara de piatră ce ducea pe acoperişul templului unde avea să-şi petreacă noaptea cercetînd aştrii.

Însărcinată de rege să descopere orice purtare neobişnuită a preoţilor permanenţi şi temporari, tînăra femeie băgase de seamă, nu fără o oarecare uşurare, că fiecare îşi vedea de îndatoririle sale. Şi mai anevoioasă încă, o altă misiune îi sorbea întreaga energie: să caute în arhivele Locaşului Vieţii orice informaţie, cît de măruntă, ce putea fi folosită pentru tămăduirea salcîmului.

Şi cum într-o scriere veche găsise povaţa de a privi cu luare-aminte cerul, Isis socotea că va afla răspunsuri punînd întrebări stelelor, planetelor şi decanilor.

Zeiţa Isis aşezase astrele la locurile potrivite, iar cele şapte Hathor călăuzeau destinul. Cît despre citirea orei, horoscopul, aceasta rămînea un secret de stat, transmis din faraon în faraon. Totuşi, iniţiaţii cunoşteau mesajele celor 36 de decani, numiţi de asemenea şi „cei vii". Ei se năşteau şi se reînnoiau în *duat*, locul obîrşiei stelelor.

Cu ajutorul unei frunze de palmier despicate în mijloc şi al unui mic instrument prevăzut cu un fir cu plumb, Isis calculă poziţia corpurilor cereşti. Ea îi observă pe Horus-taurul-cerului, Saturn, puterea hotărîtoare ce nu lăsa loc pentru slăbiciunile omeneşti, pe Horus-cel-care-dezvăluie-taina, Jupiter; pe Horus-cel-roşu, Marte, care dă forţă; steaua dublă, a dimineţii şi a serii, adică Venus, purtătoare a strălucirii pietrei începuturilor; pe Sobeg, aşezat dinaintea bărcii solare, pe Mercur, deschizătorul tuturor drumurilor. Împreună, aceste planete cîntau o muzică pe care trebuia să înveţi s-o auzi ca să înţelegi în ce fel încîntau ele pămîntul Egiptului.

Nici una dintre planete nu vestea nimic îngrijorător. În schimb, Isis se întreba de ce salcîmul nu mai vieţuia în armonie cu fazele lunii. Ochiul ceresc se reîntregea şi strălucea precum un soare al nopţii, lumină în inima întunericului, în stare să sporească formele ascunse în beznă.

Dar Arborele vieţii nu se mai bucura de energia lunii, care îşi împlinea menirea. Şi, potrivit scrierilor, o singură putere ar fi izbutit s-o împiedice să strălucească: Seth, ucigaşul lui Osiris. Seth cel care încălca rînduielile, cel violent şi zbuciumat, cel care dezbina, tăia, încurca şi semăna dezordinea.

Isis ştia unde să-l găsească pe harta cerului: în partea de miazănoapte a constelaţiei taurului[1].

---

[1] Ursa Mare (n.tr.)

Îndreptîndu-şi spre el micul său sceptru Magie din fildeş, preoteasa înfruntă primejdia şi îi puse întrebări. Supărîndu-l pe Seth cel năprasnic, putea să atragă asupra ei fulgerul acestuia. Dar Isis voia cu tot diadinsul să descopere din ce pricină şi în ce fel anume Seth îi făcea rău fratelui său Osiris, înverşunîndu-se împotriva Arborelui vieţii.

Stelele aflate în jurul polilor erau neschimbate. Slujitoare ale lui Osiris, ele înfrînau puterea lui Seth, păstrînd armonia în sînul universului. În schimb, celelalte corpuri cereşti prinseră a pîlpîi cu luciri neobişnuite.

Dintr-odată, Isis pătrunse cu mintea realitatea ascunsă a cerului pe care îl privise adesea plină de admiraţie, fără a-i pricepe însă adevărata natură. Pe fondul de lapislazuli, străluceau metale şi pietre preţioase. Cosmosul se înfăţişa ca o gigantică vatră, în care, fără încetare, lumina se preschimba în viaţă. În măruntaiele munţilor, renăşteau metalele şi mineralele venite din cer. Osiris-Luna, soare în inima întunericului, le înmulţea. Şi un duh al răului, mînuitor al forţelor cereşti încerca să oprească această creştere.

Isis se simţi cuprinsă de ameţeli. Încet, coborî scara sprijinindu-se de pereţi. Era prea devreme ca să tragă toate învăţăturile din această descoperire, dar poate că ea îi va oferi arme noi împotriva vrăjmaşului.

În penumbra templului zări un om.

– Cine e acolo?

– Pleşuvul mi-a cerut să te înlocuiesc, zise Bega cu o voce aspră, şi să continui cercetările. Ai observat vreo schimbare în mişcarea stelelor?

– Nu, răspunse Isis fără să mintă.

Şi într-adevăr, nici mişcarea, nici poziţia corpurilor cereşti nu-i trezise înţelegerea, ci altceva, mult mai ascuns. Isis ar fi putut să-i vorbească despre aceste lucruri preotului permanent Bega, matematician şi geometru faimos, care cunoştea bine efemeridele. Dar, tulburată, preferă să păstreze tăcerea.

La lumina lumînărilor, Bega văzu că preoteasa părea sleită de puteri.

– Cum te simţi, Isis?

– Puţin obosită.

– Vrei să te însoţesc pînă în odaia ta?

– Nu e nevoie.

– Să nu-ţi închipui că-ţi dau eu poveţe, dar ar fi bine să te odihneşti mai mult.

– Împrejurările nu-mi îngăduie, nici mie, nici celorlalţi.

– Crezi că distrugîndu-ţi sănătatea o s-o păstrezi pe cea a salcîmului?

– Dacă viaţa mea ar salva-o pe a lui, n-aş şovăi o clipă să i-o dăruiesc.

– Preoţii permanenţi împărtăşesc acelaşi gînd ales, grăi Bega, şi nici unul nu-şi cruţă puterile. Totuşi, nu trebuie să ne descurajăm, căci salcîmul supravieţuieşte.

– Purtăm cel mai cumplit război şi încă nu l-am pierdut.

Privind-o cum se îndepărta, Bega încercă totuşi cele mai diferite sentimente. Cum să nu fii invidios pe frumuseţea şi mintea ei ageră? Cu prudenţă şi iscusinţă, trebuia s-o împiedice să capete şi alte însărcinări şi să devină stînjenitoare. Isis era deja atît de strălucitoare, încît părea sortită unor poziţii înalte. Din fericire, era lipsită de ambiţie şi nu aspira atît de sus.

Dar oare acum nu descoperise ea ceva care o tulburase? S-o întrebe ar fi fost o nechibzuinţă căci ar fi nedumerit-o atîta curiozitate. Cu răbdare, poate că Bega va reuşi s-o îmbuneze şi s-o preschimbe într-o pradă uşoară pentru Prevestitor.

Răsăritul soarelui fu o minunăţie.

Isis se uită cu plăcere la nemaipomenita strălucire a nimbului roşu ce se ivise înaintea discului de aur, biruitorul întunericului trecutei nopţi, pe care preoteasa şi-o încheiase în biblioteca Locaşului Vieţii. Citind tratatul de alchimie al lui Imhotep, ale

cărui bogăţii păreau nesecate, tînăra se gîndise la o încercare, dacă şi Pleşuvul se învoia.

Dar cînd acesta zări în mîna lui Isis o oglindă din aramă, nu întîrzie să-şi trădeze nemulţumirea.

– Ai uitat de prima noastră îndatorire?

– Nicidecum, liniştiţi-vă. Vom uda rădăcina salcîmului cu apă şi lapte, dar mi-ar plăcea să-mi îngăduiţi să împlinesc un nou ritual.

– Cu obiectul acela?

– Oare zeiţa Hathor nu l-a făcut sacru în timpul ritualurilor de iniţiere a femeilor? E cel mai simplu pe care-l am la îndemînă şi puterea lui de strălucire e mică. Totuşi, îmi pun speranţe uriaşe în ea.

– De unde ţi-a venit această idee?

– De la înţelegerea naturii a cerului.

– Ah... Ai depăşit şi pragul acesta. Hotărît lucru, regele nu s-a înşelat.

Morocănos, Pleşuvul se îndreptă spre salcîmul înconjurat de alţi patru arbori tineri. Sădiţi în cele patru punctele cardinale, ei alcătuiau un brîu protector care împiedica undele nefaste să atingă arborele bolnav.

După ce hrăni salcîmul, Isis potrivi oglinda în aşa fel încît lumina dimineţii să cadă pe o mică parte a frunzişului.

Sub privirea atentă a Pleşuvului, cîteva frunze începură să înverzească. Apoi culoarea se stinse, însă fără a dispărea pe de-a-ntregul.

– Lămureşte-mă, Isis!

– O singură forţă face să sporească metalele şi să crească plantele al căror suveran e salcîmul. Duşmanul a tulburat mişcarea energiei între cer şi pămînt şi din pricina aceasta salcîmul nu mai primeşte energia şi nici n-o dă mai departe. Doar un leac alchimic l-ar putea tămădui.

– Tocmai de aceea avem trebuinţă de aurul zeilor, îi reaminti Pleşuvul.

– Pînă-l vom găsi, să întrebuinţăm alte metale ce provin din stele. Această simplă oglindă rituală tocmai s-a dovedit folositoare. Altele, mai bine modelate vor ajuta seva să străbată venele salcîmului.

– Dar dac-am aşeza zece oglinzi împrejurul lui? întrebă Pleşuvul.

– Riscăm să-i ardem puţina vigoare ce i-a mai rămas şi să-l ucidem chiar noi. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

– Am înaintat totuşi încă un pas pe calea cea bună.

– Nu mi-am isprăvit căutările. Vechii prezicători ne-au lăsat moştenire chei şi mai folositoare. Aşa că voi continua să le iscodesc scrierile.

50.

În arhivele din Abydos se păstrau rețetele parfumurilor și ale pomezilor rituale care nu puteau lipsi din ritualurile zilnice. Pleșuvul și preoții permanenți cunoșteau așa de bine aceste scrieri, că nu le mai dădeau nici o atenție. Cercetîndu-le din nou și citind cu luare-aminte și coloanele de hieroglife gravate pe pereți, Isis căuta un amănunt neobișnuit sau vreo vorbă despre o taină pierdută care să-i dezvăluie drumul spre metalul tămăduitor.

Pe alocuri, era pomenit aurul din Punt, dar fără să se spună unde se găsea această misterioasă țară, de a cărei existență mulți se îndoiau. Preoteasa află și despre „un oraș de aur“ de unde se scotea un metal pur cu însușiri neasemuite. Dar și locul unde se înălțase acest oraș rămînea ascuns, deși bănuielile se îndreptau spre deșertul Nubiei.

Istovită, Isis înfășură prețioasele papirusuri și le așeză în tocurile lor de piele. Apoi ieși din bibliotecă și se reculese cîteva clipe în templul liniștit, înainte de a păși în lumea din afară.

Soarele asfințea.

În lumina blîndă a amurgului, un uriaș înainta spre tînăra preoteasă.

– Luminăția Voastră...

– Ce-ai descoperit, Isis?

Tînăra femeie îi vorbi monarhului despre cele observate pe cer și despre orașul de aur.

– Am venit ca să celebrez un ritual menit să-i îndepărteze pe vrăjmaşii luminii şi să-l apere pe Osiris. Vei fi una din cele patru preotese însărcinate să întruchipeze zeiţele, care mă vor ajuta.

Într-o capelă, Pleşuvul aduse o raclă înconjurată de patru figuri înaripate cu cap de leoaică. Obiectul reprezenta prima movilă de pămînt ivită la începuturile creaţiei, cînd strălucirea divină prinsese formă.

Împreună cu alte trei preotese ale lui Hathor, Isis modelă un bulgăre de argilă. Fiecare reprezenta o faţetă a ochiului lui Ra, în stare să risipească furtunile iscate de Seth.

Faraonul aşeză pe raclă un al cincilea bulgăre în care înfipse o pană de struţ, amintind de Maat.

– Acest mormînt al lui Osiris să fie mereu apărat împotriva atacatorilor! grăi regele. Cele patru leoaice să vegheze înspre răsărit, înspre apus, înspre miazăzi şi înspre miazănoapte, iar ochii lor să nu se închidă niciodată! Aceste străluciri să rămînă întotdeauna statornice, iar cerul să nu se clatine!

Purtînd bulgărele de argilă în palme, fiecare preoteasă se prezentă în faţa monarhului, care repetă formula de patru ori.

– De-acum înainte, soarele are patru ochi. Cerul întreg se înseninează. Vînturile şi focul să-i împrăştie pe Seth şi părtaşii săi!

Monarhul aruncă primul bulgăre spre miazăzi, al doilea spre miazănoapte, al treilea spre apus, iar al patrulea spre răsărit.

– Abydos rămîne pe veci pămîntul care-l poartă pe Cel-vrednic-de-respect, iar Seth se vede osîndit să-l poarte pe cel care este mai mare decît el, adică pe Osiris.

Odată ritualul încheiat, Sesostris îi adună laolaltă pe preoţii permanenţi şi pe preotese în sala susţinută de coloane a templului.

– Protecţia salcîmului se întăreşte, arătă el. Oriunde s-ar ascunde fiinţa cea rea, ochiul lui Ra o va afla şi-i va ridica piedici în cale. Una dintre iniţiate, în lipsa mea, va rosti formulele prelungind eficienţa ritualului. Isis va veghea asupra salcîmului şi va numi părţile bărcii lui Osiris, „Doamna din Abydos". Pentru

că ea nu se mai mişcă liberă, energia trebuincioasă reînvierii începe să sece. Isis o va păstra, iar noi vom continua lupta şi căutarea aurului tămăduitor.

Bega îşi simţea gîtul uscat. Bineînţeles, Isis nu luase încă locul Pleşuvului, dar sprijinită de voinţa regală, dobîndea tot mai multă influenţă. Din fericire, sarcina sa se limita doar la ritualuri şi nu privea administraţia Abydosului. Aşa că n-o să bage de seamă negoţul cu stele.

Cît despre moartea deplină a lui Osiris şi distrugerea Abydosului, tînăra femeie n-avea să zărească primejdia decît mult prea tîrziu.

Un veteran demn de acest nume n-ar fi dispreţuit o bere bună, mai ales dacă aceasta curgea din belşug şi pe degeaba. De aceea Gergu îşi îndreptă atenţia spre un soldat în vîrstă din garda generalului Nesmontu. Iar bătrînul se învoi să viziteze cele mai bune cîrciumi din Memphis, în tovărăşia unui cunoscător.

– Lucrez în viile regale, minţi Gergu. După ce ne clătim bine gîtlejul cu bere tare, am să-ţi dau să guşti din cîteva recolte de care ai să-ţi aduci aminte toată viaţa.

Nimeni nu rezista la băutură mai bine decît Gergu. Chiar cînd era beat mort pricepea ce i se spune. Veteranului, în schimb, îi lipsea un asemenea antrenament susţinut. Aşa că, după ce-şi istorisi isprăvile, nu refuză să răspundă la întrebările noului său prieten.

– De ce generalul Nesmontu s-a întors în grabă la Memphis? se prefăcu îngrijorat Gergu.

– E o poveste ciudată, băiete! O caravană a fost atacată şi au existat victime. Şi ştii cine era căpetenia tîlharilor? Prevestitorul! Păduchioşii ăia din Sichem nu l-au omorît pe cel care trebuia, pricepi?

– Şi acum se ştie adevărul?

– Generalul îl cunoaşte, cu siguranţă... Şi a dat fuga să-l înştiinţeze pe faraon.

– Deci, ţinutul va fi cercetat în lung şi-n lat.

– M-ar mira.

– De ce?

– Pentru că am făcut-o deja de zece ori, dar zadarnic! Însă Nesmontu e şiret. Va trimite o iscoadă care se va strecura printre cananeieni ca să dibuiască ascunzătoarea Prevestitorului. Apoi, vom lovi drept la ţintă.

– Ai făcut treabă bună, Gergu, recunoscu Medes. Vorbăreţul ăsta ne-a fost de mare folos. Diseară am să-i spun Libanezului să-l vestească pe Prevestitor.

– Fiul regal Iker doreşte să vă vadă, îl anunţă un slujitor pe Medes.

Secretarul Casei Regale ieşi degrabă din odaia sa de lucru.

– Cu ce pot să vă ajut, Iker?

– M-aţi poftit să luăm masa împreună şi am primit cu plăcere. Dar acum din nefericire, sînt nevoit să vă refuz.

– Sper că nu sînteţi bolnav.

– Nici vorbă, dar trebuie să părăsesc curtea pentru cîtva timp.

– O misiune în provincii?

– Iertaţi-mă, dar nu pot să vă spun mai multe.

– Vreţi să hotorîm o altă zi?

– Nu ştiu precis cît voi lipsi.

– Îngăduiţi-mi să vă urez călătorie plăcută şi vă încredinţez că aştept cu nerăbdare să ne vedem din nou. Cînd vă veţi întoarce, vreau să-mi faceţi onoarea să mă număr printre primii în casa cărora veţi păşi.

– Vă făgăduiesc.

– Atunci, pe curînd!

– Numai dacă zeii vor vrea, Medes.

Nu putea exista decît o pricină pentru plecarea în pripă a Fiului regal: Sesostris îi poruncise, în cea mai mare taină, să se strecoare printre luptătorii cananeieni. Iker nu era soldat, nimeni nu-l cunoştea în acea regiune. Se va da drept un credincios de-al Prevestitorului şi va izbuti mai multe decît armata lui Nesmontu.

Dacă Medes nu se înşela, atunci avea la îndemînă mijlocul sigur prin care să scape o dată pentru totdeauna de băiatul ăsta stînjenitor şi încăpăţînat. Libanezul îşi va pune oamenii pe urmele lui, iar cînd Iker va pătrunde în ţinutul triburilor din Canaan, crezînd că le poate păcăli, va fi un om mort.

În curînd, avea să cunoască Canaanul, o ţară duşmănoasă, primejdia, singurătatea, frica şi, fără îndoială, moartea. Iker nu se amăgea în privinţa sorţii sale, dar nici nu se temea de ea. Înainte de a înfrunta această încercare, probabil ultima, se bucura de pacea şi răcoarea grădinilor palatului. I-ar fi plăcut să stea şi să scrie tot restul vieţii sale la umbra unui sicomor, să urmărească mişcarea soarelui alunecînd peste hieroglifele înşirate pe un papirus, să se adîncească în cugetările înţelepţilor şi să încerce să găsească o formulare nouă în armonie cu tradiţia. Dar destinul hotărîse altfel şi orice împotrivire ar fi fost o copilărie.

Deodată, Iker şi închipui că e victima unei năluciri.

Era ea... ea care venea spre el, într-o rochie de un trandafiriu delicat şi cu o floare de lotus în păr.

– Isis, tu eşti... chiar tu?

Ea zîmbi, luminoasă ca un soare.

– Din porunca regelui am să stau o vreme la Memphis pentru a cerceta arhivele căzute în uitare de mult timp. Înainte de a petrece ore îndelungate în biblioteca templului lui Hathor, doream să revăd aceste locuri. Iertaţi-mă dacă v-am tulburat meditaţia!

Din nou, cuvintele se loveau unele de altele în mintea lui Iker şi el nu ştia pe care să le aleagă.

– Rodiul... Îţi aminteşti? Mi-ar plăcea să-l admirăm împreună.

Arborele era splendid. Neîncetat, o floare tînără lua locul celei care se ofilea.

Se aşezară pe o bancă din lemn, deopotrivă aproape unul de altul şi atît de îndepărtaţi.

– Speram mult să te văd iar, Isis! Neîndoielnic, va fi pentru ultima dată.

– De ce acest gînd negru?

– Am căpătat încuviinţarea faraonului ca să îndeplinesc o misiune, care, de fapt, mi se cuvenea: să încerc să pătrund printre asiaticii conduşi de Prevestitor.

– În ce fel?

– Alţii mai pricepuţi decît mine la astfel de treburi au să-mi arate cum.

– Şi cu ce arme?

– Cuţitul unui duh păzitor dăruit de Luminăţia Sa, o amuletă închipuind sceptrul Puterii şi experienţa de luptă pe care am strîns-o pînă acum.

Isis părea tulburată.

– Misiunea aceasta nu înseamnă oare moarte sigură?

– Ca Fiu regal, trebuie să mă supun tatălui meu. Pe deasupra, vreau să-l slujesc fără să mă gîndesc la mine însumi. De aici înainte locul meu e în Canaan. Dacă voi reuşi, faraonul va birui mai lesne forţele răului. Dacă voi da greş, altcineva mă va înlocui.

– În faţa destinului păreţi aproape nepăsător.

– Nu crede că sînt împăcat cu soarta, ba chiar dimpotrivă! Dar ştiu că şansele de a izbuti sînt slabe. De aceea îţi cer o favoare dacă te învoieşti să mă asculţi.

– Vorbiţi, vă rog!

– Plecînd spre Canaan, sînt nevoit să-mi părăsesc cel mai drag tovarăş, pe Vînt-de-Miazănoapte, un măgar căruia i-am salvat de două ori viaţa, iar el m-a ferit adesea de necazuri. Vrei să-l iei cu tine la Abydos şi să ai grijă de el?

– Bineînţeles şi mă voi strădui chiar să-i cîştig prietenia. Vă încredinţez că n-o să ducă lipsă de nimic.

– Mă simt mai uşurat acum. La Memphis însă e uşor să te arăţi curajos. Dar departe de Egipt, cum am să mă descurc? Şi chiar dacă descopăr vizuina Prevestitorului, voi putea să-l previn pe rege?

– Magia Abydosului vă va proteja, Iker. Cu ajutorul vostru, vom salva Arborele vieţii.

– Să te audă zeii, Isis!

Tînărul scrib își aminti cuvintele șarpelui, rostite pe Insula lui *Ka:* „Eu n-am putut împiedica sfîrșitul lumii mele, dar tu vei ști s-o salvezi pe a ta?“

Isis se ridică.

Peste cîteva clipe, avea să dispară dinaintea ochilor lui pentru totdeauna și el încă nu-i spusese nimic.

Cum să înfrunte moartea fără să-i dezvăluie focul ce-l mistuia?

Iker se ridică și el.

– Isis...

– Da, Iker.

– N-o să ne mai vedem, poate, și trebuie să-ți mărturisesc că... că te iubesc.

Temîndu-se de ce-ar fi putut zice ea, Iker își coborî privirea.

Se așternu o tăcere nesfîrșită.

– Și mie, rosti ea cu o voce din care Iker simți că răzbate emoția, faraonul tocmai mi-a încredințat o misiune copleșitoare. Și eu mă tem că nu voi fi în stare s-o îndeplinesc și spre ea trebuie să-mi îndrept toate gîndurile. Totuși, unele dintre ele vor rămîne alături de tine și nu te vor mai părăsi.

El nu îndrăzni nici s-o oprească, nici să-i pună întrebări și o privi cum se îndepărtează parcă plutind, delicată, atît de elegantă și atît de frumoasă.

Iar în urma ei rămase o grădină goală, scăldată în lumină.

Christian Jacq

Seria *Misterele lui Osiris*

☥ Arborele vieţii

☥ ☥ Uneltirile Răului

☥ ☥ ☥ Calea de Foc

☥ ☥ ☥ ☥ Marele Secret